AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

YOUNG

Fărâme de șoapte

AL DOILEA VOLUM
AL TRILOGIEI **CONSTELAȚII**

TREI

FICTION CONNECTION

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

YOUNG

14+

Fărâme de șoapte aduce în scenă o pereche de îndrăgostiți aflați în taberele adverse ale unui război sângeros.

Jubilee Chase și Flynn Cormac n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată.

Lee este căpitan și face parte din forțele trimise pe Avon să-i supună pe coloniștii rebeli ai acestei planete terraformate.

Flynn conduce revolta împotriva corporațiilor care nu și-au respectat promisiunea de a transforma planetele ospitaliere în unele pe care se poate trăi. Încercând cu disperare să-și asigure un avantaj cât de mic într-un război nemilos, Flynn face singurul lucru care pare să aibă sens atunci când el și Lee își încrucișează cărările: se întoarce la bază, luând-o prizonieră.

Dar în timp ce tovarășii lui se pregătesc s-o execute pe această fată dură, cu nervi de oțel, Flynn face o altă alegere, care îl va schimba pentru totdeauna.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-387-9

TREI

Lumea fantastică pe care o imaginează autoarele, talentul lor de a îmbina teme originale și familiare, de a susține două voci într-o poveste presărată cu romantism și tensiune – toate promit, în a treia parte a trilogiei, o altă lume, o altă aventură și, dacă avem noroc, un alt cuplu de îndrăgostiți.

BOOKLIST

Acest science-fiction accesibil ne oferă conflicte autentice, conspirații de tot felul și o analiză surprinzătoare a noțiunii de vină.

KIRKUS REVIEWS

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Fărâme de șoapte

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Imagine coperta © 2013 by Tom Corbett
Design copertă: Whitney Manger

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Maria Muşuroiu
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAUFMAN, AMIE
Fărâme de șoapte / Amie Kaufman și Meagan Spooner ; trad.: Luminița Gavrilă. - Bucureşti : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-387-9
I. Spooner, Meagan
II. Gavrilă, Luminița (trad.)
821.111(94)-31=135.1
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: This Shattered World
Autori: Amie Kaufman și Meagan Spooner

Copyright © 2014 by Amie Kaufman and Meagan Spooner

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-387-9

Pentru Marilyn Kaufman și Sandra Spooner,
care ne-au fost mereu aliați de nădejde
și ne vor susține mereu, în toate bătăliile noastre

Fata stă pe un câmp de luptă; este strada pe care a crescut. Oamenii de aici nu știu că vine războiul și, de fiecare dată când ea deschide gura ca să-i avertizeze, orașul numit Noiembrie îi acoperă glasul. O mașină trece cu scrâșnet de roți, o sirenă sună, copiii râd, pe un holopanou publicitar suspendat rulează iar și iar aceeași reclamă. Fata țipă, dar numai porumbeii de la picioarele ei o aud. Speriați, își iau zborul și dispar în labirintul vesel și colorat de sârme cu rufe puse la uscat și lampioane ce se intersectează deasupra.
Nimeni n-o aude.

1. Jubilee

Un tip din celălalt capăt al barului se tot uită la mine. Îl văd doar pentru că am obiceiul să stau aplecată, sprijinită cu coatele pe suprafața de plasten, ca să pot să văd pe lângă șirul de capete. De aici pot să observ toată încăperea uitându-mă în oglinda de deasupra barmanului. Tipul la care mă uit folosește același truc.

E nou pe-aici. În primul rând că nu l-am mai văzut și în al doilea rând are privirea aceea. Cu siguranță e un recrut, care vrea să demonstreze ceva, așa cum fac toți la început. Doar că el se uită prin preajmă, atent să nu-i deranjeze pe ceilalți, şi nu se arată prea familiar cu nimeni. Poartă uniformă de camuflaj, cu tricou și jachetă, dar hainele nu-i vin bine, îi sunt puțin cam strâmte. Poate pentru că e nou și n-au avut timp să i le comande pe măsura lui. Sau poate pentru că uniforma nu-i a lui.

Totuși, nou-veniții află încă din prima săptămână că nu trebuie să se dea la căpitanul Chase, nici atunci când vine la Molly Malone's. Nu mă interesează. La optsprezece ani ești prea tânără să faci pe dura, dar e mai bine să le dai de înțeles asta de la bun început.

Dar tipul ăsta... tipul ăsta mă pune pe gânduri. Mă face să uit de chestia asta. Păr negru rebel, sprâncene groase, ochi periculos de dulci. Buze senzuale, cu un mic surâs abia reținut în colțul gurii. Are o gură de poet. Artistică, expresivă.

Îmi pare ciudat de cunoscut. Stropi de condens se formează pe paharul pe care îl țin în mână. Ba nu — l-aș recunoaște pe tipul ăsta dacă l-aș mai fi văzut.

— Toate bune?

Barmanul se interpune între noi, sprijinindu-se de bar și înclinând capul spre mine. E un bar mizer, pe un drum mizer, având un nume cu rezonanță nostalgică: Molly Malone's. Probabil inspirat dintr-o poveste cu fantome de origine irlandeză, origine pe care o revendică și acest grup de terraformatori de sacrificiu. „Molly" este un chinez chel, de aproape 140 de kilograme, cu o crizantemă tatuată pe gât. Am devenit favorita lui încă de când am aterizat aici și nu doar pentru că, mulțumită mamei mele, mă număr printre puținii care vorbesc bine mandarina.

Mă uit la el ridicând din sprânceană.

— Vrei să mă îmbeți?

— Trăiesc, visez și *sper*, gagico.

— Mai așteaptă, Molly.

Mă opresc și-mi îndrept din nou atenția spre oglindă. De data asta, tipul vede că mă uit la el și îmi răspunde cu o privire îndrăzneață. Rezist impulsului de a mă uita în altă parte și mă aplec spre barman.

— Hei, Mol — cine-i tipu' de la capătul tejghelei?

Molly e suficient de inspirat să nu se uite peste umăr și, în loc de asta, începe să clătească un pahar.

— Ăla drăguț?

— Mmm.

— Cică abia a fost detașat aici și vrea să ia pulsul locului. Pune o grămadă de întrebări.

Ciudat. De obicei, răcanii vin cu trupa, plutoane întregi de băieți și fete cu figuri mirate și stinghere, fiecare așezându-se acolo unde i se spune. O voce mică din mintea mea îmi spune că nu-i chiar așa, că și eu am fost odată răcan și asta cu doar doi ani în urmă. Dar nu pot să nu observ că ei sunt groaznic de nepregătiți pentru viața de pe Avon.

Totuși, tipul ăsta e altfel — și e singur-singurel. O suspiciune îmi zbârlește părul la ceafă și-mi ascute privirea. Aici, pe Avon, *altfel* înseamnă de obicei *periculos*.

— Mersi, Molly.

Îl stropesc cu apa condensată de pe vârful degetelor, iar el se ferește zâmbind și se întoarce la clienții lui.

Tipul mă privește în continuare. Zâmbetul pe care îl are în colțul gurii nu mai este atât de discret acum. Știu că mă uit insistent la el, dar nu-mi pasă. Dacă este într-adevăr soldat, pot să spun că îl analizam în calitatea mea de ofițer, căutând semne de avertisment. Doar pentru că sunt în afara orelor de serviciu nu înseamnă că îmi las deoparte responsabilitățile. Când Furia e pe cale să lovească pe careva dintre noi, vine fără să ne avertizeze.

Nu pare să fie cu mult mai mare decât mine, deci, chiar dacă s-a înrolat în ziua când a împlinit șaisprezece ani, nu cred că are mai mult de doi ani de armată. Destul cât să devină arogant — prea puțin ca să știe că ar trebui să-și șteargă rânjetul ăla de pe față. După câteva săptămâni petrecute pe Avon, o să-i dispară de la sine. Are un chip ca dăltuit în piatră, cu o bărbie perfectă care mă

tentează s-o pocnesc. Umbra de barbă nerasă de pe obraji îi subliniază trăsăturile. Tipii de genul ăsta ajung invariabil nişte nemernici, dar de unde stau eu, el nu-mi pare a fi decât un tip frumos. Desprins parcă dintr-o pictură.

Un tip ca el mă face să-mi doresc să cred în Dumnezeu.

Misionarii ar trebui să-i recruteze pe cei ca el înainte ca armata să pună mâna pe ei. La urma urmei, nu trebuie să fii frumos ca să împuşti oameni. Dar ca să propovăduieşti credința, eu cred că ar ajuta.

Fără să-mi dezlipesc ochii de el în oglinda de deasupra, îi fac semn din cap că vreau să stăm de vorbă. El înțelege mesajul, dar întârzie să-mi răspundă. Într-un bar obişnuit, pe o planetă obişnuită, asta ar însemna că nu-l interesează sau că se lasă greu de abordat. Dar cum eu nu caut ce caută oamenii într-un bar obişnuit, ezitarea lui mă pune pe gânduri. Fie nu ştie cine sunt, fie nu-i pasă. Nu cred că este prima variantă — pe bolovanul ăsta, oricine o cunoaşte pe Lee Chase, oricât de nou ar fi. Dar dacă e varianta a doua, înseamnă că nu-i un recrut oarecare.

O fi vreun figurant de la Comandamentul Central, care încearcă să nu se facă remarcat îmbrăcându-se ca noi? Un agent de teren trimis de Terra Dynamics, care a venit să vadă dacă armata îşi face datoria pentru a preveni izbucnirea unei revolte generale? Nu e ceva neobişnuit ca o corporație să trimită spioni ca să se asigure că guvernul îşi respectă obligațiile din contractul de terraformare. Ceea ce nu face decât să ne îngreuneze nouă munca. Corporațiile fac mereu presiuni pentru a putea angaja mercenari, dar întrucât Consiliul Galactic nu se arată prea încântat de ideea de a avea prin preajmă forțe armate private, nu le rămâne decât să solicite forțe

guvernamentale. Poate că e chiar *de la* Consiliul Galactic şi a venit să vadă ce se întâmplă pe Avon înainte de inspecția planetară de peste două luni.

Indiferent cine e, pentru mine nu-i a bună. *Oare de ce oamenii ăştia nu mă lasă în pace să-mi fac treaba?*

Tipul cu părul negru îşi ia berea şi se îndreaptă spre mine, în celălalt capăt al barului. Simulează bine o timiditate entuziastă, de parcă ar fi surprins că a fost remarcat, dar pe mine nu mă păcăleşte.

— Hei, îmi spune el în loc de salut. Nu vreau să te sperii, dar se pare că băutura ta e albastră.

Este una dintre invențiile lui Molly pe care câteodată mi le oferă gratis, ca pretext pentru a prepara un cocktail în loc să umple cănile cu bere.

Mă hotărăsc rapid. Dacă vrea să facă pe sfiosul, pot să fac şi eu pe sfioasa. E destul de atrăgător, iar curiozitatea nu-mi dă pace — vreau să văd ce se întâmplă dacă intru în joc. Ştiu că nu se poate să-l intereseze persoana mea. Cel puțin nu în sensul în care pretinde el.

Pescuiesc săbiuța de plastic — e roz-neon — din paharul de martini şi mănânc cireşele înfipte în ea, una câte una. Tipul îşi fixează privirea pe buzele mele, stârnind în mine un fior de încântare. Molly nu are prea des ocazia să prepare cocktailuri — şi eu nu am prea des ocazia să flirtez.

Îmi las buzele să se relaxeze într-un zâmbet şi mă aplec puțin spre el.

— Îmi place culoarea albastră.

Deschide gura ca să răspundă, dar e nevoit să tuşească îndelung ca să-şi dreagă vocea.

— Ai luat cumva vreun microb din mlaştină? îl întreb eu prefăcându-mă îngrijorată. Te rezolvă Molly.

Băuturile lui vindecă orice, de la sentimente rănite până la apendicite.

— Chiar așa?

Și-a recăpătat vocea și zâmbetul. Ghicesc o strălucire dincolo de masca asta de nou-venit — *ce să zic!* — pe care o poartă: plăcere. Se distrează.

Și tu te distrezi, remarcă o voce mică și malițioasă din mintea mea. O ignor.

— Dacă ai puțintică răbdare, vom afla dacă mi se albăstrește și limba.

— E cumva o invitație să fac o inspecție personală?

Observ câțiva oameni de-ai mei așezați la o masă mai în spate; se uită la mine și la tipul cel nou, așteptând fără îndoială să vadă dacă se leagă ceva.

— Dacă îți joci bine cărțile.

El râde, sprijinindu-se într-un cot de bar. E un mic gest de capitulare, o pauză de joc. Nu încearcă să se dea la mine, ci mai degrabă vrea să vadă cu cine are de-a face.

Îmi pun paharul pe tejghea, lângă un set de inițiale scrijelite pe suprafața din material compozit. Erau aici dinainte să apar eu, iar autorul lor a plecat de mult.

— Asta e partea în care, de regulă, te prezinți, Romeo dragă.

— Și să-mi risipesc aura de mister? mă întreabă tipul ridicând din sprâncenele-i groase. Sunt sigur că Romeo nu și-a scos masca atunci când a întâlnit-o pe Jubilee.

— Pe Julieta, îl corectez eu încercând să nu tresar la auzul numelui meu.

Probabil că e nou și de-aceea nu știe cât de mult urăsc chestia asta. Totuși, mi-a furnizat un indiciu valoros. Dacă tipul ăsta a auzit de Shakespeare, înseamnă că a studiat undeva, pe-afară. Locuitorii ținuturilor mlăștinoase

abia dacă sunt în stare să citească un manual de instrucțiuni, darămite cărțile vechilor clasici.

— Oh, o intelectuală? răspunde el cu ochii sclipind. Ciudat loc pentru o fată ca tine. Pe cine ai supărat de ai ajuns pe Avon?

Mă reazem cu spatele de bar, sprijinindu-mă în coate. Într-o mână țin săbiuța de plastic cu care mă joc, răsucind-o între degete.

— Așa sunt eu, turbulentă.

— Exact genul de fată care-mi place mie.

Romeo se uită în ochii mei zâmbind, apoi privește în altă parte. Dar nu înainte să văd că este tensionat. E greu să-ți dai seama, dar eu am fost instruită să observ acești curenți invizibili, fluxul și refluxul energiei unei persoane. Un tic nervos aici, un rictus dincolo. Uneori astea sunt singurele semne de avertizare înainte ca persoana să se autodetoneze și să mori odată cu ea.

Adrenalina îmi ascute simțurile și mă aplec în față. Aerul de aici miroase a bere vărsată, a fum de țigară și a odorizant de cameră, dar nimic din toate astea nu acoperă mirosul invaziv al mlaștinilor de-afară. Încerc să fac abstracție de râsetele oamenilor din plutonul meu care se aud în fundal și mă uit mai atentă la Romeo. În lumina slabă, nu-mi dau seama dacă are pupilele dilatate. Dacă e nou-venit pe planeta asta, nu cred c-a avut timp să cadă victimă Furiei — doar dacă n-a fost transferat aici din altă parte de pe Avon.

Sub privirea mea atentă, își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi se redresează.

— Ascultă, spune el pe un ton deodată mai aspru, dă-mi voie să-ți plătesc eu consumația, apoi te las să-ți vezi de treaba ta.

A reușit să mă citească. Știe că sunt suspicioasă.

— Stai puțin.

Mă întind și-i pun mâna pe braț. E o atingere blândă, dar fermă. Va trebui să se smucească dacă vrea să plece înainte să-l las eu.

— Tu nu ești soldat, îi spun eu într-un final. Și nici localnic. Asta mă nedumerește puțin. Doar n-o să mă lași nesatisfăcută, nu?

— Nesatisfăcută?

Tipului nu-i tremură nicio clipă zâmbetul de pe buze. E tare. Probabil că e vreun spion care lucrează de partea concurenței companiei TerraDyn. De la Nova Tech, SpaceCorp sau una dintre companiile învecinate care au spațiu atribuit pe Avon.

— Nu-i frumos, căpitane Chase.

Renunț să mă mai prefac.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus cum mă cheamă.

— De parcă Chase-față-de-piatră ar avea nevoie de prezentare.

Deși n-ai să-i auzi niciodată pe oamenii mei spunându-mi așa, cel puțin nu în prezența mea, porecla s-a răspândit ca focul încă din primele zile de când am venit aici. Nu răspund, însă îi cercetez trăsăturile feței și încerc să-mi dau seama de ce mi se pare atât de cunoscut. Dacă e vreun infractor, probabil că i-am văzut fotografia în baza de date.

El schițează un mic gest de a-și elibera brațul ca să vadă cât sunt de hotărâtă să-l rețin.

— Uite ce e, nu sunt decât un tip care vrea să-i ofere unei fete ceva de băut. Așa că ce-ar fi să mă lași să fac chestia asta, apoi putem să ne vedem fiecare de treaba lui și să visăm la ce-ar fi putut fi?

Strâng din dinți.

— Ascultă, Romeo.

Îmi încleștez degetele — îi simt mușchiul încordat sub mâna mea. Nu-i un slăbănog, dar eu sunt mai bine instruită.

— Ce-ai zice să mergem amândoi la cartierul general și să stăm de vorbă acolo?

Mușchiul antebrațului său se contractă sub palma mea, iar eu mă uit la mâna lui. E goală — dar apoi el se foiește și deodată simt că mă înghiontește în coaste cu ceva ce ține în cealaltă mână. Avea o armă sub cămașă. *Fir-ar să fie.* E veche, o armă de foc din metal mătuit, nu un Gleidel cu linii suple cu care sunt obișnuită. Nu-i de mirare că poartă jachetă, în ciuda faptului că în bar e cald. Mânecile lungi îi ascund tatuajul codului genetic, o spirală desenată pe antebraț pe care toți localnicii o primesc la naștere.

— Scuze, îmi spune el aplecându-se mai aproape de mine ca să ascundă arma dintre noi. Eu chiar nu voiam decât să-ți fac cinste cu o băutură și să plec.

În spatele lui îi văd pe oamenii mei strânși în jurul mesei, râzând și aruncându-ne din când în când o ocheadă. Deși jumătate dintre ei se apropie de treizeci de ani, se comportă ca o gașcă de clevetitori. Mori, unul dintre cei mai în vârstă soldați ai mei, mă privește o clipă, dar apoi se uită în altă parte înainte să apuc să-i transmit ceva din priviri. Este și Alexi acolo, cu părul lui roz și zbârlit, dat cu gel; stă și se uită la perete peste măsură de interesat. Din perspectiva lor, eu îi permit tipului ăstuia să stea grămadă pe mine.

În sfârșit, Chase-față-de-piatră se distrează și ea. Soldații vin și pleacă de pe Avon atât de des, încât toți cei

de-aici n-au cunoscut decât ultimele luni de armistițiu — simțurile lor nu sunt ascuțite de luptă. Nu sunt suficient de suspicioşi.

— Faci mişto de mine?

Am arma la şold, dar stăm destul de aproape unul de altul pentru ca el să poată să mă împuşte înainte să ajung la ea.

— Doar nu-ți închipui c-o să-ți iasă figura.

— Nu prea mi-ai dat de ales, nu crezi?

Se uită la tocul armei de la şoldul meu.

— Mi se pare că eşti cam gros îmbrăcată, căpitane. Lasă arma pe scaunul ăla. *Încet.*

Mă uit cu coada ochiului la Molly, dar el se relaxează ştergând nişte pahare şi uitându-se la holovidul din celălalt capăt al tejghelei. Încerc să captez atenția cuiva — a *oricui* —, dar toți au grijă să mă ignore, nerăbdători să povestească mai târziu că au văzut cum un tip a agățat-o pe Chase la barul lui Molly. Răpitorul meu mă camuflează cu corpul lui în timp ce-mi scot Gleidelul şi îl aşez unde mi-a spus. El mă cuprinde cu o mână de talie şi mă întoarce spre uşă.

— Mergem?

— Eşti un idiot.

Îmi încleştez pumnii şi beţişorul roz de cocktail îmi intră în palmă. Apoi mă întorc puțin, prefăcându-mă că vreau să mă opun pentru a-i testa strânsoarea şi echilibrul. Aha — se apleacă prea mult în față. Îmi încordez muşchii şi mă smucesc, lăsându-mă pe spate şi răsucindu-mi brațul. Mă doare groaznic, dar...

El mormăie printre dinți şi mă împunge şi mai tare cu țeava pistolului în coaste. Dar nu-mi dă drumul. Se pricepe. *Fir-ar să fie, FIR-AR SĂ FIE.*

— Nu eşti prima persoană care mă refuză, spune el respirând uşor precipitat.

— Bine — au, hai că merg, OK?

Îl las să mă conducă spre ieşire. Aş putea să-l provoc, dar dacă e atât de prost să vină cu o armă într-o bază militară, ar putea fi la fel de prost şi să tragă cu ea. Şi dacă s-ar ajunge la un schimb de focuri, oamenii mei ar putea fi răniți.

Oricum, cineva tot ne va opri. Alexi, cu siguranță — el mă cunoaşte prea bine ca să lase să se întâmple una ca asta. Cineva va vedea arma — cineva îşi va aduce aminte că niciodată căpitanul Chase nu pleacă de la bar cu necunoscuți. Ea nu pleacă de la bar cu nimeni. Cineva îşi va da seama că e ceva în neregulă.

Dar nimeni nu-şi dă seama. În timp ce uşa se închide în urma noastră, din bar se aude un cor de chiote şi fluierături, semn că toți oamenii mei încep să glumească pe seama mea şi să comenteze ca nişte țațe. *Nemernicilor*, bombăn furioasă în sinea mea, *mâine-dimineață am să vă pun să faceți atâtea ture de alergare încât o să vă pară rău că nu v-a răpit PE VOI un rebel.*

Pentru că exact asta este. Nu ştiu cum de-a auzit de Shakespeare sau unde s-a antrenat, dar probabil că e un şobolan de mlaştină. Ei îşi spun Fianna — războinicii —, dar nu sunt decât nişte infractori sângeroşi. Cine altcineva ar îndrăzni să se infiltreze într-o bază militară, înarmat cu un amărât de pistol din vremuri imemoriale? Măcar asta arată că nu există pericolul să aibă accese de violență descreierată, deoarece Furia criminală de pe Avon îi afectează doar pe cei veniți de pe alte planete. Nu trebuie să-mi fac griji decât pentru violența obişnuită, de zi cu zi, la care se dedau cu atâta uşurință aceşti locuitori ai mlaştinilor.

Mă trage de pe aleea principală în întunericul dintre bar şi magazia de alături. Atunci mă străfulgeră un gând: n-am să pun pe nimeni să facă ture de alergare mâine-dimineață. Sunt un ofițer militar capturat de un rebel. Probabil că n-am să-i mai văd niciodată pe soldații mei, pentru că voi fi moartă până mâine-dimineață.

Cu un răcnet, îmi trag mâna înapoi şi în jos, înfigând în coapsa individului lama săbiuței din plastic roz pentru cocktail. Înainte să aibă timp să reacționeze, o răsucesc cu sălbăticie şi îi frâng mânerul, lăsând bucata de plastic roz-neon înfiptă în mușchi.

Măcar n-am să mor fără să mă lupt.

Băieții se joacă pe alee cu petarde făcute din bucăți de sfoară furate din templu. Fata îi priveşte printr-o gaură în zid, cu fața lipită de cărămida veche. Ieri a fost rândul preotului luteran să slujească în templu, dar mâine este o nuntă și vine rândul mamei ei să transforme lăcaşul mic cât o cutie din capătul străzii astfel încât să semene cu amintirea mult prea îndepărtată a ceremoniilor tradiționale de pe Pământ.

Băieții aprind petardele și aşteaptă să vadă cine poate să țină bețele roșii cel mai mult înainte să le arunce ca să pocnească asemenea unor focuri de armă trase în aer. Fata se strecoară printr-o deschizătură în zid, se repede spre băiatul cel mai mare și-i smulge din mână o petardă aprinsă. Pielea i se înfioară din cauza căldurii fitilului care arde sfârâind, dar ea refuză să-i dea drumul.

2. Flynn

Durerea mă săgetează în tot piciorul şi pentru o clipă slăbesc strânsoarea. Ea se mişcă fulgerător şi scapă.

Nu-mi rămâne decât o fracţiune de secundă să acţionez şi, dacă ratez, ea mă va ucide. Fac un salt înapoi când ea se năpusteşte spre mine şi liniştea nopţii este străpunsă de un foc de armă. Arma *mea*. Ea aterizează în noroi, cu un geamăt de durere, dar n-am timp să evaluez cât de grav am rănit-o. Probabil că toată baza a auzit împuşcătura şi, chiar dacă ecoul ricoşează printre clădiri, mă vor găsi cât de curând.

Dau să mă întind spre ea, dar ea deja se mişcă; nu este grav rănită sau poate că adrenalina îi dă putere. Mă loveşte cu piciorul peste braţ şi mi-l amorţeşte de la cot în jos. Arma îmi sare din mână, alunecând pe pământul ud.

Amândoi ne aruncăm după ea. Ea mă loveşte cu cotul în plexul solar, dar ratează la milimetru — rămân mai degrabă cu răsuflarea tăiată decât pe jumătate mort, luptându-mă să respir în timp ce mă forţez să mă mişc. Ea se târăşte pe burtă înaintea mea şi eu o apuc de gleznă, chinuindu-mă prin mocirlă s-o trag înapoi, înainte să pună mâna pe armă sau să strige după ajutor.

Poate că ea este antrenată, dar eu lupt pentru familia mea, pentru casa mea, pentru libertatea mea. Ea luptă pentru un nenorocit de cec de salariu.

Câtva timp nu se aude decât zgomotul aspru şi sacadat al respiraţiei noastre în timp ce ne luptăm să ajungem unul înaintea celuilalt. Apoi mâna mea găseşte mânerul familiar al pistolului bunicului meu. O lovesc cu cotul în faţă; ea se eschivează cu uşurinţă, dar se îndepărtează destul cât să am timp să mă rostogolesc şi în final să îndrept arma spre fruntea ei.

Încremeneşte. Îi văd doar ochii sclipind întunecaţi şi furioşi, uitându-se într-ai mei. Nu pot să vorbesc; respir prea greu şi sunt prea confuz. Încet, ea ridică mâinile cu palmele spre mine. Se predă.

Nu-mi doresc decât să mă prăbuşesc în noroi. Dar aud strigătele soldaţilor care caută intruşii, încercând să identifice de unde s-a auzit împuşcătura. Nu mai am timp. Trebuie s-o duc la barcă — dacă o las aici, o vor găsi prea repede, iar eu n-o să am timp să dispar în mlaştină.

Îi fac semn cu arma să se ridice în picioare. Mă ridic şi eu cu greu, apoi o apuc de braţ şi i-l răsucesc la spate. Lipesc pistolul de ea ca să-l simtă.

Am degetele ude şi lipicioase de la sângele ei, dar este prea întuneric ca să-mi dau seama dacă e mult sau nu. Ştiu că am nimerit-o; am văzut-o căzând. Dar acum merge pe picioarele ei, deci rana n-o împiedică prea mult. Probabil că glonţul doar a şters-o.

Încerc să-mi liniştesc respiraţia şi trag cu urechea la zgomotul făcut de soldaţi. Acum va fi şi mai greu să ies din bază; îmi pare rău că n-am avut timp să mă camuflez dându-mi pe faţă cu noroiul de pe jos. Ea are pielea mai

arămie şi e mai greu de observat în lumina slabă, dar eu am pielea extrem de albă din cauză că trăiesc pe o planetă cu cerul mereu acoperit de nori. Pur şi simplu, strălucesc în întuneric.

— Ei? zice ea gâfâind. Unde vrei să tragi? Ai putea măcar să ai decența să mă împuşti în inimă, nu în cap. Aş arăta mai bine la înmormântare.

— E ceva în neregulă cu tine, căpitane, îi spun eu ținând-o aproape de mine în timp ce o şuviță rebelă din părul ei negru, prins în coadă de cal, mă gâdilă pe obraz şi îmi intră în ochi. Pe aici nu faci astfel de invitații.

— De parcă tu ai nevoie de invitație, pufneşte ea.

Deşi stă complet nemişcată, aproape că o simt clocotind de furie. Nu pot să-i dau drumul. Ea nu mi-ar da *mie* drumul. Se smuceşte nervoasă, iar mişcarea ei îmi declanşează o durere sfredelitoare în tot piciorul.

Strâng pistolul în mână şi o înghiontesc şi mai tare cu el în spate.

A fost uşor să-i fac pe noii recruți să vorbească, doar că nivelul autorizației lor de securitate este prea mic pentru ca ei să dețină informații utile. Însă încercarea de a mă apropia de căpitanul Chase pentru a obține informații a fost o cu totul altă problemă. Ce-a fost în capul meu? Sean ar muri de râs dacă m-ar vedea acum: cel mai mare pacifist Fianna ține sub amenințarea armei cel mai renumit soldat din Avon.

— De-acum înainte am să-ți recunosc oriunde feţişoara asta drăguță, ştii chestia asta.

Dincolo de furie, se simte o oarecare satisfacție în tonul ei. De parcă asta contează, să aibă dreptate, chiar dacă ar însemna să sfârşească împuşcată.

— Trebuie să scapi de problema asta, spune ea.

— *Póg mo thóin, trodaire,* murmur eu, strângând-o şi mai tare de braț. *Să mă pupi în fund, soldat.*

Căpitanul Chase îmi răspunde cu ceea ce pare a fi un potop de înjurături, deşi nu înțeleg limba. Se pare că nu ştie nicio boabă de irlandeză, probabil că habar n-are ce i-am spus. Dar şi-a dat seama după tonul meu, aşa cum eu îmi dau seama că şi ea mă înjură pe mine în... chineză să fie? S-ar zice că are în ea ceva sânge chinezesc, dar cu străinii ăştia veniți de pe altă planetă nu ştii niciodată. Se smuceşte furioasă, însă mişcarea o face să icnească de durere din cauza rănii. Ce noroc că am reuşit s-o ating cu glonțul, pentru că altfel n-aş putea s-o țin. E chiar mai puternică decât pare.

Mintea îmi lucrează cu febrilitate. Încă nu s-a terminat şi încă pot să întorc situația în avantajul meu dacă gândesc repede. Poate că recruții din bar nu ştiau de obiectivul militar secret din est, dar acum am pus mâna pe un căpitan, şi încă unul care a staționat pe Avon mai mult decât oricare alt soldat. Cine ar fi mai potrivit să-mi dea această informație dacă nu acest copil teribil al Armatei?

Obiectivul acela mă sperie prea tare ca să-l ignor. Până acum câteva ore când l-am văzut, niciodată nu mai dădusem cu ochii de el. Nu ştiu cum au ținut secretă construcția lui. A apărut din senin, înconjurat de garduri şi spoturi de lumini. Din exterior nu-ți dai seama ce-i înăuntru: arme, noi drone de căutare, mijloace cu care să distrugă Fianna şi la care noi nici nu ne-am gândit. Până nu aflăm de ce există acolo acel obiectiv militar, fiecare minut care trece înseamnă pericol.

Îi dau un brânci şi pornim spre perimetrul bazei, având grijă să ne ținem în umbră, departe de camerele de supraveghere.

— Ai văzut vreodată frumusețea mlaștinilor de afară?

— Presupun că acolo n-or să-mi găsească niciodată cadavrul. Deșteaptă mișcare.

— Psihologul unității știe de obsesia asta pe care o ai vizavi de propria ta moarte?

— Încercam doar să te ajut, mormăie ea printre dinți.

Nu suntem departe de locul pe unde m-am strecurat înăuntru prin spărtura din gardul lor. Sunt convins că într-o lume cu o tehnologie modernă, perimetrul ar fi luminat cu lumini laser și șase tipuri de alarme, dar aici, dincolo de granițele civilizației, soldații se mulțumesc cu garduri de sârmă și patrule terestre. Comandamentul Central cheltuiește cât mai puțin pentru întreținerea lor și asta se vede. Ca să nu mai spun că în ultimele câteva luni de armistițiu s-au lenevit. Patrulele lor nu-și mai fac treaba cum ar trebui.

Aud echipele de căutare în cealaltă parte a bazei, dar aici, pe partea care dă spre oraș, este mai liniște. Ei au mereu impresia că rebelii vor veni dinspre mlaștini. De parcă pe noi nu ne duce mintea să facem un ocol și să intrăm pe partea dinspre oraș, unde baza este mai puțin păzită.

Aproape în același timp îmi dau seama că și ea se gândește la echipele de căutare — trage aer în piept, pregătindu-se să strige, dar eu o împung cu țeava pistolului ca s-o avertizez. Pentru un timp ne oprim și așteptăm amândoi încordați până când ea se hotărăște dacă să mă provoace sau nu. Mă rog să n-o facă. Expiră furioasă tot aerul din plămâni în semn de capitulare.

Lovesc cu piciorul în gard până când sârmele tăiate și legate la loc de mine cedează, apoi ieșim de pe teritoriul ei și ne afundăm în terenul mlăștinos de dincolo.

Smârcurile se întind înaintea noastră în beznă, fâșii de pământ noroioase, amestecate cu o mulțime de pâraie și cursuri de apă întortocheate. Apa este la fel de noroioasă ca pământul, jumătate ascunsă de stuf și alge putrede, astfel că, în afară de localnici, nimeni nu știe unde este pământ uscat până nu pune piciorul pe el. Insulele de vegetație plutitoare arată că aici cursurile de apă se schimbă constant — mai adânci, mai puțin adânci, interconectându-se diferit în fiecare săptămână, pe măsură ce mâlul și algele înaintează lent.

Aproape toată mlaștina este acum o beznă de nepătruns, norii nelipsiți de deasupra noastră blocând puțina lumină a stelelor. Ni s-a spus că pe cer sunt două luni care influențează curgerea apelor într-un sens sau altul. Dar eu nu le-am văzut niciodată — doar norii, *întotdeauna* norii. Cerul planetei Avon este cenușiu.

Barca mea este trasă la mal, pe terenul noroios de lângă gardul de împrejmuire, deosebindu-se de ambarcațiunile militare de patrulare prin carena ei cu fundul plat, făcut din plasten rezistent. Dar pe mine nu mă deranjează — cu ea pot să mă strecor în locuri pe care ei nici măcar nu le văd, fără să fac nici cel mai mic zgomot. O împing pe Jubilee înainte, spre marginea apei, iar ea protestează mormăind, fără cuvinte.

— Știi, mulți mă consideră șarmant, continui eu să-i vorbesc la ureche, sperând să-i distrag atenția ca să nu-i vină vreo idee să fugă. Chiar și tu, Jubilee, m-ai privit cu interes la bar.

O aud pufnind. Nu știu de ce, dar o enervează de câte ori îi spun pe nume — e bine. Încă un mod de a o deconcerta.

— Poate că trebuie să-mi dai încă o șansă.

O împing în barcă şi ridic cu piciorul capacul canistrei cu combustibil. Benzina brută pe care suntem nevoiți s-o folosim este atât de toxică încât îi simt mirosul care emană până la mine, dar o apuc pe Jubilee de guler şi o apropii cu fața de canistră. Deşi protestează indignată, trage în piept vaporii de benzină. Îi ia câteva secunde ca să depăşească durerea şi să-şi dea seama ce vreau să fac, dar a inhalat destul cât să n-o mai țină picioarele. Când încearcă să mă împingă, picioarele îi cedează şi alunecă, scăpând din strânsoarea mea şi căzând cu o bufnitură pe fundul bărcii.

Pentru o clipă, ochii ni se întâlnesc în lumina slabă. Mă priveşte furioasă, luptându-se să rămână conştientă şi încercând să se ridice într-un cot. Apoi leşină şi capul îi cade pe spate, ciocnindu-se de fundul de plasten al bărcii. Mă aplec prudent şi-i ridic pleoapele, dar este leşinată. Va avea o migrenă înfiorătoare când se va trezi, dar mai bine aşa decât s-o lovesc în cap. Aş risca s-o izbesc prea tare şi s-o omor.

Fără să mai pierd nicio secundă, blochez trăgaciul şi-mi pun pistolul la brâu, apoi lansez barca la apă, împingând cu piciorul. Barca alunecă iute şi silențios. Nu pot să risc să aprind vreo lumină, nu acum când în urma mea se văd jucând reflectoarele forțelor de securitate care caută în continuare intrusul. Navighez pe bâjbâite, cu ajutorul ghionderului pe care îl desprind din copastie şi ating cu el fundul apei în față şi în jurul meu, prin mişcări uşoare şi rapide, ca să fiu sigur că mă mențin pe canalul care mă va conduce departe de pericol.

Până să cerceteze ei întinderea mlăştinoasă de dincolo de garduri cu ajutorul reflectoarelor, eu sunt deja mult prea departe ca să mai ajungă lumina la mine. Mă tot

aştept să simt o mână apucându-mă de gleznă sau pumnul căpitanului lovindu-mă în stomac, dar ea nu se mişcă.

Îndată ce strigătele care se propagă deasupra apei încep să se estompeze, iar luminile bazei nu se mai văd în depărtare, mă opresc atât cât să-mi caut lampa şi s-o aprind. Noi obişnuim să-i acoperim sticla cu alge, făcând ca lumina să capete o aparență fantomatică, verzui-maronie; câteodată, soldații reperează bărcile sau semnalele noastre luminoase, dar datorită camuflajului, nu le iau în seamă, crezând că au văzut temutele focuri rătăcitoare din această mlaştină.

Ce nu ştiu ei este că oricine a văzut un foc rătăcitor *adevărat* nu l-ar confunda niciodată cu o lampă de-a noastră.

Agăț lampa în cârligul de la prova şi mă întorc spre această *trodaire* care zace inconştientă pe fundul bărcii. Acum nu mai pot să dau înapoi. Indiferent dacă poate să mă lămurească sau nu în legătură cu ceea ce se întâmplă în zona-tampon de la est de bază, ea ştie cum arăt. Poate că deocamdată nu ştie cum mă cheamă, dar dacă reuşeşte să facă legătura cu sora mea, ea, personal, va conduce operațiunea de căutare până va obține capul meu pe tavă — nici nu va trebui să se folosească de aşa-zisa lor Furie ca scuză pentru a mă face bucăți.

Răpirea căpitanului Chase va fi o imensă lovitură pentru *trodairí*, şi un triumf pentru noi. Ştiu cel puțin douăzeci de Fianna care ar împuşca-o fără ezitare şi noaptea ar dormi liniştiți. Dacă m-aş întoarce cu cadavrul ei, oamenii mei m-ar adora pentru asta.

Expir încet şi degetul meu ezită pe siguranța pistolului pe care îl am la brâu. Dar există o capcană dacă

pornesc pe calea asta, una din care sora mea n-a mai putut să scape odată ce-a căzut în ea.

Despre fata asta am auzit mai multe poveşti decât despre alți zece trodairí la un loc. Se zice că ea este singura care n-a fost afectată de ceea ce soldații numesc Furia Avonului. Probabil pentru că ea n-are nevoie să recurgă la scuza asta de doi bani pentru a comite violențe împotriva oamenilor mei — după cum se zvoneşte, cică ei chiar îi face plăcere. Se zice că odată a lichidat cu o singură mână o celulă de rezistență de la granița sudică a teritoriului TerraDyn. Că soldații de sub comanda ei sunt cei mai disciplinați, cei mai rapizi şi cei mai aprigi luptători. Că îi jupoaie de vii pe rebeli doar de plăcere.

De ultima chestie nu eram convins până când am văzut-o cum s-a uitat la mine după ce am scos pistolul şi l-am îndreptat spre ea. Dar cel puțin una dintre poveşti este adevărată. Vărului meu Sean era cât pe ce să-i zboare creierii la o săptămână după ce ea a preluat comanda plutonului şi, când l-am întrebat cum arată, mi-a zis că îți suceşte mințile de mişto ce e. În privința asta a avut dreptate. Păcat că este un asasin de profesie.

Ce-mi doresc eu cel mai mult este să reuşesc s-o conving să-mi spună ce ştie despre obiectivul militar — poate chiar să mă lase să intru să arunc o privire —, apoi să ne despărțim. Cel puțin voi avea un avans când va porni pe urmele mele.

Îmi iau ochii de la ea şi mă concentrez din nou pe ghionder. Barca alunecă uşor prin apă, în lumina palidă verzuie reflectată de lampă la numai câțiva metri în față. Ar trebui să mă simt mai bine, mai relaxat, cu fiecare minut care ne desparte de luminile strălucitoare ale bazei, dar eu ştiu că asta nu este o victorie. Fata întinsă pe

fundul bărcii nu va avea nicio reținere să mă ucidă ca să scape atunci când se va trezi; iar dacă ceilalți membri Fianna vor afla că am prins-o, o vor ucide fără nicio reținere. Armistițiul va înceta, iar oamenii mei vor fi din nou nevoiți să intre într-un război pe care n-au speranțe să-l câştige.

Trebuie să acționez rapid.

De data aceasta, visul este fragmentat în cioburi ascuțite ca niște lame, care nu se potrivesc împreună și-i taie memoria în felii. Fata este pe Paradisa și încearcă să escaladeze un zid. Timpul a expirat, strigă sergentul, făcând-o să-i tremure brațele de epuizare în timp ce degetele de la picioare caută un punct de sprijin pe suprafața de plasten.
Ar vrea să renunțe și să se lase să cadă pe pământ. Dar când se uită în jos, o vede pe mama ei, cu acel oftat veșnic obosit și o umbră de dezamăgire în privirea blândă. Îl vede pe tatăl ei, cu mâinile murdare de unsoare de la motorul gravitațional, cu o gaură de glonț în cap.
Sergentul îi strigă din nou să renunțe, și de această dată ea îi răspunde furioasă, folosind un cuvânt care îi va aduce mai târziu o săptămână de săpat tranșee.
Sunt prea multe fantome acolo pentru ca ea să renunțe.

3. Jubilee

Am o mahmureală înfiorătoare. Simt că-mi plesnește capul. Cât să fi băut aseară la Molly? Numai că este imposibil. N-am mai avut o mahmureală din dimineața când m-au acceptat în programul inițial de antrenament. Practic era cu trei săptămâni înainte să împlinesc șaisprezece ani și, prin urmare, era ilegal să beau. Dar după ce am încercat trei ani la rând să intru în armată, mințind în legătură cu vârsta mea, până la urmă au cedat și au forțat puțin regulile. Ce mai erau trei săptămâni? Oricum aveam mari șanse să mor până la sfârșitul anului. Puteau foarte bine să lase carnea de tun să bea înainte câteva beri.

Dar o singură dată mi-a fost de ajuns. Nu faptul că am băut și nici măcar mahmureala de după nu m-au deranjat, ci faptul că n-am fost la înălțime în prima mea zi de antrenament. Acolo, asta a însemnat că n-am făcut o primă impresie tocmai bună instructorilor mei și m-am lăsat doborâtă de adversarul meu în mai puțin de un minut. Mare brânză.

Dar aici, dacă nu funcționezi la capacitate maximă, te-ar putea costa viața. De-atunci n-am mai băut mai mult de câteva pahare o singură dată.

Atunci de ce simt că mi se întoarce stomacul pe dos şi-mi vine să vomit?

Pământul se leagănă sub mine şi mă forțez să deschid ochii, ignorând faptul că-mi simt pleoapele de parcă ar fi căptuşite cu şmirghel. Primul lucru pe care îl văd este aceeaşi întindere goală şi cenuşie a cerului neschimbat al Avonului pe timp de noapte. Încerc să mă ridic, dar mă răstorn pe-o parte, făcând să se zdruncine şi să se balanseze podeaua sub mine; am mâinile legate şi prinse de ceva. O durere ascuțită mă săgetează sub coastă, trezindu-mi amintirea unui glonț care mi-a zdrelit pielea.

— Proastă idee, căpitane, se aude o voce enervant de jovială venind de undeva de sus, din spatele meu. Dacă ne răsturnăm, nu ştiu ce şanse ai să înoți până la mal legată de o barcă pe cale să se scufunde.

Ridic capul şi mă uit chiorâş la tipul care stă în picioare lângă mine, în contra luminii.

Romeo.

— Măcar dacă mă înec, spun eu cu o voce răguşită, prietenii tăi nu vor mai avea plăcerea să mă spânzure de grindă în ascunzătoarea voastră.

Romeo mă priveşte cu ochii mijiți şi sprâncenele încruntate în timp ce îndepărtează barca de o fâşie de vegetație cu ajutorul unei prăjini lungi pe care o folosesc de obicei localnicii.

— Noi nu spânzurăm soldații, îmi răspunde el cu o indignare exagerată. Îi ardem pe rug. Ne ia o veşnicie să strângem lemnele, dat fiind decorul. Dar e o ocazie specială.

Pufnesc pe nas, folosindu-mă de zgomot ca să acopăr trosnetul lemnului când verific rezistența scândurii de

care sunt legată. Deşi barca arată deplorabil, scândura nu cedează. Iar faptul că sunt legată este ultima mea problemă.

Dat fiind că pe Avon cerul este în permanență acoperit de nori, nu poți naviga orientându-te după stele, aşa cum am fost instruiți să procedăm în situații de supraviețuire. Mlaştina se întinde cât vezi cu ochii şi nu-mi oferă niciun punct de reper ca să-mi dau seama în ce direcție ne îndreptăm. Până şi vârfurile stâncilor ce se înalță din loc în loc arată la fel. Sunt ascuțite ca nişte lame; doar vântul şi apa de pe Avon le erodează de câteva generații, o zvâcnire de inimă în comparație cu timpul geologic. Cursurile de apă dintre insule şi păturile de vegetație plutitoare se modifică atât de repede încât aceeaşi bucată de mlaştină poate arăta cu totul altfel de la o zi la alta. Habar n-am unde suntem. Este mult mai periculos să te rătăceşti pe Avon decât să te pomeneşti ca soldat în mijlocul unei cete de rebeli sângeroşi.

O lampă chioară, atârnată de un stâlp de la prova bărcii, aruncă asupra apei o lumină palidă. Probabil că ne-am îndepărtat destul de mult de bază din moment ce Romeo a considerat că nu-i niciun pericol să aprindă lumina. Îmi încordez privirea, încercând să-mi dau seama de împrejurimi, dar nu văd decât pete în fața ochilor. Soldații mei spun că uneori văd tot felul de chestii prin locurile astea, lumini care par să se îndrepte spre inima mlaştinilor. Rebelii le numesc focuri rătăcitoare, ca în basmele de pe vechiul Pământ. De când mă aflu aici, eu n-am văzut niciodată nimic în afară de festele jucate de imaginația mea — şi, presupun, lămpile rebelilor care se strecoară prin mlaştină. Dar când eşti în mijlocul pustietății, ochii născocesc orice ca să nu te simți singur.

Clipesc apăsat ca să scap de petele ce-mi dansează în fața ochilor.

— De ce faci asta în loc să mă fi omorât la bază? zic eu într-un târziu, răsucindu-mi încheieturile mâinilor ca să văd cât de strâns legată este frânghia.

Cam strânsă. S-a îngroșat din cauză că s-a udat des și este rigidă din cauza uzurii.

— Plănuiești vreo execuție publică?

Romeo strânge mai tare din buze, dar de data asta continuă să privească spre întinderea mlăștinoasă din fața noastră în timp ce propulsează barca cu ajutorul prăjinii printre grămezile plutitoare de alge vâscoase.

— Tu chiar ești nebună.

Mintea îmi lucrează febril, făcând bilanțul suferințelor mele fizice. Am o durere de cap din cauza vaporilor de gaz, mă răscolește o senzație de greață și mă doare sub coastă. Dar se pare că nu sângerez mult, ceea ce înseamnă că rana este superficială.

— Nu înțeleg de ce-aș fi nebună dacă vreau să știu cum ai de gând să mă omori.

Încă nu sunt terminată. Ținând cont de toate astea, sunt într-o formă acceptabilă. Încă mai pot să scap.

— N-am de gând să te omor, îmi spune Romeo fără să se uite nici de data asta în ochii mei. Poate că ăsta ar fi primul tău instinct, dar nu al meu. Ai să mă ajuți să intru în obiectivul militar pe care l-ați ascuns de noi și-ai să-mi arăți ce anume faceți voi acolo.

— Primul meu instinct a fost să te arestez, îl reped eu. Tu ești cel care a venit înarmat cu un pistol în barul meu.

Mă tot uit în urma noastră, dar nu se vede nicio lumină de la baza militară.

— Ce obiectiv? întreb eu.

— Baza secretă din est. Săptămâna trecută nu era acolo și acum este un dispozitiv în toată regula, cu clădiri, garduri de securitate, fortificații. L-am văzut, nu trebuie să te prefaci că nu știi. Vreau să știu cum ați reușit să-l construiți atât de rapid și fără să afle nimeni. Vreau să știu pentru ce este.

Rămân nemișcată, uitând pe moment de încercarea de a-mi elibera mâinile.

— Bază secretă..., repet eu încercând să-mi reprim senzația oribilă de greață din stomac.

Una este să fii capturat de un rebel. Alta este să fii adus în mijlocul mlaștinii de un nebun care delirează.

— N-ai decât să faci pe mirata, îmi spune el ridicând din umeri. Dar tot ai să mă ajuți să intru în baza aia.

Are o figură impasibilă, însă nu reușește să se ascundă atât de bine pe cât crede. Trăsăturile lui trădează o disperare aprigă, iar încordarea care se citește în ochii și pe buzele lui am mai văzut-o de nenumărate ori până acum. Pentru prima oară mă întreb dacă înainte a spus adevărul, că venise la bar ca să caute informații și nu o țintă pentru pistolul ăla antic.

Simt că-mi vâjâie capul. Nu există nicio bază la est de noi — chiar dacă armata ar avea banii necesari pentru a înființa o a doua bază în această parte a teritoriului deținut de TerraDyn, ceea ce nu cred, n-ar avea niciun motiv s-o țină secretă. Dar el așa crede. Îmi dau perfect seama de asta așa cum îmi dau seama că este disperat.

E un lucru bun, îmi spun în sinea mea. *Chiar dacă e nebun, e totuși unul singur.* Dacă m-ar duce în ascunzătoarea rebelilor, aș fi ca și moartă, cu siguranță. Dar aici... tot mai am o șansă de scăpare. Deocamdată, singura mea speranță este să intru în jocul lui.

— Şi ce crezi c-o să găseşti în baza asta secretă?

Romeo nu-mi răspunde imediat, lăsându-mă să-l privesc cum dirijează barca prin mlaştină, împingând cu ghionderul. Deşi la pupa atârnă un motor, nu l-a folosit deloc până acum. Câțiva dintre noi am insistat pe lângă Comandamentul General să fim instruiți în folosirea acestei tehnici de dirijare a bărcii cu ajutorul ghionderului, dar fără niciun rezultat. Suntem nevoiți să navigăm prin mlaştini cu bărci cu motoare zgomotoase, care din cinci în cinci minute se gripează din cauza resturilor vegetale din apă, în vreme ce localnicii alunecă fără zgomot prin canalele înguste. O patrulă militară ar putea să treacă la cincizeci de metri distanță de noi şi tot n-ar şti că suntem aici.

El se opreşte, scoate prăjina din apă şi o așază în barcă, astfel încât acum plutim, purtați de curentul slab. Îşi menajează piciorul rănit pe care l-a legat cu un bandaj improvizat acolo unde i-am înfipt săbiuța de plastic pentru cocktail. Simt un val de satisfacție când mă gândesc că probabil nu are la el ustensilele necesare pentru a extrage bucata ruptă în carne. Se așază pe băncuță, dându-mi ocazia să-i văd mai bine fața. Şi totuşi, în mod ciudat, figura lui îmi pare cunoscută, deşi sunt sigură că mi-aş fi amintit de el dacă ne-am fi întâlnit înainte de această seară.

— Ce cred *eu* c-o să găsesc? întreabă el scoțând gamela cu apă ascunsă sub scaun şi luând o înghițitură zdravănă din ea. Asta să-mi spui tu.

— N-am cum să-ți spun, zic eu încercând să-mi ascund iritarea.

Şi setea, când mă uit la el cum bea apă. *Intră în jocul lui*, repet furioasă în sinea mea. *Câştigă-i încrederea, aşa cum poți. Profită de ea ca să scapi din încurcătura asta.*

— Ți-aş spune dacă aş putea, continui eu, dar n-am auzit niciodată de vreo bază militară în est.

Romeo îşi dă ochii peste cap.

— Nu zău. Ar putea fi orice acolo. Poate arme. Poate vreo armă nouă cu care să ne scoateți din ascunzători, dacă stau să mă gândesc. Cred că este ceva absolut special din moment ce ați instalat-o atât de repede şi în secret.

Mă uit cu atenție prin ceață. Începe să se subțieze, ceea ce înseamnă că am fost inconştientă cel puțin câteva ore. Zorii se apropie.

— Pentru asta ai riscat să fii capturat când te-ai strecurat să spionezi în baza mea? Deja avem arme care sunt mai bune decât ale voastre de zece ori. Am încercat deja toată tehnica modernă ca să vă găsim ascunzătoarea. Dar cu mlaştinile de pe planeta asta este imposibil.

Romeo începe să zâmbească, iar surâsul lui ar fi fermecător dacă n-ar ascunde ceva sumbru.

— După atâta efort să mă găseşti, spui să nu-ți place de mine?

Îmi face cu ochiul, ținând gamela în dreptul buzelor mele ca o ofertă de pace. Aş putea să-l lovesc în genunchi — nu mi-a legat picioarele şi stă aproape de mine. Aş putea să-l dobor de pe locul lui şi să-i fac vânt în mlaştină înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Dar pe urmă ce fac?

Nu mai rezist setei şi mă aplec să iau o gură de apă din gamelă. L-am văzut bând din ea, deci apa n-are cum să fie otrăvită sau să conțină vreun drog. Niciodată nu mi s-a părut atât de bună apa cu gust de mâl de pe Avon.

Romeo oftează în timp ce pune gamela la loc după ce termin de băut.

— Uite ce e, căpitane.

Mă privește intens, cu ochii lui verzi și adânci, cu un aer relaxat de parcă ar sta de vorbă cu un prieten și nu ar interoga un inamic.

— Vreau o ieșire din acest război pentru noi toți. Dar mai întâi vreau să știu de ce Avonul este cu generații în urmă față de nivelul la care ar trebui să fie în graficul de terraformare. Spui că acel obiectiv nu este militar; dacă este adevărat, înseamnă că aparține companiei Terra Dynamics. M-am săturat să-i văd ascunzând atâtea secrete față de noi. Se apropie inspecția planetară și dacă cineva încetinește în mod deliberat progresul Avonului, noi vrem să știm cum.

Sunt atât de surprinsă încât nu-mi vine în minte nicio replică inteligentă.

— Crezi că există un obiectiv secret în mijlocul mlaștinilor de unde noi controlăm climatul.

Privirea i se întunecă și, fără să mai zică nimic, se ridică din nou în picioare, proptindu-se cu ele de coastele bărcii și luând din nou ghionderul în mână.

— Oricum, nu m-aștept ca unui mercenar să-i pese.

Mercenar? Îmi reprim cu greu impulsul de a-l plesni. Dacă voiam bani, aș fi avut de ales dintr-o mie de cariere în loc să mă ofer voluntar să fiu expediată pe bolovanul ăsta mlăștinos și să fiu plătită cu o nimica toată pentru menținerea păcii. Strâng din dinți.

— Și de ce-am vrea să împiedicăm dezvoltarea Avonului, presupunând că am putea? Ce-ar avea de câștigat din asta armata *sau* TerraDyn?

— Dacă Avonul rămâne în stadiul ăsta, prea instabil pentru a susține o populație mai mare, nu vom avea niciodată suficientă forță pentru a trece cu succes de inspecția planetară și pentru a fi declarați independenți.

Până acum ar fi trebuit să fim fermieri, nu luptători. Ar trebui să avem și noi o viață, să câștigăm un salariu, să facem comerț, să putem veni și pleca de pe Avon după cum vrem. Dar nu, suntem prizonieri aici. Fără niciun reprezentant în Consiliul Galactic, fără pârghii, fără drepturi.

Pentru unul care probabil n-a mai mers la școală de la vârsta de zece ani, înțelege surprinzător de bine aspectul politic al situației.

— Tu chiar crezi că obiectivul companiei TerraDyn este să stea aici și să oprime o mână de terra-nimeni înapoiați? Ei au investit mulți bani ca să creeze partea asta de lume. Nu văd cum ar putea să-și scoată investiția dacă Avonul nu începe să producă pentru export.

Romeo își încleștează maxilarul.

— Probabil că da. Altfel explică-mi tu de ce nimeni nu încearcă să afle de ce noi încă suntem cultivatori de alge și controlori ai calității apei.

— Nu toți sunteți, remarc eu cu acreală. Unii dintre voi sunt hoți, criminali și anarhiști care trăiesc în clandestinitate.

— Vai, Jubilee, spune el rânjind când vede că folosirea numelui meu face să-mi zvâcnească de iritare mușchiul obrazului. Habar n-aveam că mă admirai atât de mult.

Refuz să-l onorez cu un răspuns și rămân mută. N-am niciun răspuns la întrebarea lui. Experții terraformatori vin și pleacă, dar Avonul nu se schimbă niciodată. Și e adevărat că, deși lipsa de progres a Avonului necesită o nouă investigație la un interval de câțiva ani, rezultatele sunt mereu aceleași: cauză necunoscută. Dacă Romeo ar înceta să mai pună atâtea întrebări, el și așa-numita Fianna ar duce-o mult mai bine.

Acum s-a luminat de ziuă... Dacă se poate spune că pe Avon se luminează vreodată. Hotarele pământului dispar în ceața rece și deasă, rămânând doar barca noastră și plescăitul ghionderului care intră și iese din apă. Romeo respiră în ritmul dictat de efortul pe care îl face: icnește ușor și își ține respirația când împinge în ghionder, apoi expiră când îl ridică și se pregătește de următoarea mișcare.

Nu folosește o busolă. Oricum, busolele sunt inutile pe planeta Avon care nu are un câmp magnetic stabil, iar din cauza condițiilor climatice de aici, semnalele transmise de sateliți sunt la fel de inconstante ca transmisiile din baza noastră. Chiar și atunci când avem semnal, la cum se modifică și dispar canalele din cauza insulelor plutitoare de vegetație, SatNav-ul ne poate încurca la fel de mult ca o busolă.

Dar Romeo pare să aibă o abilitate înnăscută de a înțelege lumea în care trăiește. Parcă ar avea un radioreceptor implantat în creier, care primește semnale direct de la Avon. Niciodată nu dăm de fundul apei și nu rămânem blocați pe insulele plutitoare. După câte îmi dau seama, niciodată nu suntem nevoiți să facem cale-ntoarsă sau să schimbăm direcția.

Îl tot urmăresc, încercând să înțeleg cum face. Dacă aflu care este șmecheria, poate reușesc să mă întorc la bază în caz că scap. Ocolește o masă de vegetație mai deasă, iar eu cobor privirea ca să observ cum își mută greutatea de pe un picior pe altul ca să contrabalanseze. Abia când ridic ochii îmi dau seama că s-a întors spre mine și se uită cum mă uit *la el*, cu o sprânceană ridicată.

Nu știu ce-o fi mai rău: să creadă că am pus ochii pe arma lui pe care o ține la șold sau să aibă impresia că mă uit la fundul lui. Privesc în altă parte și renunț să-l mai studiez pe omul care m-a capturat. Înaintăm în tăcere prin canale timp de o jumătate de oră, eu cu o cumplită durere de cap, el cu o figură sobră.

Deodată, fundul bărcii se hârșâie de mâl, stuf și prundiș, spintecând liniștea cu un scrâșnet.

— Ah, am ajuns, spune Romeo proptindu-se cu un picior pe banchetă și aplecându-se să pună ghionderul la locul lui în barcă.

Nu văd decât ceață. El trece în spatele meu, după ce mă privește încruntat în semn de avertisment să fiu cuminte, și mă dezleagă. Îmi încleștez maxilarul atât de tare încât simt cum junghiul ajunge dincolo de ureche și se unește cu durerea pulsatilă din ceafă. Aș putea să-l dezarmez, dar amândoi suntem conștienți că, dacă nu știu unde ne aflăm, risc să fiu găsită mai curând de oamenii lui și nu de oamenii mei. Trebuie să aștept o ocazie mai bună. Măcar dacă ar avea dreptate și aici ar exista o bază militară, aș fi în avantaj. Dar o bază înseamnă oameni — și unde este traficul aerian, unde sunt patrulele, unde sunt fortificațiile? E doar liniște.

În timp ce-mi dezleagă frânghia, îi simt degetele calde pe încheieturile mâinilor mele. Gata, sunt liberă. Strâng din buze, străfulgerată de durerea cumplită provocată de repunerea sângelui în circulație. El îmi răspunde cu o grimasă, ca și când i-ar părea rău pentru durerea pricinuită, apoi mă apucă de încheieturi și mi le masează cu degetele ca să stimuleze circulația sângelui. Îmi trag mâinile dintr-ale lui, prea iritată să accept un gest de ajutor.

El își dă ochii peste cap și coboară din barcă, aterizând cu un plescăit pe terenul mlăștinos.

Cu degetele încă amorțite și pline de furnicături, mă țin de parapet și cobor după el. Ceața e prea deasă ca să se vadă ceva, dar el se comportă ca și cum știe încotro merge.

— Ei? Unde-i locul ăla? întreb eu.

— Puțin mai încolo. Am fost aici acum câteva ore.

Vorbește cu glas scăzut în timp ce înaintează încrezător. Are arma la șold, în partea stângă, dar pe mine mă ține în dreapta, strângându-mă de brat ca într-o menghină. Îmi dau seama că păşesc uşor, de parcă m-aş afla în raza vizuală a unei santinele, ceea ce e ridicol — doar că, după ce am supraviețuit atâta timp pe Avon, nu mi-ar plăcea să mor împuşcată de un aliat.

Mă conduce înainte câțiva pași, dar n-ajungem prea departe când chiar și eu îmi dau seama că ceva nu-i în regulă. Mă ține de brat încordat, iar chipul lui nu mai are acea expresie arogantă.

Apoi vălul de ceață se ridică, dar numai o clipă. Destul cât să vedem că întinderea de pământ din fața noastră este pustie și aproape stearpă, acoperită doar de buruieni, stânci și noroaie pe care n-a călcat nimeni. Celălalt capăt al insulei coboară în apa care se întinde până departe, presărată ici-colo de stânci golaşe.

Ne uităm amândoi mirați, deși eu nu știu de ce mă mir. Nu l-am crezut — nu l-am crezut nicio clipă. Și totuși, stând pe această insulă pustie, cu un gol în stomac și cu urechile țiuind, sunt surprinsă. Îmi smucesc bratul din strânsoarea lui, poticnindu-mă din cauza efortului.

— De ce m-ai adus aici? îl întreb eu dispretuitoare, strângând din pumni în încercarea de a rezista tentației

să-l pocnesc. Ce rost are? De ce nu m-ai aruncat pur și simplu în mlaştină?

Dar el nu se uită la mine. Continuă să privească mirat, deși perdeaua de ceață s-a lăsat din nou și nu se mai vede nimic.

— Era aici, spune el. Exact pe locul ăsta. Nu înțeleg — era chiar...

— Încetează!

Strigătul meu îl face să tresară; se întoarce spre mine pe călcâie, clipind nedumerit.

— Vreau un răspuns. De ce m-ai adus aici?

— Jubilee, murmură el deschizând pumnul și întinzând mâna spre mine cu palma deschisă într-un gest atât de fermecător și de sincer, de parcă am fi prieteni. Jur că era aici. Nu te mint.

Tipul ăsta degajă farmec prin toți porii — dacă s-ar fi născut pe o planetă legitimă, ar fi fost politician.

— Romeo, jurămintele tale nu înseamnă mare lucru pentru mine, îl reped eu.

— E imposibil să fi plecat fără să fi lăsat nicio urmă, spune el dregându-și vocea și venind spre mine. Aici era un obiectiv în toată regula — cu garduri de împrejmuire, clădiri, containere, aparate de zbor. Ajută-mă să caut, trebuie să existe vreun indiciu. Urme de pași, fundații, ceva...

În timp ce el cercetează noroiul de pe jos, căutând așa-numitele indicii, eu am ocazia să-i cercetez trăsăturile feței. Se simte frustrat. Mai mult decât frustrat — speriat. Nedumerit. El chiar crede că aici a fost ceva.

Trebuie să-i fac pe plac dacă vreau să mă întorc vie la bază.

Insula e mare, iar Romeo mă trage după el prin pâcla groasă, de-a lungul păpurișului. E prea prudent ca să mă scape din ochi, dar eu nu sunt atât de proastă să încerc să scap cât suntem aici. Un singur pas greșit și mă duc la fund încet, dar sigur, având destul timp să mă gândesc ce neinspirată am fost că am procedat așa.

Fă-i pe plac. Comportă-te frumos. Convinge-l să te trimită înapoi.

Efectele vaporilor inhalați din canistră încă n-au dispărut, deși a trecut destul timp. În gură am un gust metalic ciudat, ca de sânge, și îmi simt pulsul nefiresc de tare în urechi. Inspir adânc și încerc să mă concentrez. Îmi dau seama că mi-e dor să văd stelele și cerul înalt pe care nu-l vezi niciodată pe Avon. S-a lăsat din nou ceața și mi-e imposibil să văd la mai mult de câțiva pași în față, rămânând suspendată într-o lume în alb și gri. Trebuie să mă uit mereu pe unde merg ca să nu-mi pierd echilibrul, fiindcă, dacă mă uit prin ceață, am senzația că plutesc.

Din fericire, Romeo nu pare c-a observat. Probabil că poticnelile mele le pune pe seama faptului că mă tot smucește de încheietura mâinii în timp ce mergem. Am parcurs aproape jumătate din linia malului când Romeo se oprește și-mi dă drumul, privind în jur nedumerit.

Deodată, în fața ochilor mei se aprinde o lumină. Palidă-verzuie, legănându-se ușor dintr-o parte în alta. Dansează un moment și eu încremenesc, iar când Romeo pornește mai departe, îmi dau seama că el nu a văzut-o.

Apoi lumea se dă în lături.

Imaginea din fața mea tremură, iar gustul metalic pe care îl simt în gură devine extrem de intens. Deodată

nu mai văd ceață, noroaie și pustiu; nu mai văd nici măcar lumina misterioasă. O clădire întreagă răsare ca din pământ, iar între mine și ea, un gard înalt, din plasă de sârmă. Și imediat dincolo de gard, o siluetă îmbrăcată în negru, cu un fel de mască pe față, prin al cărei vizor mă privește inexpresiv.

Amețită, cad în genunchi și în mâini, înecându-mă din cauza gustului metalic și tresărind de durere, deoarece tusea îmi dă junghiuri în rană. Ridic din nou capul, dar imaginea a dispărut și sub mână simt un obiect ascuțit care îmi intră în palmă. Îl strâng în pumn. În jurul meu se stârnește un freamăt scurt și sălbatic, ca vântul ce răscolește iarba sau ca foșnetul frunzelor de plop pe timp de furtună. Doar că pe Avon nu există iarbă și pe Avon nu există plopi.

Totul se întunecă, apoi murmurul dispare la fel de brusc cum a început. Deodată îl aud pe Romeo țipând la mine pe un ton insistent. Când deschid ochii, văd că stă cu fața aproape de fața mea și m-a apucat de umăr.

— Ce s-a întâmplat? Ridică-te!

Și-a scos arma; crede că mă prefac.

— Nu știu.

Cu mâna tremurândă, îmi strecor în cizmă obiectul pe care l-am găsit. Nu mă pot opri să-l studiez acum; nu știu ce e, dar are o formă regulată, este din plastic și este făcut de om. Nu înțeleg cum a apărut singur aici.

— Rămâi aici, am să-ți aduc niște apă.

Vrea să-mi dea drumul, dar eu îmi înfig mâna în pieptul lui, trăgându-l zdravăn de tricou. *Gamela.*

— M-ai drogat, icnesc eu în timp ce imaginea din fața ochilor mei dansează ca aburii ceții ce se învolburează în jurul nostru.

Tremur din tot corpul de parcă aș fi în pragul hipotermiei.

— Eu — ce?

Romeo mă privește mai de-aproape.

— De ce-aș face... Încetează, calmează-te!

Mă apucă de umeri și mă scutură ușor, iar mie îmi cade capul pe spate de parcă aș fi prea obosită să mi-l țin drept.

În mintea mea țipă ceva ce se vrea auzit, nu știu ce — ceva legat de mâinile lui care mă apucă de umeri și mă sprijină. Ambele mâini.

Dacă mă ține de umeri cu ambele mâini, atunci unde este arma?

Uite-o acolo, jos, la picioarele lui. Mă întind spre pistolul vechi și mai am câțiva centimetri până să-l ating cu vârful degetelor. Încerc să-l apuc cu degetele tremurânde și nesigure din cauza drogului care mi-a ajuns în sânge.

Romeo îmi surprinde mișcarea. Nu știu cum se face, dar, deși a băut și el din gamelă, nu pare afectat; scoate un strigăt nearticulat și se repede să ia arma.

— Fir-ar să fie, Jubilee — potolește-te măcar cinci secunde!

— Nici gând, spun eu cu respirația tăiată, prăbușindu-mă pe pământul îmbibat cu apă ca un burete, prea slăbită ca să stau în picioare fără ajutorul lui.

Nu știu ce mi-a făcut, dar mă simt din ce în ce mai rău.

Încet, șoaptele încep să-mi răsune din nou în urechi. Întind mâna spre Romeo, însă nu știu dacă încerc să iau arma de la el sau să mă ridic. El își vâră pistolul la brâu ca să nu-l mai ajung, și mie iarăși mi se întunecă vederea.

Abia când simt niște brațe care mă cuprind de talie și aud bătăile unei inimi la urechea mea, îmi dau seama că sunt pe cale să-mi pierd cunoștința, iar Romeo mă duce în brațe tot restul drumului până la barcă.

Ea este din nou pe alee, cu o petardă aprinsă în mână, cu ochii înlăcrimați în efortul de a nu-i da drumul. Dincolo de cercul de băieți care strigă și râd de ea, prin norii de fum de la praful de pușcă, ea vede jucând o luminiță. Clipește spre fată, surprinsă, plutind departe. Fata rămâne încremenită, cu ochii la ea, până când petarda explodează în mâinile ei, arzându-i degetele. Globul de lumină dispare în flacăra exploziei, dar fata, asurzită de zgomot, este prea șocată ca să simtă durerea din mână; până când tatăl ei dă fuga pe alee și-o ia s-o ducă la spital.

4. Flynn

Lumina caldă, degajată de lămpile docului, mă întâmpină la întoarcerea acasă, când acostez în portul din adăpostul stâncii. Ascunse de pereții de piatră ai peșterii, lămpile atârnate de-a lungul unui cablu se leagănă leneș ca un șir de focuri rătăcitoare — deși aceste lumini conduc spre un loc sigur, nu spre unul primejdios. O povară mă apasă pe umeri în timp ce las barca în voia curentului. O povară perfect egală cu această *trodaire* ghemuită pe fundul bărcii. Jubilee stă întinsă pe-o parte, încă inconștientă, cu mâinile din nou legate. Ceea ce a doborât-o când eram pe mlaștină pare să fi trecut și nu pot să risc lăsând-o liberă.

Tăbliței de identificare de la gâtul ei i-au ieșit din tricou și se văd lucind metalic în lumina lămpilor în timp ce ea zace nemișcată. Fără ele, aproape uiți că este unul dintre *trodairí* . Fără ele, ar părea o ființă umană, o persoană capabilă să stea să asculte o jumătate de secundă înainte să scoată arma la tine. Adică fix până s-ar trezi și ar încerca să mă omoare. Dar când nu mai ai nicio speranță, merită să profiți și de cea mai mică ocazie.

Nu pot să-i las pe McBride şi oamenii lui s-o găsească, altfel îi vor pune capul într-o țeapă cât ai clipi. Dar nici nu pot să-i dau drumul. E prea valoroasă. Poate că armata va accepta ca, în schimbul ei, să ne dea proviziile necesare, alimente sau medicamente.

Şi poate, doar poate, reuşesc s-o conving că nu toți suntem nişte nelegiuți aşa cum ne cred ea şi alții ca ea.

Dacă Jubilee Chase poate fi convinsă să nu mai tragă în noi, atunci oricine poate fi convins.

Barca intră în curentul care pătrunde uşor învolburat în ascunzătoarea noastră, plutind în direcția docului. Aşez ghionderul la locul lui şi las apa să ne poarte mai departe, aruncând o privire fugitivă de la prizoniera mea la bolta înaltă şi stâncoasă de deasupra, din care atârnă stalactite.

Din aer, locul acesta seamănă cu două stânci la fel de mari ca o clădire din baza militară. De pe apă, numai un ochi antrenat poate vedea că i-am mascat dimensiunea cu o plasă de camuflaj, l-am făcut mai greu de observat şi am deviat canalele care duc spre bază, astfel încât nu este uşor să te apropii cu barca dacă nu ştii drumul. Aici se poate ajunge pe jos de la baza militară dacă ai destulă ambiție, dar asta ar însemna ore întregi de mers prin mocirlă şi apa înaltă până la brâu. Piatra ne ascunde de detectoarele lor de căldură, iar atmosfera Avonului provoacă ravagii dronelor-spion şi echipamentelor de căutare. Principala teorie a experților de la TerraDyn este că nivelurile de ionizare interferează cu echipamentele lor, dar tot ce ştim noi este că asta îi obligă să ne caute prin metodele vechi, cu bărci şi reflectoare. Deşi există puncte de rezistență pe toată suprafața planetei, aceste peşteri adăpostesc un procentaj semnificativ din lista cu oamenii cei mai căutați de TerraDyn.

Noi ne numim Fianna. Soldații cred că Fianna are un sens obişnuit — „războinici", aşa îl traduc ei de obicei. Dar Fianna înseamnă mai mult decât atât. Sângele apă nu se face şi, cu toate că Pământul a fost abandonat de atâta timp încât am pierdut şirul generațiilor, noi ne aducem aminte de unde ne tragem. Ne aducem aminte de Irlanda, de poveştile ei, de cetele de războinici care şi-au apărat țara. Noi ducem mai departe tradițiile lor şi îi cinstim. Planeta Avon are grijă de noi, ne ascunde, iar noi la rândul nostru luptăm pentru ea.

Barca se opreşte în dreptul docului, iar eu mă smulg din gânduri când îmi dau seama că n-am auzit nicio somație. Santinelele au plecat. Debarcaderul este pustiu, nu-i nimeni de pază, şi brusc mă cuprinde panica, iar inima începe să-mi bată cu putere. Soldații au descoperit că Jubilee lipseşte. N-ar fi trebuit să fac acel ocol — au găsit baza noastră şi m-au aşteptat aici ca s-o salveze pe ea.

O las pe *trodaire* în barcă, cu mâinile legate, şi o acopăr grăbit cu o prelată ca să n-o vadă cineva. Apoi sar pe doc şi pornesc spre pasajul subteran. Piciorul rănit mă doare şi, în timp ce scot pistolul de la brâu, mintea îmi zboară în toate direcțiile, încercând să ghicească pe unde ar lua-o *trodairii*, ce caverne ar ocupa ei şi ce caverne am deține noi, elaborând o rută spre depozitul de arme.

Dar încet-încet, un gând îşi face loc în mintea mea: dacă soldații ne-ar fi găsit, afară locul ar fi înțesat cu elicoptere şi bărci cu motor, ca să nu mai spun că ar răsuna de strigăte şi focuri de armă. Doar că aici e linişte, până când la un moment dat aud murmur de voci dinspre caverna ce serveşte ca loc de întruniri.

Mulțimea de-acolo este atât de mare încât nici nu văd până în față, dar mă liniştesc imediat când îmi dau

seama că oamenii vociferează pentru că sunt furioși, nu panicați. Înăuntru sunt doar membrii Fianna: astăzi nu e niciun soldat aici în afară de cel pe care l-am lăsat în barcă.

Locul nostru pentru întruniri este o cavernă cu plafon înalt, pe care noi am lărgit-o de-a lungul timpului, cu pereții de piatră acoperiți de carpete, ca să nu se producă ecou, și lăzi cu echipamente militare furate, depozitate pe margini. E aproape imposibil să ne strângem toți în același loc — întotdeauna sunt oameni în patrulare, de pază, care dorm —, dar o adunare atât de mare ca aceasta n-am mai văzut de mult.

Oamenii s-au înghesuit înăuntru, care cocoțați pe lăzi, care sprijiniți de pereți, care așezați direct pe jos. Caverna este plină și atmosfera tensionată. Atunci aud din față vocea lui McBride și îmi dau seama imediat ce i-a adus pe toți aici.

De zece ani ne ascundem în aceste peșteri, plătind astfel pentru revolta sângeroasă condusă de sora mea. Prea înfometați ca să ne organizăm, prea bolnavi și prea zdrobiți ca să ne mai pese cine era șeful. Ne-a luat zece ani ca să ajungem iarăși la o oarecare stabilitate, dar ziua în care oamenii mei au putut să-și umple burțile fără teama că data viitoare nu vor mai avea ce pune pe masă, a fost cea în care a apărut McBride. El are vârsta și experiența care mie îmi lipsesc, iar îndemnurile lui de a riposta și de a duce la capăt ce a început sora mea Orla au început să le stârnească oamenilor mei pofta de acțiune.

Victoria, pentru cei din gruparea lui, înseamnă să-i înfrângem pe *trodairí* cu orice preț. Pierderile de vieți omenești sunt sacrificii măreațe aduse cauzei.

Capacitatea de luptă este singura măsură a rezistenței. Pentru că, oricât de inutilă ar fi lupta, există o satisfacție în acțiunea directă la care aceşti oameni râvnesc. Aceasta este calea mai uşoară — şi eu mă simt uneori atras spre ea. La fel s-a întâmplat cu Orla. Şi până la urmă, asta a omorât-o.

Oamenii aceştia şi-o amintesc pe sora mea, cum a luptat până la sfârşit şi cum a înfruntat cu demnitate plutonul de execuție. Moartea ei mi-a câştigat compasiunea şi, astfel, atenția lor, dar de fiecare dată când McBride deschide gura să vorbească, mai pierd câțiva dintre ei. Nimeni nu vrea să-l asculte pe un adolescent care pledează pentru pace în timp ce copiii lor sunt bolnavi şi libertățile le-au fost furate prin legile aspre ale TerraDyn. McBride ştie asta. O ştiu şi eu. Toți ar vrea ca eu să semăn mai mult cu Orla.

Judecând după cât de încinse sunt spiritele, se pare că a profitat de absența mea ca să-i întărâte şi să-i apropie tot mai mult de încălcarea acordului de încetare a focului. Doar teama de represalii şi lipsa de resurse i-a împiedicat pe locotenenții lui McBride să lanseze raiduri fără sprijinul nostru. Asta, plus faptul că eu am cheia de la magazia de muniție — şi n-am de gând să-l las pe McBride să pună mâna pe ea.

Îmi așez arma la brâu şi încep să-mi fac loc prin mulțime ca să ajung în față.

El încă nu m-a observat. Cu sprâncenele încruntate şi încordându-şi fălcile pătrățoase şi nebărbierite, strigă pe un ton înflăcărat:

— De câte ori să ne mai ascundem în peşteri şi să privim cum ni-i răpesc pe cei dragi? Până când să mai aşteptăm o schimbare?

Se plimbă încoace şi-ncolo, contaminând mulțimea cu energia nervoasă a paşilor lui, făcându-i pe oameni să se foiască nerăbdători, dornici să treacă la acțiune.

— Asupra unui singur lucru suntem de acord eu şi Flynn Cormac: niciodată nu trebuie să recurgem la violență decât în ultimă instanță. Noi nu suntem niştre *trodairí* cuprinşi de aşa-zisa Furie, boala lor imaginară, scuza pentru demonstrațiile lor de violență prin care vor să ne intimideze. Dar eu vă spun astăzi că *am depăşit* această ultimă instanță şi *am depăşit* punctul-limită.

Chiar şi mie îmi bate inima cu putere în timp ce-l ascult, în ciuda convingerilor mele. Parcă o aud pe soră-mea, doar că ochii Orlei n-aveau niciodată această sclipire fanatică. Atunci când vorbea despre ultime instanțe, chiar vorbea serios. Dar oamenii aceştia nu-l văd pe McBride aşa cum îl văd eu. Îşi doresc prea mult o schimbare ca să recunoască nebunia din spatele vorbelor lui.

— Dar ce-ar zice Flynn, vă întrebați voi. El n-ar vrea aşa ceva. El ne-ar spune să discutăm cu ei, să-i convingem —, dar iată unde l-a dus încercarea de a-i convinge! Niciun semn, nicio vorbă; vă spun eu unde l-a dus, de ce nu s-a mai întors. Chiar în clipa asta e într-o celulă din închisoarea *trodairílor*. Fără îndoială că l-au legat pe frățiorul Orlei şi l-au bătut până la sânge, încercând să afle de la el locația noastră. Am trăda memoria surorii lui dacă i-am lăsa să-l ia fără ca noi să ripostăm.

Încremenesc. Încearcă să-i determine pe oamenii noştri să-i atace pe *trodairí* ca să mă elibereze *pe mine*. McBride doar bănuieşte unde sunt, dar nu-i trebuie decât o scânteie ca să aprindă dorința oamenilor mei. Şi ce-ar fi mai potrivit pentru a-i convinge pe cei care se împotrivesc, pe cei care ascultă de mine, decât o misiune de

salvare? Deoarece, cu sau fără salvare, odată reaprinsă flacăra războiului, *toți* cei din Fianna vor fi nevoiți să lupte pentru viața lor.

Valul de furie care crește în mine ar impresiona-o până şi pe Jubilee Chase. Plec capul şi strâng pumnii, încercând să mă stăpânesc. Aşteptând să fiu sigur că voi avea vocea puternică şi fermă când voi vorbi.

— McBride, sunt profund impresionat. Habar n-aveam că-ți pasă atât de mult.

Cei din apropierea mea întorc imediat capetele spre mine, scoțând exclamații de surprindere şi uşurare. Ies din mulțime în spațiul liber din fața platformei pe care stă McBride. A încremenit, holbându-se la mine inexpresiv şi cam prea lung. Apoi trăsăturile ferme ale chipului său se destind într-o expresie de uşurare, iar el sare de pe platformă şi vine spre mine.

— Trăieşti! exclamă el şi, în ciuda faptului că mă bate prietenește cu mâna pe umăr, privirea din ochii lui numai caldă nu e când se uită la mine. Mi-am imaginat ce era mai rău.

Pun pariu că da.

Încerc să fiu calm.

— Mi s-a ivit ocazia să fac puțină muncă de culegere de informații şi am profitat de ea. N-am avut cum să dau un semn fără să risc să fiu descoperit.

McBride ridică puțin din sprâncene.

— Ai început să treci la acțiune, Cormac, remarcă el destinzându-şi buzele.

De la distanță, ar părea că zâmbeşte.

— Mă bucur să aud asta. Ce-ai aflat?

Nu pot să le spun că am văzut un obiectiv militar care a dispărut după câteva ore; vor crede că mi-am pierdut mințile.

— Nimic concret deocamdată.

Încerc să nu mă trag înapoi de sub greutatea mâinii lui aşezate pe umărul meu. E cu un cap mai înalt decât mine şi e bine clădit. Dacă ar vrea vreodată să mă elimine definitiv, m-ar domina cu vârf şi îndesat.

— Dar câtă vreme ştim că nu s-a schimbat nimic în baza lor, ştim că nu vin după noi. Iar noi putem continua să căutăm o cale de ieşire din situaţia asta.

McBride mă strânge de umăr.

— Uneori singura cale de ieşire este confruntarea directă, răspunde el ridicând puţin tonul ca să se audă mai departe.

Mă întorc să plec, profitând de această mişcare ca să-mi eliberez umărul din strânsoarea lui. Nu e momentul să intru în hora lui, să joc după muzica lui. Am o problemă mai mare, în persoana acelei *trodaire* din barca mea, pe care trebuie s-o mut în altă parte înainte să se trezească sub prelată şi să facă gălăgie. Fiindcă un lucru este cert: dacă oamenii lui McBride o găsesc pe Chase, până mâine va fi moartă.

Starea de spirit a mulţimii s-a schimbat — văzându-mă acolo, nevoia de a trece imediat la luptă a dispărut, dar oamenii se potolesc mai greu, neştiind spre cine să se îndrepte. Nu pot să-i las să se ţină după mine, nu înainte s-o ascund pe *trodaire* într-un loc sigur.

Mă uit la Turlough Doyle şi-i fac semn din priviri spre McBride care se pregăteşte să se întoarcă pe platformă, gândindu-se fără îndoială cum să se folosească de întoarcerea mea în discursul lui.

Turlough păşeşte în faţă înainte ca el să ajungă acolo.

— Dacă tot suntem aici, spune el pe un ton amabil, poate putem discuta despre problema dormitoarelor.

Vorbeşte pe acelaşi ton încurajator pe care îl foloseşte şi când îi învaţă pe noii membri Fianna cum să pună capcane din cabluri.

Mă strecor din nou în mulţime, apoi mă furişez prin spatele ei ca să-l caut pe vărul meu Sean.

Îl găsesc în clasă, o cavernă ceva mai mare, cu covoraşe lucrate de mână pe care să te aşezi, un cufăr cu jucării şi câteva manuale uzate, dar valoroase, de pe vremea când încă aveam voie să facem troc cu comercianţii. Aici este domeniul lui Sean — el este învăţător când nu pleacă în patrulare sau când nu ajută la planificarea unui raid. Ştiam că va fi aici, ţinându-i pe copii departe de mânia lui McBride şi discursul despre violenţă din caverna principală. Stă într-un colţ, ţinându-l pe genunchi pe Fergal, nepotul lui de cinci ani. E înconjurat de o liotă de copii — şi două fete mult prea mari pentru a sta să asculte poveşti, dar de o vârstă potrivită pentru Sean — care stau cu faţa la el.

— După cum ştiţi, Tír na nÓg era ţara tinereţii veşnice, ceea ce mulţi cred că este un lucru minunat. Dar Oisín nu era foarte convins de asta. Voi *ştiţi* de câte ori trebuie să-ţi faci ordine în cameră când trăieşti veşnic? Acolo trăia prietena lui, Niamh, şi ea îl invitase să rămână. El s-a mutat la ea numaidecât, dar o astfel de decizie, ehe... Ar fi trebuit să se intereseze mai bine înainte să se grăbească să plece. Află că echipele lor de gravball se urau de moarte şi niciunuia dintre ei nu-i plăcea să spele rufe.

Recunosc povestea sau mai bine zis înfloriturile adăugate de Sean. Când eram copii, şi noi am ascultat aceste poveşti de la părinţii noştri care, la rândul lor, le-au auzit de la bunicii noştri. Pun pariu că Jubilee ar fi surprinsă să afle că noi transmitem din generaţie în generaţie miturile

şi legendele noastre, Şeherezada, Shakespeare şi alte poveşti de pe vremea când oamenii nu părăsiseră Pământul. Autoritățile de la TerraDyn şi lacheii lor *trodairí* cred că noi suntem inculți şi needucați. Îmi aduc aminte vag de com-ecrane şi de imaginile colorate ale emisiunilor HV din copilărie, şi mă doare faptul că aceşti copii nici măcar nu-şi pot imagina tehnologia modernă. Poate că nu mai avem cărți şi holovideo sau şcoli oficiale, aşa cum au cei veniți de pe alte planete, dar poveştile nu dispar niciodată. În clipa asta nu-mi doresc decât să stau retras în umbră şi să le ascult.

Dar păşesc în față şi îi captez atenția, făcându-i semn din cap spre coridor. *Pune punct, am nevoie de tine.*

Rămâne cu gura căscată, vizibil uşurat că mă vede. Până şi Sean a fost cât pe ce să creadă că McBride are dreptate şi că s-ar putea ca eu să fiu în pericol. El clatină din cap, iar eu mă sprijin de perete ca să-mi odihnesc piciorul cât timp ascult sfârşitul poveştii.

— Aşa că Oisín pleacă pe furiş cu o navetă ca să facă o scurtă vizită acasă, în Irlanda, iar Niamh îl avertizează că, dacă iese din navă şi atinge pământul, nu se va mai putea întoarce niciodată. E singurul lucru pe care trebuie să aibă grijă să-l facă: să nu atingă pământul. Şi ce face prostul de el? O fi el prea leneş să-şi ia singur rufele de la spălătorie, dar nu rezistă să facă pe grozavul. Uită — sau poate că n-a fost atent la ce i s-a spus, aşa cum fac unii pe care îi ştim noi, aşa-i, Cabhan? — şi sare din navetă să-i ajute pe nişte oameni să mute un bolovan. Şi cum pune piciorul de iarbă...

Face o pauză, iar copiii se apleacă spre el curioşi, după care se dau înapoi tresărind.

— Bam! Cele trei sute de ani care trecuseră îl ajung din urmă, iar el cade mort ca un soldat plecat singur în patrulare. Morala poveştii este să nu strângi niciodată după tine şi, *mai ales*, să nu strângi niciodată după altcineva. Ar putea fi fatal. Şi-acum, hai, plecați cu toții până nu vă întreb cine nu şi-a făcut lecția.

Copiii se risipesc care încotro, iar el îl ridică pe Fergal în brațe cu siguranță şi dezinvoltură. Îl are în grijă de un an şi jumătate, de când fratele şi cumnata lui au murit în timpul unui raid.

— Sunt aproape sigur că nu asta era morala poveştii pe vremea când am auzit-o noi, îi zic.

El zâmbeşte fără nicio remuşcare. Aşa e Sean — zâmbeşte mereu, blând şi dulce.

— Ar fi trebuit să fie. Îmi imaginez că i-ai dejucat lui McBride ultima manevră.

Fergal se întinde spre fața lui Sean, încercând cu hotărâre să-i inspecteze nările.

— Deocamdată.

Sean se apleacă să ia de pe jos jucăria preferată a nepotului său, o creatură ciudată şi durdulie, cu aripi şi coadă, pe nume Tomás. N-am înțeles niciodată ce este Tomás, dar ştiu că a fost confecționat dintr-o cămaşă mai veche de-a fratelui lui Sean, iar Fergal nu pleacă niciunde fără el. Împăcat, Fergal îşi lasă capul pe umărul lui Sean cât timp acesta vorbeşte.

— Am încercat să te apelez, dar n-ai răspuns. M-am gândit că astăzi a fost prea mare bruiajul.

Radiourile noastre aproape că nu funcționează niciodată din cauza condițiilor atmosferice de pe Avon, dar nu de aceea n-am răspuns.

— Mulțumesc că ai încercat. Nu te îngrijora, pot să-i fac față lui McBride.

— Cer senin, vărule!

Succes, adică. Pe Avon nu e niciodată cer senin și nici nu sunt stele pe cer. Dar noi sperăm în continuare și folosim această expresie ca să ne-aducă aminte. Într-o bună zi, cerul se va însenina.

Mă întorc puțin într-o parte ca să nu vadă bandajul însângerat, legat peste cracul pantalonilor și suvenirul roz-neon lăsat de Lee Chase; am să-l rog să mi-l extragă mai târziu, dar deocamdată avem ceva mai urgent de făcut.

— Lasă-l încolo de succes. N-avem timp să așteptăm să se însenineze.

Mă aplec și mă uit la nepotul lui.

— Fergal, du-te și bagă-te în pat și venim și noi numaidecât ca să te învelim bine. Am nevoie de ajutorul unchiului tău.

Sean amuțește îngrozit când se uită în barcă.

— Flynn Cormac, să fiu al naibii! McBride o să dea o petrecere și-o să-i ia căpățâna s-o folosească pe post de castron pentru punch.

— Este o oportunitate pentru noi, Sean. Dacă armata va accepta vreodată să dea ceva în schimb pentru cineva, o va face pentru ea. Dacă ne jucăm cărțile cum trebuie, am putea să obținem în schimbul ei medicamente, poate eliberarea unor oameni de-ai noștri din închisoare — poate chiar influență la inspecția planetară de peste câteva săptămâni.

— Sau poate că ea le va spune tuturor cine ești, cum arăți sau unde să vină, dacă au chef de-o vizită.

— Nu știe, zic eu zâmbind satisfăcut. Mai corect spus, nu s-a oferit să m-ajute să dirijez barca spre casă. N-a văzut nimic; și la fel putem să procedăm când va pleca.

— Cred că glumești. Asta e Lee *Chase*, Flynn. N-o putem lăsa să se întoarcă. Crezi că nu poate să le spună o mulțime de lucruri *despre tine*?

— Ce, doar nu crezi că am lăsat-o să-mi scaneze codul genetic? îl întrerup eu. Nu i-am spus cum mă cheamă.

— Nu vor da niciodată nimic în schimbul ei. Ei nu negociază. McBride ar spune că, dacă le cerem ceva, vom arăta că suntem slabi.

Slabi. De ce să fie un semn de slăbiciune faptul că vrem să discutăm înainte să omorâm pe cineva?

— McBride n-o să afle.

— Tu chiar crezi că avem șanse ca ei să ne asculte?

— Eu chiar mă gândesc să-i întrebăm. Acum ajută-mă s-o ascund undeva înainte să se trezească.

O săltăm amândoi de pe fundul bărcii, punându-i jacheta mea pe umeri ca să nu i se vadă uniforma. Credeam că între timp își revenise, dar indiferent ce a doborât-o în mlaștină, a lovit-o mai rău decât vaporii de benzină din canistra mea. În timp ce ne deplasăm prin coridoarele ce duc spre cavernele dezafectate de mai jos, sunt nevoit să-i feresc mereu capul care-i atârnă, ca să nu se lovească de pereții de stâncă.

Sean pufnește ușor, scuturând din cap că mă deranjez pentru atâta lucru. Acesta este tipul care are o colecție de fotografii prinse pe peretele de piatră, lângă hamacul lui, cu femei din lumi însorite și luminoase, care râd, zâmbesc și își țuguie buzele spre aparatul de fotografiat. Soții, iubite sau surori, presupun. Fotografii pe care le ia de la cadavrele soldaților și le pune pe perete ca pe niște

trofee morbide. Iată ce face războiul din oameni. Din unul ca Sean, care își dedică timpul educației copiilor, dar care nu reușește să vadă în soldați niște oameni.

Există o mulțime de caverne la capătul rețelei de tunele, pe care nu le mai folosim. Sunt prea umede pentru a fi locuite și acum sunt mult mai puțini Fianna decât erau pe vremea când trăia sora mea. Sean o leagă fedeleș pe Jubilee în timp ce eu stau de pază la ușă, uitându-mă cu atenție de-a lungul pasajului subteran să nu vină cineva și să ne descopere. Apoi o leagă cu frânghia de un stâlp înfipt în piatră, care altădată era folosit pentru a stabiliza sistemele de rafturi. Cândva, aici era depozitul de arme.

— Tu chiar crezi c-o să reușim cu chestia asta? întreabă el terminând de făcut un nod și dându-se un pas înapoi ca să-și inspecteze opera.

Sesizez îndoiala din glasul lui și dintr-odată mă simt copleșit de noaptea lungă și obositoare pe care am avut-o. Am nevoie de un moment de respiro. Dintre toți, am nevoie ca Sean să fie de partea mea.

— Păstrează prelegerile pentru mai târziu, zic eu simțind cum durerea îmi pulsează din nou în picior. Până atunci, am nevoie de prim ajutor.

Panica inițială a lui Sean se risipește în clipa când îmi desfac bandajul improvizat, scoțând la iveală rana miniaturală din piciorul meu. Aplecându-se mai aproape ca s-o studieze, Sean mă întreabă încruntat:

— Ce-i *asta*?

Mă sprijin de perete ca să-mi menajez piciorul rănit.

— Un bețișor de cocktail, mormăi eu.

Sean mă privește uimit; expresia de pe chipul meu îi stârnește un hohot de râs când își dă seama cine mi-a înfipt în coapsă sabia de plastic. Încordarea pe care o

simt în piept ca pe o menghină cedează puțin. Sean mă lasă acolo și pleacă să caute un clește; e aiurea să risc să mai afle cineva că Lee Chase era cât pe ce să mă învingă cu o sabie de cocktail. Când se întoarce, Sean încă zâmbește.

— Ai avut numai ghinion cu fetele, comentează el în timp ce sfâșie cracul pantalonilor ca să scoată bucata de plastic cu cleștele. Ții minte când ai încercat să-i faci curte lui Mhairi și ea a râs de tine?

Tresar de durere când nu reușește să apuce fragmentul rămas în picior.

— Mai taci din gură, atunci aveam treisprezece ani.

— Sau cu Aoife? Sau cu Alejandra?

— Ce tot spui? Eu și Alejandra...

— Biata fată. I-a părut rău de tine.

Pufnește victorios când reușește să scoată bucata de plastic din picior și o ridică s-o vedem amândoi. Este enervant de mică, iar culoarea ei roz-neon încă se observă de sub sângele roșu-închis. Sean începe iar să râdă și se sprijină cu mâna de perete.

— Nu-i de mirare că ai reușit s-o iei prizonieră dacă ea n-a avut cu ce să lupte în afară de asta.

— Sean, pansează-mă și taci dacă vrei să nu încep și eu să-ți înșir eșecurile tale sentimentale. Am sta aici toată ziua.

Până să termine, zâmbetul deja i-a dispărut. N-a durat mult amuzamentul, dar a fost destul cât să răsuflu ceva mai ușurat. Sean este supapa mea de refulare, cel mai bun prieten al meu și vărul meu, dar totodată un aprig luptător. Mă reazem de peretele de stâncă și câtva timp ne uităm amândoi la soldatul care zace inconștient, legat în celălalt capăt al peșterii.

— Ce dracului, măi omule? izbucnește Sean în șoaptă. Ce *căutai* tu în baza lor?

Ezit. Dacă îi spun lui Sean despre obiectivul pe care l-am văzut, va insista să trimită iscoade, și cum să-i spun că nu mai e nimic acolo?

— Așa mi-a venit, eram plecat în recunoaștere. Situația e din ce în ce mai tensionată și am vrut să știu dacă se pregătește ceva.

El oftează adânc, dând capul pe spate și lăsându-l să se ciocnească ușor de peretele de stâncă.

— Cred că-ți bați joc de mine. *Știu* că știi ce se întâmplă dacă, dintre toți, tu ești luat prizonier. McBride abia așteaptă să miște în front cât timp tu ești plecat pe coclauri fiindcă așa îți spune ție intuiția. Aseară aproape c-ar fi reușit dacă n-ai fost tu să te opui. Ce rost are o *trodaire* în toată povestea asta?

— Ea m-a văzut pe mine. Eu am văzut o oportunitate.

— S-o aduci la noi acasă? Să riști să fim descoperiți?

— Deține informații de care avem nevoie și gândește-te ce-am putea obține în schimbul ei, zic eu strângând din dinți. Crezi c-ar fi trebuit s-o omor?

— *Da*, răspunde el exasperat. Da, cred că ar fi trebuit s-o omori.

— Și să stârnesc panică din cauza unui asasinat comis în propria lor bază militară?

Îmi dau seama că am un ton iritat și înghit în sec, încercând cu grijă să-l temperez. Ideea asta îi vine atât de ușor lui Sean, unul dintre cei mai buni și mai amabili tipi pe care îi cunosc. Poate că lui i se pare ceva normal pentru că *este* normal. Poate că eu sunt nebun, așa cum mă crede McBride, fiindcă încerc să rezolv prin vorbe un conflict vechi de zece ani.

Sau poate că bunătatea lui Sean, blândețea din el, pe care i le știu de când eram copii, a început să se piardă. Poate că este încă o victimă a acestui război.

Imaginea complexului secret îmi apare în minte când închid ochii — un gard de sârmă, câteva clădiri prefabricate, construite pe panta lină a insulei. Vreau să-i spun că l-am văzut. Vreau să-i spun că nu mai era când m-am întors. Dar așa n-am să fac decât să-l conving că încep să-mi pierd mințile. El este cel mai mare aliat al meu — cel mai apropiat prieten. Nu-mi pot permite să-l îndepărtez.

Sean oftează și se uită din nou la trodaire.

— Ce ai de gând să faci cu iubita ta?

— Am s-o rog pe Martha să trimită un mesaj către bază. Lee Chase e un om valoros: vor accepta să negocieze pentru ea. Îi voi demonstra lui McBride că merge și așa cum spun eu, fără vărsare de sânge.

— Și dacă refuză să negocieze? întreabă Sean ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu vreau să fie omorâtă, spun eu încleștându-mi maxilarul.

— Ești prea moale, vere. Dacă tu ai fi fost prizonierul lor, ea nu ți-ar fi cruțat viața.

— Știu.

Chiar și-acum, cuvintele îmi răsucesc un pumnal în inimă. Amândoi ne gândim la Orla.

— Dar dac-o omorâm, se duce naibii acordul pentru încetarea focului. Ne vor vâna cum n-au mai făcut-o până acum, iar noi n-am supraviețui unui asemenea atac.

— Pun pariu că nu l-ai convinge cu astfel de argumente pe McBride.

— I-aș spune lui McBride că nu e destul de puternic să învingă pe cineva în luptă, primul lucru pe care îl face el

este să găsească o justificare ca să-ți dea un pumn în față, zic eu lovind cu piciorul o pietricică și auzind-o cum ricoșează din peretele opus al peșterii. Ar găsi un mod să arate cu degetul spre mine și spre faptul că mi-e teamă să lupt.

Sean ezită.

— Ai putea să ne conduci tu, zice el într-un târziu. Dacă s-ar ajunge la luptă. Ai putea să...

Nu aflu ce urma să spună. Pe coridor răsună vocea lui Fergal.

— Unchiule Sean, trebuie să vii să mă înveleşti.

Probabil că ne-a urmărit.

Sean scoate o înjurătură și sare în picioare, gata să părăsească peștera și pe ocupantul ei inconștient.

— Nu vreau ca el sau alți copii să afle de chestia asta, bombăne el. Dacă nu vrei să le spui celorlalți, n-ai decât. Dar ai grijă să n-o găsească cineva, fiindcă o să iasă scandal.

Deși nu mi-o spune în mod direct, am înțeles mesajul: va avea încredere în mine. Deocamdată.

— Sean... mulțumesc.

Amândoi rămânem o clipă tăcuți, apoi Sean se întoarce în pasaj ca să-l ia pe Fergal.

Recuperez lampa, sperând că pe întuneric îi va fi și mai greu trodairei să reușească să scape când se trezește, și mă grăbesc să mă îndepărtez înainte ca să-și dea seama cineva că suntem la subsol. Ușurarea de a avea sprijinul lui Sean nu durează mult; știu că nu va dura. Chiar și Sean își va pierde răbdarea într-una din zilele astea, cât de curând. Deja simt că ne îndepărtăm unul de altul, o simt în tăcerile dintre noi. Nu știu când va veni ziua aceea, dar nu va veni azi. Deocamdată știu că mă va urma pe mine pentru că l-am rugat.

Mi-aș dori ca măcar să știu încotro îl conduc.

Fata stă și citește sub tejgheaua din magazinul mamei ei; doar sunetul clopoțelului de la intrare o întrerupe din timp în timp, atunci când intră și ies clienți. Citește despre niște scafandri care coboară în adâncuri cu un vechi submarin. Pe Verona nu exista oceane, dar fata va crește mare și va deveni explorator.

— Jubilee, o strigă pe fată mama ei. Unde ești? Vino să mă ajuți să facem colțunași ca să-i vindem.

Fata își ține respirația. Monștrii marini sunt mai interesanți decât colțunașii, mai ales că aceștia din urmă sunt întotdeauna însoțiți de o prelegere despre păstrarea datinei. Poate că mama ei n-o va căuta aici.

— Liniștește-te, Mei.

E tatăl ei; nu știa că va veni acasă.

— O să vină ea. Dacă îmi amintesc bine, la prima noastră întâlnire n-ai făcut decât să te plângi că taică-tu te punea să exersezi la caligrafie. Las-o să-și trăiască în liniștecopilăria — are destul timp și pentru asta.

Fata închide ochii. Nu — lucrurile astea nu sunt în regulă. Trezește-te... trezește-te.

5. Jubilee

Ştiu dinainte să deschid ochii că am dat de belea. Simt miros de mucegai şi degradare şi mi-e atât de frig încât îmi vine să plâng. Nu ştiu unde mă aflu, dar e întuneric beznă şi suprafaţa de sub mine este tare şi umedă. E piatră. Stau aproape sprijinită în genunchi, dar când încerc să mă ridic, mă prăbuşesc la pământ. Mâinile aproape că-mi ies din încheieturi şi mă opresc la câţiva centimetri înainte să aterizez pe podea. În umeri mă săgetează o durere atât de puternică încât îmi dau lacrimile. Icnetul meu răsună tare în încăpere, vibrând prin gâtlejul meu uscat ca un pergament.

Sunt cu mâinile legate la spate. Pipăi frânghia cu degetele şi îmi dau seama că sunt legată de un stâlp de metal înfipt în podeaua de piatră tăiată grosolan. Frânghia este destul de scurtă şi legată destul de sus încât, dacă vreau să mă aşez jos, îmi trage de braţe în sus şi mă doare. Nu pot să stau în picioare, nici nu pot să mă aşez. Cel care a făcut chestia asta ştie foarte bine cât de incomod este.

Amintirea unui chip frumos îmi trece prin faţa ochilor. Romeo. După nenorocita aia de plimbare prin

mlaştină, tot nu ştiu cum îl cheamă pe ticălosul ăsta. Şi probabil că nici n-o să aflu, ţinând cont de cum stau lucrurile. Pe undeva pe-aici se află un rebel care şchioapătă şi care, la ora asta, probabil că îşi extrage din coapsă o bucată de plastic roz de cinci centimetri. Fie m-au lăsat aici ca să mor din cauza deshidratării, fie vor încerca să obţină informaţii sau resurse de la armată în schimbul eliberării mele.

Dar noi nu facem înţelegeri cu rebelii. Ceea ce înseamnă că voi muri. Fără să vreau, mă gândesc la oamenii mei şi la cum se vor descurca fără mine. Îi ştiu pe fiecare aşa cum mă ştiu pe mine. Îi urmăresc în fiecare zi, îi întreb dacă au avut vise, îi monitorizez să văd cum se descurcă fiecare în parte trăind la limita incertitudinii. În apropierea Furiei. Îmi dau seama când unul dintre ei este pe cale să clacheze, când nu mai pot rămâne aici şi trebuie expediaţi de pe Avon înainte să facă rău cuiva. Cine va veghea asupra lor după ce voi muri eu?

În întuneric, mintea mea evocă imaginea celor văzute pe mlaştină. Amintirea a ceea ce Romeo pretindea că a văzut: un obiectiv acolo unde n-ar trebui să fie, garduri înalte, reflectoare şi santinele. E imposibil ca acolo să existe ceva în clipa asta şi în secunda următoare să dispară — mai degrabă am avut eu halucinaţii din cauza drogului folosit de Romeo ca să mă scoată din circuit.

Deşi asta nu explică obiectul pe care l-am găsit, obiectul din bocancul meu la care nu pot să ajung acum, pentru că am mâinile legate.

Mă răsucesc puţin până ajung cu talpa bocancului pe stâlpul înfipt în pardoseală. Îmi înfăşor mâinile în jurul frânghiei, ca să evit presiunea din încheieturi, şi trag cât

pot de tare, încordându-mă să văd dacă frânghia cedează cât de puțin.

Nicio șansă. Oricum n-aveam cum să ajung.

Mă opresc câteva secunde ca să-mi trag sufletul. Nu mai simt nicio urmă din drogul folosit de el pe insula aceea ca să mă doboare. Murmurele au dispărut și, în afară de câteva frisoane din cauza frigului, îmi recapăt controlul asupra organismului. Nu mai tremur. Nu mai am gust metalic în gură.

Dacă frânghia nu va ceda, poate va ceda piatra. Nu par să dispună de cine știe ce tehnică pe-aici — poate că gaura făcută de ei în pământ nu este perfectă. Mă încordez cât pot și cât îmi permite frânghia, apoi lovesc puternic în stâlp cu talpa bocancului.

Nimic.

Rămân gâfâind și uitându-mă spre pardoseala de piatră cu chipul schimonosit de atâta efort. Va trebui să aștept până mă mută. Vor trebui totuși s-o facă până la urmă. Ar putea să mă împuște chiar aici, dar este mult mai simplu să muți un corp cerându-i să se ridice și să meargă singur decât să-l cari.

Pe de altă parte, unul dintre ei a îndrăznit să intre într-un bar plin cu militari și să pună tot felul de întrebări, convins că era o idee bună. Nu prea îi duce capul pe rebelii ăștia.

Scâșnind din dinți, încep să forțez iar stâlpul. Trebuie să cedeze. Șocul fiecărei lovituri reverberează în sus, de-a lungul piciorului, și face să mă doară maxilarul. Dar mai bine să mă doară puțin acum decât să stau închisă aici o săptămână și să mor de sete. Simt în gât gustul propriei mele frici, amară ca bila.

Nu. Căpitanul Chase nu se teme niciodată.

— E foarte bine înfipt în pământ, se aude o voce amuzată din întuneric, făcând să-mi sară inima de spaimă.

În clipa următoare o recunosc — și în întuneric, orice voce familiară este o schimbare binevenită în locul liniștii totale.

— Nu poți să învinovățești o fată pentru că încearcă, îngaim eu, încercând să nu gâfâi prea tare în timp ce caut prin preajmă umbra lui Romeo.

El scoate la vedere o lampă și un fascicul de lumină spintecă bezna. Sunt legată de un stâlp în mijlocul unei caverne din care nu disting decât un tunel lung ce se pierde în întuneric în spatele lui Romeo. E o lampă cu flacără, nu o lanternă cu baterii. Privesc focul până îmi lăcrimează ochii, o mică parte din mine bucurându-se că măcar nu voi fi omorâtă pe întuneric.

Nu mă așteptam să-l revăd, asta-i sigur. Nu mi s-a părut a fi genul de persoană care face ceea ce, fără îndoială, a venit să facă. Și totuși, iată-l aici. Poate că Romeo ascunde mai multe decât credeam.

Face un pas în față.

— Ai de gând să mă lovești cu piciorul dacă vin mai aproape ca să-ți dau niște apă?

În cealaltă mână ține o gamelă.

Am încă vederea neclară, capul îmi vâjâie și în gură simt un gust de mâl.

— Depinde, îi spun printre dinți. Ai de gând să mă droghezi din nou?

— Nu te-am drogat atunci și nici acum n-am de gând să te droghez.

Romeo mai face un pas spre mine și n-am încotro — mă dau în spate și frânghia se freacă de piatră ca o piele de șarpe.

— Aș putea să-ți curăț zgârietura aceea dacă mă lași. Nu mi-am dat seama cât e de gravă când eram pe apă.

Mă uit în jos spre ceea ce, în lumina lămpii, seamănă cu o pată de cerneală pe tricoul meu, sub coaste. Imediat îmi aduc aminte cum ne-am încăierat în noroi, lângă barul lui Molly, și odată cu amintirea acelui episod, resimt și durerea licărind în corpul meu ca o flăcăruie.

El continuă să se apropie de mine, și de data asta reacționez înainte să am timp să mă gândesc.

— Poți să rămâi acolo unde ești.

Îmi încleștez degetele pe legăturile de la mâini. Nu-i vorba că pot să-i fac ceva dacă se apropie. Poate că aș putea să-i secer picioarele, dar n-ar fi de ajuns ca să-l omor și chiar dacă ar fi — ce fac pe urmă? Însă el se oprește, privindu-mă în tăcere. După câtva timp își trece cureaua gamelei peste umăr și își încrucișează brațele.

— Cum te simți?

Are un zâmbet insolent.

M-ai luat cu forța din bar, m-ai împușcat, m-ai forțat să inhalez vapori chimici, m-ai dus la dracu-n praznic, m-ai drogat, apoi m-ai legat de un stâlp într-o peșteră subterană. Cum crezi *că mă simt?*

Mai bine îmi rup mâinile încercând să mă eliberez decât să-i dau satisfacția unui răspuns sincer. Îi răspund și eu tot cu un zâmbet în care pun toată maliția de care sunt în stare.

— Ca o floare, Romeo. Dar ție ce-ți mai face piciorul?

Zâmbetul îi dispare și observ că își mută greutatea discret de pe un picior pe altul. Mă întreb cine i-a scos din picior bucata de plastic roz-neon și dacă l-a chinuit bine când a făcut asta.

— E cea mai mică dintre problemele mele.

— Problemele tale? Romeo, n-ar fi trebuit să mă aduci acasă dacă știai că mami și tati n-or să mă placă.

— Data viitoare am să știu ce am de făcut.

Înclină capul într-o parte.

— Sigur nu vrei niște apă?

Agită gamela astfel încât să se audă plescăitul apei. Brusc îmi simt gura uscată de parcă ar fi tapetată cu nisip.

Îmi vine să-i spun să se ducă dracului. Îmi vine să-i spun să se împuște. Îmi vine să-l lovesc cu pumnul în bărbia aia perfectă până îi dispare îngâmfarea.

Dar mai mult decât toate astea, vreau apă.

Înghit, încercând să ignor cât de uscat îmi simt gâtul.

— Bea tu mai întâi.

Nu că asta mi-a fost de folos înainte.

Își dă ochii peste cap exasperat, de parcă ar fi ceva ilogic din partea mea să n-am încredere în el. Deschide gamela și o duce la gură.

Mă așteptam să ia o înghițitură. Doar că el bea apa *gâlgâind* zgomotos. Când în sfârșit o ia de la gură, se uită ostentativ cu un ochi în interiorul gamelei.

— Ia te uită, aproape c-am băut-o pe toată. Vrei ce-a mai rămas?

Doar durerea din umeri mă împiedică să încerc din nou să mă dezleg.

— Ești un nemernic, nu-i așa? Așa sunt toți tipii care arată bine.

Face pe miratul.

— Crezi că arăt bine? Vai, Jubilee, mă faci să roșesc. Haide, vrei sau nu?

Și-a dat seama că atitudinea asta a lui zeflemistă mă scoate din sărite. Strâng din dinți atât de tare încât mi-e teamă să nu mi-i sparg.

— Aștepți să te implor? Ai venit aici să îmi faci în ciudă?

Ridică dintr-o sprânceană, iar zâmbetul îngâmfat se transformă într-unul forțat.

— Vreau să-mi promiți că n-o să încerci să mă lovești în fețișoara mea frumușică dacă vin mai aproape.

Chiar îi este teamă că vreau să-i fac vreun rău. Nu-i de mirare că m-au legat atât de strâns că nici măcar nu pot să stau drept.

— Ce-ar zice amicii tăi? Că te-ai speriat de o fată legată de un stâlp înfipt în pământ.

— Ar zice: „Nu te apropia de ea, asta e Lee Chase, mănâncă pui de rebeli la micul dejun".

Mi se pune un nod în gât. *Fii mândră*, îmi spun în sinea mea. *Vrei să le fie frică. Ai putea să-i faci să se gândească de două ori înainte să tragă în oamenii tăi.* Inspir scurt pe nas. Ca să mă îmbărbătez. Ca să mă liniștesc. *Vrei să se teamă de tine.*

— Oricum, nu stau într-o poziție bună ca să te lovesc, îi spun în cele din urmă.

Mă crede pe cuvânt și vine lângă mine. Se mișcă prudent, totuși, urmărindu-mă cu atenție să vadă dacă am de gând să-l atac. Poate că ar trebui să profit cumva, dar n-am mințit când am spus că nu stau într-o poziție bună. N-am cum să ajung la el așa cum sunt legată.

— Ți-o țin eu, spune el încet, ghemuindu-se lângă mine.

— Eroul meu.

Cuvintele îmi scapă, pline de malițiozitate, înainte să le pot opri. *Bate-ți joc de el după ce bei apa*, îmi spun în sinea mea.

Îmi ține gamela la gură și mă lasă să beau restul de apă cu gust ușor mâlos. Nici filtrele lor nu-s mai bune ca ale noastre. Are gust de mlaștină. După ce termin de

băut, îmi ia gamela de la gură și mă privește stând cu coatele pe genunchi. Fiind luminat din spate, nu-i disting foarte bine trăsăturile. Îi văd doar ochii sclipind în întuneric, ușor îngustați.

Nu știe ce să facă cu mine. Sinceră să fiu, nici eu nu știu ce să cred despre el. Dacă era genul de om la care mă așteptam, acum eram deja moartă. Și cu siguranță că nu mi-ar fi adus apă de băut.

— Așadar, Romeo are un nume?

Pufnește în râs.

— Voi avea și-așa destule probleme dacă te întorci la bază știind cum arăt. Nu cred că am să-ți dau și un nume la pachet.

— Nu mă mai întorc, îi răspund eu pe un ton calm.

Este pentru prima oară când o spun cu voce tare. Nu-mi ușurează deloc situația.

— Și dacă tu nu ți-ai dat seama de chestia asta până acum, ești un idiot mai mare decât te credeam.

— Tu chiar ai impresia că sunt un mare dobitoc.

Are un ton amuzat care acum, când vorbește fără îngâmfare, sună mai blând decât aș fi crezut.

— Ești copilul lor de aur, minunea lor. Vor accepta să negocieze pentru tine, sunt sigur de asta.

— În schimbul a ce?

Mă mișc, încercând să mă poziționez mai bine și să mă simt mai puțin vulnerabilă.

— Să zicem că noi am face ce vreți voi, ce a cerut Orla Cormac în timpul ultimei rebeliuni de pe Avon. Să zicem că armata s-ar retrage mâine, și TerraDyn v-ar lăsa singuri. Ce s-ar întâmpla pe urmă?

— Noi nu cerem armatei să se retragă, nu mai cerem asta. Vrem doar să fim cetățeni independenți.

— Cu ce v-ați hrăni dacă TerraDyn n-ar mai importa nimic? De unde ați mai lua materiale de construcție pentru casele voastre? Planeta Avon încă nu poate să susțină viața de una singură. Este prea tânără; ecosistemele sunt prea fragile. Încă nu s-a încheiat terraformarea. Dacă Orla Cormac ar fi câștigat acum zece ani, la ora asta ați muri cu toții de foame.

— Orla n-a avut dreptate.

Îmi dau seama că îi vine foarte greu să spună chestia asta.

— Și a fost executată pentru asta, continuă el. Noi nu cerem autonomie totală. Nu vrem decât medicamente pentru copiii noștri, mâncare pentru bătrâni. Școli. Asta nu-i viață, cred că vă dați și voi seama.

— Ce știu eu este că, dacă armata n-ar fi aici că păstreze ordinea, TerraDyn s-ar retrage și ar abandona așezarea, și pe urmă să vă vedem cât timp o să rezistați mâncând numai alge. N-aveți decât să ne urâți cât vreți, dar armata vă ține în viață.

Se uită la mine încleștând maxilarul, iar eu știu că am lovit unde trebuie. Dar el nu renunță și continuă calm:

— Nu ne mai conduce Orla Cormac. Și nu toți îți dorim moartea. Eu vreau să discutăm, nu să ne luptăm. Vreau ca cineva să afle *de ce* terraformarea Avonului nu avansează deloc. Planeta asta este casa mea și e vai de ea. Trebuie să existe o soluție.

Mă las pe spate și frânghiile îmi intră în carne. N-am o replică la cele spuse de el — mă așteptasem să trântească niște chestii stupide și nobile, ca toți tinerii rebeli idealiști. Logica e mai greu de combătut. Dacă am fi fost în alt loc, unde să nu fiu legată de podea, aș fi stat de

vorbă cu acest tip ore în șir. Ridic bărbia, privindu-l cu hotărâre.

— Dacă voiai să discuți, n-a fost cea mai inspirată idee să răpești un ofițer din baza militară ca să faci asta.

— Nu știu cum să fac pentru ca toată povestea asta să se termine cu bine, recunoaște el cu ciudă. Ar fi trebuit să mă lași să plec de acolo.

— Dacă las un potențial pericol să scape, eu sunt de vină când soldații mei se întorc acasă, la familiile lor, în coșciug.

Simt că deja mi se usucă iar gâtul. Se vede că sunt deshidratată.

— Dacă nu veniseși acolo cu gândul de a face rău cuiva, ar fi trebuit să mă lași să te duc la cartierul general. Dacă nu făceai nimic rău, n-aveai de ce să te temi.

— Aiurea!

Blândețea din glasul lui a dispărut și el se ridică în picioare. De ce îmi pare în continuare cunoscut? Unde l-am mai văzut?

— Nu făceam altceva decât *să stau de vorbă*, continuă el.

— Aveai o armă!

— Pe care n-ai văzut-o până în momentul când ai încercat să mă arestezi.

— M-ai *împușcat*, Romeo, zic eu smucindu-mă cu sălbăticie în frânghie, dar nu reușesc decât să-mi provoc o durere puternică în umeri.

— Te-ai grăbit să tragi concluzia că puneam ceva la cale.

Romeo mă privește cu asprime și cu maxilarul încleștat.

— Așa cum toți presupuneți că noi punem ceva la cale. Tocmai de-aia suntem nevoiți să ne ascundem aici. Mai

bine mor decât să am încredere în legile TerraDyn sau în modul cum armata veghează la aplicarea lor.

— Poate că am bănuit, dar nu m-am înşelat. Şi eu mai bine mor decât să te las pe tine sau pe vreunul dintre prietenii tăi terorişti să facă rău cuiva aflat în subordinea mea.

Zâmbesc amarnic şi rece.

— Se pare că cel puţin unuia dintre noi i se va împlini dorinţa.

— Nu sunt un terorist.

Romeo se dă înapoi şi îl văd încă o dată în lumină când se apleacă să-şi recupereze lampa. Chipul lui frumos are o expresie dură, iar glasul îi este încărcat de ostilitate. Umorul, sarcasmul au dispărut cu totul.

— Nu vrem decât ceea ce ne aparţine. Eu doar căutam informaţii despre obiectivul militar secret. Dacă voiam să arunc în aer barul vostru nenorocit, n-aş fi pierdut vremea flirtând cu tine.

— Probabil că flirtai cu mine pentru că fuseseşi trimis să mă omori.

El tace, respirând puternic pe nas. Nu am multă putere — de fapt nu am putere *deloc* aşa cum sunt legată —, dar măcar pot să-l enervez.

— Aşa nu ajungem niciunde, spune el cu glas scăzut.

Încerc să mă aplec înainte atât cât îmi permit legăturile.

— Eu doar mi-am făcut datoria. Tu eşti cel care ne-a adus pe amândoi în situaţia asta. Iar dacă stai să te gândeşti, nu cred că pe mine eşti supărat.

Se preface că stă şi se gândeşte, apoi răspunde tăios:

— Ba da, sunt sigur că pe tine.

Apoi pleacă, îndepărtându-se furios prin tunel şi luând lumina cu el. Am avut dreptate — n-are tăria să mă

omoare. Va pune pe altcineva s-o facă. E de-ajuns că mi-a ţinut puţină companie înainte să mor.

Ar trebui să mai încerc să scot stâlpul din pământ, dar ştiu că nu plec niciunde până nu decid ei. Ştiu asta aşa cum ştiu adevărul: mă vor omorî. Poate că Romeo încă nu-l ştie — el poate îşi imaginează că armata le va da ceva acestor oameni în schimbul eliberării mele. Dar comandamentul respectă cu strictețe procedura, iar aceasta se referă şi la soldaţii capturaţi. Noi nu lucrăm aşa. Nu negociem.

Şi nu vor veni să mă salveze.

Tocmai am reuşit să aţipesc puţin, cu bărbia căzută în piept, când mă trezesc hârşâitul unor paşi şi o lumină care îmi bate prin pleoape. Las la o parte licărul de bucurie care se aprinde în mine, sentimentul de uşurare că nu m-a lăsat aici să putrezesc singură după ce a plecat atât de furios.

Romeo, nu vezi că am nevoie de somnul meu de frumusețe?

Deschid un ochi şi mi se face gol în stomac.

Nu e Romeo. E un necunoscut: un bărbat înalt şi de două ori mai solid decât Romeo. Are faţa acoperită cu o eşarfă, ceea ce este singurul semn bun de când m-am trezit. Faptul că îşi ascunde faţa înseamnă că n-a venit să mă ucidă — sau încă nu s-a hotărât s-o facă.

— Vasăzică este adevărat.

Bărbatul mă priveşte cu o intensitate arzătoare care îmi zbârleşte părul la ceafă şi mă pune în gardă. Din tunel, intră agale în cavernă, fără să se grăbească.

— Căpitanul Jubilee Chase.

Are o voce calmă, aproape binevoitoare — deşi pe buzele lui numele meu sună ca o înjurătură.

Mă trag încet în sus şi nu zic nimic. Ştiu ce urmează şi că orice aş spune nu va schimba cu nimic ce va fi să se întâmple.

Romeo, unde eşti?

— Nu-mi vine să cred că rezidentul nostru pacifist şi-a imaginat că poate să captureze un ofițer inamic şi să-l țină ascuns în baza noastră.

Bărbatul înaintează şi așază lampa pe o lespede de piatră.

Se opreşte acolo, cercetându-mă atent cu privirea, din cap până în picioare, insistând asupra urmelor şi vânătăilor făcute de frânghia cu care sunt legată.

— Credeam că e prea frumos să fie adevărat.

În ciuda tonului calm, ochii lui sunt plini de o ură aprigă care îmi îngheață sângele în vene. Nu ştiu cine este acest om, dar se vede că nu prea e sănătos la cap. Am mai văzut privirea asta şi pe alte planete, la alți rebeli. E genul de individ care intră într-o şcoală şi o aruncă în aer ca să-şi demonstreze punctul de vedere. Asta nu mă lasă pe mine să dorm noaptea — mă face să privesc cu suspiciune orice figură străină, să aplic toate noile măsuri de securitate. Din cauza unor oameni ca el mă aflu aici.

Mi se strânge stomacul de groază şi privesc în altă parte, fixându-mi ochii în tavan şi repetând ca o rugăciune tot ce-am fost instruită să fac. *Nu te implica. Nu-i oferi ce vrea.*

— Poate ştii să mă lămureşti într-o problemă, murmură bărbatul, venind spre mine şi ghemuindu-se în apropiere. Nevastă-mea zicea că armata nu primeşte civili în spitalele ei, pentru că aşa ne motivează să le construim pe ale noastre. Eu îi spuneam mereu că e din cauză că

voi sunteți niște ticăloşi sadici cărora le place să ne vadă cum murim.

Nu primim civili în spitalele noastre pentru că acești aşa-zişi civili pot intra înarmați, nu doar cu răniți, dar n-are niciun rost să-i explic. Nici nu cred că m-ar auzi dacă aş face-o.

— Nu te cobori să vorbeşti cu mine, *trodaire*? Uită-te la mine.

Bărbatul mă apucă de bărbie, trăgându-mă brutal spre lumină ca să-mi vadă fața.

Îmi încleştez maxilarul, iar el mă priveşte încordat.

— Voi, şopteşte el şi vocea îi tremură puțin. Dacă ați avea în voi cea mai mică urmă de omenie, n-ați fi refuzat unui băiețel de şase ani tratamentul care i-ar fi salvat viața.

Îl săgetez cu privirea înainte să pot opri acest impuls.

— Ah, exclamă el calm. Ia te uită. Crezi că fiul meu ar fi periclitat cu ceva securitatea bazei? Încă vă credeți mai presus decât noi, condamnându-ne copiii la moarte?

Drace! Şi-a pierdut familia. Asta explică privirea din ochii lui. Nu răspund, uitându-mă absentă în întuneric. Este atât de uşor să vezi o fetiță de opt ani uitându-se furioasă la mine, de parcă spațiul dintre noi ar fi o oglindă, de parcă ultimii zece ani din viața mea n-ar fi existat.

— Te-am întrebat ceva.

Bărbatul îmi dă drumul cu un gest brutal care mă trânteşte la pământ, smucindu-mi brațele din legături şi făcând să mă doară rana de sub coaste. Scap un strigăt de durere, iar chipul rebelului îmi tremură în fața ochilor din cauza amețelii.

— Crezi că sunteți mai presus decât noi?

Încerc să nu mă sufoc, să-mi calmez respirația, dar acum ochii bărbatului aruncă flăcări de mânie. S-a trezit în el pofta de sânge, alimentată de durerea mea.

— Crezi că dacă mă ignori o să mă faci să plec. Dar eu sunt un om răbdător, căpitane Chase. Am învățat asta de la oamenii tăi. Să am răbdare. Să cerșesc pentru fiecare bucată de pâine, pentru fiecare doză de medicament.

Se apleacă și-i simt respirația în față când vorbește.

— Am să te învăț eu să cerșești, *trodaire*.

Întinde brusc mâna și mă lovește, izbindu-mă cu capul de piatră și nimerindu-mă peste ochi cu podul palmei. Se ridică în picioare, apoi îmi administrează o lovitură înfiorătoare cu bocancul în coaste — vederea mi se înceţoşează, iar aerul iese din mine într-un geamăt înainte ca mintea mea să perceapă durerea.

— Asta este diferența dintre tine și mine, îi zic eu într-un final cu respirația întretăiată, luptându-mă din greu să nu leșin. Eu nu cerșesc.

De data asta scoate un mârâit turbat nedesluşit şi se lasă pradă dorinței cu care a venit, năpustindu-se asupra mea cu toată furia, durerea şi suferința lui. În ciuda durerii, a sunetelor de coaste rupte, îi citesc gândurile. Pentru că nu există nicio diferență între acest bărbat și fetița de opt ani copleşită de durere care am fost eu. Va continua să mă bată, să mă lovească cu pumnii și picioarele, să țipe la mine până când nu va mai vedea în fața ochilor chipul fiului său.

Ceea ce înseamnă că nu se va opri până când nu mă omoară.

— Anul trecut aveai treisprezece ani, crezi că nu-mi amintesc de tine? Du-te acasă, măi copile.

Fata este acum pe stradă, în fața centrului de recrutare, și se uită cum se sting luminile și se încuie ușile la sfârșitul zilei. Aruncă în canal cardul fals de identitate, înjurându-l în șoaptă pe calculatoristul care i l-a vândut.

— Nu te-au crezut că ai șaisprezece ani, așa-i?

Este unul dintre recruții pe care i-a văzut în timp ce aștepta la rând, însoțit de doi prieteni. Se apropie încet de ea, măsurând-o cu privirea din cap până în picioare.

— Pot să te ajut să le-o dovedești.

Întinde mâna s-o apuce de braț, dar fata se smucește.

— Nu te pune cu mine, îl repede ea, ignorând nodul care i s-a pus în gât de frică. Crezi că nu pot să te pun la punct?

Unul dintre prietenii lui râde și vine spre ea, dar înainte ca ea să reacționeze, celălalt prieten îl apucă de braț.

— Haide, las-o în pace. E doar un copil.

Se îndepărtează, mormăind nemulțumiți. Cel de-al treilea tip se uită înapoi la ea și chipul lui îi pare cunoscut; e frumos, cu ochi verzi și zâmbet fermecător, și-i face cu ochiul.

Dar nici asta nu e în regulă. Încă nu l-a cunoscut.

6. Flynn

— Ai recepționat ceva?

Intru în cabina radio după ce mă asigur că Martha este în continuare singură. Mi-am dat seama că n-a fost prea încântată să transmită mesajul meu către baza militară, cu atât mai puțin cu cât trebuia s-o facă pe ascuns. Dar ea este cel mai bun operator al nostru și nimeni altcineva n-ar putea să scoată o transmisie clară.

Tresare la auzul vocii mele și dă să se întoarcă, dar se oprește brusc. Ezită pe jumătate întoarsă spre mine, cu o mână pe aparat și cealaltă lăsată în jos pe lângă corp.

— Flynn, mă strigă ea, aruncând o privire scurtă și îngrijorată în direcția mea.

Scurtă, dar grăitoare.

Mă prind cu mâna de cadrul ușii.

— Ce este? Au răspuns?

— Nu, răspunde ea scuturând din cap puțin cam repede. Nu, niciun răspuns. Nu știu nici măcar dacă transmisia a reușit.

— Ce se întâmplă?

N-ar trebui să fie atât de agitată.

— Martha... uită-te la mine.

Ea se opune și continuă să stea cu ochii la ecran când o apuc de umeri ca s-o întorc cu fața spre mine. Mă trece un fior de gheață pe șira spinării.

— Martha, cui ai spus?

Ea înghite greu, oftează din rărunchi, apoi ridică privirea spre mine atât de încet, de parcă pentru ea ar fi o tortură. Vinovăția care i se citește în ochi îmi spune tot ce trebuie să știu.

Mă reped afară din cabina radio și o iau la fugă prin caverna principală. O aud pe Martha strigând în urma mea pe un ton plângăcios:

— E o *trodaire*, Flynn! *Merită să moară!*

Trec în fugă pe lângă Sean — nu știe ce se întâmplă, dar mă vede panicat și imediat începe să strige după ajutoare. Îl aud alergând în urma mea, împreună cu Mike și Turlough Doyle ceva mai în spate; Turlough înjură, Mike se împiedică în spatele soțului său care, fiind șchiop, abia se mișcă. Cu un ricoșeu în peretele de stâncă al tunelului, cotesc spre cavernele dezafectate. Aerul devine mai dens și mai umed în timp ce mă împleticesc prin coridoarele ce duc spre zona cea mai veche a labirintului de caverne, dar știu unde treptele sunt alunecoase și nu-mi pot permite să irosesc nicio secundă.

Dacă Jubilee e moartă, va fi vina mea.

Când cotesc pe coridor, aud zgomotele înfundate ale unor lovituri date cu pumnii și picioarele; niciun sunet scos de Jubilee, doar icnetele de efort și furie ale lui McBride. Inima îmi stă în loc, dar picioarele mele continuă să alerge — năvălesc în cavernă și-l găsesc pe McBride lovind-o încontinuu cu piciorul în coaste. Din fugă, mă arunc asupra lui și îl împing, izbindu-l de peretele aflat la câțiva metri în spatele ei. El scoate un geamăt, iar eu

mă uit peste umăr la Jubilee — mare greşeală. Smucind dintr-un singur braţ, McBride mă trânteşte la pământ. Aterizez lângă Jubilee şi mă lovesc cu capul de pământ de văd stele verzi. Ea nu se mişcă.

Atunci ajung şi ceilalţi; în timp ce Sean, Mike şi Turlough se interpun între mine şi McBride, Jubilee deschide puţin un ochi şi se uită la mine. Gâtul i se mişcă uşor ca şi cum ar încerca să înghită, iar buzele i se întredeschid în încercarea de a articula un cuvânt.

Romeo.

Expir puternic, în timp ce o senzaţie de uşurare îmi străbate venele ca un fluid fierbinte. Trăieşte.

McBride gâfâie şi, cu toate că Sean îl ţine de un braţ, Mike de celălalt şi Turlough îl împinge cu mâinile în piept, tot încearcă să se repeadă înainte. Nici nu-şi clinteşte privirea — cred că nici măcar n-a realizat că noi suntem aici, vede doar nişte obstacole care stau între el şi ţinta lui. Îl aud pe Mike strigând de durere când îi cedează genunchiul bolnav, iar eu mă ridic ameţit în picioare, cu spinarea arzând de usturime, şi pe moment vederea mi înceţoşează. Până să ajung la el, McBride pune mâna pe Gleidelul furat pe care îl poartă asupra lui, smulgându-l din toc şi îndreptându-l spre Jubilee. Sar din nou pe el, împingându-l în perete şi, când apasă pe trăgaci, arma se descarcă în stâncă fără să rănească pe nimeni.

Sean îi smulge arma din mână; soldatul căzut la picioarele noastre nici măcar n-a tresărit la zgomotul focului de armă. McBride mă dă furios la o parte, deşi rămâne lipit de perete, gâfâind din greu şi cu un chip împietrit de durere.

— Credeai că poţi să aduci asta — *mizeria* asta aici, în casa noastră, fără să afle nimeni?

McBride îşi trece o mână peste ochii înroşiţi; nu mai seamănă deloc cu oratorul de mai devreme. Măcar de-ar putea să-l vadă şi ceilalţi aşa. Să vadă nebunia şi violenţa care se ascund în spatele chemărilor lui la luptă.

— Bine că Martha este mai loială decât tine, laş nenorocit ce eşti!

— Ieşi afară, îi spun cu un glas scăzut, plin de furie, pe care nici eu nu mi-l recunosc.

Se smulge din strânsoarea lui Sean, apoi îi lasă pe Mike şi Turlough să-l conducă spre tunel.

— Aveţi grijă ca McBride să nu mai calce pe-aici, le zic eu cu glasul tremurând de atâta adrenalină.

Sean rămâne să mă ajute cu Jubilee. N-o putem lăsa aici, acum când McBride ştie unde s-o găsească. Sean n-ar condamna nici măcar un *trodaire* la o astfel de soartă.

Jubilee este aproape inconştientă când îi dezleg mâinile şi murmură nedesluşit — poate în chineză, nu-mi dau seama. Mai sus, aproape de doc, avem o cameră de depozitare transformată de mai mult timp într-o celulă pe care o folosim ori de câte ori cineva devine prea agresiv şi trebuie să stea acolo peste noapte ca să se calmeze. Era prea expusă, prea uşor de găsit de oricine trecea pe lângă ea, dar acum mi-aş dori s-o fi încuiat acolo şi s-o fi lăsat nelegată. Oricine ar fi ea şi orice ar fi făcut, nu merită să fie legată, incapabilă să se apere de un om pe jumătate nebun din cauza suferinţei şi a mâniei.

Cu ajutorul lui Sean, o mut în magazie, ignorând figurile care ne privesc. Acum ştiu toţi pe cine am capturat — n-are niciun rost s-o mai ascundem. În colţ este o saltea uzată şi o aşezăm acolo. Sean mă priveşte îndelung şi, fără să mai scoată un cuvânt, dispare iar. Ştiu că se duce să se asigure că McBride rămâne acolo unde este.

Trag o pătură peste trupul ei nemișcat, apoi mă aplec lângă pat și îi studiez chipul. Caverna este scăldată într-o bioluminiscență verzuie, palidă și fantomatică — lucirea degajată de mușchii și lichenii care cresc peste tot pe Avon și care adoră aceste peșteri umede. Dar în ciuda luminii slabe, îmi dau seama că este palidă ca un mort, cu părul negru încâlcit, o imagine atât de nefirească pentru un soldat perfect. Îmi tremură degetele în dorința de a i-l îndepărta de pe față. N-o fac, ci îmi plimb mâinile pe cutia ei toracică, pipăind ușor cu degetele. Are coastele rupte — mă conving de asta atunci când scoate un suspin la atingerea mea. Respiră regulat, deci cred că n-are nimic la plămâni, și nu tușește cu sânge. Din cauza loviturilor, i s-a deschis rana provocată de arma mea și va trebui să i-o tratez imediat ce mă asigur că nimănui nu-i mai trece prin minte ideea strălucită de a-și vărsa ura asupra ei.

Când ridic privirea, văd că se uita la mine cu ochii ei căprui și gravi în timp ce o examinam.

M-am înșelat, vreau să-i spun, dar buzele mele rămân nemișcate. Cercetez cu atenție fața învinețită a lui Jubilee, buzele ei întredeschise și sprâncenele ușor încruntate. Tot ce va conta pentru ea acum este că Fianna a legat-o și a bătut-o. Dintr-o singură mișcare, McBride a reușit să distrugă orice șansă aș fi avut să o conving pe ea, *pe oricare* dintre ei, să mă asculte.

Cu inima grea, mă ridic tăcut în picioare și îi las gamela lângă pat. Trebuie să mă duc și să încerc să limitez răul — știu ce va face McBride dacă nu sunt acolo să-l contracarez. Lumina degajată de vegetația bioluminiscentă este slabă, dar măcar nu va mai rămâne din nou pe întuneric. Închid ușa în urma mea și verific de două ori dacă am încuiat-o bine înainte să plec.

*

Deja se ceartă în caverna principală când intru eu. Sean și McBride se confruntă față în față, înconjurați de alți douăzeci de oameni.

— Și dacă sunt de acord să negocieze, iar noi n-o mai avem în viață? întreabă Sean înfierbântat, gata să se ia la bătaie. Ce faci atunci, deșteptule?

Dar nici McBride nu-i prost. Exact asta speră că se va întâmpla. Stând în pragul ușii, simt că mi-e dor de sora mea. Ea ar ști ce să le spună. Dar ea a murit și sarcina asta îmi revine mie.

— Nu se poate s-o omorâm, zic eu rămânând în prag cu pumnii încleștați. Aici sunt oameni care au rude în oraș. Asta ne-ar mai lipsi: să se înrăutățească lucrurile și *trodairii* să înceapă să-i folosească împotriva noastră. Nu vrem să încălcăm acordul de încetare a focului.

McBride aproape că a reușit să-și recapete stăpânirea de sine, dar când se uită la mine, are o privire de criminal. Dacă până acum mă ura pentru că nu eram soră-mea, acum mă disprețuiește pentru că mă pun între el și *trodaire*.

— Ce rost mai are armistițiul dacă noi tot murim aici?

Îi întoarce spatele lui Sean, iar cercul de privitori se dă la o parte, lăsându-l să facă vreo câțiva pași.

— Cât s-a îmbunătățit situația noastră în ultimii zece ani? Niciodată n-ar fi trebuit să ne dăm înapoi de la confruntarea directă.

— Ea nu este un prizonier oarecare, îi atrag eu atenția, abținându-mă să ridic tonul. Este căpitanul Lee Chase. Până vom afla dacă vor negocia în schimbul ei, trebuie să așteptăm.

— Nu vor negocia, răspunde McBride cu o certitudine rece, și mai mulți oameni îl aprobă clătinând din cap. Preferă s-o lase să moară decât să ne dea nouă ce cerem.

— N-ai de unde să știi. N-am capturat niciodată un ofițer în viață. N-am încercat niciodată varianta asta.

Păşesc înăuntru şi oamenii se dau la o parte ca să mă lase să mă apropii de el.

— Dacă vor accepta să ne dea în schimb medicamente sau să elibereze nişte prizonieri? Dacă o omorâm acum, nu vom mai avea aceste opțiuni.

— Visezi ca de obicei. Ei nu sunt prietenii tăi, Cormac, nu vor fi niciodată. Trodairíi sunt lacheii companiei TerraDyn, iar TerraDyn vrea să ascundă suferințele Avonului, eşecul lor, de restul galaxiei. Nimeni nu vine să ne ajute. Trebuie să ne ajutăm *singuri*.

— Şi o vom face, prin...

Cuvintele îmi rămân în gât. În spatele lui o zăresc pe Martha care stă în pragul uşii, iar eu știu că vine din camera de radiocomunicații. După cutele din colțurile gurii îmi dau seama de ce a venit. Unul câte unul, şi ceilalți întorc privirea spre ea, iar ea aşteaptă până se face linişte. Mă priveşte parcă implorându-mă s-o iert, dar nu poate schimba mesajul.

— Ei? întreabă McBride pe un ton aspru. Ce-au spus?

Mi se strânge stomacul, iar chinul, suferința şi oboseala ultimei zile revin cu atâta forță încât abia o aud când răspunde.

— Nu negociem cu rebelii.

Un ochi i s-a închis de umflat ce este, iar coşul pieptului abia se ridică şi coboară atunci când respiră, din cauza durerii provocate de coastele rupte. Nu doarme când

deschid încet uşa, dar nu zice nimic. Închid uşa în urma mea, apoi mă duc şi mă aşez lângă ea, pe pardoseala de piatră. Are cămaşa udă de sânge acolo unde i s-a redeschis rana de sub coaste.

Inima îmi bate cu putere când ne uităm unul la altul. Vegetația luminiscentă care creşte pe tavan aruncă pe pielea ei o lumină albastră-verzuie. Ochii ei negri mă privesc cu atenție, dar fără teamă. Încep să cred că nu poate simți aşa ceva.

— Uşa asta o ținem încuiată, zic eu pe un ton sec rupând tăcerea. Cheia e la mine şi am s-o țin eu tot timpul. N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

Cum stă rezemată de perete, se foieşte, încercând să se ridice puțin mai sus, dar nu zice nimic. Dacă se simte uşurată, n-o arată, dar îşi mută privirea spre uşă şi rămâne cu ea fixată acolo.

— I-ai spus McBride, spune ea cu vocea răguşită.

Tresar.

— Da.

Știu de ce întreabă. McBride figurează pe lista TerraDyn a celor mai căutați rebeli din ultimii zece ani. Dacă o persoană ca Jubilee ar pune mâna pe el ar fi ca şi cum..., ei bine, ar fi exact acelaşi lucru cu faptul că noi am pus mâna *pe ea*.

— Are o armă de-a noastră.

— Îi place ironia.

Aceea de a omorî soldații cu propriile lor arme.

Ea vorbeşte printre dinții încleştați.

— E nebun.

Mie-mi spui? îmi vine să zic. Dar tac şi mă întind spre trusa sărăcăcioasă de prim ajutor pe care am adus-o cu mine. Ea tresare când pun mâna pe poalele cămăşii ei,

dar mă lasă să dau la o parte materialul însângerat și să-i văd pielea. Rana făcută de glonțul meu sângerează, iar deasupra ei văd începutul unor vânătăi groaznice de-a lungul coastelor. Îmi pare rău că n-am adus o lampă, dar nu vreau să mă prindă cineva că folosesc prețioasele noastre materiale de prim ajutor pentru o *trodaire*. E mai sigur să lucrez la lumina albastră și slabă degajată de vegetația luminiscentă. O șterg de sânge cu o cârpă dezinfectată prin fierbere, apoi scot o cutiuță din trusa de prim ajutor.

— Ce-i asta? mă întreabă ea pe un ton cam tăios în timp ce scot capacul cutiei și miros substanța vâscoasă și maronie dinăuntru să văd dacă este proaspătă.

— Nămol microbiotic din rezervoarele de însămânțare.

Încerc să-mi concentrez atenția pe rană și nu pe abdomenul gol al lui Jubilee în timp ce îi pipăi pielea cu degetele ca să verific dacă are vreo inflamație din cauza infecției.

— Noroi.

Dincolo de durerea din glasul ei se simte îndoiala; mă privește de parcă mi-am pierdut mințile. *Poate chiar mi le-am pierdut.* Are fața roșie — de furie, fără îndoială, sau de durere.

Îmi retrag mâna și iau puțin din antisepticul nostru improvizat.

— Noroi, repet eu. Ajută să nu se infecteze rana.

Încep să-l întind cu grijă peste rană, iar ea tresare de durere. Pielea îi tremură sub atingerea mea și, când ridic privirea, văd că se uită intens în tavan mușcându-și buza.

— Lumina, zice ea într-un târziu, cu vocea încordată de durere, dar mai blândă de data asta. Cum faceți asta?

Stă cu ochii ațintiți la vegetația bioluminiscentă care se revarsă în cavernă.

Deși figura ei nu trădează mare lucru în afară de faptul că stă crispată în timp ce o îngrijesc, privirea îi devine mai blândă, rătăcind pe tavan cu un fel de mirare. În acest moment parcă ar fi una de-a noastră. Nu cred că am mai văzut vreodată un străin care să admire ceva de pe Avon.

— Sunt un fel de ciuperci și fungi, zic eu, încercând să mă concentrez pe ceea ce fac; e greu să nu mă uit la fața ei. Noi le zicem dintotdeauna foc viu.

Tace îndelung.

— Seamănă cu o nebuloasă, murmură ea, aproape ca pentru sine.

Îndrăznesc să-i arunc din nou o privire și, cu toate că i s-au umezit puțin ochii din cauza durerii, ea continuă să se uite în sus.

— O nebuloasă este ceva de pe cer, nu? spun eu cu glas scăzut.

Distragerea atenției o ajută să suporte mai ușor durerea, iar eu vreau să termin cât mai repede. Sau — nu recunosc asta nici chiar față de mine — poate pentru că această nouă Jubilee, mai blândă, mai tăcută, este fascinantă.

— M-am tot întrebat dacă așa arată lumina stelelor.

Ea clipește, concentrându-se cu oarecare dificultate asupra figurii mele.

— N-ai mai fost niciodată pe altă planetă.

Nu e chiar o întrebare — dar este surprinsă.

— Cum să merg pe altă planetă?

În ciuda bunelor mele intenții, îmi dau seama că în vocea mea se simte amărăciune.

— Oricum, Avon este casa mea. Cu sau fără nori, adaug eu.

Mă aştept la o replică tăioasă, dar aceasta nu vine. Îmi şterg degetele fără s-o privesc în faţă, punând cutia la locul ei în trusă şi scoţând nişte bandaje.

— Nebuloasele mi s-au părut întotdeauna frumoase, spune ea într-un târziu, cu vocea la fel de scăzută.

Pare obosită şi n-o învinovăţesc; rănile pe care i le tratez mă fac să simt şi eu durerea ei prin empatie.

— O stea, atunci când moare, explodează. Nebuloasa este ce rămâne după aceea, spune ea continuând să privească vârtejurile albastre-verzui de pe tavan. Până la urmă, se nasc stele noi din rămăşiţele celor vechi.

— O stea care naşte.

Netezesc bandajul adeziv peste rană, făcând o grimasă când ea tresare din cauza durerii.

— Îmi place.

Ciudăţenia conversaţiei pare să ne surprindă pe amândoi în acelaşi timp şi ea îşi lungeşte gâtul să se uite la rana proaspăt pansată.

— De ce faci chestia asta?

— Pentru că nu toţi suntem ca el, răspund eu, având grijă să păstrez un ton echilibrat. Unii dintre noi înţeleg că, deşi este mai uşor să scoţi arma şi să tragi în loc să stai să discuţi, nu înseamnă că aşa e bine.

— Şi totuşi lucrezi cu oameni ca McBride.

— Crezi că eu nu ştiu că ne-ar fi mai bine fără el?

Frustrarea, pe care am reuşit să mi-o controlez cât timp i-am pansat ei rana, răbufneşte acum.

— Dacă ar fi fost atât de simplu să scăpăm de el aruncându-l în mlaştină într-o noapte, poate că am fi făcut-o deja.

Durerea îi mai cedează puţin şi vocea îi devine ceva mai puternică după ce mi-am terminat treaba.

— Şi de ce n-o faceţi? mă provoacă ea.

— Alternativa fără luptă ne va lua ani de zile, răspund eu, simţind deodată povara acestei responsabilităţi, oboseala pricinuită de eforturile mele de a păstra puţinul control pe care îl mai am asupra oamenilor mei. McBride i-a făcut să creadă că, dacă luptă din răsputeri, pot schimba Avonul mâine.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Sunteţi depăşiţi numeric. Slab înarmaţi.

— Serios? Nu observasem.

Arunc ambalajul pansamentului în trusă şi o închid. Când mă întorc spre ea, văd că încă mă priveşte. Are ochii aprinşi de durere, dar mai limpezi acum — gânditori. Oftez.

— McBride aşteaptă ceva, *orice*, care să-i dea un motiv să reînceapă lupta.

— Am observat, spune ea pe un ton egal.

— Dacă i se întâmplă ceva sau dacă găseşte el un motiv, oamenii lui îi vor învinui pe oamenii tăi şi s-a terminat cu armistiţiul. Coşmarul bombelor detonate în spitalele voastre va deveni realitate.

Ea încearcă din nou să se ridice în capul oaselor, gemând printre dinţi, dar reuşind să-şi ridice capul destul cât să mă privească direct.

— Ce ciudat că răpirea nu pare să te deranjeze, dar atentatele cu bombă, da.

Îmi stârneşte din nou iritarea, prea iute şi prea brusc ca s-o ignor.

— Dacă mă închizi pe mine, nu mai rămâne nimeni între McBride şi războiul total. Ascultă-mă, situaţia asta nu are doar două feţe.

Ea nu răspunde imediat, dar, când o face, vocea ei este din nou calmă.

— Nimic nu are doar două fețe.

Nu m-aș fi așteptat din partea unui soldat să vorbească așa — cu atât mai puțin din partea unuia cu reputația lui Jubilee. Îmi smulg privirea de pe chipul ei și mă uit spre tavanul acoperit de umbrele neregulate create de bioluminiscență.

— Ascultă. Oamenii tăi nu vor negocia pentru tine. Dacă nu-i conving pe ceilalți că ne poți oferi ceva în schimbul eliberării tale...

— Știu, șoptește ea. Abia acum ți-ai dat seama de asta?

Mă scoate din sărite.

— Ce faci? Nici măcar *nu încerci* să te salvezi? Dacă vrei să fii o martiră, nu asta e soluția. Te vor azvârli pe undeva, nu va ști nimeni. Nu-și va mai aminti nimeni de tine.

Încăpățânată, ea ridică bărbia și mă privește cu o hotărâre neclintită. Parcă nu pricepe ce se întâmplă — parcă nu pricepe că își semnează singură condamnarea la moarte.

— Tu nu ai familie? o întreb cu o disperare în glas care mă surprinde și pe mine. Ar trebui să încerci să scapi cu viață măcar pentru ei.

— Tot ce fac este pentru familia mea.

Are un ton tăios — am atins un punct nevralgic și asta o costă. Cu o mână apăsată pe rană, se chinuie să respire, în ciuda durerii provocate de coastele rupte. Se pare că Lee Chase are totuși un punct sensibil.

Nu știu cum mă așteptasem să fie, dar în niciun caz așa. S-a auzit despre ea că este dură ca oțelul — s-a oferit să vină pe Avon, planeta care îi aduce pe oameni în

pragul nebuniei. Ea nu fuge niciodată, nu se ascunde niciodată, nu pierde niciodată. Chase-față-de-piatră, insensibilă și periculoasă.

Dar ea zace acolo, pe jumătate ridicată pe salteaua goală, cu ochiul umflat și buza spartă. Nu arată ca un criminal — abia dacă pare că va supraviețui până dimineață. Știu că unele lucruri care se spun despre ea sunt adevărate. Periculoasă, cu siguranță. Tare ca oțelul, probabil. Dar insensibilă?

— Jubilee, te rog!

Ea se uită la mine cu maxilarul încordat și buzele strânse.

— Dă-mi ceva. Un lucru cât de mic și de insignifiant. Ceva ca să le ofer și să le arăt că ești dispusă să colaborezi cu noi. Ceva care să te scape de la moarte.

Jubilee înghite. Văd cum i se mișcă gâtul, cum își încleștează degetele în jurul propriilor brațe. Și în momentul acela îmi dau seama că m-am înșelat. Nu-i vorba că nu înțelege. Știe că va muri dacă nu cedează. Știe — și alege să moară. Mă fixează cu o privire calmă. Gura i se relaxează și buzele îi tremură aproape imperceptibil. Chiar și acum, cu farmecul ei periculos redus la zero de rănile căpătate, aș putea s-o privesc ore în șir. M-am înșelat când am crezut că nu simte teamă. E îngrozită.

Ridică bărbia.

— Cum te cheamă?

Sunt nevoit să-mi dreg vocea răgușită.

— Ți-am... ți-am zis. Nu pot să-ți spun...

— Romeo, mă întrerupe ea cu blândețe.

În ciuda remarcilor ei frivole despre moarte, îmi dau seama după expresia de pe chipul ei, din ochii ei întunecați, de pe buzele strânse: îi este teamă.

— Haide, spune-mi.

Tăcerea din celulă este apăsătoare. Caverna este atât de izolată de restul bazei, încât până aici nu răzbate niciun semn de viață — e ca și cum n-ar exista decât această scobitură în stâncă. Știu de ce întreabă. Fiindcă nu mai contează dacă îi spun.

— Flynn, răspund eu cu glasul gâtuit.

Ea își lasă capul pe spate, rezemându-se de peretele de piatră, și zâmbește ridicând ușor un colț al gurii.

Încerc din nou și de data asta glasul îmi răsună ceva mai ferm:

— Mă cheamă Flynn.

— Stai liniștită, e numai vina ta că trebuie să porți bandajele astea.

— Mamă, există fantome în Noiembrie?

— De unde ți-a venit ideea asta? Ți-a spus taică-tău?

— Am văzut una. Chiar înainte să explodeze petarda.

— Nu există fantome, iubita mea. Ai văzut lumina exploziei, atâta tot.

— Atunci de ce facem petarde ca să le speriem?

— Pentru că... pentru că așa făceau strămoșii noștri. Atunci când aprindem focuri de artificii, ne-aducem aminte de toți cei care au existat înaintea noastră.

— Dacă aș fi o fantomă, nu m-aș speria de petarde.

— Mai bine spune-mi de ce te jucai cu ele? Puteai să te rănești foarte grav.

— Băieții se jucau cu ele. Eu sunt mai curajoasă decât ei.

— Dacă te rănești, nu înseamnă că ești curajoasă, iubita mea. A fi curajoasă înseamnă să-i protejezi pe alții să nu se rănească. Mă dezamăgești.

7. Jubilee

Celula în care m-au băgat nu-i foarte mare. Are doar doi metri pe trei şi aproape toată pardoseala este ocupată de o saltea uzată care miroase a mucegai. Uşa este din oţel, recuperată fără îndoială din echipamente militare rechiziţionate. Când reuşesc să mă ridic în picioare, încerc s-o forţez destul de tare încât icnesc din cauza durerii de coaste, dar nu se clinteşte.

Câtva timp stau să mă întind, să-mi testez muşchii. Nu prea pot să-mi folosesc muşchii abdominali, din cauza coastelor rupte şi a rănii de glonţ, dar braţele, gâtul şi picioarele încă mi le pot folosi. Romeo s-ar putea să creadă că am cedat, ceea ce este bine. Când vor veni să mă ia, voi fi pregătită. Fiindcă ultimul lucru pe care îl vor spune oamenii despre Lee Chase după ce ea nu va mai fi este că a renunţat şi a murit fără să se lupte.

Bioluminiscenţa — focul viu — scaldă caverna într-o lumină slabă, fantomatică. Tulburătoare şi frumoasă, totodată. Când las capul pe spate, în faţa ochilor îmi apare o puzderie de stele verzi-albastre, făcându-mă să simt o ameţeală ciudată. A trecut atâta timp de când n-am mai văzut stelele, încât acestea mi se par mai strălucitoare,

mai reale. Dar cel puţin eu îmi amintesc stelele. Cel puţin am văzut cerul senin.

Întorc privirea în altă parte. Ar trebui să încerc să găsesc o armă. Nebunul de McBride avea un Gleidel de proveniență militară, fără îndoială şterpelit de la vreun soldat mort; dacă n-aş fi avut mâinile legate, poate aş fi reuşit să i-o iau. Cu un singur foc aş fi făcut dreptate pentru crimele pe care le-a comis de-a lungul anilor de la ultima rebeliune. Dar, întrucât nu mi-au dat nimic de mâncare până acum, nu am nici măcar o lingură de care să mă folosesc. Mă întind pe saltea, prea obosită ca să mai gândesc. Abia atunci îmi dau seama: salteaua are arcuri metalice.

Rămân un minut nemişcată, ca să-mi adun puterile. Apoi, acoperind cu corpul meu zgomotul ţesăturii rupte, desfac colţul saltelei din partea mai îndepărtată de uşă. În scurt timp, mâinile încep să mă doară şi să-mi amorţească, dar arcul ascuţit pe care încerc să-l scot începe să cedeze. Dacă îl îndoi înainte şi înapoi, metalul va obosi şi se va rupe.

În timp ce îmi încordez degetele, aud paşi pe coridor. Mă las pe saltea, cu spatele la perete şi cu faţa spre uşă. Îmi împletesc degetele sub cap, făcându-mi coastele să protesteze de durere.

Nu-i nimic de văzut aici, nemernicilor.

— Sper că n-o să încerci să mă omori prin gratii, da?

Romeo. Ce familiară îmi devine această voce. Mă întreb dacă vreodată *nu* o să mă mai tenteze să-l pocnesc, deşi trebuie să admit că prefer prezenţa lui în locul izolării.

— Nu promit nimic, îi răspund eu.

Lumina unei lămpi pătrunde brusc printre gratiile celulei, apoi se vede şi figura lui. Îmi par atât de cunoscuţi

ochii lui — cu atât mai mult cu cât jumătatea de jos a feței rămâne ascunsă după ușa de oțel. Am mai văzut undeva ochii aceștia.

— Mai trăiești?

— Parțial.

Las cu grijă brațele jos. Mă dor prea tare ca să le țin ridicate. Nu vreau să se vadă cât sufăr după atacul lui McBride.

— Poți să intri, să știi.

— Încerci să mă ademenești înăuntru ca să mă lovești în cap și să furi cheile?

Mă întreb dacă îi par la fel de enervantă cum îmi pare el mie. Poate că e mai ușor să te arăți binevoitor față de o fată care stă deja cu un picior în groapă. Brusc mă simt prea obosită ca să mai fac o altă glumă.

— Poate că nu vreau să schimb ultimele cuvinte cu o altă ființă umană printre gratiile unei celule, zic eu.

Amuzamentul din ochii lui aproape că dispare. La el, ca și la mine, umorul este o formă de apărare. Dacă eu las garda jos, el face la fel. Dacă mi-aș fi dat seama de chestia asta mai devreme, poate că aș fi scos mai multe de la el, informații pe care le-aș putea folosi pe viitor după revenirea mea în bază.

Care viitor?

El ezită în continuare, deși îl aud că mai face un pas spre ușă.

— Bine. Ți-am adus niște supă, n-am cum să-ți dau să mănânci printre gratii. Stai acolo cuminte, da?

Pe undeva mă amuză că el crede că, în halul în care sunt, aș putea să-i fac ceva.

— Nu plec nicăieri.

Zăvorul se dă la o parte cu zgomot și ușa se deschide în exterior, scârțâind greoaie din balamale. Romeo rămâne în pragul ușii, cu castronul într-o mână și lampa în cealaltă.

Deși acum știu cum îl cheamă, nu pot să mă obișnuiesc cu numele Flynn. Mi se pare prea ciudat, prea intim. N-am să fiu unul dintre acei prizonieri care încep să nu-i mai considere dușmani pe cei care i-au capturat. El este tipul care m-a omorât. Indiferent dacă el îmi dă lovitura finală sau nu, el m-a târât aici, a făcut imposibilă orice altă ieșire. Trebuie să-mi repet mereu lucrul ăsta.

— Romeo, zic eu sprijinindu-mi capul de perete și așteptând să intre în celulă. De ce tot vii aici să mă vezi? Nu-ți ajunge, hm?

— Niciodată, răspunde el cu detașare, aplecându-se să pună castronul jos, în celulă.

Am o strângere de inimă, așteptându-mă să-l văd că se retrage după ce a adus supa. Spre ușurarea mea, el se ridică și se reazemă de perete.

— Să zicem că vin pentru că este responsabilitatea mea.

— Și tot responsabilitatea ta este să-mi iei capul când va veni momentul?

Fața lui devine sobră, cu mușchii tensionați. Nu-i place deloc să vorbesc despre violență — ciudată calitate pentru un rebel.

— Tu chiar ești țicnită, murmură el.

— Tu m-ai răpit și m-ai adus în mlaștinile astea. Dacă tot eu sunt aia țicnită, nu știu ce să mai zic.

— Nu știu de ce mă mai obosesc.

Se îndepărtează de ușă și face câțiva pași până în celălalt capăt al celulei.

Mă uit spre hol, dincolo de el. Nu mi-ar lua decât câteva secunde să-l dobor. Câteva secunde de agonie, cu coastele mele rupte, cu rana mea, cu durerea mea cumplită de cap și stomacul meu care se revoltă. Dar pe urmă aș fi liberă. Și în viață. Doboară-l. *Haide, fă-o!*

Dar cât poate să îndure un trup ca să-i cer atâtea? Poate că aș fi putut s-o fac cât timp eram încă furioasă. Dar sunt obosită. Sunt atât de obosită și aici n-am nici măcar o clipă să mă odihnesc.

— Ascultă, spune el oprindu-se între mine și ușă. Am să vorbesc cu ei. Am să încerc să-i conving că nu merită să riscăm represalii din partea armatei dacă te omoară pe tine. O parte dintre ei mă ascultă pe mine sau cel puțin ezită.

— Da, sigur, pufnesc eu. Ai de gând să convingi de unul singur o întreagă bază de rebeli să *nu* ucidă un prizonier important?

— Da, răspunde el simplu, uitându-se în ochii mei.

Cu asta mă surprinde. I-a dispărut atitudinea sfidătoare, zâmbetul ironic, expresia arogantă a feței. Acum pare hotărât. Resemnat. Ciudat de puternic pentru un tip al naibii de frumușel.

Apoi am o revelație.

— Flynn, repet eu gânditoare. Flynn — *Cormac*? Fratele Orlei Cormac?

Orla Cormac, liderul organizației Fianna în timpul ultimei răzmerițe de pe Avon, cu mult înainte să vin eu aici. Orla Cormac, femeia care a organizat și înființat baza, cea care le-a oferit infractorilor din oraș un loc unde să se ascundă. Orla Cormac, executată în urmă cu zece ani de personalul militar care acționează în numele Consiliului Galactic.

În urma ei a rămas un singur membru al familiei, un frățior cu zece ani mai mic decât ea. Un băiat pe nume Flynn care s-a refugiat în mlaștini pentru a nu fi deportat la un orfelinat de pe o altă planetă.

Aș recunoaște figura Orlei oriunde — toți am învățat despre ea la cursurile de instruire. Cum să împiedicăm ridicarea unui alt lider la fel ca ea. Nu-i de mirare că figura lui Romeo mi s-a părut atât de cunoscută.

Cât timp fac aceste conexiuni în minte, el mă privește tăcut.

— Mă bucur să te cunosc, Jubilee Chase, murmură el.

N-am fost capturată de un oarecare idiot cu zâmbet șarmant, ci de singurul supraviețuitor din familia faimoasei martire de pe Avon. Mă mănâncă palma și parcă simt absența armei de la șold. Dacă aș putea să trag un singur foc, unul singur, aș pune capăt acestui lanț al răzbunării aici și acum.

Numai că, dacă ceea ce spune el este adevărat și el este singurul obstacol care îl împiedică pe McBride să-i târască pe rebeli într-un război total, n-aș rezolva nimic dacă l-aș omorî.

— Vorbesc eu cu ei, continuă Cormac, văzând că eu nu zic nimic. Dar trebuie să-mi dai un răgaz.

— Vrei să cred că tu, fratele femeii pe care noi am executat-o, ești dispus să mă lași să scap cu viață?

— Nu *tu* ai omorât-o, răspunde calm Cormac. Nu spun că noi doi vom fi vreodată prieteni, dar chiar dacă tu i-ai fi semnat condamnarea la moarte, nu aceasta este calea cea dreaptă. N-a mers în urmă cu zece ani, nu va merge nici acum. Știu că trebuie să găsim o alte cale.

Înghit și mușchii maxilarului mi se încordează. Durerea ascunsă în adâncul sufletului meu se reaprinde,

încercând să iasă la suprafață. Dacă aș da nas în nas cu vreun membru al grupării care mi-a omorât părinții, nu știu dacă aș ezita să-i spulber de pe fața oricărei planete jalnice pe care vor fi ajuns. De fapt, știu sigur că n-aș ezita.

— Și-acum ce facem? întreb eu într-un târziu cu o voce slabă și subțire ca o coală de hârtie.

— Așteptăm. Iar tu nu mai încerca să scapi din celula asta, pentru că n-am să pot să-i conving să te lase în pace dacă te vor prinde încercând să evadezi și vor vrea să te împuște.

— Ce? Cum aș putea...?

— Te rog.

Cormac ridică bărbia, arătând spre colțul rupt al saltelei.

— După bețișorul de cocktail, ultimul lucru de care am nevoie la „dosar" este „înjunghiat cu arcul de la saltea".

Fir-ar.

— Bine, spun printre dinți.

El mă privește îndelung.

— Bine.

Aștept câteva minute să fiu sigură că a plecat, ascultându-i pașii care se îndepărtează pe coridor. După ce dispare și ultima rază de lumină și se stinge ecoul pașilor lui, desfac iar salteaua și încerc să scot arcul.

Ușa se deschide cu zgomot și eu tresar din somn buimacă. Mișcarea îmi răscolește coastele, iar eu icnesc, prea dezorientată ca să mă pot abține. Când am adormit? *Rahat... ce naiba...*

— Scoală-te, n-avem timp. Poți să mergi?

— Romeo, ce se...

— *Acum.* Ia-mă de mână.

Cormac vorbește pe un ton precipitat, în care nu se mai simte nici urmă din obișnuita lui impertinență.

Îl las să mă ajute să mă ridic în picioare, reprimându-mi un geamăt care stă să-mi scape. Abia după ce mă trage spre ușă, îmi dau seama de un lucru.

Mă duce să mă omoare.

Mușchii mi se încordează. Cel mai bine ar fi să aștept, să-l las să creadă că merg de bunăvoie și să folosesc elementul-surpriză. Dar încă sunt pe jumătate adormită, iar corpul îmi acționează din instinct. Îmi smucesc brațul, gata să-l răsucesc pe-al lui la spate.

— Nu vrei să încetezi odată?

E cât pe ce să mă scape, dând un pas înapoi. Are o lampă cu el, dar este acoperită aproape în întregime. Doar câteva frânturi de lumină răzbat din ea, dispersând radiația albastră-verzuie emanată de vegetația bioluminiscentă.

— Vreau să te scot de-aici, *trodaire* prost ce ești.

Mintea mi se împotmolește ca motorul unei bărci care se gripează în algele din mlaștini.

— Mă scoți de-aici, repet eu prostește. Oamenii tăi s-au răzgândit?

— Nu chiar.

Spre meritul lui, nu încearcă să mă bruscheze iar, păstrând o distanță prudentă.

Mă uit la el nedumerită. I-am văzut ascunzătoarea — sigur, nu s-a văzut cine știe ce din interiorul celulei, dar am să văd mai mult când mă va conduce într-un loc sigur.

Deschid gura și mă pomenesc întrebând:

— Ce se va întâmpla cu tine când ceilalți rebeli își vor da seama că m-ai ajutat?

— Sper să pară că ai evadat fără ajutorul meu. Când va veni momentul, voi vedea eu ce fac. Hai, vii odată?

Simt o oarecare admirație față de el. E nevoie de mult curaj ca să acționezi împotriva voinței oamenilor tăi. Sigur, dacă ar fi făcut asta în baza noastră, ar fi fost trimis înaintea curții marțiale pentru insubordonare.

— Ești nebun, îi spun eu încercând să nu tremur în aerul rece și umed.

— Înseamnă că sunt într-o companie potrivită.

Își scoate jacheta de pe el și mi-o întinde mie.

— Vii?

De data asta nu mai ezit. Mă întorc și îl las să mi-o pună pe umeri, apoi amândoi ne furișăm afară din celulă și ieșim în coridor.

— Unde mă duci?

— Oh, mă gândeam să ieșim la o cină și la o plimbare plăcută cu barca să vedem focurile rătăcitoare. Într-un loc liniștit și romantic, apoi poate ne oprim să bem ceva înainte să te las la tine acasă.

O să-l coste faptul că nesocotește voința oamenilor lui pentru a mă scăpa pe mine. Încearcă să se acopere, dar nu se descurcă prea bine. Îmi vin în minte o mie de replici tăioase, dar nu pot să le rostesc. Tăcem amândoi în timp ce el mă conduce prin tot felul de coridoare.

După un timp încetinește pasul, ridicând o mână ca să mă avertizeze să fac la fel. Apoi cotește după colț cu pași mari ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. Probabil că ne aflăm într-o zonă foarte circulată, unde oamenii ar observa că se furișează. După o secundă îmi face semn să-l urmez. Liber. După numai câteva secunde se aud niște pași care se apropie de noi; Cormac întinde mâna și mă trage într-o nișă. Ascunzătoarea noastră este ceva mai

mare decât o crăpătură în stâncă în care abia încăpem amândoi la adăpostul umbrei. Pentru că stăm înghesuiți unul în altul, mă dor coastele și mă ustură rana. El întoarce puțin capul, iar barba lui nerasă, ușor aspră mă zgârie pe obraz. Încerc să mă concentrez pe ceva ce știu, pe figuri învățate la antrenamente care îmi sunt ușor accesibile. Cum stăm atât de aproape unul de altul, aș putea foarte bine să-l dobor fără probleme. Aș putea să mă folosesc de el ca ostatic. N-ar trage într-unul de-al lor. Sunt neînarmată, dar probabil că aș putea să-i frâng gâtul dacă ar trebui, dacă aș avea poziția necesară. Mă strânge de încheietura mâinii. Aș putea...

Pașii se aud din ce în ce mai tare. Cu coada ochiului văd o mișcare. Cineva trece pe lângă locul în care ne ascundem noi — nu se oprește. Pașii se îndepărtează, iar zgomotul lor se aude tot mai încet.

El iese primul din nișă, apoi mă trage după el ținându-mă de încheietura mâinii.

— Aici locuiesc familii, șoptește el. Mai devreme a trecut pe lângă noi mama cuiva. Gândește-te la treaba asta înainte să te întorci cu oamenii tăi aici, bine?

Îmi trag mâna din strânsoarea lui, făcându-l să scrâșnească din dinți. Într-o altă viață, cred că aș putea învăța să mă distrez enervându-l pe tipul ăsta. În viața asta însă nu-mi permit acest lux. Îi fac semn să o ia înainte — n-am de gând să merg în fața lui. Dacă ar fi deștept, nu m-ar lăsa *pe mine* să merg în spatele *lui*. Dar fie are încredere în mine, fie este din cale-afară de naiv. Probabil ambele. Cu siguranță e o naivitate din partea lui să aibă încredere în mine.

Încerc să fac mental o hartă a traseului nostru, dar cu fărâma asta de lumină tremurătoare și înșelătoare, cu

atâtea cotituri și întortocheli, mi-e imposibil să țin minte ceva. N-am timp să mă gândesc ce va însemna pentru Romeo dacă le voi spune oamenilor mei tot ce *pot* să-mi amintesc.

Dacă? *Dacă* le voi spune? Trebuie să scap de aici. *Acum.*

Un nesfârșit labirint de coridoare și niște scări rudimentare mai încolo, apoi se simte o ușoară schimbare în aer — umezeala ușor stătută devine mai proaspătă. Ne apropiem de ieșire. Locul ăsta este imens, mult mai întins decât mi-aș fi imaginat. Nu înțeleg cum de nu l-am găsit în timpul acțiunilor noastre de căutare. Desigur, faptul că stau sub pământ înseamnă că nu pot fi detectați cu infraroșii, altfel, fără îndoială, o porțiune de teren atât de mare ar fi fost cercetată imediat. Probabil că au camuflat-o cumva.

Cormac se uită pe furiș într-un alt coridor, apoi mă conduce într-un imens port subteran. O intersecție de docuri în formă de T adăpostește o mică flotă de bărci cu două locuri, din cele preferate de localnici, iar zgomotul apei lovindu-se de placa metalică îmi amintește brusc cât sunt de deshidratată. La capătul îndepărtat al cavernei se vede cerul nopții acoperit de nori, întunecat precum cerneala.

După ce se uită iar să vadă dacă ne urmărește cineva, Cormac se îndreaptă spre bărci. Fiecare barcă este numerotată corespunzător numerelor de pe doc. E ușor de văzut care lipsește. Niciodată n-aș fi găsit acest loc de una singură — chiar presupunând că aș fi reușit să ies din celulă. Dacă n-ar fi venit el...

Cui îi pasă? În primul rând este vina lui că te afli aici. Pleacă. Hai, PLEACĂ.

Mă pomenesc uitându-mă la el.

— Chiar mă lași să plec? Nu e cumva vreo păcăleală?

— Nu-i nicio păcăleală, răspunde el pe un ton mai trist, uitându-se peste șirul de bărci.

Stă cu umerii căzuți, ca și când povara acestei alegeri este o forță tangibilă ce amenință să-l zdrobească.

— Am să te duc înapoi la baza ta.

— Și ce-o să faci când oamenii tăi vor descoperi că am fugit? Își vor da seama că m-ai ajutat.

— Mă descurc eu.

Se apleacă lângă parâmele de acostare, apoi întoarce capul spre mine și mă privește gânditor, aproape îngrijorat.

— Ce-ți pasă ție?

Va fi omorât de propriii lui oameni și, cu toate că din cauza lui am intrat în încurcătura asta, nu-l pot lăsa să riște totul ca să mă scape pe mine. N-am să-l las să facă o asemenea prostie. Îmi regăsesc zâmbetul, dându-mi seama că nu-i greu de găsit dacă mă uit la fața lui.

— Mult noroc, Cormac!

Văd răsărind în ochii lui o expresie de recunoștință, dar el nu are instinctele mele. Îl lovesc cu genunchiul în bărbie — nu tare, dar destul cât să-l dezechilibrez. Destul cât să am timp să-i mai aplic o lovitură bine măsurată cu podul mâinii, trimițându-l la pământ în stare de inconștiență.

Imediat după aceea simt o durere în coaste și în rana de sub ele, prețul plătit pentru o mișcare atât de rapidă. Cu o grimasă de durere mă aplec să verific pulsul lui Cormac. E puternic, stabil. Îmi înăbuș ușurarea și mă ridic. Aș putea foarte bine să-l rostogolesc într-una dintre bărcile astea, să-l duc la bază și să-l oblig să răspundă pentru

toate crimele comise de Fianna. Fratele Orlei Cormac ar fi o monedă de schimb valoroasă. Poate suficient de valoroasă pentru a opri acest război, fără a mai fi nevoie să mă bazez pe intervenția lui Romeo între oamenii lui și McBride.

Înjur în sinea mea, disprețuindu-mă pentru această ezitare. Îl trag câțiva pași mai încolo ca să nu se rostogolească peste marginea docului și să se înece. Mă uit cu atenție la cele trei bărci legate de stâlpul unde îngenunchiase el și o aleg pe cea al cărei rezervor de carburant este cel mai înalt. Nu știu unde mă aflu, dar am să aleg o direcție și am să plec cât mai departe de-aici, rugându-mă să mă întâlnesc pe drum cu o patrulă de-a noastră.

Nu mă pot abține și mai arunc o ultimă privire spre Cormac: zace întins pe doc. Îmi scot jacheta pe care mi-a dat-o și o arunc lângă el — am să-i simt lipsa în frigul din mlaștini, dar dacă voi fi iar capturată, jacheta va fi dovada incriminatoare că el m-a ajutat. Cormac stă cu un braț desfăcut de parcă s-ar întinde după ceva, iar tatuajul codului genetic i se vede acum clar, fiindcă are mânecile cămășii suflecate. Probabil că, dacă l-aș scana, codul de date în formă de spirală s-ar potrivi cu cel al surorii lui din baza de date. Și totuși, e clar că sunt două persoane foarte diferite. Orla m-ar fi ucis în aleea din spatele barului.

Dinspre coridor se aud niște voci care îmi întrerup șirul gândurilor, așa că mă apuc de celelalte două bărci și mă împing în ele, pornind spre ieșire.

Îmi pare rău, Romeo. Vei fi încântat când ai să te trezești și-ai să vezi că ai rămas cu gașca ta.

Pornesc motorul și întorc barca, accelerând ca să ies de pe canal.

M-a ajutat — e o chestiune de onoare să nu mă întorc împotriva lui să-l predau. Onoare, răsplată. El mi-a salvat viața și am să i-o salvez și eu, doar de data asta. Și dacă din această gloată ar trebui să se audă glasul cuiva, atunci ar trebui să fie glasul unuia al cărui prim instinct nu este violența și vărsarea de sânge. Locul lui este aici și n-ar trebui izgonit pentru că m-a ajutat pe mine. Îmi repet întruna că am acționat logic.

Dar mi-e greu să mă conving că doar logica m-a determinat să acționez așa.

— Nu te mai uita la emisiunea asta.
Cu ochii negri plini de furie și maxilarul încleștat, tatăl fetei apasă pe buton și închide holovidul.
— Nu vreau să mai văd că te uiți la așa ceva, auzi ce spun?
— Dar taaată, ceilalți copii se uită. Se uită și părinții lor împreună cu ei. E doar un film de desene animate. Și mamei i-ar plăcea; toate sunt povești chinezești.
— Familia noastră nu se uită.
Tonul lui ridicat o sperie pe fată. Tatăl ei se uită din nou la ea și oftează.
— Nu e nevoie să înțelegi, bombonico, de data asta trebuie doar să faci ce-ți spun, bine?
Fata așteaptă, cu urechile ciulite, până când se aude clopoțelul de la ușa magazinului, semn că el a plecat. Apoi, cu inimioara zvâcnindu-i în piept de îndrăzneala ei, se târăște până la aparat și apasă pe butonul de pornire. Dar când HV-ul se deschide din nou, deodată ea nu se mai află în prăvălia părinților ei. E într-o bază militară de pe Avon, unde e obligată să vizioneze înregistrarea unui interogatoriu. Liderul rebelilor este o tânără cu păr negru, împletit într-o coadă lungă ce-i cade pe umăr și cu un aer mândru, lipsit de remușcări. I s-a permis să primească un vizitator în această ultimă zi din viața ei, înainte de execuție: un băiețel cu ochi verzi și păr lung, închis la culoare. Băiețelul nu-i dă drumul de

mână nicio secundă femeii din celulă în cele zece minute în care le-a fost permis să stea împreună. Ea îi șoptește ceva, însă microfoanele nu captează ce spune.
— Oprește-l! strigă fata, dar a rămas singură și HV-ul este prea departe pentru a ajunge la el. Înregistrarea video continuă să ruleze.

8. Flynn

Îmi bubuie capul. Fiecare strigăt îmi reverberează în tâmple; fiecare rază de lumină îmi zgârie vederea. Stau spijinit de peretele de stâncă al portului, blestemând lovitura primită şi aşteptând să-mi treacă ameţeala ca să pot să mă ridic în picioare.

În timp ce mă lupt cu starea de rău, pe lângă mine trec în fugă două copii ale lui Sean, cu contururile neclare, dar perfect sincronizate. Va avea douăzeci de copii de supravegheat cât timp părinţii lor sunt plecaţi în căutare. Jubilee a dispărut şi, odată cu ea, orice şansă de a-mi ţine oamenii sub control în această seară.

Nebuna aia de trodairă — nu trebuia să se întâmple asta. Măcar dacă ar fi aşteptat, dacă m-ar fi lăsat s-o duc eu, aş fi avut timp să găsesc — la naiba, nu ştiu ce-aş fi făcut, dar cel puţin aş fi avut şansa să mă gândesc. Dar aşa... M-a scutit de suspiciunea oamenilor mei că am ajutat-o să scape, dar cu ce preţ?

Probabil că semnalele luminoase, soluţia la care apelăm când avem probleme cu radiocomunicaţia, au fost deja lansate pe tot cuprinsul mlaştinii, chemând în ajutor bărcile aliaţilor noştri de la docurile din oraş. În jumătate

dintre cazurile când oamenii spun că văd focuri rătăcitoare dansând deasupra mlaştinilor, este vorba de fapt despre semnale luminoase care încearcă să ne transmită ceva. În cealaltă jumătate dintre cazuri... ei bine, nici savanţii de la TerraDyn nu au un răspuns.

Noi avem o reţea de căutare pentru astfel de situaţii, cu un nivel de organizare care i-ar surprinde pe soldaţi. Ştim care sunt locurile unde mlaştinile pot lăsa o barcă să-şi croiască drum şi ştim unde te duc dacă te-ai rătăcit. Ce-aş vrea eu să ştiu este ce avans are Jubilee şi *dacă* s-a rătăcit.

În jurul meu, luptătorii Fianna urcă în bărci câte doi, primul val de căutători plecând deja. Strigătele care îmi declanşează explozii de durere în spatele ochilor sunt precipitate, dar disciplinate — în ele se simte furie, dar nu panică. Îmi pipăi capul cu două degete şi dau de un cucui chiar când fraţii O'Leary dezleagă parâma şi dispar cu barca în întunericul nopţii. *Afurisita.*

— Ei?

Ridic privirea şi văd că ultimul val de căutători stau în picioare în jurul meu, cu lămpile în mână.

— Îţi aminteşti ceva, Cormac? mă întreabă Connor Tran.

Frustrarea din tonul lui se regăseşte pe chipurile tuturor şi şase perechi de ochi parcă mă ţintuiesc la perete.

— Nu se poate să nu fi văzut ceva. Trebuie să-ţi aminteşti măcar cum ai ajuns aici.

Dau să scutur din cap, apoi mă gândesc mai bine când totul începe să se învârtă în jurul meu.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, murmur eu.

Ştiu că sună cam aiurea, dar ar fi mai rău să spun adevărul.

— Nu ştie nimic.

McBride îşi croieşte drum printre oameni şi se uită la mine. Vorbeşte calm, impunându-se în faţa celorlalţi cu o autoritate degajată, dar pe mine mă ţintuieşte cu o privirea plină de dispreţ.

— Nu este vina lui. Este tânăr; nu ne putem aştepta să se apere singur în faţa unui luptător antrenat. Ce contează acum este dacă ea reuşeşte să se întoarcă la bază şi, în caz că reuşeşte, dacă ştie locaţia noastră.

Şi uite aşa sunt scos din discuţie.

— Încercăm să obţinem o informare de la cineva care lucrează în bază, spune Tran şi toţi ochii se îndreaptă spre McBride. L-am contactat pe Riley prin radio, dar el e de serviciu abia peste două zile. Le-ar da de bănuit dacă încearcă să intre mai devreme.

— Atunci pe cine mai avem? Lăsându-i la o parte pe îngrijitori, poate cineva care face livrări.

— Davin Quinn, spune Mike Doyle din spate. A primit o slujbă nouă la depozitul unităţii.

În faţa ochilor mei apare figura zâmbitoare şi aspră de vreme a lui Davin. Davin are o fiică nu cu mult mai mică decât mine şi nu vrea să aibă de-a face cu lupta noastră. Refuz să mai târăsc şi alţi oameni inocenţi în povestea asta. Mă sprijin de perete ca să mă ridic în picioare, intervenind înainte ca McBride să aprobe propunerea lui Doyle.

— Quinn este prea bătrân ca să se mişte repede. Vorbeşte cu Matt Daly. El le vinde whisky trodairílor. Pe el îl vor lăsa să intre în bază dacă le procură băutură de contrabandă. E posibil ca ea să fi fost prea rănită ca să mai ştie drumul până aici. S-ar putea să nu ştie nimic.

În mulţime se aude un murmur rapid de aprobare. Încerc să stau drept în picioare şi Tran întinde mâna să

mă ţină de umăr, fiindcă din cauza loviturii la cap mă clatin pe picioare.

Când întorc capul, văd că McBride mă ţintuieşte cu aceeaşi privire aprigă. Dar ideea mea este bună şi acum nu este momentul să cârtească împotriva ei — împotriva mea.

— Să încercăm, încuviinţează el şi cu asta oamenii se împrăştie fiecare la treaba lui.

Orele trec. Echipele de căutare raportează că n-au găsit nimic, iar eu nu-mi iau gândul de la Jubilee, rănită şi cu coastele rupte, rătăcind pe canalele de apă mereu schimbătoare. Gândul ăsta n-ar trebui să mă obsedeze aşa — n-ar trebui să-mi pese că n-am prins-o, pentru că s-a înecat sau a reuşit să se întoarcă la bază. Cuvintele ei încă îmi răsună în urechi. *Nimic nu are doar două feţe.*

Toţi avem de lucru toată noaptea. Constat că lovitura de la cap nu e gravă şi, cum vederea mi se limpezeşte încet-încet, reuşesc să mă uit cu atenţie pe hărţi, transmiţând coordonate noi echipelor de căutători obosiţi. De fiecare dată când primesc informaţii de la ei, mi-e groază că voi auzi că au găsit-o şi totodată mi-e groază că voi auzi că n-au găsit-o. În pauze îi ajut să încarce bărcile pe cei care părăsesc ascunzătoarea de teamă că ea îi va aduce pe trodairí la uşa noastră.

Dacă până acum n-a reuşit să găsească drumul spre baza ei, înseamnă că a murit. Apele Avonului sunt înşelătoare şi, dacă a rămas cumva fără carburant şi a abandonat barca pe care a furat-o, atunci cu siguranţă că mlaştina a înghiţit-o. Şi totuşi, de fiecare dată când aud bolborositul motorului unei bărci care se întoarce în port, abia îmi stăpânesc teama chinuitoare că este ea şi că s-a întors cu armata peste noi.

Acum ştie şi cum arăt. Nimeni n-o spune, dar se citeşte în privirile lor, în reținerea lor. Ştie cum arăt şi, dacă m-ar prinde în oraş după ce ea îmi va face cunoscută identitatea, mare noroc dacă îmi petrec restul vieții în închisoare.

McBride este plecat cu echipele de căutare aproape toată noaptea — dacă o va găsi el, îşi va consolida definitiv poziția de lider şi nu poate rata o astfel de ocazie. Dar se întoarce din când în când, aparent ca să realimenteze. Îl văd relaționând cu oamenii rămaşi acasă, spunând ce trebuie şi cui trebuie. Discutând cu ei, liniştindu-i, alimentându-le subtil furia sub pretextul că le împărtăşeşte îngrijorările. Vorbeşte întotdeauna calm, dar eu nu uit disprețul pe care l-am văzut în ochii lui, veninul. N-a terminat cu mine. Tare aş vrea să ştiu care va fi următoarea lui mişcare — să-mi dau seama ce discurs sau ce şmecherie va folosi ca să-i câştige de partea lui pe ceilalți oameni ai mei.

Când îmi pune mâna pe umăr, îmi pierd răbdarea şi mă smucesc, plecând de la masa unde stau şi îndepărtându-mă cu paşi mari pe un coridor. Îi aud glasul în spatele meu, dar mă doare îngrozitor capul, iar cuvintele pe care mi le reține n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Dintre două rele, răul cel mai mic este să-l las pe el să dea o lovitură cât timp eu bat în retragere. Eu am adus-o aici, eu i-am dat drumul şi, dacă vreau şansa să fiu ascultat, ştiu că nu va apărea în seara asta.

Cotesc la dreapta, departe de caverna principală, îndreptându-mă automat spre Sean şi clasa lui. I-a dus pe copii să doarmă acolo, pe nişte salteluțe aşezate una lânga alta, cu trupuşoarele lor ghemuite sub pături. Stă în picioare tăcut, cu o figură impenetrabilă, şi priveşte cum dorm aceste ființe inocente. Mă întreb dacă le invidiază.

Apoi îmi observă umba când mă opresc în pragul uşii, se întoarce şi vine spre mine.

— Te mai doare capul?

Nici urmă din tonul glumeț cu care obişnuia să mă tachineze; doar o privire iscoditoare.

— Mă doare, dar e rezistent, ca de obicei. Trebuie să dai mai tare ca să mă omori.

Sean continuă să vorbească pe un ton scăzut, îngândurat:

— Am stat şi m-am gândit toată noaptea, încercând să-mi dau seama cum a scăpat. Nu găsesc nicio explicație, mai ales că numai tu ai avut cheia de la celulă.

Simt în mine ceva ca o apăsare şi, când ridic ochii spre el, văd că se uită la mine aşteptând un răspuns.

Apoi continuă în şoaptă, aproape inaudibil:

— Dacă eu mi-am dat seama, cât timp crezi că le va lua lui McBride şi celorlalți ca să înțeleagă şi ei?

— Sean, eu...

— Flynn, tu ne-ai semnat condamnarea la moarte. Tuturor.

Nota de trădare din glasul lui mă răneşte mai adânc decât furia.

— Uite, aşa ajungem la un numitor comun, răspund eu sperând să nu se citească pe fața mea cât de vinovat mă simt. Ea nu este ceea ce crezi tu. Este altfel decât ceilalți.

— Altfel?

Sean îşi încordează maxilarele şi mă priveşte brusc îngrozit.

— Dumnezeule, ție *îți place* de ea. Flynn, te rog. Spune-mi că nu crezi...

— Bineînțeles că nu, îl reped eu, apoi mă străduiesc să cobor glasul, deoarece în spatele lui câțiva copii se foiesc

în paturile lor. Dar dacă există șansa ca ea să ne ajute, trebuie să mi-o asum.

— E o *trodaire*.

— Nu cred că ăsta este un motiv pentru care merită să moară fiindcă și-a făcut datoria.

— Datoria ei *este* să moară, șoptește el printre dinți. Sau să aibă grijă să murim noi.

— Nu m-a omorât când a fugit și ar fi putut s-o facă.

El mă privește îndelung, iar eu îmi simt inima bătând în ritmul în care se scurg secundele.

— Dă-mi cheia, spune el într-un târziu.

— Cheia?

— Cheia celulei în care a stat.

Întinde mâna spre mine, gesticulând din degete în semn că ar trebui să mă grăbesc.

— Dacă o vor găsi la tine, ești terminat.

Respir zgomotos, scoțând un oftat nesigur, și caut în buzunar cheia cu care am deschis ușa celulei ca s-o eliberez pe Jubilee. Sean o ia și o vâră la el în buzunar, uitându-se cu atenție spre coridorul din spatele meu, apoi trece pe lângă mine și se îndreaptă spre tunel.

— Sean!

Glasul meu îl face să se oprească.

— Îți mulțum...

— Nu, mă întrerupe el. Mai bine taci.

Apoi pleacă, fără îndoială, să găsească un loc unde să ascundă cheia astfel încât să n-o găsească nimeni.

Merg agale pe coridor și cotesc la stânga, departe de zgomote și de oameni. Doar că, îndată ce-mi găsesc liniștea, o aud pe Jubilee.

Și-acum ce facem, Romeo?

Cobor pe niște scări spre o zonă mai întunecată și mai liniștită a labirintului de caverne. Undeva unde să stau să mă gândesc.

Aici, suprafețele aspre de stâncă nu sunt șlefuite, iar spărturile din pereți care dau spre alte caverne sunt acoperite cu plasten ca să nu intre curenții de aer. Abia când cotesc îmi dau seama unde mă poartă pașii: spre depozitul de muniție, ale cărui masive uși de metal îl despart pe McBride de războiul total. Să mă uit la dovada fizică și concretă a faptului că el încă nu a câștigat.

Teama că Sean are dreptate îmi face inima să bată cu putere. Dacă el și-a dat seama că am ajutat-o pe Jubilee, cât va mai dura până își va da seama și McBride? Totuși, McBride nu are nicio dovadă și, cât timp voi putea să respir, voi continua să lupt.

Atâta doar că aș vrea să știu *pentru ce* mă lupt. Cum arată lumea pe care mi-o doresc. Atmosfera de teamă și furie din această seară arată mai clar ca niciodată că orice șansă la pace se evaporă sub ochii noștri. McBride câștigă tot mai mulți susținători și în curând curentul se va întoarce împotriva mea. Iau o lampă din cârligul ei din perete și cotesc pe ultimul coridor.

În locul încuietorii de la ușile depozitului de muniție este acum o gaură cu marginile arse și înnegrite de la lampa de sudură. Nu mai aud decât inima cum îmi bubuie în piept.

Duc automat mâna la gât, căutând lanțul pe care țin cheia. Mi se agață de degete și îl trag afară, iar marginea lui îmi intră în carne când îl strâng în mână. Dar creierul meu procesează deja ceea ce vede și îmi dau seama că nimeni n-avea nevoie de cheie pentru treaba asta.

McBride nu mai aşteaptă să se schimbe curentul, a renunțat. Nu mai aşteaptă că cucerească inimile şi mințile tuturor oamenilor noştri.

Eu am acționat de unul singur, iar el a făcut la fel. Încăperea este goală. Toate armele noastre, toți explozibilii noştri, tot ce are el nevoie ca să-i provoace pe trodairí la un război total — toate au dispărut.

Se ascunde din nou sub tejghea, dar acolo este şi băiatul cu ochi verzi. Ascultă amândoi cum se ceartă părinții fetei.

— Dacă le dăm ce vor, ne vor lăsa în pace.

Tatăl fetei vorbește pe un ton ridicat şi aspru. Frica lui îi stârneşte şi fetei frica, iar ea înghite în sec, cu palmele transpirate.

— Să-i lăsăm să câștige?

Şi mamei ei îi este frică, dar furia ei este mai puternică.

— Să-i lăsăm să folosească magazinul nostru, casa noastră, ca să-şi pună la cale rebeliunea? Cum rămâne cu fiica noastră? Crezi c-ar trebui să-i ajute să-şi îndeplinească planurile?

— Am putea să ne ducem la Babel, în vizită la tatăl tău. El n-a mai văzut-o pe Jubilee de când era mică, sunt sigur că ne-ar primi să stăm la el câteva săptămâni.

— Eu nu-i las să ne transforme casa într-o zonă de război.

Fata închide strâns ochii, încercând să nu mai audă vocile. Băiatul o apucă de mână, ceea ce pe fată o face să se uite nedumerită la el.

— Tu n-ar trebui să fii aici, șoptește ea. Tu n-ai fost niciodată în Noiembrie.

— Eu nu sunt dușmanul tău, îi răspunde în șoaptă băiatul. Şi nu trebuie să faci asta de una singură.

9. Jubilee

Soldatul aflat în patrulare, care mă găseşte la câţiva kilometri de bază, nu este din plutonul meu şi nu ştiu cum îl cheamă. Cu atâţia soldaţi care vin şi pleacă la interval de câteva săptămâni, mi-e imposibil să-i ţin minte pe toţi. Încercăm să le memorăm figurile studiind registrele cu fotografii pentru ca rebelii să nu profite de schimbările frecvente de personal, dar tot nu reuşim să facem faţă.

Sosirea mea creează mare vâlvă în bază, unde sunt întâmpinată de o mulţime de figuri pe care se citeşte surprinderea şi bucuria, apoi sunt dusă la spital. Aud cuvinte ca *expunere*, *fracturi* şi *semne de hemoragie internă*. Sunt înconjurată de atâta grijă pentru coastele mele, pentru rana acoperită cu nămol de sub coaste, pentru lovitura de la ceafă. Aş vrea să protestez şi să le spun că, dacă n-am murit după ce m-am chinuit aproape o zi întreagă prin mlaştini şi umezeala de-acolo, câteva minute în plus n-au să mă omoare. Dar sunt prea obosită.

Am parte de cinci minute de linişte după ce se retrag medicii şi până să vină o hoardă de soldaţi de-ai mei, toţi vorbind în gura mare, salutându-mă şi ţinându-mă de

mână. Nu ştiu nici ei dacă să se bucure că sunt în viaţă sau să fie furioşi pentru că arăt în halul ăsta. Dacă aş mai avea energie, le-aş da numai şuturi în fund pentru că şi-au lăsat comandantul să fie răpit chiar de sub nasul lor, numai că abia sunt în stare să urmăresc conversaţia din jurul meu.

Aici, la periferie, ajungem să ne cunoaştem repede unii pe alţii. Vorba fostului meu căpitan: „Ori înveţi repede, ori nu mai înveţi deloc". O clipă simt că mi-e dor de el, de spiritul lui practic; mi-e dor să am pe cineva în care să cred orbeşte şi care să-mi spună ce să fac. Ca ofiţeri, avem datoria să-i ţinem sub observaţie pe soldaţii din subordinea noastră — să le monitorizăm starea psihică şi fizică, pentru a putea interveni la timp, înainte să-i lovească Furia. Doar vigilenţa noastră menţine baza în stare de funcţionare.

Dar, aşa cum eu îmi cunosc bine oamenii, şi reciproca este valabilă. Şi ei mă cunosc pe mine şi îşi dau seama că nu mă simt bine. Îşi dau seama că abia mă menţin pe linia de plutire.

Mori este cea care îşi dă seama că nu mai rezist şi începe să-i scoată pe ceilalţi afară din cameră. Câteva secunde mai târziu, apare şi Alexi, culoarea părului său aprinsă ca un neon făcându-mă să tresar din buimăceala mea. Îi scoate din cameră pe cei care mai rămăseseră, apoi închide uşa în nasul mulţimii de-afară.

— Mulţumesc, locotenente.

Am o voce slabă, dar mă bucur că în afară de Alexi nu mai e nimeni care să mă audă.

— N-aveţi pentru ce, să trăiţi. Astea sunt ordinele comandantului. Nu trebuie să vă deranjeze nimeni până la prezentarea notei informative.

Sunt ușor descumpănită — rareori Alexi este atât de protocolar. Pe Avon, armata are un set de reguli mai aparte, iar una dintre ele este aceea că nu se aplică toate formalitățile care se respectă pe planetele populate. O alta se referă la codul vestimentar, deși chiar Alexi îi forțează limitele. Numai părul lui — roz-aprins săptămâna aceasta — ar fi de ajuns să-l pună pe gânduri și pe cel mai îngăduitor comandant.

Deci, dacă Alexi vorbește ca un colonel de birou — tocmai cu mine — înseamnă că s-a întâmplat ceva.

— Era mai bine să rămân dispărută? zic eu încercând să adopt un ton glumeț, dar simt un fior de teamă care sper să nu răzbată în vocea mea.

Să fi aflat comandantul Towers că am pus mâna pe fratele Orlei Cormac și l-am lăsat să-mi scape?

Dar Alexi se mulțumește să-mi zâmbească.

— O știi pe doamna comandant. Vrea să fie sigură că nimeni nu-ți perturbă amintirile înainte să obțină varianta oficială a incidentului.

— Cred că iar i-a dat careva cărți de psihologie, zic eu înghițind în sec. Atunci unde sunt psihologii?

Alexi ridică din umeri.

— A insistat să se ocupe ea personal. Presupun că este o situație delicată.

Încerc să nu arăt nimic din neliniștea care mă cuprinde; nu m-aș fi așteptat să fiu interogată chiar de către comandant. Nu asta este procedura standard, în niciun caz, iar Towers nu este omul care să încalce protocolul.

Oftând, Alexi se trântește în scaunul rahitic de lângă patul meu și se lasă pe spetează, făcând să trosnească plastenul compozit, gata să se rupă.

— Ne-ai cam speriat, căpitane. Te simți bine?

Alexi a fost unul dintre soldații care m-au văzut plecând cu Cormac de la barul lui Molly. Are o figură calmă și o privire sinceră. Știu ce mă întreabă.

— Sunt bine, răspund eu uitându-mă în ochii lui. Câteva zgârieturi și vânătăi, nu cine știe ce.

Își strânge buzele într-o expresie de frustrare.

— Ar fi trebuit să văd. Eu am crezut că ți-a plăcut de el... dar ar fi trebuit să-mi dau seama că era un șobolan de mlaștină.

Venită de la Alexi, insulta sună mai degrabă a glumă. Chiar și așa, mă uit fără să vreau în altă parte, netezind o cută pe pătura cu care sunt acoperită pe picioare.

— N-ai știut. Nici eu n-am știut.

— Dacă-l mai văd, nu mai aștept să aud și varianta lui.

Ochii lui Alexi se opresc pe radiografia cu coastele mele rupte, atârnată lângă pat.

Sunt nevoită să-mi reprim dorința de a-l corecta, de a-i spune că nu tipul din bar m-a bătut. Dar ce importanță mai are? Dacă e deștept, Cormac n-o să mai apară pe-aici.

Alexi se apleacă spre mine.

— Pari... tulburată. Ești sigură că te simți bine? N-ai amnezii sau... vise?

Coboară vocea spre sfârșitul frazei, de parcă nu îndrăznește să se gândească la una ca asta. Nu îndrăznește să-și imagineze că această boală cumplită o va transforma până la urmă pe invincibila Lee Chase într-o nebună violentă, cu privirea rătăcită.

— Nici una, nici alta, zic eu încercând fără prea mult succes să zâmbesc. Alexi, știi bine că eu nu am niciodată vise.

Eu nu visez niciodată. N-am mai visat de când aveam opt ani. De când eram pe Verona.

— Hei, chiar și tu ești om.

Pauză.

— Cred, adaugă el.

— Mersi că îți faci griji pentru mine, locotenent.

Deschide gura să răspundă, dar înainte să apuce să articuleze vreun cuvânt, dispozitivul de comunicații, pe care îl are prins la centură, începe să cârâie, făcându-ne pe amândoi să tresărim. O voce groasă și gravă — îl recunosc pe căpitanul Biltmore — îl convoacă la biroul de securitate.

Alexi ridică ochii spre mine și se scuză din priviri.

— Ne-au cerut să raportăm altor ofițeri cât timp ai fost... plecată. Temporar. Îndată ce te faci bine, vom fi din nou ai tăi.

Nu mă feresc să zâmbesc. Oricum, Alexi este unul dintre puținii oameni de încredere în fața cărora îmi permit să zâmbesc așa.

— Fii liniștit, am să-mi stăpânesc gelozia pentru o zi sau două.

Dispozitivul de comunicații cârâie din nou, dar Alexi face o grimasă și apasă butonul mute.

— Fă-te bine cât mai repede, căpitane.

Zâmbesc în timp ce el se ridică în picioare. Biltmore este cel mai mare ticălos, și toată baza știe asta. Nu-i de mirare că Alexi abia așteaptă să mă pun pe picioare.

Alexi se apleacă și-mi pune palma pe umăr.

— Lee, spune el calm și zâmbetul lui se transformă într-o expresie discretă, intimă și serioasă. Dacă ai vreodată nevoie de mine, mă găsești aici, bine?

Mi s-a uscat gâtul și nu pot decât să dau din cap.

Clatină și Alexi din cap, apoi se strecoară afară din cameră, îndesându-și mâinile în buzunare și revenind la obișnuitul lui mers gârbovit.

Expir încet, lăsându-mi privirea să se odihnească pe tavan. Cu excepția antrenamentelor și a strângerilor de mână, Alexi nu m-a mai atins de când am luptat amândoi pe Patron în urmă cu un an și ceva. De la el am învățat că în niciun caz nu trebuie să mă apropii de cineva detașat alături de mine. Relația noastră a fost descoperită imediat după ce am fost promovată și brusc, de fiecare dată când lui Alexi i se repartiza o sarcină pe care o voia altcineva, era pentru că eu îl favorizam și nu pentru că îmi făceam datoria.

Alexi a cerut să fie transferat, apoi eu m-am mutat pe Avon împreună cu fostul meu căpitan și restul oamenilor mei. Nimeni de aici nu știe că noi doi am fost mai mult decât camarazi de luptă — acum el este doar unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Este al meu, dar numai în sensul în care sunt toți oamenii mei.

Și totuși. Când știu că este aici, mi se pune un nod în gât. Aș vrea să pot vorbi cu el. Aș vrea să pot vorbi cu el, cu *oricine*, despre băiatul din Fianna și despre intențiile lui pacifiste, lucru atât de diferit față de ceea ce știam noi despre rebeli. Dar nici măcar Alexi nu ar înțelege de ce nu l-am luat prizonier ca să răspundă în fața justiției pentru crimele lui.

La naiba, nici eu nu înțeleg.

Pe speteaza scaunului atârnă o cămașă de spital, dar n-aș vrea să mă prezint în fața comandantului Towers într-o rochie care nu se închide la spate. Mă ridic totuși în șezut, gemând de durere, și mă întind spre șireturile bocancilor mei. Abia după ce am azvârlit unul în colț și mă aplec spre celălalt, observ ceva alunecând pe căptușeala din interior și îmi aduc aminte de obiectul pe care l-am găsit pe jumătate îngropat în mocirla de pe insula

lui Cormac. Cu toate câte s-au întâmplat — ascunzătoarea rebelilor, McBride, evadarea mea — uitasem de el.

Scot gheata şi o scutur. Pe pătură cade un mic dreptunghi de plastic. E categoric făcut de mâna omului, acoperit pe o parte cu o foiță cu circuite electronice. Îl apuc cu degetele şi îl întorc invers. Pe cealaltă parte are un cod de bare.

Este un cip de identitate. Un obiect realizat cu ajutorul unei tehnologii vechi în comparație cu cele sofisticate din ziua de azi, care au încorporate portrete holovideo, probe ADN şi amprente. Acesta este un model de acum zece–douăzeci de ani. Învechite, dar simple. Nu este nevoie de cine ştie ce tehnologie ca să-l produci, dar avantajul este că nu poate fi citit fără scanerul potrivit. Şi pun pariu că, dacă aş încerca să-l scanez, identitatea deținătorului ar apărea criptată. Nu-mi dau seama al cui este acest cip.

Dar în niciun caz nu a fost al unui soldat pentru că noi avem altfel de cipuri. Şi n-a fost al unui localnic sau al unui rebel, deoarece aceştia au codul genetic tatuat pe antebraț şi poate fi verificat cu ajutorul scanerelor de ADN, deci nu poate fi falsificat sau pierdut. Acesta nu este fabricat cu ajutorul tehnologiei folosite de TerraDyn — ei au propriile lor sisteme interne.

Provine de la altcineva. Cineva care n-ar trebui să se afle pe teritoriul TerraDyn. O altă prezență pe Avon.

Înainte să am timp să reflectez mai mult asupra acestui lucru, se aude o bătaie în uşă. Bag cipul de identitate în buzunar şi ridic capul. Uşa se deschide şi apare comandantul Towers.

În afară de mine, ea este singura femeie ofițer din unitate, cu grad mai mare decât cel de locotenent, dar

arătăm extrem de diferit. Ea e slabă şi deşirată, cu trăsături bine definite şi un păr blond pe care îl poartă strâns într-un coc la ceafă. Mai puțin experimentată decât comandantul bazei pe care l-a înlocuit în urmă cu patru sau cinci luni, dar mult mai competentă. Este militar de carieră, ca şi mine. Noi suntem dintre cei care avansează rapid în grad şi îşi dedică viața acestor lupte. Majoritatea recruților care vin aici sunt doar în trecere, înrolându-se pentru câțiva ani ca să câştige cât să-şi înceapă adevărata carieră, să-şi continue studiile sau ca să vadă şi ei puțin galaxia înainte de a se stabili pe undeva.

Dar în cazul meu şi al lui Towers, dintr-o privire îți dai seama că noi vom rămâne soldați până la moarte.

— Chase, mă salută ea intrând în salon. Cum te mai simți?

Ezit, de parcă aş cântări răspunsul pe care să-l dau.

— Mi-e cam foame, doamnă comandant.

Buzele i se arcuiesc într-un mic surâs, apoi se aşază pe acelaşi scaun pe care l-a ocupat Alexi ceva mai devreme. Doar că în loc să se trântească pe el, se aşază pe marginea lui cu mâinile îndoite peste genunchi.

— Ştii de ce mă aflu aici. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat acolo, căpitane. Eşti pregătită să discuți despre asta?

După tonul ei îmi dau seama clar că nu-i o rugăminte. Această informare se va întâmpla acum, indiferent că vreau sau nu.

Sinceră să fiu, încă mă simt de parcă aş fi o rufă stoarsă, întinsă şi călcată cu fierul încins. Simt o mâncărime şi o durere pulsatilă în coaste, semn că fracturile reacționează la tratamentul medicilor şi încep să se sudeze. La fiecare mişcare îmi zvâcneşte capul din cauza oboselii şi nu-mi doresc decât să dorm.

— Sunt bine, mint eu.

Măcar asta este o minciună care nu mă deranjează.

— Sincer. Nu e o traumă de durată.

Nu pun la socoteală faptul că în mlaștină am luat-o razna și am văzut un obiectiv secret care nu mai este acolo.

Towers clatină din cap și adoptă o postură ceva mai relaxată.

— În cazul ăsta, putem derula acum procedura oficială de informare.

Scoate din buzunar un reportofon de mărimea degetului arătător, îl pune în funcțiune și ledul verde începe să clipească. Îl așază pe noptieră, lângă patul meu.

— Interviu post-incident cu căpitanul Jubilee Chase, înregistrare pentru proces-verbal întocmit de ofițerul-șef al Bazei TD-Alpha, comandantul Antje Towers. Codul datei galactice 080449. Să începem, căpitane. Poți să-mi povestești ce îți aduci aminte, de la început?

Inspir ușor, atât cât îmi permit coastele rupte. *Un băiat pe nume Flynn Cormac m-a răpit, apoi mi-a salvat viața și m-a eliberat.* Mă gândesc la momentul când l-am văzut pentru prima oară la Molly, când își sorbea berea și mă privea în oglinda de deasupra barului. Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

Comandantul Towers mă studiază așteptând, cu sprâncenele ei blonde ușor ridicate, cu mâinile încă îndoite pe genunchi. În infirmerie este atâta liniște, încât îmi țiuie urechile.

Apoi, o voce ciudată spune:

— Nu-mi aduc aminte prea multe lucruri.

Îmi dreg vocea, așezându-mi palmele peste pătură. Nu mai pot da înapoi acum. Am mințit.

— Era un tip la barul lui Molly Malone și avea o armă. Totul s-a întâmplat atât de repede încât n-am avut timp să mă uit bine la fața lui. M-a lovit în cap când am ieșit.

— Spune-mi ce îți amintești despre el. Era tânăr sau bătrân? Puternic sau slab? Trăsături rasiale dominante?

— Puternic, zic eu, alegând să răspund la cea mai inofensivă întrebare.

— Ai aflat ceva în legătură cu identitatea lui?

Mi se face gol în stomac. Dacă îi spun că fratele Orlei Cormac trăiește și este membru Fianna, îl vor căuta fără încetare.

— Nu chiar, nu, răspund eu pe un ton ferm. El și ceilalți au avut grijă să nu folosească nume.

— El ți-a provocat rănile?

Îmi vine să mă uit la luminița verde care clipește pe reportofon, așteptând să mă prindă pe picior greșit. Mă străduiesc să fiu atentă la comandantul Towers.

— Nu, asta s-a întâmplat mai târziu. Cred că mă aflam într-o peșteră. Unul dintre ei m-a bătut.

Îmi mișc brațul astfel încât să-mi duc o clipă mâna la coaste.

— M-au ținut câteva zile până au decis să mă mute, nu știu de ce. M-am gândit că era singura mea șansă și l-am atacat pe unul dintre cei care mă escortau. Am furat o barcă și am mers cu ea până am rămas fără carburant, apoi am mers pe jos.

— Stai puțin. Peștera este următoarea locație de care îți amintești? mă întreabă ea privindu-mă cu atenție. S-o luăm în ordine cronologică.

Mă doare capul și parcă am mintea încleiată, fiindcă cu greu mă hotărăsc ce răspuns să dau. Cu fiecare minciună pe care o spun, mă complic mai mult și e mai dificil

să mă gândesc la toate lucrurile cu care m-ar putea prinde. Poate că au reușit să obțină imagini înregistrate cu momentul în care am plecat cu barca și știu încotro ne-am îndreptat. Așa îmi trebuie dacă mint pentru un rebel.

— Nu, înainte să ajungem la peșteră, m-a dus spre est.

— Ți-a spus de ce?

Își schimbă poziția pe scaun, aplecându-se înainte, iar eu știu că nu e doar o părere faptul că ea a devenit mai vigilentă, atentă la cea mai mică modificare de expresie de pe fața mea.

Încerc să ridic din umeri și, în replică, mă străfulgeră o durere în coaste.

— Credea că în direcția aceea există un complex militar, dar eu nu aveam cunoștință de așa ceva.

Riscul manevrei pe care am de gând s-o fac îmi dă o amețeală de parcă aș face un salt de la înălțime fără parașută. Dar dacă există măcar o singură șansă ca ea să răspundă la întrebările care îmi zumzăie în minte, trebuie să-mi asum acest risc.

— Deși plutonul meu nu a avut niciodată misiunea de a patrula în acel sector — poate că acolo există ceva și eu nu știam.

Am senzația că cipul de identitate din buzunar mă frige, făcându-mi o gaură în coapsă. Towers a rămas nemișcată, continuând să mă fixeze cu privirea. Îmi controlez expresia feței, încercând să-mi amintesc cum ar trebui să arate atunci când exprimă o întrebare politicoasă. Sunt oare prea inexpresivă? Ar trebui să ridic din sprâncene? Să zâmbesc? Îmi bate inima atât de tare: mă simt aproape la fel de ametită ca atunci când m-am prăbușit pe insulă. Momentul îmi pare că durează o eternitate; eu uitându-mă la Towers, ea uitându-se la mine.

Brusc, ea întinde mâna spre reportofon și îl închide, dar rămâne cu privirea la el. Îmi stă inima în loc; m-a prins. Închide reportofonul, pentru că urmează să-i cheme pe agenții de pază ca să mă ia și să mă încarcereze.

— Doamnă comandant...

Ea ridică brusc privirea spre mine, arcuindu-și buzele într-un zâmbet care în mod clar se vrea liniștitor.

— Mulțumesc, căpitane. Am auzit destul.

Clipesc nedumerită, încercând să mă trag mai sus în pat, în ciuda durerii surde din coaste.

— Și restul relatării?

Ea se joacă puțin cu reportofonul în mână, iar zâmbetul ei reținut devine crispat.

— Am aici destul ca să-i mulțumesc pe șefi. Tu ai nevoie de odihnă mai mult decât de o notă informativă.

Un mușchi din obraz îi zvâcnește abia perceptibil, semn că are maxilarul tensionat.

— Odihnește-te, Chase. Avem nevoie de tine.

Ar trebui să mă simt ușurată. Am scăpat de întrebări și de pericolul de a fi prinsă cu minciuna. Dar Towers se află aici de aproape tot atâta timp ca și mine și o cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că este tulburată.

Ea interpretează altfel expresia mea și se întinde să-mi acopere mâna cu a ei. Are pielea rece și uscată și știu că în clipa când mă va atinge, va simți fierbințeala care m-a cuprins din cauză că am trădat și am mințit. Doar că ea se uită în ochii mei.

— Te-ai descurcat bine, Lee. Nu cred că mulți soldați ar fi reușit să se mai întoarcă. Stai și odihnește-te, fă-te bine — apoi treci înapoi la treabă.

După ce pleacă, mă întind înapoi în pat, încercând să găsesc o poziție confortabilă, iar lemnul scârțâie parcă

în replică la trosnetul coastelor mele. Nu-mi amintesc să nu fi respectat vreodată ordinele sau să-l fi mințit în față pe comandant. Și totuși, nu sunt singura. Nu poate fi o coincidență faptul că ofițerul Towers a închis reportofonul chiar când eu am adus vorba despre sectorul din est.

Dar dacă eu cred asta înseamnă că îl cred pe nebunul de Cormac cu teoriile lui conspiraționiste. Poate chiar cred că am văzut ceva mai mult, nu doar o halucinație, în momentul dinainte să leșin.

Îmi vâjâie capul de atâtea gânduri, iar camera se învârte în jurul meu de parcă toate legile fizicii și ale gravitației au dispărut odată cu principiile mele.

Nu-mi pot permite să stau aici și să mă las pradă incertitudinii. Căpitanul Lee Chase *nu* se zăpăcește niciodată. Nu ezită, nu stă pe gânduri.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor și îmi leagăn picioarele pe marginea patului, reprimându-mi cu greu senzația de amețeală și de greață.

Prin fereastră pătrunde o ușoară adiere de vânt, aducând cu ea mirosul de pământ, turbă și sulf al mlaștinilor. Avonul are și un lucru bun: este o planetă prea tânără ca să aibă o populație înfloritoare de insecte. Geamurile nu au site contra țânțarilor. Spitalul este amplasat mai central, dar eu mă aflu într-un pavilion de recuperare, una dintre clădirile temporare unde se tratează un număr tot mai mare de boli minore și leșinuri care îi afectează pe nou-veniții în acest mediu. Pe latura asta a clădirii, ferestrele mici și pătrate dau spre mlaștină și spre gardul de împrejmuire, dincolo de care se întinde pustietatea.

Îmi dau seama că, fără să vreau, mă străduiesc să adulmec mirosul de rocă și de umezeală care umplea sistemul de caverne subterane al rebelilor. Nu-mi doresc

decât ca totul să revină la normal. Sper că niciodată n-am să mai dau ochii cu Flynn Cormac, pentru că, dacă ne vom mai întâlni, probabil că el va fi ținta Gleidelului meu.

Peste câteva zile, medicii îmi dau permisiunea să ies din bază și, chiar dacă mă mai dor puțin coastele, nu este un motiv ca să rămân la pat. Încă nu mă simt în stare să mă duc la Molly, așa că mă plimb pe o stradă jalnică din acest oraș, împreună cu câțiva oameni din plutonul meu.

În bază nu prea avem ce face; echipamentele noastre de telecomunicații nu funcționează cu mult mai bine decât cele încropite de rebelii din mlaștini. Semnalele HV sunt atât de proaste, încât nici nu merită să te uiți decât dacă ești într-adevăr disperat și vrei să vezi emisiuni care sunt bruiate în proporție de nouăzeci la sută. Avem sateliți de retransmitere pentru chestiunile oficiale, dar dacă Towers nu este într-o dispoziție neobișnuit de bună, nu-i putem folosi pentru un lucru atât de banal ca divertismentul.

Dar este o seară plăcută pentru o plimbare. Plăcută în măsura în care pot fi plăcute serile pe Avon. Aerul este în continuare închis și rece, încărcat de umezeală. Nu e ceață, așa că puținele lumini de pe marginea drumului noroios dispersează destul de bine umbrele.

Totuși, întotdeauna este periculos să ieși în oraș. Prinși între armata care apără proprietatea firmei Terra-Dyn asupra pământului de aici și rebelii care protestează împotriva condițiilor de viață, oamenii din oraș duc greul regulilor stricte și al stărilor de asediu. Majoritatea sunt cultivatori de alge sau supervizori ai ecosistemelor — activități necesare dacă se dorește ca Avonul să se stabilizeze

și să susțină viața. Dar deși sunt mulți rebeli care trăiesc ascunși în mlaștini, sunt și mulți simpatizanți care trăiesc liniștiți în oraș. Și tot ce-i trebuie unui simpatizant pentru a deveni rebel este o oportunitate irezistibilă.

Lucrurile s-au mai liniștit după încheierea acordului de încetare a focului în urmă cu câteva luni, dar chiar dacă suntem în timpul liber, nu ne putem relaxa de tot. Trebuie să fim atenți la fiecare trecător și să urmărim orice mișcare dubioasă din jur. Și pentru că știu cât de aproape este gruparea Fianna de declanșarea unui conflict deschis, eu sunt mai agitată decât toți ceilalți.

Sunt sigură că plimbarea a fost ideea lui Alexi. El și Mori au apărut la mine la ușă după ce am ieșit din sala de mese. Dintre toți, cred că el este singurul care bănuiește că nu sunt sinceră în legătură cu ce mi s-a întâmplat în mlaștină. Dar n-are de unde să știe adevărul. Este atent, ținându-se aproape de mine. Coastele mi se vindecă bine și datorită întăritoarelor pe care mi le-au dat medicii, iar vânătăile aproape că mi-au dispărut. Dar nu din cauza rănilor și simptomelor vizibile își face griji Alexi. Și nu știe cum să procedeze.

Fac tot ce pot ca să-i arăt că mă simt bine. Mori face o glumă îngrozitor de deplasată și atât de jignitoare la adresa celor vizați — ofițeri, terraformatori și atâtea grupuri rasiale că nu le mai știu numărul — încât din jignitoare trece direct în extrema cealaltă. Râd și o amenință că am s-o pun să curețe latrinele timp de o săptămână, apoi mă urc pe un parapet și merg pe el câțiva metri. Dar foarte curând sar jos de pe el. Sunt încă prea amețită ca să fac asta. Încă nu-mi țin echilibrul prea bine.

Majoritatea clădirilor din oraș sunt case de locuit, unele dintre ele având camerele din față transformate în

prăvălii sau birouri de schimb comercial. Ne îndreptăm spre o casă unde bărbatul de aici primește cotele de cereale de la oameni și le dă în schimb produse de brutărie. Noi vrem să luăm niște pâine de casă, dând la schimb niște batoane nutritive din rațiile militare. Pâinea are un ușor gust de baltă, dar când mănânci la popotă numai mâncare din conserve vechi de zece ani, te mulțumești și cu pâinea cu iz de baltă.

Chiar când cotim după casă, Alexi se ciocnește de cineva. Amândoi se dau înapoi încurcați, dar celălalt tip își revine primul, împingându-se înainte pe vârful picioarelor.

— Uită-te pe unde mergi!

Nu este cu mult mai în vârstă decât noi, dar are o față plină de cicatrice la fel ca un soldat.

— Scuze, omule.

Alexi e liniștit, calm. Este omul cel mai potrivit într-o situație de criză.

— Nu te-am văzut. Unde te duceai?

— Da' ce, trebuie să-ți spun ție?

Oameni ca el sunt peste tot pe Avon. Erau și pe Verona. Supărați din orice și dornici să-și verse nervii pe oricine le iese în cale. Încheierea armistițiului între armată și rebeli nu înseamnă că localnicii ne plac mai mult.

Mori face un pas în față, punându-se între Alexi și tânărul respectiv.

— Da, chiar trebuie.

Mori nu este solidă, dar are forță și este bine pregătită, iar în acest moment, se vede. Își pune mâna cu nonșalanță pe tocul Gleidelului.

— Într-o jumătate de oră se dă stingerea.

Băiatul scuipă în stânga bocancului lui Mori.

— Va trebui să ghiceşti singură, *trodaire*.

Tonul cu care rosteşte cuvântul este mai jignitor decât o insultă.

— Să mergem, zice Alexi făcând semn din priviri. Dacă vrem pâine, trebuie să ne grăbim.

Mori nu se clinteşte, nici măcar nu-l ia în seamă pe Alexi. Stă cu ochii ațintiți spre tânărul localnic şi toată buna dispoziție de pe chipul ei a dispărut. Simt că mi se face pielea de găină şi mi se ridică părul la ceafă. Ceva nu e în regulă.

— Ba o să ne spui unde te duci, zice Mori.

Are un ton rece. Nu mai seamănă deloc cu fata care râdea şi spunea glume în urmă cu câteva minute.

— Suflecă-ți mâneca, va trebui să-ți scanăm codul genetic.

— Caporale, intervin eu. Lasă-l. Să mergem.

Băiatul a observat schimbarea de atitudine. El n-o cunoaşte pe Mori aşa cum o cunoaştem noi, dar nu e prost. Ştie să citească schimbarea stării de spirit a unei mulțimi. Se dă un pas înapoi şi se uită peste umăr. O fețişoară de copil stă lipită de geamul uneia dintre ferestrele casei. Tresar, dându-mi seama că băiatul se uită la frățiorul lui care urmăreşte toată scena. Nu-i de mirare că încearcă să facă pe durul.

Îl văd pe băiat nehotărât, neştiind dacă să bată în retragere, să adopte o atitudine prudentă. Îi fac semn din priviri să plece acasă. *Pleacă.*

Atunci el îşi încordează maxilarul.

— Da, n-ai decât să-mi sugi...

Focul de armă spulberă liniştea şi timp de o jumătate de secundă sunt orbită de lumina laserului. Mă arunc înapoi şi pun repede mâna pe armă. Am impresia că

durează o veşnicie cât mă uit să văd cine a tras, până îl văd pe băiat căzând în genunchi. Până să-mi răsune în urechi țipătul fratelui său. Până să văd că băiatul nu mai are jumătate de față. Până să-mi dau seama că Mori ține arma în mână şi arma este îndreptată spre locul unde stătea băiatul.

Următoarele secunde sunt o confuzie totală. Sar la Mori, Alexi se aruncă jos, lângă cadavrul băiatului, în timp ce oamenii din apropiere încep s-o ia la fugă — unii spre noi, alții departe de noi. Undeva țipă o femeie. Miroase a păr ars.

Mori priveşte drept înainte, cu chipul calm, cu privirea absentă. O zgâlțâi o dată, de două ori — apoi o lovesc puternic cu palma peste față. Întoarce capul sub impactul loviturii, dar expresia feței îi rămâne neschimbată. Scot grăbită lanterna din centură şi îi luminez fața. Are pupilele atât de dilatate încât ochii îi par negri şi nu se modifică atunci când îi pun lumina direct în ochi.

Nu se poate. N-a existat niciun simptom — niciun semn prevestitor. De ce n-a avut vise?

Alexi abandonează cadavrul în noroi şi se ridică în picioare împleticindu-se.

— Lee, spune el gâfâind, trebuie să plecăm de-aici. O să iasă urât, hai să plecăm.

Apoi Mori îşi revine. Eu sunt prima pe care o vede şi clipeşte o dată spre mine înainte să vorbească.

— Hei, căpitane. Ce s-a întâmplat?

La început încremenesc, apoi îmi recapăt instinctul şi o apuc de braț, ca să plecăm de-acolo. Jumătate merg, jumătate o târăsc după mine pe stradă, în timp ce Alexi vine în urma noastră, cu Gleidelul în mână, ca să se asigure că nu apare cineva dornic de răzbunare.

Întrebările nedumerite ale lui Mori încetează brusc. Când mă uit la ea, văd că a rămas cu ochii ațintiți în urmă. Îmi dau seama că a văzut forma nemișcată, prăbușită în noroi.

Clopoțelul de la intrarea în prăvălie sună, iar fata ridică privirea din carte.

Nu, *se gândește ea.* Așteaptă. E altcineva.

— Bine ați venit, strigă mama ei.

De sub tejghea, fata urmărește picioarele mamei care se întoarce spre clienți.

— Cu ce pot să. . .

Dar mama ei nu termină ce are de spus.

— Bună ziua, doamna C.

E o voce relaxată, dar de cum o aude, fetei îi îngheață inima.

— Ați avut timp să vă gândiți la oferta noastră?

Fata se uită prin crăpătura din suprafața de plasten. Îl vede pe tatăl ei care coboară scările și se oprește șovăitor pe trepte.

— V-am spus că nu ne interesează, spune tatăl fetei coborând încet restul treptelor și așezându-se între clienți și mama fetei.

— Noah, o aude fata pe mama ei șoptind. Cred c-au luat ceva — uite ce ochi au.

Prin crăpătura din tejghea, fata se uită spre bărbații din pragul ușii. Au ochi ca de păpușă, ca niște bile negre, fără pupile.

10. Flynn

Gardul de sârmă care împrejmuieşte baza a fost reparat în locul pe unde am intrat data trecută, dar mai are un punct slab la treizeci de metri mai încolo şi de data asta am grijă să răsucesc bine capetele sârmei ca să-mi ascund urmele. Se pare că şi-au întărit paza de când a avut loc incidentul din oraş, dar câteva patrule în plus nu vor fi de ajuns pentru a-l opri pe McBride — mai ales că ei nu ştiu că va veni.

Nu-mi place că mă aflu aici. Uniforma strâmtă de pe mine, furată de pe o navetă de reaprovizionare în urmă cu câteva luni, este aspră şi îmi provoacă mâncărimi pe piele. Indiferent de câte ori îmi repet că nu este trădare ceea ce fac, că trebuie să avertizez baza dacă vreau să evit încălcarea acordului de încetare a focului şi condamnarea oamenilor mei, *tot* am impresia că sunt un trădător. Şi-aşa a fost îngrozitor să descopăr că depozitul de muniţie a fost prădat, iar McBride şi susţinătorii lui sunt înarmaţi. După ultimul incident, au şi scuza pe care o aşteptau, ceea ce înseamnă că în seara asta voi fi orice va fi nevoie să fiu.

Las capul în jos când trec pe lângă o patrulă şi mă grăbesc să intru pe o alee. De data asta mă bucur de

ploaia care a început să cadă încă de când veneam cu barca încoace; aşa, nimeni nu se uită cu atenţie la figura celuilalt.

N-ar trebui să ştiu unde doarme căpitanul Chase în noaptea asta, dar reţeaua noastră de informatori funcţionează mai bine decât cred trodairii. Ei nu au suficient personal pentru toate activităţile din bază, aşa că unii oameni care locuiesc în oraş lucrează aici ca bucătari, magazioneri şi îngrijitori. Nu au acces la date de înaltă securitate sau la informaţii care ar putea fi folosite împotriva bazei — dar pe îngrijitori nu-i ia nimeni în seamă şi au voie să intre peste tot. Deţinem o hartă destul de exactă a acestui loc.

Majoritatea camerelor unde dorm ofiţerii sunt spaţii improvizate. Jubilee stă într-o baracă provizorie şi sunt aproape sigur că dormitorul ei a fost înainte o magazie. Nu are o fereastră propriu-zisă, doar un ventil de aerisire pe care l-au lărgit puţin şi l-au acoperit cu plasten transparent ca să intre puţină lumină.

Îmi tremură stomacul de frică la gândul că, dacă McBride îşi va pune planul în aplicare, s-ar putea ca asta să fie ziua de care ne temeam. Ziua când numărul morţilor va fi atât de mare încât compania TerraDyn şi armata vor lansa un atac de amploare. Că s-ar putea ca asta să fie ziua când noi vom pierde prea mulţi oameni de-ai noştri, ei vor pierde prea mulţi de-ai lor, iar Avonul va fi aruncat în haosul care îl pândeşte de ani de zile.

Nu ştiu cum să împiedic asta şi de-aia mă strecor acum printr-o fereastră în mijlocul unei baze militare pline de soldaţi, căutându-l pe singurul aliat care ar putea avea suficientă influenţă ca să mă ajute să-mi protejez oamenii.

În doar o jumătate de minut scot bucata de plasten care acoperă fereastra. Mă apuc de pervaz și mă cațăr, ignorând febra musculară din umeri după ce am împins atâta cu ghionderul prin mlaștini. Camera dinăuntru este mobilată sumar, exact cum mă așteptam să fie dormitorul unui soldat. Mai întâi dau cu ochii de costumul de luptă de culoare gri-pal, care atârnă frumos pe perete, ca o santinelă fantomatică stând de pază lângă soldatul adormit de alături. Dacă ar fi fost îmbrăcată cu el când am ieșit din bar, mare minune dacă glonțul tras de mine ar fi zgâriat-o măcar. Încerc să-mi reprim furia care crește în mine ori de câte ori văd aceste uniforme. Sunt căptușite cu o armură de ultimă generație, subțire ca o foiță; noi n-avem decât armament de contrabandă și pistoale-suvenire de familie.

Jubilee doarme pe-o parte, cu un picior îndoit peste pătură, o mână strânsă ușor în pumn sub bărbie și cealaltă băgată sub pernă. Îi văd tăblițele de identificare de pe lanțul de la gât atârnând peste cearșaf. Până și când doarme e îmbrăcată în kaki, culoarea uniformei militare, deși poartă doar un șort și un tricou. Când doarme, pare mai blândă. Mă țin bine de pervaz și o strig în șoaptă:

— Jubilee!

Ea se trezește și atunci înțeleg de ce doarme în poziția asta — în mâna pe care o scoate de sub pernă ține o armă, iar cu picioarele dă așternutul la o parte și se scoală, ridicând arma și clipind perfect trează. Într-o secundă mă reperează și rămâne cu gura căscată de uimire. Observ cum degetul i se crispează pe trăgaci, dar nu într-atât de tare încât să tragă.

— Cormac! spune ea surprinsă. Ce naiba cauți aici?

— Sunt singur, îi zic eu. Și neînarmat. Nu trage, altfel nu știu cum o să explici faptul că mă aflam în camera ta.

Secundele trec, iar ea continuă să se uite la mine. Apoi mormăie aprobator lăsând arma jos, deși nu-i dă drumul din mână. Mă urmărește cu precauție cât timp mă strecor înăuntru și mă las să cad pe podea. Dacă are ceva de comentat vizavi de uniforma mea furată, se abține s-o facă.

E o cameră mică, mobilată cu un pat îngust, un dulap de haine și o noptieră șubredă pe care este așezată o fotografie înrămată. Este singura notă personală din această cameră modestă. În lumina slabă care pătrunde pe fereastră, disting un bărbat, o femeie și un copil care, îmi dau seama brusc, este Jubilee Chase când era mică. Bărbatul, probabil tatăl ei, este înalt și slab, cu pielea mult mai închisă la culoare decât cea a lui Jubilee, iar mama ei pare a fi chinezoaică — îi recunosc trăsăturile pe chipul fiicei ei care o ține de brat în fotografie. Pe chipul fetei care mă privește din așternuturi. Mă întreb cum sunt părinții ei și ce-ar crede despre noi doi dacă ne-ar vedea stând așa încordați, fără să scoatem un cuvânt.

Eu sunt primul care vorbește.

— Ce naiba s-a întâmplat aseară?

N-am vrut ca întrebarea să sune atât de agresiv, dar nu-mi pot lua cuvintele înapoi și ele rămân suspendate în liniștea dintre noi.

— Furia a fost de vină.

Mereu se ascund după așa-numita lor Furie. Nu-mi pot disimula îndoiala. Ea observă și strânge din buze. Își fereștе privirea și o fixează pe perete. O reacție de vinovăție.

— Nu am reacționat suficient de repede.

Parcă mă loveşte cu ceva în moalele capului.

— Ai fost de față? A murit un civil nevinovat care n-avea nicio legătură cu...

— *Știu* asta, mă repede ea. N-am nevoie de discursurile tale, Cormac. N-ar fi trebuit să se întâmple. Ar fi trebuit să împiedic incidentul.

Se simte încordare în glasul ei.

Pacea dintre noi este fragilă, în cel mai bun caz. N-ar trebui s-o provoc. Murmur încet, pe un ton ezitant:

— Nu tu ai apăsat pe trăgaci.

Nu, tu doar ai stat şi te-ai uitat.

— Nu contează asta. Este vina mea când un om de-al meu îi zboară creierii altcuiva, spune ea clătinând din cap. Venise aici de numai câteva săptămâni şi zicea că n-avea vise.

— Ce legătură au visele?

— Visele sunt singurul semn care anunță că persoana urmează să cedeze Furiei. Dacă intervenim la timp şi o trimitem de-aici, se face bine. Dar toți soldații staționați pe Avon ajung până la urmă să aibă vise, cu excepția...

Se opreşte, dar eu ştiu care este finalul propoziției: *cu excepția mea*. Chiar şi printre membrii Fianna are reputația de a fi singurul trodaire de pe Avon care n-a cedat până acum.

Jubilee închide ochii.

— De data asta n-a fost niciun semn, s-a terminat în câteva secunde. După aceea nici nu şi-a amintit ce s-a întâmplat.

Cum să nu-şi amintească? Mă aşez pe marginea patului şi observ cât de obosită este Jubilee; are nişte cearcăne la ochi pe care nu le avea în prima seară când am răpit-o din bar. Are pleoapele umflate şi este trasă la

față. De *supărare*. Spune adevărul. Sau ce crede ea că este adevărat.

— Ce se va întâmpla cu ea? întreb eu într-un final.

Jubilee îşi încleştează maxilarul şi deschide ochii.

— A plecat deja spre Paradisa. Cel mai probabil va face muncă de birou până se va retrage.

Ce convenabil. Niciun proces intentat acelui soldat, nicio pedeapsă pentru uciderea cu sânge-rece a unui adolescent. O ascund într-un loc liniştit şi nimeni nu va afla vreodată ce a făcut. Îmi vine să țip la Jubilee şi să-i spun că ei greşesc.

Dar dacă are dreptate? Pare atât de sigură. Dacă Furia există şi nu este doar un pretext pentru ca armata să-i persecute şi să-i ucidă pe civili? Îmi amintesc brusc ce mi-a spus când era închisă în celula din adâncurile ascunzătorii noastre: *Nimic nu are doar două fețe.*

— Cormac, oftează ea întrerupându-mi şirul gândurilor. De ce-ai venit? Aveai chef să stai la o mică şuetă cu *mercenarul* tău favorit?

Se simte amărăciune în glasul ei când repetă cuvântul pe care l-am folosit eu.

— Îmi pare rău că am spus asta.

Şi chiar constat că-mi pare rău. Ea este altfel decât credeam.

— Am venit să te avertizez.

— Ştim că armistițiul se clatină, răspunde ea şi tonul ei capătă acel ritm sec şi lent care nu transmite absolut nimic. N-am nevoie să ne spui tu că asta înrăutățeşte lucrurile.

— Nu mă refer la incidentul acela.

Mă aplec şi caut sub gulerul uniformei furate cheia surorii mele. O scot şi i-o arăt.

— Aceasta este cheia de la depozitul nostru de arme. Aproape toate armele noastre au fost încuiate acolo. Le țineam așa ca să fim siguri că nimeni nu va trece la acțiune fără acordul celorlalți.

Expresia de pe chipul lui Jubilee se schimbă puțin.

— *Au fost?*

Ar putea să mă predea, ar putea să-mi ceară să-i spun asta comandantului bazei lor. Ar putea să mă amenințe din nou cu arma. Înghit în sec.

— Cineva a spart încuietoarea și a intrat acolo. Toate armele, explozivii, muniția — toate au dispărut.

Încremenește; doar buzele i se întredeschid ușor, semn că o străbat aceiași fiori de teamă pe care i-am simțit și eu când am descoperit că ușa a fost spartă. În doar câteva secunde Jubilee ajunge la aceeași concluzie ca mine.

— McBride?

Clatin din cap, încercând să nu privesc spre arma pe care încă o ține în mână.

— Cu siguranță.

— Câți susținători are? mă întreabă ea scurt, pe un ton ferm și rece.

— Cel puțin o treime dintre noi, răspund eu.

Faci ceea ce trebuie, repet în gând, deși îmi repugnă faptul că dau această informație.

— Acum, mai mulți. După evadarea ta și incidentul cu băiatul din oraș.

— Am nevoie de nume, spune ea cu o voce grăbită și fermă.

— Fără nume, zic eu cu hotărâre.

— Dacă știm pe cine căutăm, am putea să punem mâna pe ei înainte să apuce să...

— Fără nume, repet eu și mai hotărât. Dacă îl găsiți pe McBride, n-aveți decât să-l luați prizonier și aveți și binecuvântarea mea. Încă nu sunt pregătit să-i denunț pe ceilalți.

Jubilee expiră încet.

— Dumnezeule, Cormac! Asta e... de ce îmi spui mie? Dacă noi îi așteptăm pregătiți, oamenii tăi oricum vor muri.

Mi se strânge stomacul, chinuit de sentimentul de vinovăție.

— Va ataca pe latura dinspre oraș a bazei, dar nu în seara asta. Îi va lua ceva timp ca să se organizeze, ceea ce înseamnă că veți avea timp să întăriți paza în zonă, să trimiteți mai multe patrule, să aduceți mai mult armament la vedere... Dacă vede că anticipați un atac, nu va risca. Vrea să lupte, nu este un sinucigaș.

Jubilee nu răspunde imediat, privindu-mă îndelung și calm. Apoi lasă bărbia în jos și închide ochii.

— Bună treabă, recunoaște ea frecându-se pe frunte cu cealaltă mână. Știe cineva că ești aici?

— Drace, nu!

Încerc să adopt un ton lejer, dar în liniștea și întunericul din jur, nu reușesc decât să par josnic. Adică exact așa cum pretinde McBride că sunt.

— Nici eu nu sunt un sinucigaș.

Contrar așteptărilor, observ la Jubilee o ridicare abia perceptibilă a colțului gurii — începutul unui mic zâmbet. Dar îi dispare imediat și ea oftează scurt.

— Am să vorbesc cu comandantul despre măsurile de securitate, iar tu ar trebui să te întorci la tine.

Ezit, cu inima grea.

— N-am venit doar ca să vă avertizez. Jubilee...

— Lee, mă corectează ea pe un ton tăios.

— Doar atunci când ești soldat, murmur eu. Sper că astăzi vei fi altceva.

Când mă uit la ea, văd că mă privește încruntată. Dar n-am încotro și continui.

— Ascultă-mă, încep eu rostind rar, trebuie să vorbești cu oamenii tăi. Gândește-te la un lucru cât de *mic* pe care ni-l poți da. Ceva de care să mă agăț și să spun: „Vedeți, sunt dispuși să stea de vorbă cu noi". Altfel numărul susținătorilor lui McBride va continua să crească.

— Cormac, începe ea exasperată, chiar dacă aș avea puterea să fac ceva pentru voi, n-aș face-o, nu acum. Există motive pentru tot ceea ce facem. Încercăm să evităm riscuri concrete, reale, la adresa securității. Regulamentele există ca să vă protejeze pe voi la fel ca și pe noi.

— Închizând școlile? Restricționând accesul la serviciile medicale? Închizând transmisiunile HV?

— Nu noi am făcut asta, răspunde repede Jubilee. Atmosfera Avonului perturbă semnalele.

— Dar voi ați schimbat toate codurile de acces la sateliții de retransmitere ai companiei TerraDyn. Acum nu mai putem să transmitem sau să mai primim niciun semnal — suntem complet izolați. Măcar asta dacă ne-ați da — nu neapărat buletine de știri. Ci filme, documentare, orice fereastră deschisă dincolo de această viață, ca să le arătăm copiilor noștri.

Ea strânge în mână mânerul armei.

— Cormac, știi cum se organizau pe Verona în urmă cu zece ani? Printr-o metodă ingenioasă. Se foloseau de emisiunile HV pentru copii ca să transmită mesaje în galaxie. Prin mesaje codificate ieșite din gura unor creaturi mitologice animate.

— Eu nici măcar nu știu unde este Verona, răspund eu. Și pentru asta plătim noi aici, după zece ani, la distanță de ani-lumină. Noi nu avem nici soare, nici stele, nici hrană sau medicamente, nici energie electrică sau divertisment și nimeni nu ne spune dacă situația se va îmbunătăți vreodată. Ei au tras cu tunul într-un țânțar.

— Țânțar? întreabă ea cu vehemență, încordată până la ultima fibră și abia stăpânindu-se să nu izbucnească. Așa numești tu cea mai mare rebeliune din ultimul secol? Au ales cartierele sărăcăcioase de pe Verona, cu populația cea mai densă. Unde puteau să producă pagube maxime. Au făcut trafic de arme, de bombe murdare și mai știu eu ce. Când a izbucnit revolta, orașe întregi, începând cu Noiembrie și terminând cu Sierra, au fost incendiate înainte ca să știe cineva ce s-a întâmplat. Cei care n-au fost omorâți de rebeli au fost omorâți de tâlhari și jefuitori. Mii. Zeci de mii de oameni nu mai pot să cânte sau să spună povești.

Simt o apăsare în piept, care mă împiedică să respir cum trebuie. Nu-mi pot imagina un singur oraș de mărimea asta, darămite șase astfel de orașe incendiate.

Ea așteaptă să răspund și, când vede că n-o fac, scutură din cap cu hotărâre.

— Există niște motive în spatele fiecărei reguli, indiferent dacă le pricepi tu sau nu. Poate că unele dintre ele sunt prea dure — asta nu depinde de mine. Dar dacă ai putea să cruți un copil de la moartea părinților săi făcând un jurământ, apărând legea cu orice preț...

Înghite în sec.

— N-ai face-o?

Când aud un trodaire vorbind despre dreptate, despre protejarea oamenilor — mă ia durerea de cap.

McBride ar zice că minte. Sean ar zice că e oarbă. Însă eu, uitându-mă la ea în lumina slabă ce pătrunde prin fereastră, nu știu ce să zic, atâta doar că în spusele ei se simte o suferință la fel de profundă ca a noastră. Ea tace și, în timp ce o privesc, chipul ei își recapătă expresia pe care toți ceilalți sunt obișnuiți s-o vadă. Dar în gândurile mele începe să prindă contur o îngrozitoare certitudine.

— De unde ești, Jubilee? De pe ce planetă?

Ea nu răspunde imediat, iar când o face, are un ton ciudat de detașat.

— Sunt de pe Verona. Am crescut într-un oraș care se chema Noiembrie.

Câtva timp se aud doar zgomotele de fond din bază: navete decolând și aterizând în depărtare, oameni trecând încoace și-ncolo, acorduri de muzică venind dinspre una dintre barăci.

Încep s-o înțeleg pe această femeie-soldat, încrâncenarea ei, mânia ei care mocnește sub această aparență de piatră. Sora mea ar fi iubit-o.

De fapt, nu, mă corectez eu. *Orla ar fi spânzurat-o ca să fie un exemplu pentru ceilalți trodairí.*

Dar dacă Jubilee ar fi fost una de-a noastră, Orla ar fi fost prietena ei cea mai bună.

Mă mai uit o dată la fotografia de pe noptieră. Eu nici măcar n-am o poză cu sora mea — am doar amintirea vagă a râsului ei și a părului ei negru ce-i cădea pe umeri. A unor lucruri mărunte, cum ar fi imaginea ei când își lega șireturile bocancilor; și lucruri importante, oribile, cum ar fi privirea ei când mi-a spus adio în ziua dinaintea execuției. Nu-i de-ajuns. Niciodată nu va fi de-ajuns.

Jubilee mă privește în timp ce tăcerea se așterne între noi, până într-un târziu când se hotărăște să vorbească.

— Nu le-am spus nimic despre tine.

O spune pe jumătate scârbită, iritată și confuză, dar o cred.

Încerc să mă agăț de furia și disperarea care m-au adus aici, dar îmi vine din ce în ce mai greu să cred că Jubilee este dușmanul, chiar dacă unul constrâns de un armistițiu acceptat în silă.

— De ce nu le-ai spus?

Îmi aruncă o privire în care licărește scurt lumina lampadarului de-afară, apoi se uită repede în altă parte.

— Nu știu.

Răsucește cu degetele un colț de cearșaf, trădând frământarea interioară ce se ascunde dincolo de vocea ei calmă.

— Pentru că, dacă oamenii tăi te-ar asculta, poate că n-ar mai fi niște insurgenți care pun bombe-capcană pe traseul patrulelor noastre. Pentru că, dacă tu ai fi arestat, poate că și mai mulți dintre ei ar începe să facă asta.

Aș vrea să-mi pun mâna peste mâna ei încleștată în pumn și s-o liniștesc. Nu găsesc să spun ceva potrivit; nu există cuvinte pentru această situație extrem de neobișnuită: stau pe patul unei femei-soldat la miezul nopții și îmi doresc să o ating. Așa că mă uit doar la mâna ei, neavând curajul s-o privesc în față.

În mod ciudat, când vorbesc din nou, vocea nu-mi tremură.

— Asta mă sperie când mă gândesc că voi muri. Că știu ce se va întâmpla aici după aceea.

Mâna ei se crispează, iar eu oftez. Cuvintele îmi vin dintr-un loc ascuns adânc în sufletul meu — nici măcar Sean nu le-a mai auzit până acum.

— Și cred că voi muri, mai curând decât aș vrea.

Ea tace îndelung, încât încep să cred că nu m-a auzit. Într-un sfârșit răspunde în șoaptă:

— Și eu la fel.

Când ridic privirea, văd că ochii ei căprui sunt ațintiți asupra mea. Ar trebui să mi se pară ciudată empatia din privirea ei, dat fiind că vine de la dușmanul meu; însă singurul lucru ciudat este faptul că nu mi se pare așa.

— De ce pe tine nu te atinge această Furie? mă pomenesc întrebând. Unde sunt visele tale?

Ea lasă privirea în jos, iar umerii îi devin din nou tensionați. Un mușchi începe să-i zvâcnească în maxilar înainte să vorbească.

— Eu nu visez.

— Dar ziceai că oricine poate avea visele Furiei mai devreme sau mai târziu.

— Eu nu *visez*, Cormac. Deloc. N-am visat nici măcar o dată de când... de când părinții mei au fost uciși pe Verona. Doctorii din baza de antrenament m-au supus la tot felul de teste, convinși că nu-mi amintesc visele, dar aparatele lor au arătat că pur și simplu nu visez.

— Oricine visează, Jubilee. Ai înnebuni dacă n-ai visa.

— Unii soldați au o teorie.

Vorbește pe un ton lejer, iar zâmbetul care îi apare pe buze nu i se reflectă și în priviri.

— Ei cred că nu visez din același motiv pentru care Furia mă ocolește. Ei o spun în glumă, dar teoria este valabilă. Ei spun că nu am suflet. Că locul ăsta nu mă înfrânge, pentru că nu am o inimă care să fie frântă.

În lumina felinarului de-afară care pătrunde prin fereastra spartă, îi disting trăsăturile feței, pomeții înalți și gura cu buzele strânse ferm, semn că se străduiește să-și păstreze calmul.

— Lasă, murmur eu. Tu știi că nu-i adevărat. Și eu știu că nu-i adevărat.

Ea nu răspunde imediat și își coboară privirea spre mâinile noastre așezate pe pătură, la mică distanță una de alta. În liniștea din cameră, aud deasupra noastră, pe acoperiș, ploaia care începe să se oprească.

— Tu n-ai de unde să știi dacă este adevărat, șoptește ea, refuzând să mă privească. Ce știi tu despre suflete și inimi și cum se distrug ele aici? Tu nu mă cunoști deloc.

— Oh, Jubilee!

Hotărârea mea interioară se topește și întind mâna spre mâna ei. Ea nu și-o retrage, dar nici nu-și ridică ochii spre mine, ci se uită cum degetele mele se împletesc cu ale ei.

— Inimi și suflete și cum se distrug ele? Asta e tot ce te învață Avonul.

Dar cuvintele nu sunt de ajuns.

Este o greșeală, o prostie și un milion de alte lucruri care îmi vin în minte. Cu toate astea, întind mâna și-o trag mai aproape ca să-i mângâi tâmpla și obrazul cu vârful degetelor. Greutatea pe care o port mereu în adâncul inimii dispare atunci când simt sub degete moliciunea pielii ei îmbujorate de căldura somnului; este un adevăr pe care n-aș îndrăzni să-l recunosc nici față de mine însumi, nici când am văzut-o pentru prima oară la Molly, nici când i-am tratat rănile, nici când am stat de vorbă în liniștea din peșterile Fiannei. Dar dacă oricum se va termina totul — dacă ziua de mâine va aduce război, moarte și haos — atunci acest adevăr, de-aici, este tot ce am. Tot ce are fiecare dintre noi doi.

Ea nu se clintește până când degetele mele ajung pe linia maxilarului ei; brusc, mă apucă de încheietura

mâinii ca și când ar vrea să mi-o îndepărteze. Dar n-o face. Atingerea ei este atât de caldă, inima ei bate atât de repede încât îi simt pulsul în apăsarea degetului ei mare pe pielea mea. Rămâne așa, privindu-mă cu ochii aceia. În ciuda luminii slabe, îmi dau seama că în interiorul ei se dă o luptă; o simt de parcă ar fi lupta mea. Pentru că *este* a mea. Trodaire. Fianna. Luptători, amândoi — obosiți de atâta luptă.

— Ba te cunosc, șoptesc eu și o aud respirând în întuneric.

Mă aplec și-mi apropii fața de a ei, atras de căldura pe care o degajă. Se apropie și ea, ridicând bărbia — mișcări ușoare, ca niște mici invitații și întrebări, amândoi ezitând. Dar pe urmă buzele mele le ating pe ale ei și o clipă totul se pierde în sunetul ploii și în tăcere.

Apoi ea mă strânge de încheietura mâinii și mă îndepărtează.

— Ieși afară, șoptește ea și deodată privirea din ochii ei se schimbă.

Rămâne doar ardoarea care se transformă în mânie, îndepărtându-se de... îndepărtându-se de mine.

— Cum?

Mă opun o secundă, încercând să-mi adun gândurile răvășite.

— Cormac, pleacă. Acum!

— Jubilee...

Ea ridică cealaltă mână în care văd că ține arma și mă împunge cu țeava pistolului în piept, retezându-mi vorba. Are părul ciufulit și, în tricoul cu care este îmbrăcată, nu seamănă deloc cu Chase-față-de-piatră, dar mâna în care ține Gleidelul nu ezită.

— Am spus să ieși *afară*!

Mă îndepărtez încet, cu mâinile la vedere, și mă ridic în picioare.

— Te rog, Jubilee! Trebuie să stabilim ce facem, pentru armistițiu, pentru Avon.

Știu ce ar mai trebui să spun: *Îmi pare rău*. Dar n-o fac. Sunt tulburat ca naiba, dar nu-i pot cere scuze; ăsta este primul lucru de care sunt sigur după luni de zile.

— Noi? întreabă ea ținând arma ridicată ca o barieră între noi. *Noi* amândoi nu facem nimic. Tu te duci acasă, Cormac, și stai acolo. Aici nu mai ai ce să cauți. Du-te și lasă-mă să-mi fac treaba.

Vocea ei sună extrem de rece, aproape nu-mi vine să cred că a existat o scânteie de afecțiune în reacția ei la atingerea mea.

Mă dau înapoi, făcând un pas spre fereastră.

— Nu face asta. Am nevoie de ajutorul tău. Împreună avem o șansă să oprim războiul.

Ea și-a recăpătat deja controlul, redevenind un soldat din cap până în picioare.

— Dacă voiai un colaborator, trebuia să răpești pe altcineva. Eu nu colaborez cu rebelii. Și-acum pleacă, Cormac. Te rog, adaugă ea înghițind în sec.

Ultimul cuvânt este o rugăminte, nu un ordin, și cu asta mă dă gata.

— Cer senin, șoptesc eu.

E refuzul de a renunța la speranță. E o dorință imposibilă.

Sub privirile ei mă întorc să plec și, când mă uit în urma mea, înainte de a ieși pe fereastră, văd că stă în continuare hotărâtă, cu arma în mână.

Fata visează cum a fost când a zburat pentru prima oară. Sunt zeci de orfani de război în navetă cu ea, dar majoritatea sunt de pe Oscar și Sierra, iar ea nu-i cunoaște. Unii plâng de frică, alții vorbesc ca să o combată și câțiva râd.
În momentul lansării, aproape toți copiii amuțesc în timp ce motoarele navetei se aud uruind. Abia când trec de atmosfera planetei Verona și zgomotul motoarelor mai scade puțin, fata îi aude din nou pe ceilalți copii care, prinși în hamuri pe locurile lor, se minunează și se amuză de cum le plutesc brațele și picioarele.
Fata se uită pe geam și vede că cerul albastru, blând și familiar se estompează, transformându-se în întuneric. Răsar stelele, una câte una la început, apoi mai multe deodată, strălucitoare ca niște diamante, fiecare dintre ele fiind o lume nouă ce așteaptă să fie descoperită. Dar oricât de mult s-ar uita, fata nu simte nimic. Nedumerită, ea o caută pe fata care voia să fie explorator, fata care voia să învețe să facă scufundări la mare adâncime și alpinism, fata care voia să călătorească prin stele. Dar n-o găsește. Fata aceea a murit odată cu părinții ei, într-o mică prăvălie din mahalaua orășelului Noiembrie. Iar acum ea nu mai are suflet, nu are ce s-o doară.
Fata trage oblonul peste hublou.

11. Jubilee

Țin Gleidelul îndreptat spre fereastră încă un minut după ce-a plecat el. Nu știu de ce — n-am de gând să-l împușc, și știm amândoi lucrul ăsta. Poate că e doar un gest care să-mi aducă aminte ce sunt eu și ce este el. Ce relație ar trebui să existe între noi. Noi n-ar trebui să ne vedem decât cu arma în mână.

Inima îmi bate atât de tare de-ai zice că sunt în timpul unui antrenament de luptă, zvâcnind puternic și dureros în pieptul meu. Cum îndrăznește — cum poate fi *atât* de prost încât să se întoarcă, și încă atât de curând după incidentul din oraș? Chiar dacă eu nu i-am dat comandantului descrierea lui, există mari șanse ca soldații care au fost în bar în seara aceea să-l recunoască dacă l-ar vedea din nou.

Îmi forțez brațul să se relaxeze, lăsând arma să cadă pe pătură și flexându-mi degetele încordate. Am strâns prea tare arma în mână. O reacție emoțională. Cu o grimasă, mă ridic în picioare și iau gamela atârnată de speteaza scaunului de la birou.

Nu-mi permit luxul să mă ocup de hormonii lui — nici de ai mei, de altfel. Ce, credea că o să mă topesc în

brațele lui? Să începem o dramatică poveste de dragoste a unor nefericiți îndrăgostiți aflați pe o planetă măcinată de războaie?

Ar fi trebuit să-i spun de cipul de identitate pe care l-am găsit. Dovada că nu este nebun, că a fost ceva acolo, în zona-tampon. Că, deşi n-o fi vorba despre o adevărată conspirație cum pretinde el, nu se înşală cu totul. Dar în momentul în care i-aş spune că are dreptate, am deveni şi mai legați unul de altul decât suntem acum. Ar avea motiv să continue să ne pună pe amândoi în pericol cu ideea ridicolă că suntem de aceeaşi parte a baricadei, că am putea deveni aliați.

Iau o înghițitură zdravănă din gamelă. Dar brusc nu mi se pare de-ajuns. Aşa că îmi torn puțină apă pe față, frecându-mă cu mâinile pe obraji, peste ochi şi gură. Încerc să scap de mirosul apropierii lui, de atingerea degetelor lui pe obrazul meu, de adierea respirației lui.

Dar oricât mă frec, tot nu scap de acea dorință obosită din glasul lui, de amintirea felului cum mă privea.

Arunc gamela pe pat şi mă duc la fereastră. Nu văd nimic, doar întuneric. Nici stele, nici lună — pe Avon nu se văd niciodată. Doar o beznă deasă care domneşte în toată baza şi dincolo de ea, peste mlaştini. Cu ochii minții revăd bioluminiscența emisă de muşchii şi lichenii din peşteră, strălucind în noapte şi înşelându-mi privirea. Nu-i de mirare că oamenii cred în focuri rătăcitoare.

Şi chiar atunci, pe neaşteptate, apare o lumină. Caldă, portocalie, explodând într-un loc unde nu pot ajunge cu privirea, dar reflectându-se în clădirile din apropiere şi luminând ploaia astfel încât, pentru o clipă, văd stropii cum cad de sus.

Apoi clădirea este zguduită de o bubuitură asurzitoare, iar eu sunt izbită de cadrul ferestrei atât de tare încât simt în coaste o mulțime de junghiuri dureroase. Cu urechile țiuind, mă ridic în picioare bâjbâind pe întuneric. E o explozie.

Primul meu gând în timp ce încerc să mă pun pe picioare: Flynn. Mai departe nu pot să gândesc, refuzând să-mi imaginez că a fost surprins de explozie.

Mă pun în mişcare înainte să am timp de altceva, îmbrăcând costumul de luptă peste hainele de pe mine. Îmi iau arma şi bocancii, apoi pornesc împleticindu-mă spre uşă. Abia când alerg spre flăcările ce se înalță în cealaltă parte a bazei îmi vine în minte un gând.

Poate Cormac nu-i cunoaşte pe oamenii lui atât de bine pe cât credea. Poate că ăsta este începutul războiului.

Găsesc un adevărat haos când ajung la locul exploziei. E una dintre barăci, dar nu pot să stau să mă gândesc ce înseamnă explozia unei bombe într-o clădire plină cu soldați care dorm. Ochii mei sunt obişnuiți cu haosul şi-mi fac loc să mă apropii, dându-l la o parte pe un civil care plânge.

O jumătate din clădire nu mai este, s-a prăbuşit în ruine, iar cealaltă jumătate este cuprinsă de un incendiu puternic. Mirosul greu de plasten ars şi de lemn compozit îmi usucă nările şi abia mai pot să respir. Îmi desfac fermoarul costumului de luptă şi rup o fâşie lată de-o palmă din tricoul pe care îl port pe dedesubt, apoi îmi acopăr cu ea nasul şi gura. Sunt câteva cadavre în afara clădirii, oameni care s-au aflat în apropierea barăcilor în momentul exploziei. Simt un gol dureros în stomac, dar n-am timp să văd cine sunt. În lumina prea puternică a

flăcărilor este imposibil să văd ceva ca să-mi dau seama dacă Flynn este printre cei morți.

Mulți dintre ceilalți încă n-au ajuns aici. Eu am făcut parte dintr-o echipă de intervenție şi ştiu ce am de făcut, dar nu toți aleargă *în direcția* de unde se aude o explozie. Nu văd alți ofițeri în afară de un locotenent care stă la câțiva paşi mai încolo, cu o privire rătăcită şi o mânecă plină de sânge. N-am timp de el în clipa asta.

Bărbații şi femeile din barăcile învecinate încep să iasă nedumeriți, neştiind ce se întâmplă. Dezorientați şi haotici. *Fir-ar să fie. Răcanii ăştia.* Au impresia că ne trimit luptători antrenați, dar câteva luni de exerciții şi curse cu obstacole nu sunt de ajuns ca să fii pregătit pentru viața de pe Avon.

— Aici, soldați! strig eu la ei sperând să mă fac auzită peste zgomotul flăcărilor şi țiuitul din urechile lor.

Doar câțiva mă aud şi alerg spre ei ca să îi atenționez şi pe ceilalți.

— Şase grupe, zic eu făcându-mi loc prin mulțimea consternată şi împărțind soldații. Tu şi tu — da, tu, poți să-ți pui pantalonii mai târziu. Aduceți canistrele cu ignifugant. V-ați *antrenat pentru asta*. Ascultați-mă, uitați-vă la mine. Dați fuga înapoi în baracă, luați canistrele şi vă întoarceți aici. *Acum*!

În starea lor de şoc, novicii se tem mai mult de mine decât de ceea ce se întâmplă în spatele meu. Aleargă înapoi în dormitoare de-ai zice că-i fugăreşte o haită de câini sălbatici.

Mă ocup să-i împart pe ceilalți supraviețuitori în echipe de salvare, iar când ploaia şi extinctoarele încep să ne deschidă o cale de acces, intrăm în clădire, în zonele

cele mai îndepărtate de locul exploziei şi unde incendiul nu este atât de puternic.

Momentele care urmează se pierd într-o mare de fum şi foc. Scoateam oamenii din clădire, unii agitați şi tuşind, alții tăcuți şi acoperiți cu arsuri sângerânde. La fiecare zece minute, unii dintre noi ies să mai ia o gură de aer mai puțin contaminat, dar de fiecare dată ne este tot mai greu să ne revenim. Au venit şi echipele de pompieri care lucrează cu furtunuri de apă sub presiune şi substanțe chimice care fac să ne usture ochii aproape la fel de mult ca fumul.

După ce ies din clădire a patra sau a cincea oară, o mână mă apucă de braț şi mă trage înapoi chiar când mă întorc să intru iar.

— Ajunge, căpitane!

Este maiorul Jameson care strigă în urechea mea.

— Eşti obosită.

Clatin din cap, dar nu pot să vorbesc, fiindcă am plămânii plini de fum. Mă simt uşurată că este aici un ofițer de rang superior, un lider adevărat care să preia comanda. Să-mi dea un răgaz de câteva minute ca să-mi revin şi să mă alătur apoi celorlalți ca simplu membru al echipei de salvare.

Dar când mă ridic în picioare, Jameson mă trage înapoi prin noroiul frământat de-afară şi mă împinge în mâinile unui infirmier, apoi dispare după perdeaua de fum.

— Eşti înlocuită! strigă infirmierul la mine.

Aud cuvintele, dar mintea mea nu le procesează. Infirmierul se încruntă şi îmi pune o mască de oxigen în mână, apoi dispare să îngrijească pacienți aflați în stare mai gravă. Abia atunci îmi dau seama că soldații din

barăcile învecinate, echipele organizate de mine, au fost toți înlocuiți de alții mai odihniți. Observ câțiva dintre primii salvatori stând pe margine, cu măști de oxigen pe față și pături în spinare.

Îmi scot fâșia murdară de tricou cu care mi-am acoperit nasul și gura și inspir adânc aerul curat din mască. Durează până reușesc să mă ridic în picioare, amețită de fluxul de oxigen și de oprirea bruscă. Dar mă forțez să mă ridic și, respirând încă o dată în mască, ies din zona de îngrijiri medicale.

Peste tot sunt numai târgi. Unele cu supraviețuitori care sunt mutați în spital, la terapie intensivă, altele cu morți care sunt transferați la o morgă provizorie, un loc unde cadavrele sunt pur simplu așezate unele lângă altele în noroi, acoperite cu cearșafuri. Mă dau la o parte ca să las să treacă o echipă care transportă un bărbat grav rănit. Este atât de ars încât e imposibil să-i deosebești hainele de arsurile de pe corp. Și totuși nu zice nimic, deși m-aș fi așteptat să țipe de durere. Are ochii deschiși, ațintiți spre cerul gol al nopții. Când trece pe lângă mine, privirile ni se întâlnesc o clipă. Nu-l cunosc. Simt bursc un sentiment de ușurare care îmi provoacă greață. Cineva, undeva, îl cunoaște. N-ar trebui să conteze că nu e unul dintre oamenii mei.

Îmi fac drum prin mulțimea de răniți, uitându-mă la fețele lor. Câțiva sunt oameni de-ai mei. Până acum niciunul nu este rănit atât de grav încât să fie declarat în stare critică. Transpirația îmi curge șiroaie pe tâmple și pe spinare, iar cenușa din aer mi se lipește pe față. Flăcările încep să se stingă, dar cineva a adus niște reflectoare mari la fața locului, așa încât chiar dacă flăcările se domolesc, întunericul nopții este ținut la distanță. Mă tentează să mă întorc în clădirea care începe să trosnească sub

greutatea apei și a substanțelor chimice pentru stingerea incendiilor. Nu va mai rezista mult timp și este nevoie de câți mai mulți oameni pentru a-i putea evacua pe răniți înainte să se prăbușească.

Infirmierul care nu m-a lăsat să-mi fac datoria nu se vede pe niciunde. Dar chiar când să mă întorc în clădirea incendiată, sunt obligată să mă dau la o parte ca să las să treacă o altă targă cu un rănit. Mă uit la el și parcă lumea s-a oprit în loc.

— Căpitane, trebuie să ajungem...

— Unde l-ați găsit? mă răstesc eu uitându-mă la fața lui Cormac care abia se mai vede de după masca de oxigen.

— Dincolo de locul deflagrației.

— Ce crezi că are?

— Șoc, inhalație minoră de fum. Va supraviețui.

Apoi pleacă, îndreptându-se cu Cormac spre spital.

A fost aici. A fost la locul exploziei. Oare să fi știut ce urma să se întâmple?

Dar n-am timp să-mi continui șirul gândurilor, fiindcă altceva îmi atrage atenția. Reflectoarele puternice șterg imaginea monocromatică în care văpaia portocalie transformă totul în roșu incandescent. Acum pot să disting culori.

Și la marginea zonei cu trupuri neînsuflețite acoperite cu cearșafuri, zăresc ceva roz-neon.

Pornesc într-acolo instinctiv, înainte să-mi dicteze asta un gând conștient. Nu-mi pasă că îmi ard plămânii intoxicați de fum și că îmi tremură picioarele. Încep să alerg, iar lumea din jur se reduce la pata aceea de culoare. E o greșeală. Trăiește. În nebunia asta au greșit și l-au așezat printre cadavre. Se întâmplă mereu când se duc să identifice morții ca unii să se ridice de-acolo și să plece.

Trebuie să ajung la el ca să-l duc să fie îngrijit.

Mă arunc la pământ, alunecând prin noroi, și dau cearșaful la o parte. Ochii lui Alexi sunt ațintiți spre cer, unul înceţoşat şi palid privind dintr-o porțiune de față distrusă de arsură. Cealaltă jumătate de față este neatinsă, aproape senină şi la fel de frumoasă ca atunci când ne-am întâlnit prima oară la antrenamente.

Aș vrea să-l ating cu mâinile, să fac ceva să îndepărtez arsura care i se întinde pe față, pe gât şi pe umăr. Părul lui roz-aprins este murdar de noroi şi de cenuşă, iar eu îmi trec degetele prin el, încercând să-l curăț. În minte îmi răsună sec şi dureros vocea lui. *N-aș vrea să arăt așa când mor.*

Tot încerc să-l curăț când cineva mă cuprinde cu mâinile de după umeri şi încearcă să mă tragă de-acolo. Nu ştiu cine este, dar protestez țipând şi luptându-mă să mă eliberez. Aud voci strigând în urechea mea, dar nu înțeleg ce spun. Apoi primesc un pumn în maxilar şi aterizez ameţită în noroi.

Mă chinui să respir, scuipând salivă amestecată cu sânge, apoi mă cuprinde un acces de tuse, semn că plămânii mei nu mai fac față.

De data asta mâinile care mă cuprind sunt mai blânde. Ridic capul. E comandantul Towers, cu părul ei blond ciufulit şi legat neglijent la ceafă, cu uniforma mototolită şi pătată de transpirație. Mâna cu care m-a lovit este zdrelită şi însângerată.

— Revino-ți, Chase! strigă ea apucându-mă de umeri şi apropiindu-se mult cu fața de mine. Pleacă de-aici!

— Dar trebuie să...

— Îți ordon!

Vocea ei este aproape la fel de răguşită şi aspră ca a mea.

— Dacă nu pleci *acum*, te trimit în fața curții marțiale, auzi ce spun? Ți-ai făcut treaba şi probabil că o să mai primeşti un rând de medalii pentru toate faptele bune pe care le face fiecare, dar în clipa asta trebuie *să pleci*. Gata!

Mă uit la ea ameţită, cu gura căscată. Clatin din cap şi ne ridicăm amândouă în picioare, patinând prin noroiul de pe jos. Mă îndepărtez cu paşi împleticiți şi o las să-şi vadă de treburile de care se ocupa până să i se spună că eu, căpitanul Chase, mi-am pierdut mințile.

Imaginea cu chipul desfigurat al lui Alexi îmi revine în fața ochilor, dar o alung imediat. Fiindcă ştiu încotro mă îndrept acum. *Şoc, uşoară intoxicație cu fum. Va supraviețui.*

Probabil că este la infirmeria provizorie, nu la spital, cu astfel de afecțiuni minore. Scuip iar salivă amestecată cu sânge, noroi şi fiere, apoi mă şterg pe față cu mâneca hainei. Miros a transpirație, a fum şi a moarte, dar nu contează.

Dacă Cormac ştia de treaba asta, dar a stat să-mi zâmbească şi să mă mângâie pe obraz ca să nu observ că rebelii se infiltrează în baza noastră, atunci am să-l omor cu mâna mea.

Visul acesta este despre fantomele de pe Verona. Fata își amintește de ele, dar numai atunci când doarme, pentru că nu mai există fantome când creşti mare.
Este la școală. Profesoara, o femeie înaltă, suplă, cu părul blond strâns în coc, încearcă să țină atenția elevilor în ciuda zgomotului făcut de sirene, motoare de drone și, la un moment dat, de bubuitura unei explozii ce răsună în depărtare. În cele din urmă, profesoara renunță, pune cartea jos şi închide ecranul de pe peretele din față.
— Cred că e de-ajuns pentru azi, spune ea şi strânge din buze, aruncând o privire spre ceasul din spate. N-ați vrea mai bine să vorbim despre ce se întâmplă?
Fata se uită pe fereastră. O clipă are impresia că vede în geam propria ei reflexie, dar apoi aceasta se mişcă, devenind un mic glob de lumină, vizibil doar pentru că fereastra se află în umbră. Globul se îndepărtează, apoi revine, apoi iar se îndepărtează, aşteptând-o pe fată.
Băiatul cu ochi verzi care stă în banca din spate se apleacă spre ea.
— Să nu te iei după el, şoptește băiatul. O să te atragă în mlaștină.
Fantoma tremură, apoi o zbughește de-acolo. Câteva minute mai târziu, în blocul alăturat izbucnește un incendiu, iar fata este dusă împreună cu ceilalți copii la un adăpost.

12. Flynn

Îmi simt pleoapele de parcă mi le-ar fi lipit cineva şi mă dor cumplit când încerc să le deschid. Lumina îmi străpunge ochii ca un cuțit şi îi închid din nou, aşteptând până când durerea pulsatilă mai scade puțin.

Când încerc să-i deschid iar, parcă e ceva mai bine. Deasupra văd un tavan gri murdar şi imediat îmi dau seama că nu sunt acasă, unde toate tavanele sunt dăltuite în stâncă. Auzul meu înregistrează un sunet ascuțit, mecanic, şi abia după câteva momente reuşesc să înțeleg de la ce vine. De la un monitor medical.

Întorc puțin capul, dar pâcla luminoasă începe să se estompeze şi să scânteieze şi sunt nevoit să închid ochii. Ceva îmi acoperă nasul şi gura, îngreunându-mi respirația. Duc mâna la gură, pipăind cu vârful degetelor, şi dau de un plastic moale de care încep să trag ca să-l dau la o parte. Am o durere ascuțită în gât, dar înainte să încep să tuşesc, simt o mână peste mâna mea şi cineva îmi pune masca la loc.

Când încerc să deschid din nou ochii, o văd pe Jubilee aplecată asupra mea, ținându-mi masca peste gură. Murdară, cu părul năclăit, cu fața înnegrită de funingine,

mă privește furioasă. Este echipată de luptă, iar costumul antiglonț cu strălucire semimetalică este murdar de funingine.

— Ai ştiut? şopteşte ea furioasă. Jur pe Dumnezeu că te omor chiar aici!

Mă uit la ea, încercând disperat să înțeleg despre ce vorbeşte, dar gândurile mi se împotmolesc.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, şi ea îmi dă masca la o parte ca să pot vorbi.

Am vocea gâjâită, gâtul iritat şi aproape că mă sufoc când mă cuprinde un acces de tuse care mă scutură din tot corpul. Vederea începe să mi se întunece în timp ce mă lupt să trag aer în piept şi pulsul mi-l simt bubuind în tâmple.

Ea îmi pune masca la loc, ținând-o aşa până când încep să mă liniştesc. Clipesc fiindcă mi-au dat lacrimile şi aştept răspunsul ei.

Are o voce egală, furioasă.

— Un rebel a reuşit să se strecoare în baza noastră. A detonat o bombă la barăcile Bravo şi a omorât treizeci de soldați care dormeau.

Se apleacă şi mă priveşte fix în ochi.

— În timp ce eu stăteam de vorbă cu tine.

Şocul pe care îl simt este aproape palpabil şi un val de adrenalină îmi inundă brațele, provocându-mi furnicături în mâini.

— Nu se poate.

Plasticul măştii de oxigen îmi înăbuşă glasul.

— Dumnezeule, nu! N-am ştiut. *Ştii bine* că n-aş...

Chase-față-de-piatră mă priveşte neiertătoare, cu fața mânjită de funingine şi cenuşă, de parcă ar fi pictată cu vopsea de camuflaj. O clipă mă aştept s-o văd că scoate

arma şi mă împuşcă pe loc, atât de vizibilă este durerea de pe chipul ei. Apoi răsuflă încet, lăsând capul în jos, şi îmi dau seama că ştie.

— Te-ai intoxicat cu fum şi ai suferit un şoc, dar n-au avut timp să facă şi alte verificări, spune ea pe un ton mai blând şi mai potolit. Te mai doare ceva?

Mă pipăie de-a lungul brațelor, uitându-se la mine să vadă dacă tresar de durere.

— Nu cred.

Mă doare peste tot şi nu-mi doresc decât să închid ochii şi să mă las pradă durerii. Precis a fost McBride sau unul dintre lacheii lui. Simt că lucrurile scapă de sub control şi eu nu ştiu cum să mă mişc, cu atât mai puțin cum să stabilizez situația de pe Avon.

Reuşesc să întorc capul şi să mă uit în jur.

— Nu cred că ar fi bine să fiu într-o cameră plină cu soldați când aceştia se vor trezi, zic eu cu vocea răguşită.

Am cămaşa tăiată şi electrozi lipiți pe piept. Îmi aud bătăile inimii pe monitorul de lângă pat.

Ea scutură scurt din cap, trecându-şi mâna de-a lungul piciorului meu, apoi palpându-mi coastele să vadă dacă sunt rupte. Cu numai câteva zile în urmă asta făceam eu pentru ea. Nu ştiu dacă ne vom întâlni vreodată fără ca unul dintre noi să ajungă la spital.

— Nimeni de-aici nu ştie cine eşti, răspunde ea. Eşti încă îmbrăcat în *uniformă*.

Maxilarul i se încleştează, iar eu ştiu că lucrul ăsta este încă o ofensă pentru ea, o nouă trădare care o macină.

— Trebuie să ies de-aici.

Îmi trag masca de pe față pentru ca ea să mă audă mai bine.

— Trebuie să intervin înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Jubilee ia o sticlă de lângă pat și înclină paiul din ea astfel încât să pot să iau o înghițitură. Mă ustură gâtul când înghit.

— Continuă să bei din ea, îți face bine la gât. Când ai să poți să te miști, am să te ajut să ieși de-aici și pe urmă vezi cum te descurci.

Ea pune sticla deoparte și ia un bandaj adeziv de pe o etajeră de deasupra capului meu. Apoi văd că mi-l lipește pe antebrat ca să-mi acopere tatuajul codului genetic. Îmi stă inima în loc. Ce-aș fi zis dacă cineva ar fi vrut să mi-l scaneze?

Termină să-mi pună bandajul cu o figură sobră, închisă în ea, apoi ridică privirea spre mine.

— Trebuie să plec. Dacă se trezește careva, spui că ești de pe Patron. Ieri a sosit un nou transport de trupe, deocamdată nimeni nu-i cunoaște.

Se întoarce să plece, însă mersul ei hotărât de altădată s-a transformat într-un târșâit obosit de picioare. Chiar și atunci când era închisă în celulă, bătută și plină de sânge, legată de stâlpul înfipt în pământ, n-a renunțat nicio clipă la atitudinea ei demnă; acum stă cu umerii căzuți și își ascunde mâinile în buzunare ca să nu se vadă că-i tremură. Știu ce este în sufletul ei și îi secătuiește forțele, fiindcă la fel este și în sufletul meu.

Suntem pierduți. Acordul de încetare a focului nu mai există.

Ea este tot acolo când mă trezesc, după o noapte întreagă în care n-am făcut decât să beau din siropul dulce care începe să-mi vindece gâtlejul iritat și să mă prefac că

dorm ca să evit întrebări la care nu știu ce să răspund. În care am încercat să nu mă gândesc la Sean care a rămas acasă, nevoit să inventeze un motiv pentru absența mea, să mă acopere, să-și facă griji pentru mine și să se întrebe pe unde sunt. Sper ca asta să fie partea cea mai rea din tot ce se întâmplă. Dacă atentatul cu bombă a fost lovitura de început a lui McBride, înseamnă că în mlaștini ar putea izbucni războiul total.

Când o văd îmbrăcată în costumul de luptă, mi-e imposibil să mă gândesc la ea altfel decât ca la un soldat, mai ales când mă uit la arma pe care o are la șold. Dar acum și-a tras un scaun de plastic lângă mine și stă cu capul culcat pe brațele încrucișate, sprijinite de marginea patului. Ochii nu mă mai înțeapă, iar medicamentele pe care mi le-au dat mi-au atenuat durerea cumplită de cap destul cât să o văd înconjurată doar de o aură palidă de lumină.

Din cât pot să văd, s-a spălat pe față, dar tot i-au mai rămas urme de negreală pe lângă păr și încă nu și-a scos costumul de luptă murdar. Asta înseamnă că oamenii din bază sunt încă îngrijorați că atentatul cu bombă a fost prima fază a unui atac. Îmi dau la o parte masca de oxigen ca să văd dacă pot să respir singur. Pot, dacă nu inspir prea adânc. Stând atât de aproape de mine, îi simt mirosul de transpirație, de cenușă și de amărăciune și-aș vrea să ridic mâna, s-o întind spre ea, deși mă doare brațul. N-o fac și, după câteva clipe, ea simte că m-am trezit și înalță capul spre mine.

Clipește o dată, apoi se trezește de-a binelea mai repede decât aș fi crezut că este posibil. Își drege vocea.

— A murit. Cel care a plasat bomba. A murit în explozie.

Mă forțez să respir încet. În aer plutește un miros puternic de dezinfectant pe care îl simt înțepător pe limbă.

Mintea mea preia această informație, evitând să afle ceea ce nu vreau să știu. Ar putea fi oricine din tabăra noastră. Nu vreau să fie cineva cunoscut, nici măcar cel mai rău dintre ei.

— Era...

Vocea îmi este încă o șoaptă răgușită.

— McBride? mă întrerupe Jubilee scutindu-mă să duc fraza până la capăt. Nu. N-au putut recupera amprentele, dar după fișa dentară l-au identificat ca fiind un bărbat pe nume Davin Quinn. N-are cazier, nici măcar n-a primit o amendă. Locuia în oraș.

Ea se oprește și mă lasă să asimilez informația. Era din oraș. Nu era un rebel, nici un soldat lovit de Furie. Îl cunosc pe Davin Quinn, o cunosc pe fiica lui. Nu e nici măcar un simpatizant de-al nostru. N-are nicio legătură cu noi.

Ea continuă supărată și derutată:

— Figura în sistem doar pentru că a venit să-și extragă un dinte acum câțiva ani. Cum de-au reușit oamenii tăi să racoleze un om ca el?

E o reacție ridicolă, dar îmi vine să râd fiindcă în ruptul capului nu-mi vine să cred.

— Nu l-am racolat. Quinn era dispus să arunce locul ăsta în aer cum ai fi tu. Probabil că avea alte treburi la voi în bază. N-a fost el.

— Ba a fost.

Se dă mai aproape și continuă să vorbească pe un ton scăzut astfel încât să nu ne audă ceilalți din salon.

— Avea detonatorul asupra lui. În înregistrarea de pe camera de supraveghere apare vorbind cu o fată ca și când nimic nu s-a întâmplat, apoi intrând în baracă cu un minut sau două înainte de explozie.

— Înseamnă că altcineva l-a obligat să facă asta, îi spun eu. Are o fiică de vârsta mea.

Îmi răsare în minte chipul Sofiei Quinn așa cum era când eram copii, zâmbind în amintirea mea. Mă întreb dacă ea era fata cu care stătea de vorbă în înregistrarea de pe camerele de supraveghere.

— Jubilee, nu i-ar face una ca asta. N-avea niciun motiv.

— Nici Mori n-a avut niciun motiv să împuște un civil în oraș, spune ea calmă.

— Dar atunci s-a întâmplat din cauza Furiei, insist eu. E cu totul altceva. Soldatul tău venise de pe altă planetă; Davin s-a născut aici. Nimeni dintre cei născuți aici n-a fost lovit de Furie.

Dar când mă gândesc la asta, simt că mă trece un fior de groază. Întotdeauna am fost convins că Furia era o scuză inventată de trodairí până când Jubilee mi-a jurat uitându-se în ochii mei că este ceva real. Numai că Davin Quinn era un om pașnic, un om care n-avea motiv să lupte, ci avea o fiică pentru care să trăiască.

— Ai dreptate într-o singură privință. N-a fost din cauza Furiei. Când sunt loviți de Furie, oamenii noștri pun mâna pe cuțit și își înjunghie prietenii sau pe oricine se află în preajma lor, Cormac. Nu stau să construiască bombe.

Vorbește pe un ton tăios și precipitat și abia după ce mă uit peste umărul ei la ceilalți colegi de salon care zac inconștienți, ea inspiră profund ca să se calmeze și reia cu glasul potolit de mai devreme:

— Ca să construiești o bombă, ai nevoie de timp, planificare, deliberare. Furia este o izbucnire sălbatică. Brutală. Te lovește brusc și dispare la fel.

O dezaprob scuturând din cap și strângând din dinți.

— N-a fost *el*. Sunt în stare să jur pe viața mea. Probabil ceva sau cineva l-a obligat să facă lucrul ăsta.

Jubilee oftează nemulțumită, trecându-și mâna peste față. Văd că este tulburată; asta îmi dă speranța că poate mă crede, că poate altceva s-a întâmplat în bază în seara asta. Dar apoi îmi dau seama că mă privește încordată. Încep să o văd mai bine, să înțeleg nuanțele figurii ei impenetrabile — și știu că asta nu este singura veste pe care a venit să mi-o dea.

— Spune-mi odată.

Vocea mea sună complet altfel. Din cauza fumului inhalat s-a transformat într-o imitație răgușită.

Mă fixează o clipă cu ochii ei căprui, apoi își pironește privirea pe perete, deasupra capului meu, vizibil preocupată de o luptă interioară scurtă, dar intensă. Mă tem că, dacă vorbesc, am să o fac să se închidă din nou în ea, așa că aștept și o las să se hotărască singură.

— Trebuie să înțelegi, Cormac. Tu ești inamicul meu. Eu nu dau informații rebelilor.

Își deschide fermoarul costumului de luptă atât cât să ajungă cu mâna în buzunarul interior de unde scoate un mic obiect pe care îl ține strâns între degete.

— Mă gândeam cum să fug și să mă întorc în bază...

Se oprește brusc și întinde mâna spre mine, punându-mi obiectul în palmă.

— L-am găsit când m-ai dus la baza secretă din zona de est, îmi spune ea fără să se uite la mine. Aia care nu mai era acolo.

Ar trebui să mă supăr — ar trebui să-mi doresc să o pedepsesc cumva pentru că m-a păcălit. Dar am în mână dovada că nu sunt nebun și nu mai simt mânie. Este un cip de identitate, asemănător cu cel pe care soldații îl

poartă încorporat în echipamentul lor militar. Dovada clară că a fost acolo *ceva* la un moment dat. Pe o parte este acoperit cu circuite și, când îl întorc, observ și un cod de bare pe partea cealaltă. Ce-aș vrea să am un scanner.

- Este militar?

Ea scutură din cap în semn că nu.

- Ale noastre sunt mai noi. Acesta este vechi, poate de-acum douăzeci de ani.

– Vrei să spui că am dat peste un obiectiv de-acum douăzeci de ani care a dispărut câteva ore mai târziu?

– Nu știu, răspunde ea ridicând din umeri și uitându-se la mine. Dar vreau să spun că, deși modelele mai vechi conțin mai puține informații, sunt mai ușor de criptat. Pentru acesta ar fi nevoie de un scanner foarte special, pe care noi nici nu-l mai avem. N-am cum să-l scanez ca să aflu al cui este.

— De ce îmi spui asta acum?

— Pentru că asta cauți. O dovadă. Și eu am ascuns-o de tine.

Încerc să-i citesc chipul, dar acum stă cu privirea ațintită în perete și n-o pot privi în ochi ca să-i descifrez expresia.

— Jubilee...

Ea mă întrerupe scuturând din cap.

— Am văzut ceva acolo; o imagine fulgerătoare, o viziune, ca o amintire a obiectivului secret care fusese acolo. Nu știu cum, dacă acum a dispărut, dar l-am văzut.

Aproape că nu-mi vine să cred ce aud; mă uit la cip întorcându-l pe toate părțile de parcă aș putea ghici ceva din el, vreo explicație pentru ce se întâmplă sau unde să caut mai departe.

— Stai! Oprește-te!

Jubilee sare de pe scaun şi mă apucă de încheietura mâinii. Încremenesc, dar ea se uită fix la cip.

— Întoarce-l pe partea cealaltă.

Fac cum îmi spune în timp ce ea îmi conduce mâna. Când lumina se reflectă în folie, văd ceva sclipind. Ea exclamă uimită, apoi se apleacă astfel încât să privim amândoi din acelaşi unghi.

Un moment sunt extrem de tulburat de apropierea ei, deşi e murdară de funingine şi miroase a substanțe chimice arse. Apoi ea întoarce cipul într-un unghi anume ca să pot vedea şi eu ce a văzut ea şi toate gândurile mele despre apropierea dintre noi se evaporă.

Printre circuite este ascunsă o literă, vizibilă numai atunci când lumina cade pe suprafața reflexivă într-un anumit unghi. Este un *V* şi ne uităm amândoi la el încercând să ne dăm seama ce înseamnă.

— VeriCorp? întreb eu în şoaptă.

Doar că logoul VeriCorp este alcătuit dintr-un *V* şi un *C*, şi ei nu sunt o companie destul de mare pentru a avea propriii producători de cipuri de identitate.

Jubilee scoate o mică exclamație de surpriză şi îmi ia cipul din mână. Înainte să apuc să protestez, îl răsuceşte între degete, întorcându-l cu susul în jos. Brusc nu mai pare un *V*. Nu există om în galaxia asta care să nu cunoască simbolul acesta. Este un lambda.

— LaRoux Industrie.

Vreau s-o întreb ce înseamnă şi dacă armata ştie ceva ce noi nu ştim despre motivul pentru care LaRoux Industries, companie neimplicată în terraformarea Avonului, ar fi construit o bază secretă în mijlocul mlaştinilor. Dar îmi dau seama după expresia de pe chipul ei că şi ea este la fel de nedumerită ca mine.

Înainte să apuc să zic ceva, se aude un fâşâit din dispozitivul de comunicare de pe mâneca uniformei de luptă:

– Securitatea către căpitanul Chase, spune o voce neidentificabilă din cauza interferențelor, de pe Avon.

Jubilee se uită la mine o fracțiune de secundă, apoi se întoarce cu spatele, dar nu înainte să apuc să observ panica din privirea ei. Ridică mâna şi activează dispozitivul pe emisie.

— Aici Chase, răspunde ea aplecând puțin capul ca să vorbească mai aproape de receptor.

— Căpitane, puteți să vă prezentați la biroul de securitate?

Nu este un ordin, este o rugăminte; o văd cum i se relaxează puțin umerii.

— Sunt cam ocupată, răspunde ea, răsucind cu două degete firul transperantelor de la fereastră ca să se uite afară. Ați mai aflat ceva despre atentator?

— Nicio grabă, dar ne-ați fi de ajutor dacă ați veni aici să aruncați un ochi. L-am găsit pe tipul care v-a răpit de la Molly.

Cuvintele acestea mă pun pe jar şi încep să tuşesc, plămânii mei intoxicați de fum refuzând să coopereze. Jubilee se întoarce spre mine, țintuindu-mă cu privirea de parcă ar vrea să dispar în arest. Aşteaptă până îmi trece tusea, apoi apasă din nou pe butonul dispozitivului.

— Vrei să repeți? spune ea cu o voce glacială. Aici nu te aud bine.

— Răpitorul de la bar, se aude vocea. Am stat să pieptănăm toate înregistrările, dar acum am găsit câte ceva care ne va ajuta să-l identificăm.

Nedumerirea lui Jubilee se transformă în groază.

— Şi? Cine este?

— Imaginea are destul de mulți purici din cauza interferențelor. Acum încercăm s-o mai curățăm.

— Ocupați-vă de atentat, spune Jubilee tăioasă.

Înghite în sec, apoi reia pe un ton mai calm:

— Indiferent cine era tipul de la bar, a dispărut de mult. Noi trebuie să aflăm mai multe despre atentat și dacă Davin Quinn acționa singur.

— Căpitane, aproape toți oamenii mei se ocupă de atentat, răspunde încet vocea din dispozitiv, dar pentru securitatea bazei va trebui să știm cum arată acest individ ca să-l identificăm dacă va mai încerca vreodată.

Jubilee își rotește privirea în jur, uitându-se la ceilalți ocupanți ai camerei care zac în continuare inconștienți, fără nicio reacție.

— Bine, răspunde ea. Am să vin mai târziu să văd dacă pot să vă ajut cu ceva.

Dispozitivul amuțește, iar ea își lasă brațul să-i cadă pe lângă corp și se întoarce spre mine.

Nu pot decât să mă uit la ea, fiindcă simt că mi s-a făcut un gol în stomac. În cameră nu se mai aude decât bipul delicat al monitoarelor și sunetele înfundate din curtea bazei — motoare de vehicule, frânturi de conversații, șuierul unei navete aterizând în golful de lansare din cealaltă parte a bazei. Este imposibil să uit unde mă aflu: pe teritoriul inamicului. Cu greu reușesc să mă smulg din starea de stupoare și epuizare și dau pătura la o parte. Apoi încerc să mă ridic în capul oaselor, în ciuda amețelii și a stării de rău. Trebuie să fug.

— Hei — potolește-te!

Jubilee mă apucă de umeri și mă forțează să mă așez la loc. Acum ea este mult mai puternică decât mine și, neavând încotro, mă supun.

— Dacă ar fi să vină încoace să te aresteze, crezi că aș mai sta aici să mă uit la tine? La ora asta te-aș târî după mine prin ușa din dos.

Nu pot să răspund fiindcă mă cuprinde un nou acces de tuse chinuitoare.

Jubilee așteaptă să-mi treacă, ținându-mă în continuare de umeri, sprijinindu-mă. Când mă liniștesc, își retrage încet mâinile.

— Avem puțin timp la dispoziție. Plămânii tăi nu vor rezista la un drum lung prin mlaștină.

Înghit ca să-mi curăț gâtlejul înainte să încerc din nou să vorbesc.

— Cât timp mai am?

— Nu știu, spune Jubilee făcând câțiva pași spre celălalt capăt al patului. Ieri ar fi fost o prioritate maximă, dar acum sunt ocupați cu alte treburi mai urgente. Poți să-i mulțumești prietenului tău Quinn pentru asta. Trebuie să mă gândesc.

Închide ochii și strânge din buze concentrată.

— Își vor da seama că nu le-ai povestit tot.

Jubilee își încordează maxilarul și face un gest scurt, tăind aerul cu mâna.

— Deocamdată ei o cred pe Towers, că a fost o traumă și de aceea nu mi-am amintit cum arăți, deși am stat de vorbă cu tine zece minute bune înainte să mă scoți afară.

— Spune-le că ai fost lovită în cap — spune-le că ai amnezie sau ceva. Ai grijă. Dacă te pierd...

— Știu, mi-o retează ea scurt.

Se detestă pentru faptul că se află aici. Că mă ajută.

— Dacă mă pierzi pe mine, pierzi omul de legătură din baza militară.

Mintea mea nu poate concepe ce ar urma după *dacă te pierd*. Aș vrea s-o corectez, dar încă nu-mi dau seama care ar fi continuarea frazei.

Ea inspiră adânc, făcându-și curaj.

— Ascultă. Eu acum am să plec, dar dacă nu mă întorc până dimineață, trebuie să găsești singur o cale să scapi de-aici. Fură o barcă dacă este nevoie.

Nu reușesc să descifrez ce se ascunde dincolo de figura ei calmă. Dar tonul vocii ei mă alarmează.

— Cum adică dacă nu te întorci?

Ea se încruntă, dar nu ezită o clipă.

— Probabil că în curând mă vor trimite în patrulare. Dacă voi fi în patrula de dimineață, n-am să reușesc să mă întorc și va trebui să te descurci singur. Cum ziceați voi? Cer senin.

Cuvintele astea, venind de la ea, mă lovesc în inimă ca un cuțit. Nu așteaptă să-i răspund și pornește spre ușă. Se oprește, sprijinindu-se cu un braț de cadrul ușii.

— De ce n-ai putut să-ți vezi de treaba ta?

— V-am spus, zice tatăl fetei, nu ne interesează.

— Noah, șoptește mama fetei, uită-te la ochii lor.

— Ultima șansă, spune omul cu ochii ca niște bile negre.

Fata se uită prin crăpătura din tejghea și-l vede cum își desface tunica și scoate un pistol pe care îl ținea vârât la brâu.

— Nu-mi place că trebuie să mă întorc și să le spun tuturor că sunteți de partea lui Lambda.

— Noi nu suntem de partea nimănui, spune mama fetei. Noi nu vrem să ne amestecăm în povestea asta.

Fata se mișcă în ascunzătoare până când reușește să-i vadă pe părinții ei care stau amândoi în vestibulul prăvăliei.

— Vă rog, spune tatăl ei. Avem o fată.

Timpul parcă și-a încetinit curgerea. Fata aude binecunoscutul clic al pistolului armat și reflexul ei de soldat antrenat se declanșează instantaneu. Țâșnește din ascunzătoarea de sub tejghea; scoate Gleidelul; se aruncă între bărbatul înarmat și părinții ei; elimină doi dintre ei înainte ca șeful lor să țintească în direcția ei. În doar câteva secunde i-a pus la podea pe toți, dezarmați și inofensivi.

Doar că lucrurile nu s-au întâmplat așa.

13. Jubilee

În bază este încă haos. În aer pluteşte un miros de fum amestecat cu un iz înţepător de substanţe chimice şi, cu toate că tot personalul civil a fost evacuat, e o agitaţie cum n-am mai văzut până acum. Fiecare are câte ceva de lucru sau dacă nu are, se grăbeşte să-şi caute.

Mă opresc doar cât să-mi schimb hainele. Ţinând cont de asigurarea lui Cormac că Davin Quinn nu are nicio legătură cu McBride, este puţin probabil ca atentatul cu bombă să fi fost o declaraţie de război. Nu am nevoie de armură pentru ce urmează să fac. Îmi scot cu greu costumul de pe mine; este rigid şi are un miros acru, de fum. Îl arunc într-un colţ al camerei, cu gândul să mă ocup de el mai târziu. Chiar şi după ce îmi pun o uniformă curată şi vesta antiglonţ din imitaţie de piele, tot miros a pârlit. Ar trebui să fac un duş — drace, ar trebui să trag un pui de somn. Dar Cormac, probabil, nu are acest timp la dispoziţie.

Poate că n-ar fi trebuit să-l mint. Poate că ar fi trebuit să-i spun ce plan am. Dar încep să-l cunosc pe Romeo şi cum gândeşte el, şi ştiu destul cât să-mi dau seama că el nu m-ar lăsa să-l pun în aplicare. Poate că el e cel cu mintea luminată.

Biroul de securitate nu este departe de mine, dar mă dor atât de tare picioarele încât mi se pare imposibil să mă urnesc într-acolo. Aşa că pornesc în pas alergător ca să-mi înviorez puţin muşchii prin simpla putere a obişnuinţei. Aproape imediat simt că încep să-mi ardă plămânii şi nu pot să nu mă gândesc cum trebuie să se simtă Cormac, care a inhalat şi mai mult fum.

Ajung la biroul de securitate unde e plin de oameni care vin şi pleacă. Deşi atentatorul a fost identificat şi s-a confirmat că a murit în explozie, oamenii noştri sunt ocupaţi să afle totul despre el, despre bomba respectivă, despre cum a făcut-o. Cu inima bătând nebuneşte din cauza unei nesiguranţe ce nu-mi este familiară, înclin capul în semn de salut spre soldatul postat la intrare, apoi mă strecor înăuntru.

Clădirea securităţii a fost una dintre primele ridicate în baza noastră. Fără pereţi subţiri din material compozit, fără camere din prefabricate. Este făcută în întregime din beton şi plasten gros şi rezistent. Principala încăpere este camera de supraveghere unde arunc o privire spre bancurile de monitoare conectate la diverse camere video din perimetrul bazei. Înregistrarea este stocată şi accesată de pe un server aflat la capătul holului, dar văd ce se transmite de pe camera care monitorizează barul lui Molly Malone.

Pe undeva mă aşteptam ca barul să fie pustiu, dar la Molly afacerea merge ca pe roate. E un alt tip de tratament pentru soldaţii ale căror răni nu se pot vindeca la spital. Cercetez imaginea cu ochii îngustaţi. Nu-i de mirare că erau atât de încrezători că vor putea curăţa înregistrarea destul cât să-l identifice pe răpitorul meu. Imaginea are o rezoluţie proastă, dar se vede clar locul

unde stau eu de obicei, locul unde Cormac m-a amenințat prima dată cu arma.

Înghit în sec, alungându-mi din minte gândurile despre el. Mă dau un pas înapoi, cu intenția de a mă îndrepta spre camera unde este accesată înregistrarea, dar mă ciocnesc de cineva din spatele meu.

— Căpitane.

Mi se face un gol în stomac.

— Doamnă comandant.

Mă dau deoparte și automat iau poziție de drepți.

— Parcă ți-am spus să-ți iei două zile libere.

În sfârșit, o văd și eu pe doamna comandant Towers nearanjată. Părul ei blond este în continuare strâns neglijent la ceafă, iar uniforma în dezordine. Totuși, pe chipul ei nu se vede nici urmă de epuizare, o calitate pe care o invidiez. Eu cred că arăt de parcă n-aș fi dormit de o săptămână.

— Nu pot, doamnă comandant. Sunt prea multe de făcut.

Asta, cel puțin, nu este o minciună.

Ea clatină din cap cu un aer aproape absent, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns. Pare oricum neatentă, cu ochii la ecranele pe care le studiam eu. Este monitorizat fiecare metru pătrat din bază, de la barăci până la bar și până la camera în care ne aflăm noi acum. Mă văd și pe mine dintr-o parte, la câțiva pași de comandant.

— Vrei să vii cu mine, căpitane?

Mi se adresează pe un ton neobișnuit de formal, date fiind împrejurările, ceea ce face să-mi tremure puțin inima de emoție.

Încetează să te mai comporți ca un copil vinovat, îmi spun cu asprime. *N-au cum să-ți citească gândurile.*

— Desigur, doamnă comandant.

Comandantul Towers o ia înainte pe hol și se uită prin camere, căutând una liberă. Până la urmă bagă capul pe o ușă și spune pe un ton răstit:

— Voi — afară!

Doi soldați speriați se grăbesc să iasă, aruncând o privire scurtă mai întâi spre comandant, apoi spre mine. O urmez pe Towers înăuntru și mă crispez toată când îmi dau seama unde suntem.

În arhiva înregistrărilor de pe camerele de supraveghere.

Comandantul Towers se îndreaptă spre unul dintre birouri de unde trage un scaun pe care îl împinge pe podea spre mine. Apoi își trage și ea unul și se lasă să cadă pe el cu greutate. Eu mă așez cu mai multă grijă, fără s-o scap din ochi pe Towers, dar încercând totodată să nu se vadă că sunt agitată. Dacă au terminat de curățat înregistrarea, înseamnă că am ajuns prea târziu. Vor avea o imagine clară cu chipul lui Cormac. Vor ști că el este chiar în infirmeria noastră, iar eu am fost să-l vizitez nu o dată. Și Towers va ști că am mințit-o.

Dar ea nu se uită la ecrane și nici la servere.

— Căpitane, voiam să văd cum te mai simți.

Mă privește în ochi și, chiar dacă în privirea ei se citește compasiune, îmi dau seama că ascunde ceva. Un interes viu, intens și pătrunzător.

— În ultimele câteva zile ai trecut prin multe.

— Sunt bine.

Altă minciună. În urmă cu câteva săptămâni m-ar fi consolat interesul arătat de superiorul meu față de mine. Acum am senzația că, dincolo de trădarea mea, vede direct adevărurile pe care le ascund.

Towers clatină din cap, privindu-mă ușor insistent, apoi coboară privirea în podea, în spațiul dintre noi.

— Îmi pare rău pentru locotenentul Alexi. Știu că voi doi ați fost împreună la un moment dat.

Cu greu îmi stăpânesc nodul de lacrimi din gât. Clătinând energic din cap ca să alung din minte imaginea cu chipul desfigurat al lui Alexi, răspund scurt:

— Mulțumesc, doamnă comandant.

— Facem eforturi în continuare ca să aflăm cum s-a întâmplat. De ce s-a întâmplat. Atentatorul — acest Quinn — a apărut din senin. Avem o înregistrare cu el îndreptându-se spre barăci, chiar înainte să se producă explozia, și în rest, nimic. Cei mai buni specialiști ai noștri în analiză comportamentală o studiază și nu găsesc nimic — nici agresivitate ascunsă, nici semne de vinovăție, nimic care să sugereze că avea intenția să ucidă zeci de oameni.

Scrâșnesc din dinți. Se potrivește cu ce spunea Cormac, că este imposibil ca acest Quinn să fie atentatorul, că nu era genul. Și totuși, el a fost găsit cu detonatorul în mână sau mai bine zis în ce-a rămas din mâna lui. Este oare posibil ca el să nu fi știut ce face?

— Locul ăsta, murmură comandantul Towers privind în gol, dincolo de mine. Ne înghite puțin câte puțin.

— Cineva trebuie să fie aici, doamnă comandant.

Slabă consolare când chiar și-aici, în buricul biroului de securitate, amândouă simțim încă mirosul de plasten ars. Ne-a pătruns în păr, în hainele de pe noi, s-a impregnat în porii pielii noastre.

Towers întoarce privirea spre mine și clatină scurt din cap.

— Desigur. Doar că uneori mă întreb cât mai durează până ce Avonul ne înghite pe toți.

Nu-i stă în fire să fie atât de meditativă. Este unul dintre lucrurile care îmi plac la comandantul Towers, că ca și cu mine suntem niște persoane directe, care preferă acțiunea în locul introspecției, inițiativa în locul reflecțiilor pasive. Și totuși, iat-o cu umerii ușor căzuți, cu ochii ațintiți în ochii mei de parcă eu aș deține răspunsuri pe care să i le ofer.

Numai că eu nu le am. Preț de o clipă, simt un impuls nebunesc de a-i spune adevărul ce clocotește în mine. Dar îmi țin gura.

Comandantul Towers oftează, îndreptându-se de spate.

— Chase, voiam să te întreb despre ceva ce-ai declarat în raportul de informare după capturarea și evadarea ta.

Încerc să par relaxată.

— Da?

— Ai menționat că rebelul credea că noi avem o bază sau un obiectiv secret în zona de est.

Mă aplec ușor în față, nereușind să-mi ascund emoția pe care mi-a stârnit-o brusc, făcând să-mi tresalte inima. Știe ceva.

— Da, doamnă comandant.

Se apleacă și ea puțin în față, într-o mișcare identică cu a mea, preluând toate semnalele nonverbale pe care le transmit. Este mult mai abilă decât mine când vine vorba de interogare și manipulare. Trebuie să fiu prudentă. Îmi las mâinile să atârne lejer, cu coatele sprijinite pe genunchi. Relaxată. Calmă.

— Mă tot întreb de ce-ar crede el lucrul acesta, continuă ea. Mi se pare un lucru greu de crezut. Localnicii cunosc foarte bine terenul acela.

Ezit. Va observa, va ști că nu-mi stă în fire, va ști că ascund adevărul. Dar sunt prea multe la mijloc. Pe

de o parte, Towers ar putea fi un aliat. Eu sunt un biet căpitan, dar ea este comandantul unui întreg avanpost de pe Avon și dacă ea este avertizată în legătură cu posibila existență a unui obiectiv al companiei LaRoux Industries ascuns de ochii lumii, ar putea juca un rol esențial în aflarea mai multor informații.

Dar dacă este implicată în cine știe ce conspirație secretă care se desfășoară în mlaștini? Sigur persoana care răspunde de bază ar trebui să fie implicată în această conspirație?

Îmi dreg vocea.

— Așa a spus.

Trebuie să fiu atentă, să-i pândesc orice reacție, oricât de mică, prin care mi-ar putea da de înțeles ce știe.

— Mie mi s-a părut o aiureală, dar m-am prefăcut că îl cred cât am așteptat ocazia să scap.

Comandantul Towers nu reacționează, ascultându-mă cu un aparent interes politicos și atât. Totuși, nu-mi scapă o foarte ușoară zvâcnire nervoasă pe linia maxilarului ei.

— Sunt sigură că nu era adevărat, spun eu cu indiferență, lăsându-mă din nou pe spateaza scaunului. Parcă era o poveste dintre cele pe care și le spun ei seara ca să-și țină de urât. Cum că o mută de colo-colo și niciodată în același loc, chestii de genul ăsta.

Towers clatină din cap.

— Altceva?

Scutur din cap în semn că nu.

— Doar zvonuri.

Towers se îndreaptă în scaun, netezindu-și părul cu mâna, apoi se ridică în picioare.

— Mulțumesc, căpitane.

Îi scrutez chipul, căutând ceva, orice, care să explice acest interes brusc din partea ei, dar și faptul că mă trimite la plimbare la fel de brusc. Nu citesc nimic pe el — bărbații îmi spun Chase-față-de-piatră, dar nici Towers nu e mai prejos când vine vorba să ne ascundem intențiile. Doar că privirea ei se mișcă prea repede, buzele i s-au subțiat, umerii îi sunt mai încordați decât de obicei. Este în alertă, iritată. Și nu cred că este numai din cauza atentatului cu bombă.

— Desigur, doamnă comandant. Nu cred că avem motive de îngrijorare. Sunt doar povești.

Ea clatină din cap, arcuindu-și buzele într-un zâmbet reținut.

— Am înțeles, căpitane. Liber — ținem legătura.

N-aș putea să spun de ce, dar am sentimentul puternic că nu este implicată. Că este la fel de hotărâtă ca mine să afle ce se întâmplă acolo. Are gesturi bruște, sacadate, nervoase. Vrea să plece mai repede, la fel cum vreau și eu. N-am uitat de ce mă aflu aici de fapt.

O fracțiune de secundă, sunt pe punctul de a spune adevărul. Dar făcând asta, ar ieși la lumină și rolul jucat de mine în această poveste; faptul că aș fi putut captura un om important al organizației Fianna și n-am făcut-o, că acum l-aș lăsa să scape nu o dată, ci de două ori. Ar ieși la iveală faptul că mi-am trădat rostul meu de-aici.

Dar înainte de toate, l-aș trăda pe Cormac.

Așa că îmi mușc limba și mă ridic în picioare, salutând-o pe Towers care se întoarce și iese cu pași mari din cameră. Eu rămân pe loc, încercând să mă reculeg, apoi închid ușor ușa în urma ei.

Scoțându-i din cameră pe tehnicieni, mi-a oferit fără să vrea ocazia de care aveam nevoie.

Cu un picior împing un scaun spre uşă, astfel încât oricine o va deschide va lovi scaunul cu zgomot. O uşă încuiată ar da de bănuit, dar scaunul va distrage atenția oricui intră, lăsându-mi mie suficient timp ca să mă îndepărtez de console şi să ascund ceea ce fac.

Inspirând adânc, mă aşez pe un alt scaun şi încep să caut fişierele de care am nevoie.

Îmi ia ceva timp până ajung acolo unde sunt stocate înregistrările de pe camerele de supraveghere, dar nu asta este partea cea mai grea. Ştergerea fişierelor nu durează decât câteva secunde. Adevărata problemă este să localizez copiile de siguranță ale diferitelor fişiere.

Mâinile mele ştiu cum să se mişte, însă mintea mea se concentrează doar pe jumătate pe ce am de făcut. Unul dintre oamenii cu care m-am antrenat mi-a arătat cum să fac asta, iar el a învățat de la un puşti care cu asta se ocupa. Pe vremea când eram caporal, fostul meu căpitan ne lăsa să învățăm pe ascuns. Niciodată să nu laşi să-ți scape ceva ce poate fi folosit ca armă, zicea el, niciun mijloc de luptă care nu implică vărsare de sânge. Pe vremea aceea mă enerva — ce-mi trebuie să învăț cum să sparg fişiere securizate? —, dar acum îi mulțumesc în gând fostului meu căpitan pentru cât a fost de prevăzător.

Încerc să mă concentrez. Nu reuşesc să-mi scot din minte gândul că fac ceea ce fac, pentru că prin asta trădez toate jurămintele pe care le-am făcut, toate ordinele pe care le-am primit. Trădez toate convingerile mele. Este o încălcare atât de gravă a unor reguli încât mă doare sufletul, atât cât a mai rămas din el. Ajut un rebel. Un criminal. O persoană al cărei prieten tocmai a ucis peste treizeci de oameni, inclusiv pe cineva la care țineam ca la un frate.

Mi se împăienjenesc ochii de oboseală şi mă opresc să mă şterg pe față cu mâneca hainei. Pe material rămâne o urmă neagră de transpirație şi de murdărie. Din când în când se aud paşi pe hol, dar niciodată nu se opresc în dreptul uşii, ci se îndepărtează, făcând să-mi tresară inima de emoție. Totuşi, oricând cineva poate să bage capul pe uşă.

Gata — în sfârşit. A patra şi ultima copie de siguranță. Armata face întotdeauna patru copii — trei în mod normal, a patra ca să fie sigură. Sistemul de operare face o pauză lungă, procesând comanda mea de ştergere, timp în care aştept cu sufletul la gură, apoi fişierul dispare. Fără să declanşeze vreo alarmă, fără să lase un semn că a existat vreodată. Fără nicio urmă a trădării pe care tocmai am comis-o.

Închid repede calculatorul, având grijă să şterg orice dovadă că mi-am băgat nasul pe-aici. Odată închis monitorul, pun scaunul la locul lui, mă strecor afară, pe coridor, şi închid uşa în urma mea.

Cu mintea golită de gânduri, cu urechile țiuind, merg pe holul spre ieşire de parcă plutesc, iar picioarele încep să-mi tremure. Înghit cu dificultate, încercând să-mi reprim starea de rău. Trebuie să mă întorc în camera mea. Să fac un duş, să mă întind câteva minute. Să stau să mă gândesc, să-mi trag sufletul. Să găsesc un mod de a-l scoate pe Cormac din bază, acum, cât mai avem timp.

Coridorul dă în camera principală, unde tehnicienii de la arhiva înregistrărilor de pe camerele de supraveghere s-au alăturat ofițerilor de serviciu. S-au adunat cu toții în jurul unui monitor care acum nu mai este împărțit în secțiuni pe care se transmite direct din diverse

locuri din bază. Pe el rulează întruna aceleași trei sau patru secunde de înregistrare.

Mă apropii câțiva pași, uitându-mă pe furiș pe deasupra capetelor lor și, când văd, îmi stă inima în loc. Este înregistrarea pe care tocmai m-am chinuit s-o șterg. Probabil că unul dintre tehnicieni a pus-o pe un driver local ca să poată lucra cât timp au fost evacuați din camera de arhivare.

Și nu doar că este înregistrarea, ci au și reușit s-o prelucreze și să-i îmbunătățească imaginea. În fragmentul care se repetă iar și iar apare clar chipul lui: bărbia frumoasă, sprâncenele groase, zâmbetul arogant.

Mă retrag ușurel, străduindu-mă să nu intru în panică. Niciunul dintre tehnicieni nu observă că sunt acolo și mă strecor afară, în noapte. Țin capul plecat, forțându-mă să merg normal, și răspund la salutul celor cu care mă întâlnesc, ofițeri obosiți ca și mine, ocupați cu treburile lor.

Imaginea apare deocamdată doar în biroul de securitate. Vor avea nevoie de timp — probabil ore — ca să parcurgă toate etapele necesare până s-o facă publică. Îmi frământ mintea, încercând să găsesc o soluție pentru a-l scoate pe Cormac de-aici înainte să se întâmple asta. Acum n-am timp să mă gândesc la implicații. Mai întâi trebuie să-l ajut pe el să scape și pe urmă o să mă gândesc ce înseamnă asta pentru mine.

Și chiar atunci, toate monitoarele din bază se aprind brusc. Ecrane albe prind viață la fiecare colț de clădire, aruncând și mai multă lumină pe alei și în intersecții. O voce puternică bubuie în noapte, asurzindu-mă. Ridic privirea și văd chipul lui Cormac afișat pe toate ecranele. Există un ecran și în barul lui Molly și câte unul în fiecare

baracă. Există unul în fiecare birou și în terminalul de andocare.

Există unul și în spital.

Renunț să mă mai prefac și o rup la fugă. Cine o să mă oprească să mă întrebe unde mă duc? Sunt căpitanul Chase. Aici e locul meu.

Forțez ușa din dos a spitalului, speriindu-l pe un infirmier care scapă o tavă cu mâncare pe podea. Mormăi o scuză și gonesc pe hol, spre camera lui Cormac. Pe drum mă opresc la spălătorie de unde iau un costum de infirmier care îmi pare a fi pe măsura lui. Este cel mai banal truc pe care l-am găsit, dar altceva nu am și n-am nici timp să mă gândesc la un plan mai bun.

Dau buzna în salonul lui Cormac și primul lucru pe care îl văd este ecranul HV montat în colț. Din el îmi zâmbește chipul lui Cormac, cu părul căzându-i ușor peste ochi. Al doilea lucru pe care îl văd este patul lui Cormac, cu cearșafurile mototolite și pe jumătate date la o parte, pătate cu câțiva stropi de sânge acolo unde a fost aruncat acul perfuziei, după ce a fost smuls din brațul lui. Masca de oxigen este aruncată pe podea, pe monitoare apare o linie continuă, iar electrozii zac împrăștiați pe pat.

Mă sprijin de cadrul ușii, simțind că mă cuprinde amețeala cu forța unui tsunami, în timp ce urechile încep să-mi țiuie și mi se înmoaie genunchii.

Patul este gol.

Aproape toți soldații de aici sunt în stare de inconștiență, dar unul ridică puțin capul și, amețit de analgezice, îngaimă ceva ce nu aud de panicată ce sunt. Probabil că l-a văzut fugind; în starea lui de confuzie, încearcă totuși să-mi spună pe unde a luat-o fugarul.

Mă reped afară din salon şi o rup la fugă spre ieşirea din spate. Cormac este slăbit şi nu va reuşi să iasă din bază fără să-l vadă cineva, mai ales acum, când ceilalți ştiu pe cine să caute. Şi chiar dacă reuşeşte, n-are cum să se întoarcă la ascunzătoarea rebelilor fără barcă. I-ar lua ore întregi şi, în starea în care este el, s-ar putea să se înece încercând să ajungă la oamenii lui. Deşi o parte obosită din mintea mea se codeşte în fața ideii de a mă întoarce în mlaştină, restul din mine nu ezită.

Abia apuc să fac vreo câțiva paşi după ce ies din spital şi deodată gura mi se umple de un gust de cocleală şi starea de amețeală se intensifică. Picioarele îmi tremură la fel cum îmi tremurau pe insula mlăştinoasă, înainte să văd fantoma bazei ascunse despre care vorbea Cormac. Clipesc din greu în timp ce susurul şoaptelor creşte, acoperind zgomotele de fond din bază. Voci distincte — două, poate trei —, dar nu-mi dau seama ce spun.

Trebuie să ajung la o barcă. Strâng din dinți, îndreptându-mi paşii spre docuri. Nu mă gândesc decât la un singur lucru: trebuie să-l găsesc pe Cormac.

Sunt mereu împreună, fantoma și băiatul cu ochi verzi. Sunt în prăvălia mamei ei, la garajul tatălui ei. Sunt pe Paradisa. Sunt în avanpostul de pe Patron. El este unul dintre soldații care au murit în primele câteva săptămâni după ce ea s-a transferat pe Avon. Chipul lui apare pe toate afişele din baza militară.

Fantoma o conduce pe străzile pustii din Noiembrie, și la capătul zonei devastate este băiatul cu ochi verzi, cu o cutie de chibrituri în mână și un zâmbet fermecător.

— Să nu vii după mine, spune băiatul întinzând mâna s-o mângâie pe obraz. De data asta să nu vii după mine.

14. Flynn

Noroiul se lipeşte de mine, trăgându-mă în jos. Simt că-mi ard plămânii în timp ce mă lupt să înaintez prin mlaştină şi la fiecare respiraţie o durere mă săgetează în piept. Traseul ăsta e destul de dificil de parcurs pe jos şi atunci când sunt în putere, însă acum mă simt de parcă am fost lovit de un camion. O oră se transformă în două, apoi în trei, apoi renunţ să le mai număr.

Dacă aş fi putut aştepta, aş fi făcut-o. Dar şi-acum văd înregistrarea din bar reluată iar şi iar, de fiecare dată când închid ochii: mă văd pe mine apropiindu-mă de Jubilee, zâmbind, intrând în vorbă cu ea, apoi totul o ia de la capăt. Dacă aş fi putut fura o barcă, şi pe-asta aş fi făcut-o. Dar docurile erau înţesate de patrule şi, chiar dacă uniforma mea furată m-ar fi ajutat să trec, imaginile din bar erau transmise pe un ecran de pe peretele hangarului.

Am mai încercat s-o iau pe scurtătura asta, fără barcă, doar o singură dată. Atunci nu aveam plămânii intoxicaţi de fum; dar aveam numai opt ani şi fugeam de naveta care aştepta să mă ducă într-un orfelinat de pe altă planetă. Şi am fost găsit la doar câţiva kilometri de oraş, de patrulele Fianna care mă căutau.

De data asta nu am pe nimeni care să mă ajute să ajung acasă. Trec pe lângă un banc de stuf, respirând din greu, ciulind urechile să văd dacă se aude vreun zgomot în urma mea. Nu-mi permit să mă odihnesc mai mult de câteva secunde. Îmi vâjâie capul şi de data asta nu-mi dau seama dacă luminile care strălucesc în faţa ochilor mei sunt ierburi luminiscente sau e doar privirea mea încetoşată.

Înaintez cu greu prin noroiul înalt până la brâu şi prin apa neagră, vâscoasă. Merg, înot şi, când nu mai pot să stau în picioare, mă târăsc până când sunt acoperit de noroi, apoi spălat iar de ape.

Corpul meu amorţit ştie drumul spre casă şi mă târăsc într-acolo. Trodairíi au o înregistrare cu figura mea. Dacă mă prind — dacă îmi recunosc figura şi îmi scanează tatuajul codului genetic —, se vor folosi de mine ca să ajungă la Fianna şi vor da vina pe noi pentru atentatul cu bombă şi pentru toate relele care s-au abătut asupra Avonului. Şi nu se vor lăsa până ce oamenii mei nu vor fi omorâţi.

După încă o oră şi jumătate de târât prin mlaştină, zăresc în depărtare silueta întunecată a complexului de caverne. Îmi ia mult timp ca să realizez ceea ce văd. *Casa mea.*

De-acum fiecare mişcare necesită un efort bine calculat. Îmi spun în sinea mea *Să mă ţin de stuful ăla ca să păşesc înainte*, apoi *Să împing cu piciorul.* Am mâinile albe şi lipicioase şi sunt ud până la piele, cu părul lipit de frunte.

N-am încercat niciodată să ajung în port prin apă decât cu barca şi îmi ia mult timp şi efort până

reușesc să ajung acolo gâfâind. Ceva mă neliniștește și abia după un moment îmi dau seama ce anume mă îngrijorează: o șalupă militară plutește abandonată la câțiva metri de doc. Pe banchetă este aruncată o vestă antiglonț; aceasta n-a fost furată și adusă aici de vreun membru Fianna.

Pornesc pe coridor împleticindu-mă, ciocnindu-mă de pereții aspri de piatră, lăsând pe jos urme de noroi și apă. Nimeni nu a schimbat lămpile, iar pe coridoarele întunecate și pustii sunt niște dâre de ceva ud. Un coș este răsturnat în mijlocul coridorului, iar chiflele întărite s-au împrăștiat peste tot.

În caverna principală este liniște. Luminile sunt mai puternice aici și deodată îmi dau seama că petele de pe podea sunt de un roșu-aprins; urmăresc cu privirea dâra de pe jos care duce spre o grămadă de zdrențe aruncate pe podea.

Zdrențele au mâini, un cap și niște ochi care se uită la mine — este un cadavru.

Brusc totul devine clar. Pe jos e plin sânge și pe lângă pereți sunt împrăștiate cadavre — patru, șase, opt. Unele par să fi fost mutate, lăsând dâre lucioase de sânge pe podea. Rănile și hainele de pe ele sunt carbonizate, iar în aer plutește un miros de carne arsă; armele noastre nu puteau să facă asta. S-a folosit o armă militară.

Îngrozit, mă dau înapoi până ce mă lovesc de perete și mă sprijin de el fiindcă simt că se învârte totul în jurul meu. Nu-mi pot lua ochii de la ele, de la răni, de la dârele de sânge. Cadavrul cel mai apropiat de mine este al lui Mike Doyle, cel care m-a ajutat să-l îndepărtez pe McBride de Jubilee, cel care cânta cel mai frumos dintre toți membrii Fianna și care avea râsul cel mai zgomotos.

Apoi observ că stă ghemuit în jurul unui trup mic de sub el. Văd o mânuță sub mâna lui și, când mă uit mai bine, văd o fețișoară de copil. Este Fergal, nepotul lui Sean.

Mă apropii de ei clătinându-mă și cad în genunchi, durerea provocată de impactul cu solul săgetându-mă prin coapse până în coloană.

— Fergal, nu se poate, zic eu cu vocea gâtuită și tremurată, apucându-l de mânuță. Vorbește cu mine. Te rog!

Dar când îi mângâi fața, mânjindu-i pielea palidă cu degetele mele murdare de sânge, îmi dau seama că Mike, încă ghemuit peste el, n-a putut să-l salveze. Ochii lui Fergal sunt ficși și goi.

— *Nu*!

Urlu de durere, cuprins de groază, și simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Mă îndepărtez de Mike și Fergal, apoi vomit, sprijinit cu mâinile de peretele de stâncă. Trăgând aer în piept, ridic capul.

Și atunci o văd pe Jubilee.

Stă în genunchi în fundul încăperii, neclintită ca morții din jurul ei. Privește fix înainte, cu o mână sprijinită pe podea, cealaltă ținând pistolul și atârnându-i moale pe lângă corp. Mânerul armei este murdar de sânge, al ei sau al lor. Privește în gol. Dacă n-ar sta în genunchi, aș zice că este și ea moartă.

Te rog. Te rog. Cuvintele îmi răsună în conștiință în ritmul bătăilor inimii, dar nici măcar nu știu ce cer. Să mă trezesc din acest coșmar. Să mă uit încă o dată și să văd că nu este ea. Să mă întorc și să-l văd pe Fergal ridicându-se și alergând în brațele mele.

Mă îndepărtez cu greu de Fergal, uitându-mă cu ochii încețoșați la Jubilee, la hainele ei murdare de sânge, la arma din mâna ei. Aș vrea să privesc în altă

parte, refuzând să mai văd toate astea, și mă prăbușesc în genunchi în fața ei.

— Ce-ai făcut?

Durerea îmi smulge cuvintele parcă din adâncul ființei mele, aspre și guturale.

— Am avut încredere în tine. *Am avut încredere în tine.*

Ea are ochii goi, cu pupilele atât de dilatate încât par negri. Vasăzică asta este nebunia lor. Furia lor. Se uită la mine, încremenită ca o creatură hăituită; ochii ei sunt lipsiți de însuflețire și nu cred că mă văd.

— Spune ceva!

Cu mâna murdară de sânge o apuc de umăr și ea nu se opune, apoi o zgâlțâi până începe să geamă, deși pupilele îi rămân dilatate și privirea absentă, nepăsătoare. Mă uit încă o dată în jurul meu, rugându-mă ca lucrurile să fie altfel, căutând o rezolvare, și atunci dau cu ochii de armă. În acest moment nu-mi doresc decât răzbunare. Simțind cum se războiesc în mine durerea și furia, i-o smulg din mână, înfiorându-mă la atingerea mânerului lipicios, și o îndrept spre soldatul din fața mea care nu reacționează în niciun fel.

Apoi ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei și, în sfârșit, revenindu-și din starea de șoc și de Furie, ea mă recunoaște. Își rotește privirea prin peșteră și ochii îi cad pe cadavre și pe dârele de sânge. Pe chipul ei se așterne groaza, crudă și reală ca durerea, apoi se prăbușește la pământ, sprijinindu-se în palme. Abia atunci se uită în jos și-și vede mâinile năclăite de sânge, lipite pe podeaua de piatră. Când ridică ochii spre mine, vede arma pe care o țin îndreptată spre ea cu mâna tremurând. Citesc în ochii ei cum treptat își dă seama de grozăvia celeor întâmplate și ne cutremurăm amândoi.

Ridică o mână tremurândă spre armă; mintea mea țipă la mușchii mei să reacționeze, să n-o las să mă dezarmeze și să mai adauge un cadavru lângă celelalte care zac împrăștiate prin cavernă. Dar ea apucă de țeava armei, nu de mâner. Trage arma mai aproape până când țeava i se lipește de frunte.

Închide ochii, ținând de armă și așteptând să trag, dar nu înainte să văd în privirea ei că este la fel de îndurerată și de distrusă ca mine, implorând o cale de scăpare. *Orice* cale de scăpare.

Nu pot să apăs pe trăgaci.

Apoi tăcerea este spulberată de un zgomot puternic de pași, iar eu mă întorc cu fața spre tunel. Turlough Doyle este primul care intră în cavernă și se oprește după doi pași, astfel că următorul care intră — Sean — se ciocnește de el. McBride apare ultimul.

O clipă, toți cinci rămânem încremeniți. Apoi Turlough rupe tăcerea cu un strigăt și se repede să îngenuncheze lângă trupul neînsuflețit al lui Mike, apucându-și șoțul de umăr și întorcându-l cu fața în sus. Scoate un geamăt de durere și se apleacă peste trupul lui Mike, lipindu-și fața de cămașa lui.

Apoi Sean îl vede pe Fergal. Vărul meu rămâne perfect nemișcat, ca o stană de piatră. În ciuda luminii palide din cavernă, văd cum sângele i se scurge din obraji.

Când McBride o vede pe Jubilee, se încordează. Suspinele lui Turlough aproape că acoperă zgomotul Gleidelului scos din toc de McBride.

— Dă-te la o parte, Cormac, spune el cu o voce joasă și egală, perfect calmă.

Figura lui e rece și inexpresivă, de parcă emoțiile care ar trebui să fie acolo s-au ascuns.

Dacă eu nu pot să apăs pe trăgaci, McBride cu siguranță poate. Aș vrea să arunc arma lui Jubilee, să-l dau la o parte pe McBride ca să ajung la Sean, dar corpul îmi tremură și nu mai ascultă comenzile pe care i le dau.

McBride înaintează și mă îmbrânceşte de parcă n-aș cântări nimic. Cad la pământ lovindu-mă atât de tare încât, pentru o fracțiune de secundă, durerea fizică îmi eclipsează durerea sufletească. McBride se opreşte în fața lui Jubilee și ridică Gleidelul în timp ce gura i se arcuieşte încet într-un zâmbet vag, pe care numai eu i-l văd.

— Căpitane Chase, murmură el pe un ton foarte calm.

Doar cât să auzim noi. Poziționează arma, gata s-o împuşte în frunte; ea nu se clinteşte.

— Pentru pace pe Avon.

McBride pune degetul pe trăgaci și eu sar în picioare, aruncându-mă asupra lui; raza laser se duce aiurea în timp ce țiuitul Gleidelului mă asurzeşte.

— Lasă arma jos, îi spun eu gâfâind înainte ca el să încerce din nou.

Vocea mea sună altfel, fiecare cuvânt făcând să-mi ardă gâtlejul.

— Se întâmplă ceva mai grav decât crezi — avem nevoie de ea.

Recăpătându-și echilibrul, McBride începe să-și piardă calmul aparent.

— Pleacă de lângă ea, altfel trag prin tine!

Îndreaptă Gleidelul direct spre pieptul meu, ridicând și cealaltă mână ca să-l țină mai bine.

În spatele meu, Jubilee se mişcă, târându-se pe podeaua de piatră.

— Lasă-l să mă împuşte, şopteşte ea cu o voce tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Nu.

Parcă vorbeşte altcineva în locul meu. Cineva de deasupra urii și a suferinței; cineva căruia nu-i pasă că vocea lui Jubilee îmi provoacă greață, că trădarea ei a produs un rău ireparabil. Cineva căruia nu-i pasă decât că am nevoie de ea pentru a salva planeta.

Sean bâjbâie după propria-i armă pe care o scoate de la brâu și o ține nehotărât pe lângă corp, în timp ce mâinile îi tremură violent.

— Flynn, strigă el cu o voce răguşită. Nu face asta.

— Ce ți-a oferit? întreabă McBride cu o voce plină de dispreț. Întotdeauna ai fost slab, Cormac, dar nici măcar eu nu mi-am imaginat că eşti în halul ăsta. Să-ți trădezi familia de dragul unei trodaire.

Încă nu-mi pot lua ochii de la Sean. Acum respiră precipitat, iar arma îi tremură violent.

Cu mâinile tremurând, ridic arma lui Jubilee și-i deblochez siguranța. Șuierul uşor al bateriei care se încarcă răsună în cavernă. O clipă totul e nemişcat. Turlough, aplecat peste trupul neînsuflețit al lui Mike. Sean, în picioare neclintit, uitându-se la mine. Jubilee, cu ochii închişi, aşteptându-și sfârșitul. Pentru o clipă, care pare că ține la nesfârșit, există doar alegerea pe care tocmai am făcut-o.

Apoi se termină.

— Trădătorule, şopteşte McBride când îndrept arma spre el, și cuvântul acesta mă loveşte ca un cuțit.

Dar eu mă uit în spatele lui McBride, la Sean, care stă în continuare cu arma în mână.

— Aşa n-o să-l aduci înapoi pe Fergal. Nu ea a fost de vină, ci Furia. Este reală. Ai avut încredere în mine toată viața. Ai încredere și acum.

Totul în jur dispare şi nu mai văd decât chipul vărului meu şi toţi anii din urmă, zâmbetele arogante, durerea împărtăşită, momentele de tăcere, când cuvintele erau de prisos. Va înţelege. Va recunoaşte adevărul, că Furia este reală; că planeta noastră este îmbolnăvită şi nebunia poate să lovească pe oricare dintre noi acum, că Jubilee este singura noastră speranţă de a afla răspunsul. Mă cunoaşte. Mă *cunoaşte.*

Apoi Sean ridică arma şi o îndreaptă spre mine. Mă priveşte cu ochii lui înroşiţi o jumătate de secundă, apoi apasă pe trăgaci.

Glonţul se duce aiurea, răsunând în cavernă şi rupând vraja.

Cu un răcnet, McBride face un pas în faţă şi îndreaptă Gleidelul încă o dată spre Jubilee. Mă arunc spre ea, apucând-o de braţ şi ridicând-o în picioare, făcându-mă scut în faţa ei. Laserul şuieră. O ţin strâns pe Jubilee de mână şi mă năpustesc spre pasajul din spatele nostru.

Sunt orbit de imagini, dar picioarele mele ştiu drumul. Fergal rămâne în urma mea, atât de nefiresc în nemişcarea lui, Turlough este tot acolo, lângă Mike, iar Sean, Sean al meu, ţine arma îndreptată spre mine. Dacă i-aş da drumul lui Jubilee, s-ar prăbuşi. O cuprind cu braţul de mijloc, ignorând strigătul ei de durere când o apăs din greşeală pe rana provocată de glonţul meu, şi o trag după mine în întuneric.

Îi revin în minte fragmente. Ţipătul mamei ei. Un miros de ceva ars. Tejgheaua vibrând în momentul când ceva cade greu pe podea. Zgomotul strident, cutremurător al focurilor de armă. Vocea cuiva spunând:
— O să fie nasol de curăţat.
O fetiţă ţipând undeva departe. Gustul metalic.
Trebuia să fie curajoasă. Dar fata avea doar opt ani şi n-a fost curajoasă, iar când au venit lucrătorii de la orfelinat să o ia, niciunul n-a catadicsit să-i şteargă sângele de pe mâini.

15. Jubilee

Strânsoarea lui Flynn pe încheietura mânii mele este fermă şi rece ca gheaţa. Mă străduiesc să mă concentrez, să-mi dau seama unde suntem, ce se întâmplă — mintea mea încearcă în mod automat să recapituleze paşii pe care îi am de făcut într-o astfel de situaţie şi care mi s-au întipărit în minte la orele de instrucţie militară. Să evalueze situaţia, locul, inamicul, rănile, obstacolele... Toate mi se învălmăşesc în minte, am ochii plini de lacrimi şi gâfâi din greu. El iese din coridor şi mă trage printr-o deschidere îngustă în peretele de stâncă, piatra zgâriindu-mi bărbia şi braţele.

Gândurile mele caută mereu imagini care nu există; văd patul de spital unde l-am lăsat pe Flynn, mă văd pe mine luând o barcă a patrulei ca să plec în căutarea lui. Dar dincolo de astea este numai sânge; îmi pătrunde prin toţi porii, îi simt gustul metalic pe limbă, îmi clocoteşte în vene. Când închid ochii, văd caverna plină de sânge, cum n-am mai văzut în viaţa mea de soldat. E ca o pictură în sânge, care declară victoria asupra Fiannei, asupra rebelilor cruzi şi nemiloşi, prea tineri sau prea

neputincioşi ca să riposteze. Mâinile noastre, a mea şi a lui Flynn, se lipesc din cauza sângelui.

Nu văd în faţa ochilor decât acel copil pe jumătate ghemuit sub un alt rebel care probabil încerca să-l protejeze. Nu ştiu dacă era băiat sau fată. Nu ştiu — nu ştiu.

Parcă mă trage în jos greutatea tocului armei care îmi atârnă gol la brâu, amintindu-mi de gravitatea faptei mele. Mi se înmoaie genunchii şi mă prăbuşesc, atârnată de mâna lui Flynn. E nevoit să se oprească, smucindu-mi braţul din umăr în încercarea de a mă ridica în picioare.

— Stai, zic eu gâfâind, înecându-mă cu mirosul de sânge de pe pielea mea.

Acum înţeleg acel gust metalic, tremuratul membrelor; acum ştiu ce gust are Furia. *De sânge.*

— Stai — Flynn, te rog.! Lasă-i să mă omoare.

— Pe dracu'! spune el printre dinţi.

Are o figură impenetrabilă.

Nu vrea să mă asculte. În clipa asta nu am putere să mă cert cu el. A făcut o alegere şi, dacă îl tot ţin pe loc, va muri din cauza mea.

Mă ridic în picioare, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe el. El mormăie ceva, poate de atâta efort, de durere sau doar de aproape, şi pornim mai departe pe coridor.

Tremurăturile mă lovesc ca un tren mag-lev, de zece ori mai rău decât pe insula din est unde m-a dus Flynn. Mai rău decât după prima mea misiune de luptă. Pentru că nimic nu se compară cu asta. Nicicând în timpul instrucţiei mele nu mi s-a spus cum să accept masacrarea oamenilor nevinovaţi şi neînarmaţi. A copiilor. Mi-e mintea încordată şi înfrigurată, ca mâna lui Flynn care mă strânge de încheietura mâinii, şi nu pot să depăşesc panica şi groaza care m-au cuprins. Oriunde mă uit, văd

numai sânge, simt miros de sânge. Pe piele, pe haine, în păr. Mă lupt să-mi înfrâng greaţa pentru că pur şi simplu nu mă pot opri, nu acum, când fugim pentru ca Flynn să scape de nişte oameni care cred că s-a întors împotriva lor .

Brusc, văd sfârşitul apropiindu-se, punctul dincolo de care nu mai pot funcţiona — simt epuizare, şoc, vinovăţie, durere, toate la un loc. E ca marginea unei prăpăstii care se apropie vertiginos şi ştiu că dacă Flynn mă trage dincolo de marginea ei, s-ar putea să mă prăbuşesc pentru totdeauna.

Mai bine îi lăsa să mă omoare şi gata. Orice ar fi mai uşor decât calvarul ăsta.

Şi-atunci, el mă trage înainte, apucându-mă cu braţul de mijloc, şi sărim de pe o terasă stâncoasă. Urmează un moment de cădere, nebunesc şi confuz, apoi aterizăm în apa rece ca gheaţa. Mă duc la fund şi simt că-mi amorţeşte creierul.

În vis, ea se sufocă, se luptă să tragă aer în piept, dar nu există aer, e înghiţită de vidul spaţial. Nu există stele, pentru că aici niciodată nu sunt stele, doar o beznă groasă care îi inundă gâtlejul şi i se revarsă în inimă. Visează că se îneacă.

16. Flynn

Țin un braț în jurul ei şi o trag după mine, luptându-mă să înaintez prin noroaie şi apă. Îl aud foarte slab pe McBride strigând în urma noastră, căutând pe cineva care să poată să se strecoare prin aceeaşi spărtură prin care eu m-am strecurat cu Jubilee. Tăcuți, doar plescăind uşor prin apă, dispărem în întuneric.

Aproape că o simt pe Orla alături de mine în timp ce mă îndrept spre stânca noastră. M-a pus să fac drumul ăsta de atâtea ori când eram copil, încât aş putea să ajung aici cu ochii închişi dacă ar avea loc un raid. Stânca are aproape doi metri lungime şi se ridică la numai o jumătate de metru deasupra apei. Nici măcar Sean nu ştie acest secret.

O trag pe Jubilee mai aproape de mine, uitându-mă cu atenție la fața ei. Se vede că încă este în stare de şoc şi nu mai gândeşte; luându-mi inima în dinți şi încercând să-mi reprim dezgustul, o apuc pe Jubilee de bărbie şi o întorc cu fața spre mine. Cu celălalt braț o țin strâns de mijloc, de teamă că se va scufunda în apă dacă îi dau drumul. Ea deschide ochii când o strâng.

— Jubilee, asculți ce-ți spun?

Ea nu răspunde, ci se uită speriată în bezna din jur, panica făcând-o să tremure în brațele mele.

— Soldat! mă răstesc eu, încercând să vorbesc cât mai încet, dar ferm.

Ea face ochii mari şi observ că soldatul din ea reacționează, ridicând puțin bărbia.

— Stânca asta este goală pe dinăuntru. Pot să te trag, dar când ajungem sub apă, trebuie să-ți ții respirația. Ai înțeles?

Ea clatină din cap, ridicând o mână ca să se sprijine de stâncă şi lăsând o urmă roşie pe ea. Apa n-a reuşit s-o spele de sânge.

Trag aer în piept, cât pe ce să mă sufoc şi să mă apuce tusea din nou. Ne lăsăm sub apă şi o ghidez pe Jubilee înăuntru, ținând-o de încheietura mâinii. Prin apă, îmi ajung la urechi strigătele îndepărtate ale oamenilor mei, apoi ieşim la suprafață, tuşind, în interiorul micului adăpost. Doar un mic spațiu este ocupat de apă; restul este stânca scobită de natură şi polița pe care a construit-o Orla pentru mine când eram de vârsta lui Fergal.

Îi împing brațele lui Jubilee spre stâncă până se prinde instinctiv de ea, iar eu mă întind spre poliță şi încep să caut pe întuneric. Plasa cu stocul pentru situații de urgență este tot acolo şi respir uşurat. Iau mica lanternă de formă cilindrică şi o aprind; fasciculul de lumină joacă în jurul nostru în timp ce o ajut pe Jubilee să se ridice pe mica poliță, apoi mă cațăr după ea. Ne înghesuim în spațiul mic, cât să încapă în el un copil, în timp ce ea suspină.

Scrâşnesc tare din dinți. Trebuie să mă gândesc la un plan, dar nefericirea mea mă împinge să mă întorc la Sean. E nevoie să fiu lângă el în aceste momente grele. Aş vrea

să-i spun că îmi pare rău că n-am ajuns la timp, că n-am putut să-l salvez pe Fergal. În loc de asta, stau ascuns aici și, când Jubilee începe să se liniștească, îndrept lanterna astfel încât să-i pot vedea o parte din față. Stă cu buzele întredeschise, cu ochii pierduți, fără să ia în seamă apa care îi picură din nas și de pe bărbie. Trebuie s-o pun în mișcare. Trebuie să trezesc suficientă voință în ea pentru a putea scăpa amândoi de-aici. Înfrânându-mi suferința și repulsia, ridic mâna ca să-i dau părul ud de pe față.

Ea se ferește de mângâierea mea.

— Te rog, Flynn, nu.!

Arată de parcă ar avea jumătate din vârsta pe care o are, doar că e murdară de sânge pe față. Dacă inima mea n-ar fi deja distrusă, acum mi-ar zdrobi-o — fiindcă în momentul ăsta și-a găsit să-mi spună, în sfârșit, pe nume. Acum, când nu mai suport să mă mai uit la ea.

Soldatul pe care am ajuns să-l cunosc n-ar fi făcut una ca asta și totuși mâinile ei mânjesc piatra cu sângele neamului meu.

— Nu pleca de aici, îi spun. Trebuie să rămâi cu mine. Nu pot să te duc într-un loc sigur, ne vor găsi pe amândoi.

— Trebuia să-l lași să mă omoare.

Are un glas pierdut și îndurerat.

— Nu tu i-ai omorât, mă forțez eu să spun. Ci Furia.

Nu tu i-ai omorât. Îmi repet asta în gând, iar și iar, fiindcă nu vreau să accept ceea ce am văzut. Fiindcă vreau să-mi potolesc cumva suferința.

— Nu-mi amintesc nimic.

O îneacă plânsul și, cum stă ghemuită, încă tremură, dar de data asta altfel. Nu este tremuratul care a cuprins-o când avea pupilele dilatate sau mișcările sacadate. Este din cauza șocului, iar eu o cuprind cu brațele și o țin să

nu cadă în apă. Brusc, parcă n-o mai țin în brațe pe Lee Chase, ci pe o fată îngrozită care se lipește de piatră de parcă ar vrea să intre în ea și să rămână acolo pentru totdeauna.

— I-am omorât pe oamenii tăi. Ar trebui... ar trebui să mă omori chiar tu, de ce nu mă omori?

— Pentru că nu tu ai făcut-o.

Repet cuvintele la urechea ei, încercând cu disperare să le fac să fie adevărate pentru amândoi.

— N-ai de unde să știi! șoptește ea pe un ton vehement. Încetează, Flynn, n-ai de unde să... încetează odată!

Își răsucește degetele în cămașa mea, la început ca să mă îndepărteze, dar apoi nu mai opune rezistență, mă lasă s-o trag mai aproape până ce se agață de mine și plânge în hohote la pieptul meu.

Și mie îmi șiroiesc lacrimi fierbinți pe obraz; mi s-a pus un nod în gât și înghit cu greu, încercând să mă liniștesc. Aș vrea să pot uita măcar pentru o clipă ce s-a întâmplat, s-o țin în brațe și să las apropierea dintre noi să ne vindece. Dar nu pot. Până și mirosul ei s-a schimbat; părul îi mirose a aliaj folosit la fabricarea armelor.

Inima mea vrea s-o cuprind în brațe. Inima mea vrea ca ea să sufere pentru ce-a făcut.

Frisoanele ei devin mai puternice și, parcă în replică, încep să tremur și eu din tot corpul. Întind mâna și bâjbâi prin plasă până găsesc un săculeț de încălzit; activez sigiliul, apoi îl presez între corpurile noastre ca să ne mai încălzim puțin.

Din când în când, murmure îndepărtate răzbat prin apă și piatră până la urechile noastre. Într-un târziu, după ce s-a făcut liniște de-a binelea, Jubilee mă întreabă în șoaptă:

— Acum ce facem?

Aş vrea să am un răspuns. Inima îmi zvâcneşte puternic în piept, provocându-mă să intru în panică, să mă las copleşit de suferință, spaimă şi epuizare. Acum, când stau liniştit, mă dor plămânii.

— Nu ştiu.

— Cipul LaRoux Industries, spune ea, privind în întuneric. Când l-am luat de pe jos pe insula aceea, am avut aceeaşi senzație — acelaşi gust în gură...

Aceiaşi ochi cu pupilele dilatate, privind în gol, aşa cum i-am văzut în cavernă. O strâng în brațe înainte să înceapă să tremure iar, încercând să alung frica fiindcă şi-aşa sunt copleşit de durere. Acum nu pot să mă gândesc că este posibil ca o corporație să fie vinovată pentru nebunia care mi-a lovit căminul.

— Trebuie să ajung la bază, spune Jubilee pe un ton precipitat, recitând parcă dintr-un manual de instrucțiuni. Trebuie să raportez... Trebuie să le spun.

Tresar şi mă uit la ea.

— Jubilee, nu se poate. Soldații sunt expediați de pe Avon atunci când...

Când devin criminali. Buzele mele refuză să articuleze aceste cuvinte.

Se uită la mine cu o privire de om chinuit.

— Ăsta e protocolul. E tot ce ştiu.

— Ascultă-mă.

O apuc de umăr şi o strâng tare până ce se uită din nou la mine.

— Acum tu eşti tot ce am. Eşti singura care mă poate ajuta să opresc ceea ce se întâmplă cu lumea mea. Eu nu pot intra în bază ca să caut răspunsuri, dar *tu poți*.

— Nu pot... Oh, Doamne!

Privirea îi devine din nou sticloasă şi ştiu că nu mă mai vede pe mine. Vede sânge, cadavre şi țeava unui pistol îndreptată spre fruntea ei.

— Nu pot.

— Ba poți, îi spun eu pe un ton scăzut şi îndârjit.

— De unde ştii?

— Pentru că tu eşti Jubilee Chase, murmur eu. Nu ceea ce face din tine un moment de orbire.

Lumina lanternei ce se leagănă deasupra noastră face să i se schimbe întruna trăsăturile feței şi mi-e imposibil să-i citesc expresia de pe chip până când ea se uită din nou la mine. Se cutremură din tot corpul, apoi clatină din cap. Respir mai uşurat, văzând în sfârşit în ochii ei o licărire din fata pe care o ştiu, din soldatul în care mi-am pus toate speranțele.

— Du-mă înapoi, şopteşte ea.

Stingem lanterna şi alunecăm din nou în apa rece ca gheața, lăsând în urmă ascunzătoarea surorii mele, pustie şi rece.

Băiatul care n-ar trebui să apară în visele ei stă întins lângă ea, pe capota unui vehicul zburător, la marginea orașului, fiind amândoi acoperiți cu o pătură. Băiatul are părul roz de data asta, deși atunci când ea își trece degetele prin el, părul se schimbă la atingerea ei, crescând mai lung și căzându-i pe tâmple în bucle lejere. Amândoi privesc cerul.

— Pe-aceea o vom numi femeia-vânător, spune amuzat băiatul. Vezi, acolo e arma, iar nebuloasa aceea e părul ei și roiul acela este cuta dintre sprâncene pe care o face când țipă la mine.

— Mai taci din gură, eu nu fac așa.

— E rândul tău.

Fata privește cerul, dar e gol. Singurele constelații care se văd de pe Avon sunt cele pe care și le imaginează ei.

— Nu pot, șoptește ea, închizând ochii. Nu mă pricep la jocul ăsta.

Ea știe ce se întâmplă mai departe în acest vis. El o va săruta și vor sta întinși amândoi, iar când se vor furișa înapoi în bază, ea se va întoarce la munca ei și toate vor fi la fel, poate doar îi va fi puțin mai frig fără pătură. Dar de data asta, băiatul cu ochi verzi o ia de mână și când ea deschide ochii, cerul e plin de stele.

17. Jubilee

Portul subteran forfotește de rebeli. Sunt ca furnicile roind în jurul unui mușuroi, ca niște drone de reparare adunate în jurul unui Firebird avariat. Unii dintre ei sunt însemnați cu roșu și maro-ruginiu, dar nu se mișcă de parcă ar fi răniți. Sunt prea mulți oameni însemnați cu sângele celor dragi.

— McBride încă nu i-a organizat, îmi șoptește Flynn la ureche, aducându-mă la realitate înainte ca imaginile masacrului să mă paralizeze din nou. Am putea să profităm de această stare de confuzie.

Chiar dacă vorbește în șoaptă, tot îi simt durerea din suflet. Ar trebui să fie alături de oamenii lui. Ar trebui să-i ajute să găsească o soluție. Dar nu poate fiindcă el este cel pe care ei îl caută. Din cauza mea.

Cercetez cu privirea apele întunecate ale portului până găsesc ceea ce caut, plutind la câțiva metri de mal.

— Barca cu care am venit, îi răspund în șoaptă, arătând spre locul unde se află și unde nu ajunge lumina din port.

Un mușchi îi zvâcnește în obraz. Nu se uită la mine sau la bărci. Stă cu ochii la oamenii lui, suferind că nu

este alături de ei. Dar apoi clatină din cap, uitându-se din nou spre bărcuțele legate de-a lungul digurilor.

Înaintăm prin apă extrem de încet, ca să nu facem valuri şi să ne trădăm prezența, apoi tot mai încet, pe măsură ce nivelul apei creşte până la genunchi, până la coapse, până la mijloc. Reintru în rolul de soldat, forțându-mi muşchii obosiți să funcționeze destul cât să-mi controlez cu grijă fiecare mişcare. Pot să mă furişez. E o treabă care necesită concentrare, care îmi distrage atenția de la... de la orice.

Am fi văzuți dacă ne-am urca în barcă acum, aşa că, atunci când ajungem la ea, trecem unul de-o parte, altul de cealaltă parte a ei şi începem s-o împingem spre ieşirea din port. Chiar când să răsuflu uşurată, o lumină măturăsuprafața apei şi mă orbeşte.

Flynn mă avertizează în şoaptă, spunând ceva în irlandeză, în timp ce muşchii mei se încordează, reacționând în fața pericolului înainte ca mintea mea să aibă timp să-l proceseze. Un strigăt răsună în cavernă şi o mulțime de oameni se precipită în direcția noastră.

O clipă acționăm amândoi la unison. Eu apuc de copastia bărcii ca s-o stabilizez, iar Flynn sare în barcă, apoi, aplecându-se peste bord, mă prinde de mână şi mă ajută să urc după el. Flynn se grăbeşte să acționeze motorul. Din cauza luminii care mă orbeşte, făcând să-mi lăcrimeze ochii, urmăritorii noştri îmi apar ca nişte umbre neclare. Flynn trage de cablul de pornire al motorului o dată, de două ori. Motorul porneşte, dar el îl ambalează prea repede şi barca se ridică de vârf. Un glonț loveşte copastia şi din cavernă se aud strigăte. Ne aruncăm amândoi pe fundul bărcii. Îmi recapăt instinctul şi mă reped spre el — am nevoie de arma pe care mi-a luat-o.

Mă uit la el şi văd o umbră de teamă trecând peste chipul lui. Teamă — de *mine*. Nu zice nimic, nici măcar în şoaptă, nici măcar din priviri. Dar într-un moment de conectare intuitivă cum a fost cel când am acționat amândoi ca să urcăm în barcă, ştiu ce gândeşte când se uită la mine şi mă vede încă murdară de sânge, ținând în mână arma care a ucis şase dintre oamenii lui. Mă simt groaznic, murdărită până în măduva oaselor de ceea ce am făcut; aş da orice în acest moment pentru ca el să nu se mai uite aşa la mine.

Ne îndreptăm în viteză spre ieşire, dar şi rebelii au urcat în bărcile lor şi au pornit în urmărirea noastră. Sunt prea aproape de noi ca să ne piardă urma în mlaştina din afara portului. Destul de aproape ca să tragă asupra noastră, însă destul de aproape pentru a trage asupra lor.

Flynn îşi fereşte privirea când vede că ridic capul să văd ce se întâmplă. Astăzi nu mai vreau să omor pe nimeni, nu cât timp sunt eu însămi. Nici măcar dacă ei vor deschide focul asupra mea. Dar au îndreptat luminile spre noi şi nu văd nimic.

Mă uit în sus, încercând să scap de lumina albă orbitoare din fața mea, şi văd plafonul portului. Stâncă dură, plină de striații, din care picură apă. Gleidelul nu va avea niciun efect asupra stâncii, dar va vaporiza apa care se scurge printre crăpături. Ridic arma şi mă proptesc în bancheta bărcii ca să pot să trag peste capul lui Flynn, expunându-mă în fața celor care trag în noi. Flynn strigă la mine, dar n-aud ce zice, fiindcă nu mai văd nimic altceva, doar ținta asupra căreia mă concentrez.

Gleidelul vibrează în mâinile mele şi eu mă arunc din nou pe fundul bărcii înainte ca rebelii să mă ia în

cătarea armei. Șuierul laserului răsună în cavernă, urmat de zgomotul stâncii care se crapă și de uruitul bolovanilor care se prăbușesc în apă. Apoi de zgomotul frenetic al motoarelor acționate în marșarier de rebelii care încearcă disperați să evite pietrele căzute în apa puțin adâncă din gura portului.

Mă ridic din nou în timp ce ne îndepărtăm de ieșirea din port și zăresc prin stropii de apă din siajul nostru cum grupul de bărci încearcă să facă slalom printre bolovanii care le blochează calea.

Mă uit la Flynn și el se uită la mine o fracțiune de secundă, după care își concentrează atenția asupra rutei noastre. Am scăpat.

Nu vorbim. N-avem ce să ne spunem, chiar dacă am avea puterea să strigăm peste zgomotul motorului. O singură dată îmi arunc privirea în direcția lui și-i văd fața albă, ochii roșii și lacrimile amestecate cu stropii de apă aruncați de prova bărcii, apoi mă uit repede în altă parte. Nu mai încerc să mă uit la el a doua oară.

Cerul a început să-și schimbe culoarea din albastru-închis în gri-închis, iar la orizont răsar ca un miraj luminile bazei. Flynn reduce viteza și motorul începe să toarcă liniștit. Ne strecurăm prin coridoarele de apă până când prova bărcii se înfige în mâlul de pe fundul apei cu o hurducătură oribilă. Motorul se oprește de tot.

Liniștea îmi reverberează în urechi, asemenea imaginilor remanente care plutesc în fața ochilor după ce ai fost lăsat brusc pe întuneric. Pe Avon nu există broaște și nici insecte, nimic care să coloreze această liniște. Mă uit fix spre luminile îndepărtate ale bazei până mi se încețoșează privirea.

— Tu unde ai să te duci? întreb în șoaptă, rupând liniștea din jur.

— Nu știu.

Are vocea răgușită. De atâta tăcut. Din cauza frigului. De supărare. N-aș putea să spun de ce.

— Găsesc eu unde să mă duc.

Îmi iau jacheta abandonată pe fundul bărcii și i-o pun lui în mâini. Dacă va rămâne aici, fără adăpost, fără căldură, va avea nevoie de ea mai mult decât mine.

— Molly, barmanul. Poți să-mi lași la el un mesaj dacă...

Vocea îmi tremură și mă opresc încurcată. *Dacă ai nevoie de mine.*

El clatină din cap, dar nu sunt convinsă că a auzit ce-am spus. Simt că intru iar în starea de șoc, fiori reci trecându-mi pe șira spinării și amorțindu-mi mușchii. N-am fost instruită pentru o astfel de situație. Nimic nu m-a pregătit pentru o astfel de situație.

Dacă ar fi vorba numai de mine, aș putea să rămân aici până ar putrezi barca, până s-ar scufunda și noroaiele mi-ar înghiți oasele. Dar nu pot. Înghit cu greu, străduindu-mă din răsputeri să alung din minte acest gând. Flynn avea dreptate — sunt singura care poate intra în baza noastră pentru a încerca să aflu mai multe despre ce se întâmplă pe Avon.

Îmi forțez mușchii amorțiți să se miște și sar din barcă în apa care îmi vine până la coapse. Mă apuc de copastie ca să-mi țin echilibrul, fiindcă simt că-mi cedează genunchii din cauza apei reci.

— Flynn.

Ar trebui să mi se pară ciudat că îi rostesc numele. Am evitat atâta timp s-o fac, încercând să păstrez distanța dintre noi. Și totuși, constat că mă fascinează felul cum îl

afectează acest lucru. E mai puțin rezervat, deși tristețea din ochii lui rămâne aceeași; se uită din nou la mine cu maxilarul încleștat.

— Flynn... aș vrea să știi că n-aș fi făcut niciodată una ca asta. Oamenilor tăi.

Vorbesc cu glas scăzut, prea speriată să spun aceste lucruri cu voce tare. Dar vocea îmi sună aspră și tăioasă.

— Niciodată. Mai bine aș muri eu.

El mă privește tăcut în timp ce mie îmi bate inima în piept, dureros de tare. Când îmi răspunde, are același glas scăzut ca al meu.

— Știu, Jubilee.

Se reazemă în genunchi astfel încât ne privim în ochi de la același nivel.

— Știu cine ești.

Știe. *Știe*, cred lucrul acesta. Dar nu reușește să mă privească mai multe de câteva secunde.

Iar eu nu-mi pot lua ochii de la el.

— Nu renunța.

Îndemnul meu este pentru el și pentru mine în egală măsură.

— Ai nevoie de un lucru real de care să te agăți. De ceva concret în toată povestea asta.

El se uită la mâinile mele încleștate pe copastia bărcii — mâini încă mânjite de sânge, prea închegat ca să fie spălat de apă. Dau să mă retrag, încercând să le ascund în umbră, dar el se întinde și mă prinde cu blândețe de o mână. Ia apă în căușul palmei și începe să-mi spele mâna de sângele închegat, dovada ticăloșiei mele.

Îmi simt brațele grele și neputincioase, ca ale unei păpuși, parcă n-ar mai fi ale mele. Încep să mă usture ochii, iar vederea mi se încețoșează din cauza lacrimilor.

Nu mai simt decât atingerea lui Flynn, frecându-mi mai întâi o mână, apoi pe cealaltă, readucându-le treptat la viață. Spălând orice urmă de sânge care mă dă de gol ca fiind o victimă a Furiei.

Când termină, se oprește și se uită la mâna mea pe care o ține într-a lui. Momentul se prelungește, apoi se termină brusc când el îmi dă drumul și se retrage, întorcându-și de la mine fața îndurerată.

Mi se taie respirația fiindcă simt un junghi în piept cum n-am mai simțit până acum, un dor greu în suflet. N-ar trebui să-mi fie dor de el, dar îmi este; de acest băiat care avea tot dreptul să apese pe trăgaci, dar care totuși s-a aruncat între mine și moarte. De acest băiat, singurul care crede că nu sunt ceea ce se spune că sunt, ceea ce eu credeam că sunt: un soldat fără suflet, o fată fără inimă. El este singurul care mi-a arătat că m-am înșelat.

Simt în mine o nevoie disperată, un dor de atingerea lui, de tăcerea pe care el o găsește în mijlocul acestui haos, de vindecare. De el.

Dar rămân pe loc, la un pas de el, însă distanța dintre noi mi se pare un imens canion. Mi-aș dori să se facă dimineață, să fie destulă lumină ca să-i văd trăsăturile feței și nu doar o umbră. Deși i-am spus, știu că nu-mi va transmite niciun mesaj prin Molly. Știu că nu se va mai întoarce. În adâncul inimii mele știu că n-am să-l mai văd niciodată.

— Adio, Flynn Cormac!

Se joacă cu băiatul, fără să se mai mire cum de mintea ei i l-a țesut în vise de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Îl caută pe alee, cu inima tresărindu-i de bucurie la fiecare zgomot. Când ajunge la incineratorul de gunoi, el sare din spatele ei strigând:
— Pfiu, pfiu! Te-am omorât!
Fata scoate un țipăt și, ascultătoare, cade la pământ. Băiatul cu ochi verzi râde și se ghemuiește jos, aplecându-se deasupra ei.
— Gata, de data asta tu ești omul rău.
Dar când fata se ridică de jos, băiatul a dispărut. E singură pe alee, nu mai e nimeni în jurul ei; Noiembrie a fost distrus.

18. Flynn

Închid ochii. Nu pot s-o văd plecând, pentru că m-a distrus. Pentru că n-am s-o mai văd niciodată. Pentru că ard de focul răzbunării, dar și de dorul ei, și nu știu care dorință va învinge.

Când îi deschid din nou, zorii sunt foarte aproape. Jubilee a plecat și odată cu ea s-au dus toate speranțele mele că ar putea opri acest haos. Până acum lupta a fost oricum destul de grea, dar ideea că prezența companiei LaRoux Industries pe planeta Avon are legătură cu Furia m-a bulversat de-a binelea și nu știu ce să fac mai departe. Ce înseamnă faptul că Furia s-a manifestat la Jubilee cu tremurături și gust de sânge în gură, la fel ca starea aceea misterioasă pe care ea a avut-o când a găsit cipul de identitate LaRoux? Noi doi suntem singurii care știm despre implicarea companiei LaRoux Industries, singurii care bănuim că Furia nu este provocată *de* Avon, ci provocată Avonului.

Mai există o singură persoană care cred că s-ar putea să mă asculte. O persoană care a fost nevoită să vadă cum cineva de încredere, cineva de nădejde, s-a transformat într-un monstru. Poate că fiica lui Davin Quinn n-a

auzit că am trădat Fianna. Poate că ea va avea răbdare să asculte şi partea mea de adevăr înainte să mă denunțe. Peste câteva zile, când lucrurile se vor mai liniști, poate că am să mă aventurez să scot nasul în lume ca s-o caut.

Mă îndrept de spinare pe bancheta unde m-am prăbuşit şi mă îmbrac cu jacheta ei, puțin cam strâmtă pentru mine, dar călduroasă. Încerc să nu mi-o imaginez pe Jubilee alături de superiorii ei şi de ceilalți soldați care se bucură că s-a întors la ei. Încerc să nu mi-o imaginez la bar, înconjurată de oamenii din plutonul ei, stând liniştită într-o lume unde nu există ce a făcut ea. Dar tot mi-o imaginez. O văd cu ochii minții revenind în lumea ei aşa cum eu n-am să mă pot întoarce niciodată într-a mea.

Apuc încet vâslele şi îndrept prova bărcii spre mlaştină. Departe de baza militară, departe de casa mea. Departe de tot, singur în pustietatea Avonului.

Fata este pe planeta Patron împreună cu fostul ei căpitan, în timpul unei acțiuni de patrulare, când primesc un apel că s-au tras focuri de armă în sectorul alăturat. Rebeliunea de pe Patron s-a încheiat acum zece ani, dar grupuri izolate de insurgenți încă se ascund pe ici, colo, clocotind de ură și răbufnind la oarecare intervale de timp.

Nu sunt complet echipați pentru luptă, dar căpitanul ei nu ezită. Se întorc în marș rapid la hidroavion, apoi el dă ordin să se îndrepte spre sectorul alăturat pentru a veni în ajutorul plutonului prins într-o ambuscadă la marginea pădurii.

Fata n-a mai participat niciodată la o luptă, nu în prima linie. Se uită la căpitanul ei şi frica i se citeşte pe chip. Căpitanul se uită la ea şi-i face cu ochiul, iar ea inspiră adânc. El are o privire blândă şi ea reține acest detaliu.

— Nu va fi ca la orele de instrucție, spune el şi, cu toate că vorbeşte tare, cât să-l audă tot plutonul, se uită la ea în timp ce grăieşte. Cine spune că este, minte.

Fata înghite cu noduri şi strânge mai tare Gleidelul în mână, dorindu-şi să fi avut mai degrabă o pușcă. Când se uită din nou spre căpitan, vede că sunt doar ei doi din hidroavion.

— Ești rapidă, Lee, și înveți repede. Nu trebuie decât să fii atentă. Fii cu ochii în patru. Vei vedea ce alții nu văd.

19. Jubilee

Reflectoarele care luminează perimetrul bazei sunt orbitoare şi, când ajung la spărtura din gardul de sârmă despre care mi-a spus Flynn, simt că nivelul de adrenalină începe să-mi scadă. Ca urmare, devin amorţită, împiedicată; degetele mele se chinuie să deznoade sârmele din gard destul cât să mă strecor înăuntru. Dacă intru pe la punctele de control, risc să mi se pună întrebări la care nu pot să răspund. Dacă se află ce am făcut, voi fi transferată pe o altă planetă şi nu va mai rămâne nimeni care să pună lucrurile cap la cap pentru a afla ce se întâmplă cu Avonul.

Ar trebui să încerc să dorm sau să mănânc ceva ca să nu mai tremur, dar aproape că nici nu mai ştiu în ce direcţie se află baraca mea. Mă pomenesc refăcând drumul parcurs de Flynn când m-a răpit pe mine şi ajung în aleea de lângă barul lui Molly. Pe-aici e plin de graffiti, unele pe jumătate şterse, altele mai noi. Unul este scris jumătate în spaniolă, jumătate în irlandeză — recunosc doar cuvântul *trodaire*. Vopseaua de un roşu-aprins s-a scurs în firişoare lungi şi subţiri înainte să se usuce, şi rămân cu ochii aţintiţi la ele.

Nu reuşesc să scap de imaginile care mi-au rămas întipărite în minte: sânge, carne arsă, piatră cu pete stacojii şi... Cutremurându-mă, îmi smulg privirea de la inscripţiile roşii de pe perete. *Nu te-a salvat ca să te laşi doborâtă*

Înainte să-mi recapăt puterea să merg mai departe, uşa din spatele barului se deschide brusc şi trei soldaţi ies împleticindu-se. După ei apare şi Molly.

— Duceţi-vă acasă, le spune el.

Deşi are un ton ferm, nu pare supărat. Se vede că cei trei răcani au băut peste măsură, dar se ţin încă pe picioare. Niciunul dintre ei nu este din plutonul meu.

Molly mă vede stând în întuneric şi înalţă capul spre mine.

— Lee?

Apasă pe întrerupătorul de la intrare şi aleea este brusc inundată de lumină. Vag îi aud pe soldaţi vorbind, chemându-mă, spunând cuvinte pe care nu le pot înţelege. Mă dau un pas înapoi, ameţită, şi inima începe să-mi bată atât de tare că nu mai pot să respir. Întind mâna, dar în aceeaşi clipă îmi dau seama că n-am de ce să mă ţin şi sunt pe punctul să mă prăbuşesc.

O mână puternică mă apucă de umăr, ţinându-mă, sprijinindu-mă. Clipesc şi văd faţa lui Molly care mă priveşte de-aproape cu ochi îngrijoraţi.

— Cred că am comanda aceea specială aici în spate, scumpo, spune el cu vocea lui blândă, dar puternică.

Replica este pentru urechile celor trei care acum se îndreaptă spre dormitoarele lor.

— Minunat, zic eu slăbită în timp ce el mă conduce spre uşa din spate.

Imediat ce mă bagă în magazia prăfuită şi slab luminată, Molly mă conduce spre o ladă veche şi mă aşază

pe ea ca să mă odihnesc fiindcă îmi tremură picioarele. Când în sfârșit ridic capul spre el, văd că mă privește cu îngrijorare și teamă.

Nici măcar Molly nu poate s-o vadă pe Chase gata să leșine fără să se întrebe dacă nu cumva a venit sfârșitul lumii.

— Arăți groaznic, spune el cu glas scăzut. S-a întâmplat ceva în timpul patrulării?

Mă uit la hainele de pe mine și observ cu surprindere că sunt pătate de noroi și ude în unele locuri. Câteva pete arată altfel. Sunt de un roșu-brun. Deschid gura, dar în loc de răspuns, mă înec și tușesc aproape isteric.

— Mă duc să-ți pun ceva de băut, spune el neliniștit și dă să pornească spre ușă.

Îi pun o mână pe braț și îl opresc.

— Nu am nevoie să beau în clipa asta. Molly... am nevoie de ajutorul tău.

Se freacă cu o mână pe capul ras, iar tatuajele răsucite în jurul degetelor par să se miște în lumina slabă a camerei din spate. Nu e prima oară când aș vrea să știu să-i citesc caracterele tatuate de sus până jos pe ambele brațe, dar deși îmi amintesc câte ceva din mandarina vorbită pe care am învățat-o de la mama pe vremea când eram copil, am uitat de mult caracterele scrise. Molly mi-a spus cândva că pe un braț are niște fragmente din *Arta războiului* și *Prințul*, iar pe celălalt citate din diverși filosofi de pe vechiul Pământ, cum ar fi Confucius, dr. King și Gandhi. *Război și pace*, îmi explicase el, când i-am spus că este un nebun. *Lumină și întuneric. Yin și Yang.*

Rebel și soldat.

Lui Molly îi plăcea să încerce să se regăsească în trecutul său cultural și îl interesau toate stereotipurile

pe care le găsea în filme și cărți vechi. Probabil de-asta m-a plăcut de cum m-a văzut — fiindcă sunt unul dintre puținii oameni din bază care pot să-i pronunțe numele real. A rămas orfan de mic — părinții lui terracolonișți l-au adus într-o lume nouă, au murit în condiții grele, iar el a ajuns să fie adoptat de o familie de pe Babel. Habar n-am cum de-a ajuns aici, într-o colonie predominant irlandeză. N-are alte legături cu originea chineză pe care o împărtășim amândoi în afară de legătura de sânge, dar aceasta nu încetează niciodată să-l fascineze. În schimb eu am rămas doar la învățăturile mamei.

Însă asta era înainte ca ea să moară, și am pierdut acea legătură pentru totdeauna.

Molly ezită, crezând în continuare că un pahar de băutură mi-ar prinde bine în ciuda protestelor mele.

— Ce se întâmplă? întreabă el într-un târziu.

— Aș vrea să aștepți un mesaj.

O parte din mine știe că n-are niciun rost, că Flynn Cormac n-are să-mi trimită acum niciun mesaj, dar cealaltă parte refuză să rupă acest ultim fir care ne leagă.

— Este important. Nu știu cine sau când îl va aduce, dar trebuie să mi-l aduci mie — să nu mai spui nimănui.

Molly încruntă din sprâncene vizibil îngrijorat.

— Gagico, în ce te-ai băgat?

Inspir adânc, simțindu-mă vlăguită după atacul de panică ce m-a cuprins când am intrat în bar.

— Nu pot să-ți spun, Baojia.

Puțini din bază cunosc numele real al lui Molly, și mult mai puțini îl folosesc. Rămâne surprins, apoi clatină aprobator din cap. Mă strânge de umăr.

— O să am grijă. Odihnește-te și tu, copilă dragă. Arăți ca moartea-n vacanță.

*

Încerc să urmez sfatul lui Molly când mă întorc în camera mea. Dar chiar şi după ce fac duş, mă spăl de urmele de sânge şi noroi şi mă îmbrac cu haine uscate şi călduroase, tot mă simt murdară. Sunt obişnuită să dorm oriunde şi oricând pot, dar în ciuda oboselii, a nevoii disperate de a închide ochii ca să uit această noapte, rămân mereu cu privirea pironită în tavan.

Poate din cauză că atunci când închid ochii, văd copilul acela din ascunzătoarea rebelilor, întins pe jos, cu o gaură imensă în cap, cu pielea şi părul din jur arse, aşa cum numai un Gleidel al Armatei ar fi putut s-o facă. Copilul pe care l-am ucis când eu nu eram eu însămi.

Mă întorc pe o parte, încercând cu disperare să scap de şuvoiul neîncetat de gânduri. Dacă aş avea pe cine să sun la telefon, fie şi pentru o banală conversaţie, aş face-o. Deşi Towers este extrem de intransigentă când vine vorba despre folosirea sateliţilor de retransmisie ca să ne uităm la HV, avem legături bune şi clare pentru lansarea mesajelor de pe Avon. Dar noi nu suntem făcuţi să avem prieteni — nu ni se oferă această şansă. Cu doi ani în urmă i-aş fi sunat pe camarazii mei răcani, dar acum ne-am risipit prin galaxie. Nu mai am pe nimeni. Alexi mi-a fost cel mai apropiat. Toţi ceilalţi cu care am servit în Armată nu mai sunt. Au murit sau au fost detaşaţi pe alte planete atât de îndepărtate încât este ca şi cum ar fi murit şi ei.

Uneori mă gândesc că ne izolează în mod intenţionat. Asta mă face să mă întreb cum ar fi arătat viaţa mea dacă aş fi rămas la orfelinat, dacă nu m-aş fi înrolat în Armată. Sau dacă aş fi reuşit să renunţ la dorinţa mea

de răzbunare. Fostul meu căpitan îmi spunea mereu că trebuie să găsesc ceva *pentru* care să lupt, nu doar un motiv ca să lupt. Dacă l-aş fi ascultat, aş fi avut prieteni cu care să păstrez legătura după ce au fost detaşaţi în altă parte?

Nu ştiu de ce mi-a venit în minte fostul meu căpitan, dar acum îmi dau seama că aş vrea să fie aici. Avea un fel de a face ca lucrurile imposibile să pară posibile, ca şi cum escaladarea unui munte sau traversarea unei câmpii n-ar fi cine ştie ce.

Mă ridic brusc în capul oaselor fiindcă mi-a venit o idee. *Căpitanul meu*. Flynn şi cu mine încercăm să înţelegem în ce fel este implicată compania LaRoux Industries. Ce căuta un cip de identitate LaRoux pe locul bazei secrete dispărute. Cum am putut să fiu atât de proastă? Fostul meu căpitan n-a mai fost pe Avon de mai bine de un an de zile şi s-ar putea ca faima şi bogăţia să i se fi urcat la cap, dar chiar şi-aşa nu cred că ar refuza să mă ajute dacă l-aş ruga.

Arunc pătura de pe mine şi mă aşez pe scaun. Mătur cu o mână toate obiectele de pe birou, apoi cu cealaltă apăs pe partea de sus a ecranului. Acesta se ridică din blatul biroului în care este încastrat şi se deschide ascultător, adaptându-se automat la înălţimea mea. Tastatura se ridică după el, ieşind din spaţiul de sub ecran. Aici n-avem sistem de monitorizare oculară — doar chestii low-tech, care nu le-ar fi de mare folos rebelilor dacă ar pune mâna pe ele.

Încep cu liniile de cod de care am nevoie ca să ajung la ecranul de lansare a apelului. Doar pentru că ecranul meu nu este ultra-performant nu înseamnă că nu poţi să faci o mulţime de lucruri cu ajutorul lui dacă ştii cum. Iar

omul pe care am de gând să-l apelez este cel care a avut grijă să învăț lucruri pe care alții nu le-au învățat.

După ce verific dacă sunt spionată cu vreun program de captare a tastelor pe care le apăs și mă asigur că lucrez fără să fiu înregistrată, încep. Introduc adresa de rețea, adăugând o nouă linie de cod ca să mă asigur că solicitarea mea va pleca printr-un proxy securizat, ascunzând locația apelului meu. Adaug taguri de confidențialitate ca să semnalez o convorbire personală aprobată și mă scot din registrul bazei — nu este perfect, dar dacă nu „sapă" nimeni, nici n-o să se vadă că am lansat un apel.

Însă degetul meu ezită deasupra tastei ENTER. Distragerea atenției prin stabilirea unei linii securizate nu poate dura mult. Dacă el s-a schimbat și nu mai este același om alături de care am luptat? Dacă cineva îmi monitorizează activitatea calculatorului în ciuda eforturilor mele de a-mi acoperi urmele? Dacă...

Închid ochii. Aș putea găsi o mie de motive ca să nu-l apelez. Și doar unul singur ca să-l sun: am încredere în el. Apăs tasta cu hotărâre și mă las pe speteaza scaunului cu ochii închiși, așteptând ca apelul să plece prin satelitul de retransmisie de deasupra mea și să se conecteze la rețeaua hiperspațială.

După o tăcere interminabilă, în difuzoare se aude un mic cârâit și percep o undă de lumină prin pleoapele închise.

— Ce-i? întreabă o voce morocănoasă, iritată, adormită.

Deschid ochii și îl văd. La el este întuneric, de parcă s-ar afla în camera mea, dar îl văd luminat de monitorul calculatorului său. În semiîntuneric, are o figură palidă, fantomatică.

În ciuda luminii slabe, arată bine. Mai bine decât mi-l amintesc. Nu poartă tricou și nu mai are nici tăblițele de

identificare la gât. Și-a lăsat părul să crească și are o dezinvoltură în expresia gurii pe care nu i-o știam. De parcă a găsit ceea ce căuta — acel ceva pe care îl caută fiecare dintre noi, în tranșee, buncăre și mlaștini.

— Domnule? bâigui eu simțindu-mi deodată gâtul uscat.

El deschide ochii mai bine, clipind somnoros.

— Lee?

Înalță ușor capul.

În difuzoare se aude o voce înfundată și somnoroasă; nu e vocea lui.

— Tarver, spune nerăbdătoare vocea. Vino înapoi în pat.

Mai e cineva în camera lui. O femeie.

Merendsen se uită peste umăr, dar în spatele lui nu se vede decât întunericul din cameră.

— Culcă-te la loc, Lilac.

În ciuda vorbelor repezite, se simte o tandrețe în vocea lui care, în mod ciudat, face să mi se strângă inima. Simt că îmi ard obrajii — nu m-aș fi așteptat să-l aud vorbind pe un astfel de ton. Brusc mă întreb de la ce anume îl deranjez. Ar putea fi dezbrăcat, după câte îmi dau seama; pe ecran apare doar de la brâu în sus.

Apoi se întoarce spre mine încruntat și tandrețea din glas îi dispare, rămânând doar exasperarea omului trezit din somn.

— Lee, tu știi cât este ceasul aici?

Nu m-am gândit să verific diferența de fus orar. Nici nu mi-a trecut prin cap, atât eram de disperată să văd o figură cunoscută în care să pot avea încredere.

— Scuze, domnule.

Nu mai lucrează în cadrul Armatei, dar n-aș putea să-i spun altfel.

Acum că s-a mai dezmeticit, văd că pe chip începe să i se citească nedumerirea. Nu-l învinuiesc. Nu mai lucrăm împreună de un an de zile, n-am mai vorbit unul cu altul de nouă luni.

— Ce s-a întâmplat, Lee?

Ezit, aşteptând să aud zgomote în camera din spatele lui. Nu se aude nimic, dar ştiu foarte bine că fiica lui Roderick LaRoux stă în patul lui Merendsen şi aude tot ce spun.

— Puteți să vorbiți din altă cameră?

Merendsen face o pauză.

— A adormit. Nu-i nicio problemă.

Scutur din cap, înghițind în sec, fiindcă nu îndrăznesc să vorbesc.

Merendsen priveşte uşor în jos, uitându-se la figura mea de pe ecran, nu la cameră. Ridic privirea şi mă uit în micul orificiu din partea de sus a ecranului ca să poată să-mi vadă ochii.

El nu zice nimic, ci se ridică de la birou. Constat că este îmbrăcat, purtând nişte pantaloni cu şiret care îi atârnă lejer, dar îmi dau seama că l-am sculat din pat. Iese din lumina reflectată de monitor şi, pe măsură ce camera web se autoajustează, văd doar o formă întunecată care se îndreaptă spre pat şi se apleacă. O aud pe Lilac LaRoux protestând pe un ton plângăcios şi văd nişte brațe ridicându-se şi încercând să-l tragă spre ea.

Un schimb de cuvinte în şoaptă. Râsul scurt şi amuzat al lui Merendsen. Un oftat în semn de capitulare. Tăcere. Apoi sunetul uşor şi inconfundabil al unui sărut.

El se întoarce la calculator.

— O secundă.

Se produce un fâşâit şi o perturbare a imaginii, iar eu îmi dau seama că are un singur computer mobil, nu se află într-un loc cu monitoare în fiecare cameră.

Bruiajul dispare după un minut şi îi văd din nou chipul. Camera web se refocalizează, adaptându-se unui alt nivel de luminozitate şi observ că este undeva afară. Este noapte, iar peisajul din spatele lui este scăldat în lumina albastră-argintie a lunii. Tot ce pot să văd este un câmp cu flori.

— În regulă, Lee.

Merendsen inspiră adânc, ceea ce ştiu că este un îndemn la calm.

— Spune-mi despre ce este vorba.

Mi s-a uscat gâtul atât de tare încât abia pot să mai vorbesc. Îmi pare atât de schimbat şi totodată acelaşi, încât simt că mă cuprinde o timiditate neobişnuită cum n-am mai simțit de când am plecat de pe Verona.

Se apleacă spre monitor.

— M-ai apelat în toiul nopții ca să te zgâieşti la freza mea zbârlită?

Umorul ăsta al lui îmi este atât de familiar încât simt că mi se strânge inima. Din nou scutur din cap.

— Domnule... pot să am în continuare încredere în dumneavoastră? Ce mi-ați spus atunci când ați fost detaşat în altă parte este valabil şi acum?

Merendsen devine serios.

— Întotdeauna, Lee.

Are vocea fermă, aşa cum mi-o amintesc. Vocea unui *adevărat* lider.

— Întotdeauna, ai înțeles?

Mi se înceţoşează vederea, de parcă m-aş îneca, şi mă chinui să respir.

— Logodnica dumneavoastră. Cât de bine o cunoașteți?

— O cunosc mai bine decât oricine, Jubilee, răspunde el, deși pe un ton circumspect.

Folosește numele meu întreg în mod deliberat. Știe că numai părinții mei îmi spuneau așa, știe că lucrul ăsta îmi provoacă suferință — mă testează. Mă testează să vadă cât sunt de hotărâtă, cât de mult am nevoie de ajutorul lui.

— De ce mă întrebi despre Lilac?

Ridic bărbia și privesc în lentila din micul orificiu al camerei web.

— Am nevoie de informații despre corporația tatălui ei.

— Vrei să-l spionez pe viitorul meu socru?

Încerc să nu bat în retragere; dar auzind aceste cuvinte, regret că l-am contactat pe fostul meu căpitan.

— Nu, domnule. Vreau să spun...

— Fiindcă eu și Lilac am devenit specialiști în privința asta.

Mă holbez la ecran, amuțind de uimire.

— Lee, nu cred că vrei să ai de-a face cu compania LaRoux Industries. Nu știu despre ce este vorba, dar... nu te băga. Înfrânge-ți instinctul și vezi-ți de treaba ta.

— Nu pot. Aici mor oameni și cred că LRI este de vină. Aveam pe cineva, dar acum s-a dus. Am rămas doar eu, domnule. Nu mai este nimeni care să cerceteze ce se întâmplă.

— Lee, spune el încet, adoptând același ton ca și mine. Unde ești?

— Pe Avon.

El nu răspunde imediat, dar se schimbă la față. Deși nu înțeleg de ce, în privirea lui se citește teamă. Îngrijorare. De la o distanță de milioane de ani-lumină, el a reușit să vadă pe chipul meu ecoul celor întâmplate aici.

— Pe Avon? repetă el într-un târziu pe un ton aspru. Ești încă pe Avon?

Clatin din cap, neîndrăznind să vorbesc. Îmi vine să plâng, ca să mă descarc. Până să intre Flynn în viața mea, n-am mai plâns de când eram pe Verona. Am impresia că am adunat un șuvoi de lacrimi ce stă să erupă în acest moment. Dar Merendsen este ultimul om din lume care aș vrea să mă vadă plângând.

El scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nimeni nu rezistă acolo mai mult de o lună — eu abia am rezistat două.

— Sunt bine, mint eu. Dar se apropie inspecția planetară din partea Consiliului și aici situația devine explozivă. Și s-ar putea ca de vină să fie LaRoux Industries.

— Ce se întâmplă?

Aș vrea să-i spun despre baza pe care am văzut-o când eram cu Flynn în mlaștină și care — culmea! — a dispărut, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Furia, zic eu în schimb. E din ce în ce mai rea. Mai puternică.

— Nu mai sta acolo, spune el imediat. Pleacă. Cere să fii transferată. Dezertează dacă e nevoie.

— Să dezertez, repet eu pe un ton ezitant.

Am impresia că-mi fuge podeaua de sub picioare.

— Domnule, eu nu...

— Lee, nu te înșeli în privința lui LaRoux, spune Merendsen pe un ton sumbru și privirea i se adumbrește. Am văzut documente în care se vorbea despre Avon când eram..., când am cunosut-o pe Lilac. Am crezut totuși că experimentele de-acolo s-au terminat de mult. Am crezut că le-am pus capăt.

— Ce experimente?

El ezită, privindu-mă încruntat.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, spune el într-un târziu. Lee, rezistă. Am să mă gândesc la o modalitate de a ajunge acolo.

— Nu, răspund eu, apropiindu-mă și mai mult de monitor de parcă așa m-ar auzi mai bine. Domnule, nu vă ceream să veniți. Situația cu Fianna este prea periculoasă, iar acum sunteți civil. Eu doar caut informații pe care să le putem aduce în atenția superiorilor ca să lămurim lucrurile.

— N-am să stau aici cu mâinile încrucișate până aflu că ai fost lichidată pe ascuns pentru că ai pus niște întrebări care n-ar trebui puse.

Vocea lui Merendsen devine precipitată, trădând o încordare neobișnuită. Se apleacă și el spre monitor — suntem la o distanță de câțiva centimetri unul de altul, deși ne despart lumi întregi.

— Sunt lucruri pe care nu le pot spune printr-o linie de comunicații, chiar dacă este una securizată.

Ușurarea pe care mi-a produs-o răspunsul lui la suspiciunile mele legate de LaRoux Industries începe să se risipească rapid, lăsând în loc o senzație de groază, apăsătoare și glacială. Ce secret poate fi acesta — mai grav decât Furia, mai grav decât a-ți spiona propriul socru și decât a recunoaște că ai văzut niște documente demult îngropate — încât preferă să zboare jumătate din galaxie, până pe o planetă sfâșiată de război, ca să mi-l spună?

— Am să vin acolo, continuă el. Aici nu prea vin mijloace de transport, dar găsesc eu o soluție. Va trebui s-o las pe Lilac aici — nu pot s-o mai implic în povestea asta. Nu știu ce s-ar întâmpla.

Mă abțin să-i spun că ultimul lucru pe care mi l-aș dori este s-o aducă aici pe Lilac.

El continuă să vorbească.

— Mă aștepți, da? Vorbesc serios, căpitane. Până ajung eu acolo, să nu fugi și să nu faci nimic riscant cum îți e obiceiul.

— Da, domnule, spun eu clătinând din cap.

— Juri?

În mod bizar, în fața ochilor îmi apare figura lui Flynn. Ar putea dura săptămâni întregi până să urce Merendsen la bordul unei nave ca să ajungă aici. Dacă, prin absurd, Flynn îmi trimite vorbă prin Molly că are nevoie de mine? Cum să promit că rămân aici fără să fac nimic în timp ce viața idiotului ăluia ar putea fi în pericol?

Dar apoi îmi dau seama de un lucru: nu-mi stă deloc în fire să gândesc așa. În ce univers căpitanul Lee Chase ar risca viața, integritatea și siguranța oamenilor săi pentru un rebel exilat și pentru planeta pentru care el dorește să moară?

Nu există nimic pentru care merită să risc toate astea.

Clatin încet din cap, ignorând senzația de gol în stomac în timp ce vorbesc.

— Jur să nu fac nimic riscant!

Merendsen mă privește neîncrezător, văzând că ezit. Dar apoi clatină din cap și se relaxează.

— Vin acolo cât pot de repede.

Monitorul devine negru și apare un text alb: CONVORBIRE TERMINATĂ.

Împing tastatura și ecranul se rabatează, retrăgându-se silențios în locașul din masa de lucru. Ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Încerc să nu mă gândesc la ce ar spune Flynn dacă ar şti ce am făcut. Dimineață am să-i las un mesaj la Molly. Nu prea am ce să-i spun în afară de faptul că s-ar putea să găsesc curând o soluție. Nu va fi de ajuns. S-ar putea să nu fie niciodată de ajuns şi îmi vin mereu în minte suferința şi supărarea lui, aversiunea lui față de mine şi de lumea mea.

Ştiu că nu va primi mesajul meu; ştiu că este un fugar şi că baza asta este ultimul loc unde s-ar mai întoarce. Dar dacă îi las vorbă este ca un fel de consolare. De speranță. Un semn că n-am renunțat. Că dacă el se va întoarce...

Dar acum a plecat. Sunt singură.

— Xiao Jie, mei kan jian ni lai guo zher.
Tresare la auzul vocii — de ani de zile nu i-a mai vorbit cineva în limba mamei ei. Când se întoarce, vede o matahală de bărbat, mare cât un munte şi plin de tatuaje, care stă în spatele barului. E prima ei seară liberă de când a fost transferată ca și acum îi pare rău că nu s-a dus direct la baracă.
— Îmi pare rău, i-o taie fata. Nu vorbesc mandarina. Nu este o minciună. N-a mai vorbit-o de la moartea părinților ei.
— Am înțeles, răspunde barmanul zâmbind prietenos, dar știind acest lucru de parcă i-ar putea citi gândurile. Eu sunt Molly. Bun venit pe Avon.
Fata nu-şi poate lua privirea de la el, mirată de contrastul dintre vocea lui prietenoasă şi înfățișarea de bărbat musculos şi tatuat.
El râde, obişnuit probabil să fie judecat greşit de către oameni. O clipă, fetei i se pare că seamănă puțin cu tatăl ei, deși n-au nimic în comun.
— Avem fiecare trecutul nostru, spune el ridicând un braț și arătând spre tatuajele ce par că se mişcă şi se schimbă sub privirile ei. Dar aici trebuie să alegi ce păstrezi.

bată mai repede, dar mă străduiesc să merg încet şi calm, făcându-mă nevăzut pe strada alăturată, la adăpostul clădirilor. Ăsta e secretul — fără mişcări rapide, bruşte, care să atragă atenția.

Sunt trei siluete care vin pe stradă şi nu sunt trodairí. Nu merg în acelaşi pas, bătând pământul cu piciorul. Dar se mişcă prudenți, furişându-se, şi recunosc această mişcare un moment mai târziu: sunt din Fianna. În frunte este McBride, flancat de alți doi; pe unul nu-l recunosc, dar dintr-o privire îmi dau seama cine merge în stânga lui. E Sean.

În timp ce ei se apropie de intersecție, mă lipesc de peretele unei case, aplecând capul astfel încât haina mea cenuşie nici nu se deosebeşte de ziduri — cel mai bine este să rămân nemişcat, la adăpostul întunericului.

McBride trece țanțoş de parcă ar fi stăpânul oraşului, ceilalți doi urmându-l îndeaproape. Vine dinspre bază şi se îndreaptă spre marginea oraşului; indiferent ce treabă a avut acolo, a terminat-o. Sean are gluga trasă pe cap, dar îi văd gura care altădată era mereu zâmbitoare, surâzătoare — acum are o expresie dură, încrâncenată. Fără Fergal, fără mine, nu mai are pe nimeni.

Mi-aş dori atât de mult să mă duc la el — parcă mă şi văd ieşind la vedere, strigându-l —, dar rămân pe loc, cu pumnii încleştați, în timp ce ei dispar în semiîntuneric. Inima mă îndeamnă să mă duc după Sean, dar mă abțin şi plec pe drumul meu. Am venit aici cu un motiv şi, dacă vreau să-l ajut — să-i ajut pe toți —, trebuie să merg mai departe.

Sunt cât pe ce să dau nas în nas cu un pluton de trodairí. Sunt încă la un bloc distanță, dar eu, cu gândul la vărul meu, îi observ cu câteva secunde înainte să

traversez strada. Înjurând în sinea mea, mă retrag din nou în umbră şi îi urmăresc cum se apropie. Ei se mişcă altfel decât rebelii, cu hotărâre, şi în momentul acela îmi dau seama că de fapt sunt pe urmele rebelilor. Îi urmăresc pe Sean şi McBride.

Mă aplec, scormonind în noroi până găsesc o piatră mică şi alunecoasă. Cu o mişcare iute o arunc pe strada laterală, apoi mă retrag în umbră în timp ce trodairíi schimbă direcția de mers, abandonându-i pe rebeli, ale căror siluete se îndepărtează, atraşi de acest zgomot nou, mai apropiat. Este tot ce pot să fac pentru ei ca să câştige un avans şi sper că e suficient.

Mă furişez repede pe a treia stradă şi număr casele până ajung la casa lui Davin. Acum, a Sofiei, deşi nu pentru mult timp. Încă n-a împlinit şaisprezece ani, practic nu e adult. Sunt şanse s-o trimită cu următorul transport care pleacă din portul spațial. Mă opresc în fața uşii şi bat uşurel, uitându-mă să văd dacă mai apare vreo patrulă.

Îi ia mult timp până răspunde — destul cât să-mi dau seama că probabil a aşteptat să audă sunetul paşilor mei îndepărtându-se. Apoi uşa se crapă puțin şi în prag apare fata pe care o ştiam, suplă, cu părul blond-zmeuriu. Are un bandaj care i se vede din gulerul rochiei şi un altul la încheietura mâinii, ceea ce îmi aminteşte că fata din înregistrarea atentatului n-a fost prea departe când a avut loc deflagrația. Parcă este o fantomă, cu pielea albă, nevăzută de soarele Avonului care nu apare niciodată, contrastând cu cearcănele adânci de sub ochi, ca nişte semicercuri întunecate. E trasă la față de atâta suferință.

Abia dacă se uită la mine, privirea ei alunecând spre strada noroioasă.

— Mulțumesc, spune ea obosită pe un ton răguşit, dar nu mai am nevoie de mâncare.

Şi dă să închidă uşa.

— E bine, zic eu scoțând mâinile din buzunar ca să-i arăt că sunt goale. Fiindcă nu am așa ceva. Sof, sunt eu, Flynn. Lasă-mă să intru până nu mă vede cineva.

Brusc devine atentă şi mă priveşte surprinsă, cu buzele întredeschise, şi preț de o clipă nu mai pare supărată. Există un cod între oameni ca ea — orăşeni — şi Fianna. Chiar dacă nu sunt de partea noastră, ne ignoră când trecem pe lângă ei şi le spun soldaților că n-au văzut nimic. Nu e un secret faptul că mulți dintre ei ar vrea ca noi să câştigăm şi, chiar dacă Davin era un om prudent, sper din tot sufletul că fata care obişnuia să fure cărți din clasă pentru ca apoi să născocească nişte minciuni fantastice ca să iasă basma curată, are mai mult entuziasm în ea. Şi că nu şi-a pierdut de tot acel entuziasm.

După un moment care mi se pare că durează o veşnicie, se apleacă afară să se uite în stânga şi-n dreapta pe strada pustie, apoi se dă la o parte şi mă pofteşte înăuntru. Casa este mică, exact ca toate celelalte din oraş. Ici-colo se văd lucruri de-ale Sofiei — ibricul roşu-aprins pe aragaz, o fâşie de mătase de import atârnată pe perete. În rest pereții sunt vopsiți în obişnuitul galben-pal liniştitor, iar mobilierul anost este model standard. Cizmele lungi de cauciuc ale tatălui ei sunt încă atârnate lângă uşă, împreună cu trusa de testare. Înainte de noua lui slujbă la depozitul bazei, Davin se ocupa cu prelevarea eşantioanelor pe care le aducea în laboratoare pentru ca tehnicienii să confirme, ca întotdeauna, că pe Avon nu există viață bacteriană, fără de care planeta nu poate deveni un mediu normal. Pe măsuța din mijlocul camerei

sunt stivuite vase şi oale cu mâncare aduse de vecini şi prieteni care şi-au arătat astfel compasiunea pentru pierderea suferită de Sofia.

Ea închide uşa în urma mea şi se întoarce spre mine. Ultima dată când am vorbit eram aproape de aceeaşi înălțime, iar ea încerca să mă pună la pământ în curtea plină de noroi a şcolii. Acum sunt cu aproape zece centimetri mai înalt decât ea. Îmi caut cuvintele, ceva de spus, ca să-i arăt că-i împărtăşesc durerea, dar ea mi-o ia înainte.

— Ce dracu' ai pățit?

Spre surprinderea mea, încep să râd. Deşi e un râs trist, presiunea din piept îmi dispare. N-am mai vorbit cu un om de trei zile.

— Probleme în mlaştină, ce să pățesc? zic eu, iar ea zâmbeşte scurt. Îmi pare rău, Sof. Aş vrea să pot să-ți spun ceva care să conteze. Dar ştiu că nu am ce.

Ea strânge din buze şi se uită în altă parte. Pare atât de obosită.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Flynn. Figura ta apare pe toate holopanourile din oraş. Să răpeşti un ofițer? Ce se întâmplă?

— E o poveste incredibil de lungă. Ascultă, Sof, nu am unde să mă duc. Am venit aici pentru că... pentru că m-am gândit că tu m-ai putea înțelege.

— N-ai unde?

Încruntă sprâncenele şi îmi dau seama că nu i-a spus nimeni de masacru, de alegerea mea de-a o salva pe Jubilee.

— Dar peşterile...

Înghit cu greu. Au trecut trei zile şi tot nu pot vorbi despre asta.

— McBride mă vrea mai abitir decât soldații. Am făcut o alegere și ei nu înțeleg de ce am făcut-o.

Sofia mă privește ușor mirată, dar se pricepe prea bine să-și ascundă sentimentele ca să-mi arate și altceva din ce simte.

— Ce-ai făcut?

— Am salvat viața unui soldat. După ce ea a...

Strâng din dinți în încercarea de a-mi stăpâni emoția.

— Din cauza Furiei.

Își mută privirea spre cizmele lungi de la ușă, apoi vine și se reazemă de mine, dând frâu liber tristeții ei alături de a mea.

— Am nevoie de un loc unde să dorm o noapte, șoptesc eu. Și de niște răspunsuri. Știu că este periculos. Am să plec până dimineață.

— Vino, zicea ea cu blândețe. Am să scot niște apă să te speli. Îți împrumut niște haine de-ale tatei.

Vorbește pe un ton egal, dar deși am fost separați mulți ani de această luptă pe care am moștenit-o, încă o cunosc foarte bine. Îi văd suferința clar imprimată pe chip.

— Vei sta la mine cât timp ai nevoie.

Inima îmi bate cu putere, teama și ușurarea luptându-se în sufletul meu.

— Sof, nu pot să accept. Dacă mă găsesc aici, te vor aresta și pe tine. Cum poți să...

— Pentru că ai încercat s-o salvezi de Furie, mă întrerupe ea, și vocea ei capătă acea însuflețire pe care mi-o amintesc de când eram copii. Pentru că, dacă cineva ar fi încercat să-l salveze pe tatăl meu, l-aș fi ținut ascuns pe omul ăla până veneau soldații să mă scoată din casă.

*

Umplu bazinul de patru ori cu apă rece până dau jos toată mizeria de pe mine, dar Sofia continuă să aducă găleți cu apă de la pompă. Deși cămașa și pantalonii pe care mi-i găsește sunt mult prea largi, hainele curate și uscate, fără urme de sânge sau murdărie, îmi dau o senzație de fericire. Dar când mă așez pe podea în fața micii sobe, mă iau iar gândurile; stau cu ochii ațintiți la manșetele pantalonilor care au fost îndoiți cu grijă de mai multe ori. Cusăturile sunt ordonate și îngrijite; ața folosită are culoarea crem.

Când se așază și Sofia, dându-mi o felie groasă din ceea ce localnicii numesc *arán*, observ că ața cu care retușează manșetele pantalonilor tatălui ei este de aceeași culoare cu tunica ei care este cu câțiva centimetri mai scurtă decât ar trebui.

Închid ochii și brusc pâinea capătă gust de cenușă în gura mea. Asta nu este lupta ei — și totuși este. Este a noastră, a tuturor. Însă mi-aș dori să nu aibă acest final violent.

— Tu nu mănânci? întreb eu după ce înghit o îmbucătură.

Ea ridică din umeri, privind în gol la cărbunii aprinși din sobă.

— Se pare că acum numai asta fac: mănânc și dorm. Oamenii tot vin să-mi aducă mâncare. Nu pot s-o mănânc pe toată — acum nu mai sunt decât eu.

Întotdeauna au fost doar ei doi, Sofia și tatăl ei, de când eram copii. Mama ei a plecat când a izbucnit prima revoltă și, din câte știu, Sofia n-a mai auzit nimic de ea de-atunci. Mă uit la cutiile cu mâncare stivuite pe masă.

— Tu erai, nu? o întreb cu glas scăzut, deși suntem singuri. Fata din înregistrarea de pe camerele de supraveghere, chiar înainte de... chiar înainte.

Se schimbă la față și închide ochii, înghițind cu greu și roșind. Aș vrea s-o iau de mână, să-i arăt că și eu simt acest chin, dar starea ei de încordare mă ține pe loc.

— Știi, șoptește ea, s-ar zice că partea cea mai rea din povestea asta este felul cum sunt privită. N-au murit numai soldați în explozie. Și oamenii de-aici au pierdut o rudă. Toți se uită la mine de parcă ar fi trebuit să știu că urma să se întâmple sau ar fi trebuit să împiedic asta. Dar nu-mi pasă.

Vocea i se subțiază și o înecă plânsul.

— Doar că mi-e dor de tata.

Tristețea ei o stârnește pe-a mea, rezonând în pieptul meu. Nu singurătatea ar trebui să fie partea cea mai rea; n-ar trebui să mă doară sufletul pentru că mi-e dor de o trodaire pe care o cunosc de numai câteva săptămâni. Pentru că tot Furia mi-a răpit-o și mie.

— N-aveai de unde să știi, murmur eu. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Ea inspiră scurt, strângându-și genunchii la piept și cuprinzându-i cu brațele.

— N-a fost el, Flynn. Știu că au înregistrarea, știu că ei spun că el avea detonatorul. Dar nu plănuia nimic. Nu voia să se implice în luptă. Era confuz, obosit, dar am crezut că era doar din cauza stresului de la noua lui slujbă de la bază. N-ar fi făcut niciodată ceva ca să-mi pună mie viața în pericol și, chiar dacă ar fi fost cumva obligat, aș fi observat.

Privește în gol, rememorând acele ultime clipe.

— Aș fi știut.

— Te cred, Sof.

Privirea îmi cade din nou pe bandajele ei.

— Atunci, dacă mă crezi, să știi că ești singurul.

Se uită în ochii mei și văd clar amărăciunea din sufletul ei.

— Trodairíi spun că rudele atentatorilor nu recunosc niciodată că aceștia sunt capabili de violență.

— Furia — chestia asta care credeam că era doar o scuză de-a trodairílor — chiar există. Am văzut-o.

Mă forțez să mai iau o îmbucătură de *arán*. Sunt lihnit, dar tot mă doare gâtul la fiecare înghițitură.

— Și dacă s-a molipsit și tatăl tău, înseamnă că situația este din ce în ce mai gravă.

— Eu i-am făcut rost de slujba aceea, spune ea liniștită, fără să trădeze nimic prin limbajul trupului. Fiindcă stătea în apă toată ziua ca să preleveze eșantioane, i se agravase artrita într-atât încât dimineața abia mai putea să meargă. Am vorbit cu ofițerii de la aprovizionare să-l angajeze ca magazioner.

Încă de când era copil, Sofia știa să vorbească și ne scotea din orice încurcătură.

— Dacă n-aș fi intervenit eu, șoptește ea privind pierdută spre cizmele lungi de cauciuc de lângă ușă, el nici măcar n-ar fi fost acolo.

Dimineață sunt trezit din somn de răpăitul grindinei pe acoperiș și sar speriat. Sunt înconjurat de zidurile urâte, din prefabricate, și o clipă mă simt complet dezorientat. Apoi îmi aduc aminte: sunt la Sofia, dorm în fosta cameră a tatălui ei.

Iar zgomotul care se aude nu este grindină. Sunt focuri de armă în depărtare.

Dau la o parte pătura subțire și, năuc, mă ridic în picioare și deschid ușa din spate. Drumurile noroioase ale orașului sunt pline de oameni fugind care încotro, civilii încercând să se adăpostească. Focurile de armă se aud dinspre mlaștini. Probabil că patrulele care împânzeau orașul i-au găsit pe McBride și oamenii lui — sau McBride i-a atras într-o capcană. Tactică inventată de sora mea. Și pe care am transmis-o și eu mai departe.

Plutoane întregi de soldați se îndreaptă în marș forțat în direcția de unde se aud împușcăturile. Nici urmă de Jubilee, dar nu cred că aș putea să-mi dau seama dacă se află printre ei. Când sunt echipați cu căști, veste antiglonț și alimentatoare pentru muniție, nici nu-ți dai seama care sunt bărbați și care femei. Toți arată la fel.

O mână mă apucă de braț și mă trage înapoi în casă.

— Să nu te vadă, șoptește Sofia, cu fața îmbujorată de somn.

Îmi aruncă în brațe cămașa tatălui ei, moment când îmi dau seama că, buimac de somn, am ieșit pe jumătate dezbrăcat, apoi mă îndepărtează de la ușa din spate.

Ușa se trântește, dar tot mai aud zgomotul îndepărtat al împușcăturilor.

Luptele continuă toată ziua, răsunând din locuri diferite; aceste schimbări arată că McBride este încă acolo și, chiar dacă n-a învins, cel puțin rezistă. Armata a adus mai multe arme — dar McBride și Fianna știu acest teren mult mai bine decât soldații care nu rezistă mai mult de o lună–două înainte să fie transferați în altă parte.

Sofia se aventurează afară de vreo două ori, aducând la întoarcere frânturi de informații. Prin ea aflu că au izbucnit ostilitățile în ciuda întăririi securității bazei, că rebelii din mlaștini au declanșat un atac de tip gherilă — îi scoate pe soldați din ascunzători cu tactica lovește și

fugi, apoi îi atrage în locuri unde sunt vulnerabili. Asta îi obligă pe soldați să joace după regulile lor, să lupte pe teren, privându-i de avantajul tehnicii de luptă pe care trupele organizate îl au asupra noastră.

E un chin pentru mine să nu pot să ies ca să împiedic toate astea sau să ajut. Oare Sean o fi acolo? M-ar împușca dacă m-ar vedea? Aș da orice ca să am șansa să vorbesc cu el, să-l fac să mă asculte, să înțeleagă de ce m-am așezat între el și Jubilee. Nu-mi iese din minte suferința lui — clipa când a îndreptat arma spre mine, când toți anii petrecuți împreună n-au fost de ajuns pentru a trece peste distanța dintre noi. Împușcătura armei lui încă îmi răsună în urechi. Nu m-a nimerit pentru că s-a răzgândit în ultima secundă? Sau pur și simplu pentru că îi tremura prea tare mâna ca să țintească bine?

Sofia încearcă să mă pună la muncă pentru a-mi distrage atenția, arătându-mi mobila care trebuie reparată și apa care se scurge din tavanul de care tatăl ei a tot vrut să se ocupe. Muncesc cu mâinile, dar mintea îmi lucrează frenetic, tresărind speriat de fiecare dată când aud o împușcătură dintr-o nouă direcție.

— Crezi că ea e acolo? întreabă Sofia într-un târziu văzând că scap șurubelnița din mână pentru a treia oară în timp ce încerc să repar un scaun șubred. Femeia-soldat pe care ai salvat-o?

— Nu știu, răspund eu scurt. Probabil.

— Nu pot să cred că te-a părăsit după toată povestea asta, când n-ai unde să te duci.

În ciuda celor spuse de ea, simt aversiunea și teama din vocea Sofiei de fiecare dată când vorbește despre soldați, despre Jubilee.

— Eu am părăsit-o *pe ea*, șoptesc eu.

Șurubelnița mi se pare grea ca plumbul și îmi las mâna să se odihnească pe coapsă.

— Am salvat-o pentru că aveam nevoie de ea vie. Nu pot să aflu de unul singur ce se întâmplă, dar nu pot...

Îmi piere vocea de parcă cineva mi-ar fi dat un pumn în burtă.

Sofia nu răspunde imediat.

— Îmi pare rău, spune ea după un lung moment de tăcere, pe un ton mult mai blând de data asta. Știu cât este de dureros să stai, să aștepți, să știi că s-ar putea să nu afli niciodată răspunsurile.

Ridic privirea și văd că se uită la mine cu ochii ei cenușii, atenți și interesați.

— Ce pot să fac? mă întreabă într-un târziu.

— Ai făcut deja prea mult, îi răspund. Am să plec în curând. Nu pot să te las să-ți asumi acest risc.

Măcar de-aș ști unde să mă duc pe urmă.

— Nu ești singurul care a pierdut pe cineva, răspunde ea pe un ton tăios. Îmi aleg singură riscurile pe care mi le asum, Flynn.

Când mă uit din nou la ea, văd că mă privește cu hotărâre și cu pumnii strânși. Îmi aduc aminte că, atunci când era copil, avea întotdeauna grijă să nu trădeze nimic prin limbajul trupului, prin vocea ei; deși avea un talent înnăscut de a-i citi pe alții, nu voia ca alții s-o citească pe ea. Acum mă întreb dacă așa vrea ea, să mă lase să văd acest lucru. Să-mi arate această nevoie.

— Există un loc, zic eu încet, unde ea îmi va lăsa un mesaj dacă află ceva. Dar nu pot risca să mă duc eu.

— Unde? întreabă ea repede.

— La Molly Malone, în bază.

— Ține ușile încuiate și lumina stinsă până mă întorc.

Fata așteaptă, ascultând balada tech-rock puternic sintetizată care cântă la tonomat. Băiatul cu ochi verzi trebuia să se întâlnească la Molly cu ea, dar de fiecare dată când se deschide ușa, e altcineva. O femeie înaltă, cu părul blond, se așază pe scaunul din celălalt capăt al barului; un soldat cu privire zâmbitoare, mergând la brat cu o roșcată veselă, ocupă colțul din spate; un tip cu părul roz vrea să-i ofere unei fete ceva de băut, dar ea nu vrea să bea și el renunță până la urmă.

Mama fetei se așază pe scaunul de alături și încearcă să intre în vorbă cu ea.

Dar fata nu vrea să asculte.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, insistă ea. Nu pot să fac asta de una singură.

Până și fantoma din Verona a dispărut.

21. Jubilee

Au trecut patru zile şi n-am primit nimic de la Flynn; nici măcar n-a primit mesajul pe care i l-am lăsat la Molly, în care îi spuneam să aibă răbdare. N-ar trebui să mă mire. Între timp n-am aflat nimic, în ciuda eforturilor mele de a lua la puricat înregistrările din biroul de securitate, în ciuda faptului că studiez imaginile surprinse de camerele de supraveghere cu Davin Quinn înainte de atentat. Găsesc câteva cadre cu mine în noaptea masacrului, trecând prin dreptul camerelor în partea de nord a bazei, îndreptându-mă spre o barcă. Nu-mi amintesc să fi făcut asta, dar iată-mă-s. Nu mi se vede faţa, însă mă comport ca mine, mă *mişc* la fel. N-am mai primit nimic nici de la Merendsen — singura mea pistă, singura mea speranţă.

Mă uit încă o dată prin bar, dar Molly îmi face semn că n-a primit nimic, scuturând din cap cu părere de rău. Încerc să-mi stăpânesc frustrarea şi plec de la bar, îndreptându-mă spre baraca mea. Noroc că toată lumea ştie că nu sunt zâmbitoare de felul meu, aşa că, dacă arăt cam abătută, nimănui n-o să i se pară ciudat. Nici nu mai ştiu cum să mă comport dacă totul ar fi normal.

Norocul meu că nimic nu mai este normal. Baza noastră este acum o zonă de război, iar noi suntem sub asediu. Deocamdată putem să primim şi să trimitem oameni şi materiale pe calea aerului, dar ni s-a raportat că lipsesc mai multe lansatoare de rachete sol-aer şi bănuim că le-au furat rebelii. Şi că e doar o chestiune de timp până când vor începe să le folosească împotriva navelor militare care vin şi pleacă.

Deschid uşa camerei mele lovind-o cu pumnul, făcând să se cutremure pereţii şubrezi, din prefabricate. Abia după ce îmi scot cizmele şi îmi arunc jacheta pe scaun, văd că monitorul este deja rabatat pe biroul meu şi ledul clipeşte. Un mesaj prioritar. Nu poate fi de bine dacă este de la ofiţerii superiori.

Poate că este de la Merendsen.

Mă aşez repede pe scaun, apăsând palma pe ecran ca să-l pornesc şi să-mi confirm identitatea. Calculatorului îi ia câteva secunde ca să pornească, timp în care inima îmi bate nebuneşte în liniştea din cameră. Oh, ce n-aş da să am un calculator cum sunt cele de la cartierul general, care ies din starea de repaus şi intră în funcţiune cât ai clipi! Au trecut patru zile; poate că a avut destul timp ca să afle când va face escală următoarea navetă de transport pe planeta izolată unde se află el.

În sfârşit, monitorul se aprinde şi caut mesajul care m-a pus în alertă — este de la comandantul Towers. Nu de la Merendsen. Mă crispez de dezamăgire şi teamă. Deşi ştiu că este imposibil, o parte din mine se panichează la gândul că a descoperit ce am făcut în ascunzătoarea Fiannei sau apelul meu disperat către viitorul ginere al lui LaRoux, sau că am început să încalc sistematic toate

jurămintele pe care le-am făcut ca să ajut un rebel să-și salveze oamenii — și pe mine.

Mă aștept să fie un mesaj video, dar când îl deschid, sunt doar câteva rânduri de text.

TerraDyn trimite un expert de teren ca să evalueze nivelul de securitate al bazei după recentele atacuri. A plecat încoace înainte ca situația să devină critică, dar a decis să aterizeze, deși este riscant. Te însărcinez pe tine să te ocupi de el. Date fiind experiențele tale din ultimul timp, tu ești cea mai în măsură să înțelegi ce se întâmplă afară. Îmbracă-te și prezintă-te la biroul meu la ora 19:00. – AT

Mă îngrijorez și mai mult. Cum să caut răspunsuri, să ascund legătura mea cu Flynn, să împiedic preluarea bazei de către rebeli și să mă întâlnesc cu Merendsen când vine, dacă am un „expert" sclivisit, de pe cine știe ce planetă-metropolă, care să se țină după mine peste tot prin bază?

Mă uit la ceas și oftez. Mai am zece minute ca să-mi caut uniforma de protocol pe care nu mai știu unde naiba am pus-o și să ajung la Comandamentul Central.

Fata stă într-un loc retras și își trece o mână prin păr, sprijinindu-se cu spatele de tapetul modern de parcă acesta ar putea s-o înghită dacă se lipește mai tare de el. O femeie tânără, cu părul roșu și ochi albaștri pătrunzători, al cărei chip îi este cunoscut de pe ecrane și panouri publicitare, se machiază într-o oglindă. În timp ce-și retușează rujul pe buze, o vede pe fată și se întoarce spre ea cu o exclamație de nemulțumire.

— Săraca de tine, spune ea. Ai nevoie de o rochie, altfel niciun băiat nu va dansa cu tine.

Fata vrea să protesteze, dar tânăra cu părul roșu nu o aude și o îmbracă într-o rochie lungă, ușor sclipitoare, de culoarea răsăritului de pe Avon. Când se privește în oglindă, fata nu se recunoaște — e transformată, schimbată pentru totdeauna. Inspiră adânc și pentru prima oară vede că reflexia din oglindă îi zâmbește. Ea se rotește, admirându-și rochia, care are culoarea speranței. Apoi, fata observă o pată pe rochie. O freacă puțin, dar degetele ei o întind și mai mult. Cu ambele mâini încearcă să șteargă pata, speriată să n-o vadă cineva. Freacă mai tare, dar rochia se murdărește de la mâinile ei și, după fiecare efort, pe ea rămân dâre roșii, până când toată rochia capătă culoarea sângelui, iar fata suspină îngrozită, rușinată și vinovată, însă sângele tot nu se curăță, nu se curăță deloc.

22. Flynn

Recitesc cuvintele iar şi iar, şi iar. *Cred că am găsit ceva. Ai răbdare.* Biletul nu este semnat, dar existența lui îmi spune de la cine este.

— Eşti sigură că asta-i tot?

Scoțându-şi jacheta şi tropăind ca să-şi scuture ghetele de noroi, Sofia mă priveşte ridicând din sprânceană.

— Crezi că mai era o jumătate şi m-am gândit s-o las acolo?

Îşi pune jacheta în cuier şi cizmele aliniate lângă cele ale tatălui ei. Fiecare lucru la locul lui. Au trecut ani de zile de când n-am mai trăit într-o casă ca asta.

Întorc bucata de hârtie pe partea cealaltă. Se vede că este ruptă dintr-o chitanță de primire pentru o livrare de marfă către Molly Malone şi, deşi încerc să văd un înțeles ascuns, vreun cod secret care poate că mi-a scăpat, nu mai găsesc nimic.

— Şi ziceai că barmanul a spus că biletul era acolo de câteva zile — adică îşi închipuie că stau aici să aştept în timp ce ea s-ar putea să ştie ceva?

Mototolesc hârtia şi o arunc în chiuvetă pentru ca apa să dizolve cerneala.

— Poate că nu vrea să-ți ia careva capul, spune Sofia pe un ton glumeț, deşi în expresia ei nu se vede nici urmă de amuzament.

Mă duc la fereastră şi mă uit prin spațiul îngust dintre jaluzele şi cadru. Nu se vede decât noroiul de-afară şi din când în când câte un trecător care merge mult prea repede ca să-l pot recunoaşte. Nu-mi vine să stau locului fiindcă nu sunt obişnuit cu lipsa de acțiune. Când mă ascundeam prin mlaştini, nu mă gândeam decât la un pat adevărat în care să dorm. Acum tânjesc să fiu liber, să mă duc unde vreau.

Iar eu vreau să mă duc la Jubilee.

— La ce se referă când zice că a găsit ceva?

Vocea Sofiei îmi întrerupe şirul gândurilor şi, când mă uit la ea, văd că mă priveşte stând sprijinită de masa încărcată.

— Mi-ai citit biletul.

— Te rog, spune ea ridicând o sprânceană. Spune-mi ce este atât de important.

— Încercăm să aflăm ce se întâmplă cu Avonul. De ce planeta asta nu se schimbă niciodată, de ce oamenii de aici înnebunesc, de ce corporațiile ascund obiective secrete în zona de tampon.

Sofia tace şi nu reacționează la dezvăluirile din mica mea răbufnire.

— Se pare că ea face progrese, spune încet Sofia. Iar tu rămâi aici în siguranță până mă vor trimite la orfelinat.

O parte din supărarea mea se topeşte şi este înlocuită de compasiune. Sofia împlineşte şaisprezece ani peste câteva luni, dar potrivit legii, ea este orfan de război. Va trebui să plece la un orfelinat de pe Patron sau Babel. Astfel, şansele ca orfanii unor rebeli

să devină la rândul lor niște luptători rebeli scad dacă sunt duși departe de casele lor. Acolo urma să fiu și eu trimis după moartea Orlei, înainte să mă refugiez la cei din Fianna.

— Când?

— Nu știu.

Ridică dintr-un umăr, cu un zâmbet palid.

— Acum încearcă s-o găsească pe mama, dar nu vor reuși. N-a vrut niciodată să fie găsită. Probabil că la următorul transport sau la celălalt — nu-ți spun când vin să te ia ca să nu fugi.

E vina mea. Din nou.

— Sofia, nu voi fi aici când vor veni. Vreau să mă duc la bază. Dacă Jubilee a găsit o pistă, trebuie să găsesc o modalitate de a ajunge la ea.

— Nu ești în toate mințile? spune Sofia ridicând capul și holbându-se la mine. Sigur, acum îi preocupă luptele, dar figura ta apare în continuare pe panourile de securitate din sfert în sfert de oră.

— Atunci am să plec la noapte, când e întuneric.

Sofia nu răspunde, ci stă încruntată, frământându-și buza de jos. Se uită la mine vizibil preocupată să ia o hotărâre, apoi se întoarce în camera ei bombănind:

— Așteaptă aici.

Dispare în camera alăturată, apoi se întoarce imediat cu o găleată cu apă și un mic sac de iută. Pune găleata jos și se lasă în genunchi, răsturnând sacul din care cad niște haine și câteva suvenire. Pe podea cade și un mic portret desenat și înrămat al tatălui ei — majoritatea orășenilor nu au acces la aparate de fotografiat — și atunci îmi dau seama ce este. E bagajul ei de mână pentru atunci când vor veni s-o ia.

Dar ea nu se uită la lucrurile ei, ci golește sacul, apoi ia un cuțit de pe tejghea. Începe să-i taie căptușeala, scoțând fundul fals al bagajului. Înainte să apuc să exclam surprins, ea scoate de-acolo câteva pachete neetichetate la care se uită cu o expresie indescifrabilă. Pe urmă se uită la mine și zâmbește în colțul gurii.

— Șezi, îmi poruncește ea arătând cu degetul spre covor.

Nedumerit, mă așez jos în timp ce ea desface un pachet și îi miroase curioasă conținutul. După aceea se foiește în spatele meu, fără s-o văd.

Apoi simt că-mi picură în cap ceva foarte rece și exclam nemulțumit:

— Ce faci acolo?

— Încerc să-i împiedic să te împuște pe loc, răspunde ea sec.

Îmi masează părul cu degetele, repede și minuțios, chiar dacă nu foarte blând. Un strop de gel îmi sare pe frunte, iar ea mă șterge cu încheietura mâinii.

— Nu mi te pot imagina cu părul blond platinat, deci cred că nici alții nu pot.

— Tu vorbești serios?

Încerc să mă trag deoparte, iar ea mă apucă de păr și mă ține pe loc precum o mâță care își ține pisoiul.

— Cum naiba ai făcut rost de vopsea pentru păr blond?

— Am cerut, răspunde ea simplu.

Ca și când asta ar fi de-ajuns — și poate că este în cazul Sofiei-cea-cu-vorba-mieroasă, dar eu știu că nu i-a fost chiar atât de ușor. Termină să-mi aplice vopseaua pe păr și ia celelalte două pachete.

Se duce la bucătărie și aduce o farfurie și o cârpă. Golește în farfurie pachetele care conțin pudră maro, apoi adaugă puțină apă până se formează o pastă.

— Așa, spune ea expirând scurt. Și-acum, dezbracă-te!

Ridic mirat din sprâncene.

— Nu-i nevoie să-mi dai ordin, Sof. Majoritatea bărbaților binevoiesc să se dezbrace oricând le cere o fată.

Ea pufnește și, în timp ce eu îmi deschei cămașa, constat că pot să respir ceva mai ușor de bucurie că pot s-o fac să zâmbească fie și numai pentru o clipă.

— Dar pentru că știu că răspunsul nu este cel pe care sper să-l primesc, de ce să mă dezbrac?

— Am să-ți vopsesc pielea cu chestia asta.

Înmoaie cârpa în pastă, apoi mă freacă zdravăn cu ea pe brat cu mișcări circulare, lăsând pe piele un strat maro-închis, ca o cremă de ghete.

— Pe Avon n-o să găsești un tip alb, cu pielea bronzată. Vor crede că ești venit de pe altă planetă.

— O să arăt ridicol, mă plâng eu uitându-mă la brațul meu nefiresc de maroniu.

— N-ar fi o noutate, mi-o întoarce ea. E bine să arăți ridicol. Oamenii ridicoli nu sunt luați în seamă — sunt trimiși la plimbare. Nimeni nu-i bănuiește că ascund ceva.

Mă uit cum mă unge până sus pe brat. Deșteaptă idee. Mai mult decât deșteaptă — este *genială*. Asta te învață o viață întreagă petrecută pe o planetă măcinată de război: cum să-i citești pe oameni. Cum să te amesteci printre ei. Cum să dispari. Dar asta — asta nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte.

— Sofia... de ce ai chestiile astea?

Nu-mi răspunde, ci strânge și mai tare din buze. Se concentrează să mă ungă cu cremă pe umeri, pe gât, pe urechi, pe față. Mă uit la ea când mă tamponează cu grijă în jurul ochilor, observând cât de diferită este față de

Jubilee. Blondă, blândă, cu trăsături dulci, cu o gură făcută să zâmbească. Pare inocentă, fericită chiar, dacă n-ar fi tristețea din ochii ei.

— Aveai de gând să fugi, zic eu cu blândețe. Când veneau să te ia.

— Și unde să fug?

Îmi întinde crema pe piept în jos până unde consideră că restul nu se va vedea de sub cămașă.

— Nu mai am de ce să rămân pe Avon. Decât dacă nu cumva crezi că m-ar primi cei din Fianna.

O privesc cum se mișcă, aplecându-se ca să-mi ungă mâinile, ocolind cu grijă unghiile. Una ca ea ar fi un mare câștig pentru noi — o minte ageră și o bună vorbitoare. Poate că m-ar fi putut ajuta să-l combat pe McBride.

Sau poate că ar fi murit alături de Mike și Fergal, iar eu aș fi pierdut încă un om în ziua aceea.

— Sofia, nu te duce în mlaștini.

Mă privește în ochi.

— Nu mă duc, răspunde ea oftând. Lasă să intre puțin în piele, îmi spune pe un ton autoritar, ridicându-se în picioare și umplând un pahar cu apă cu care să-și curețe petele de pe mâini deasupra chiuvetei.

— Nu știu la ce voiai să folosești chestiile astea, dar... poți să mai faci rost?

Sofia ridică din umeri.

— Nicio problemă, pot să am singură grijă de mine.

Își clătește mâinile și întoarce capul ca să se uite la mine.

— Dar tu poți?

— Cred că nici Sean nu m-ar mai recunoaște așa.

Simt o strângere de inimă din cauza asta, dar o ignor.

— Nu la asta mă refer.

Sofia mă fixează cu privirea și îmi cercetează figura cu atenție, încercând să mă citească așa cum îi citește pe trodairí când vrea să se hotărască pe care dintre ei să-l ușureze de rațiile suplimentare.

— Flynn... crezi că ea merită?

Rămân cu gura căscată; mă opresc din curățat pasta care a început să se usuce și să se transforme într-o crustă pe brațul meu și mă uit la ea.

— Nu pentru ea am făcut alegerea asta.

Sofia surâde în colțul gurii.

— Poți să te ascunzi de cei din Fianna, Flynn, dar nu te poți ascunde de mine. Ți se măresc ochii când te gândești la ea; vorbești mai repede, mai nepăsător. Sunt obișnuită să fiu atentă la tot felul de semne — cum crezi că aflu atâtea lucruri de la trodairí?

Scutur din cap, știind că Sofia va citi vinovăția întipărită clar pe fața mea. Că fata aceea i-a omorât pe oamenii mei, fata pe care am găsit-o mânjită de sânge, ale cărei mâini a trebuit să le spăl — că gândul la ea încă mă face să mă comport așa este detestabil.

— Nu contează. Ce a făcut ea, Sof... nu *contează* ce cred sau ce simt eu.

— N-ai știut niciodată să minți, Flynn.

Lasă vopseaua să acționeze câtva timp, apoi mă ajută să-mi spăl părul și pasta de pe piele. Spre ușurarea mea, după ce spăl maglavaisul maro închis, pielea rămâne cu o nuanță cafeniu-aurie mult mai naturală. Tot caraghios arăt, dar nu se vede că este ceva artificial decât dacă te uiți foarte atent.

N-am adus nimic cu mine, așa că, după ce mă spăl de vopsea, rămân lângă ușă și mă pregătesc de plecare. Afară a început ploaia, dar zgomotul ei pe acoperiș este

înăbușit de mușchiul care crește acolo și care protejază împotriva frigului.

Când mă uit la Sofia, văd că își mușcă buza, iar ochii ei obosiți în sfârșit s-au mai luminat, surâzând amuzați.

— Chiar arăți ca un idiot, glumește ea văzând cum mă uit.

— Asta-i bine, sper.

— Poți să intri în bar pe ușa din dos. Este în aleea din spatele clădirii și dă în magazie.

Aerul amuzat îi dispare.

— Probabil că n-o să ne mai vedem după ce mă vor lua.

Tonul ei sec îmi frânge inima.

— Poate că nu, recunosc eu. Nu se știe niciodată.

Ea este ultima amintire despre casa mea — ultima persoană de pe Avon care nu mă privește cu ură. Sunt nevoit să înghit și să tușesc ușor, fiindcă mi se pune un nod de lacrimi în gât.

— Am să mă gândesc la tine.

Ea clatină din cap și schițează un zâmbet.

— Și eu am să mă gândesc la tine. Am să-mi amintesc că arătai absolut ridicol.

— Măcar sunt memorabil.

Ăsta e umor negru, dar ajută. Puțin. Fac un pas spre ea și dau s-o îmbrățișez.

Micul ei surâs dispare, iar ea se îndepărtează de mine și se uită în altă parte.

— O să-mi fie mai ușor dacă n-o faci, spune ea încet. Nu trebuie să mă mai gândesc la locul ăsta ca la casa mea. Trebuie să rămână doar un loc unde am locuit o vreme.

Atunci simt că mă înecă plânsul și tăcem amândoi, ascultând ploaia care cade pe acoperiș. O privesc cu

atenție pe fata pe care o știam, o altă victimă a acestui război, întrebându-mă ce urme îi vor lăsa rănile provocate de el.

— Cer senin, Sof!

E tot ce mi-a mai rămas să-i spun.

— Cer senin, șoptește ea. Sper să găsești ceea ce cauți.

Fata apucă penelul și, cu limba scoasă în colțul gurii, se concentrează pe pagina din fața ei. La caligrafie, totul e să aibă grijă la mișcări. Mâna nu trebuie să-i tremure, altfel cerneala se întinde. Și nu mai iese frumos.

Trebuie să-i scrie un bilet băiatului cu ochi verzi, și asta numaidecât.

Dar mâna i se încleștează pe coada penelului până i se albesc încheieturile degetelor și apasă prea tare pe hârtie. Literele se contorsionează pe hârtie și plâng cu lacrimi mari de cerneală, așa încât nu se mai disting între ele. Fata nu le mai poate citi și nici nu-și amintește ce voia să scrie.

Se uită la coala de hârtie, exasperată, cu sentimentul că era ceva urgent, dar nu reușește cu niciun chip să-și aducă aminte. Oare ce trebuia să-i spună băiatului?

Sub ochii fetei, literele întinate încep să se estompeze și în curând hârtia este complet goală.

23. Jubilee

— Căpitane Chase, ai întârziat.

Comandantul Towers mă priveşte aspru. Dar nu-mi pasă. Nu-mi vine în minte nicio scuză — nu-mi vine în minte nici măcar un salut. Sunt prea ocupată să-l privesc pe bărbatul care stă de cealaltă parte a biroului ei. Încă poartă Gleidelul în tocul de la brâu; a fost prea mult timp soldat ca să vină neînarmat pe o planetă ca Avon, deşi a demisionat din armată. E îmbrăcat civil, curat şi ordonat, practic şi adecvat pentru terenul noroios de pe Avon: ghete, pantaloni, un tricou mulat pe corp, asemănător cu cel din uniforma noastră, dar în varianta casual. Eu, cu părul prins neglijent sub pălărie şi nasturii hainei având mare nevoie de lustru, mă simt penibil.

Dar, mai ales, mă simt uşurată. Pentru că, dintre toţi oamenii pe care mă aşteptam să-i însoţesc prin baza noastră, Tarver Merendsen era categoric ultimul pe listă.

— Tocmai îi spuneam doamnei comandant că tu şi cu mine am fost mai demult camarazi de luptă, spune el întorcându-se cu faţa spre mine.

Gura i se arcuieşte uşor, schiţând un mic zâmbet familiar.

— Mă bucur să te revăd, căpitane.

— Domnule.

Mi-e greu să vorbesc — mi-e greu să respir. Nu cu mult timp în urmă eu îi spuneam lui *căpitane*.

Comandantul Towers închide e-filerul pe care îl ţine în mână şi îl aruncă pe birou. Pare agitată, obişnuitul ei calm glacial vizibil perturbat de o presiune nevăzută.

— Merendsen a venit să evalueze securitatea bazei în urma recentelor evenimente, spune ea uitându-se când la mine, când la bărbatul din faţa biroului ei. Cineva s-a plâns la TerraDyn că Armata nu-şi respectă partea ei din înţelegere, aşa că, ţinând cont de experienţa pe care o are, au apelat la el în calitate de contractant independent ca să analizeze aranjamentele noastre.

După ton, îmi dau seama că lui Towers nu-i convine. O deranjează insinuarea că ea nu este capabilă să-şi facă treaba.

— Cunosc destul de bine viaţa de pe Avon, spune Merendsen cu detaşare, întorcându-se spre Towers şi clătinând din cap politicos. Aşa că înţeleg foarte bine problemele cu care vă confruntaţi, doamnă comandant. Dar sunt convins că s-au schimbat multe de când am fost eu aici. Ce ziceţi, căpitanul Chase ar putea să mă însoţească să dăm un mic tur?

Nicio femeie nu este imună la farmecul lui Merendsen, iar Towers nu face excepţie. Umerii ei încordaţi se mai relaxează puţin, iar ea face un mic gest cu mâna în semn că putem pleca.

— Daţi-i drumul. Dacă ai nevoie de ceva cât timp eşti aici, căpitanul Chase e la dispoziţia ta, s-a înţeles?

Este un ordin nerostit, adresat mie, prin care îmi transmite să mă port frumos. Towers se întoarce spre

mine, fixându-mă cu o privire severă și pătrunzătoare. Așa că iau poziția de drepți de parcă aș primi o mustrare și execut un salut bățos. Merendsen înclină simplu din cap, apoi ne îndreptăm amândoi spre ieșire.

— Un moment, căpitane. Domnule Merendsen, puteți să așteptați afară?

Mă crispez când o aud adresându-i-se ca unui civil, dar el nu pare deranjat. Merendsen îmi aruncă o privire și îmi dau seama că se întreabă dacă e vreo problemă să mă lase singură cu ea. Încă nu știe de ce l-am chemat aici sau în cine să aibă încredere.

Nici măcar eu nu știu în cine să am încredere.

Îi fac un semn discret din cap că este în regulă și Merendsen deschide ușa să iasă.

— Desigur, doamnă comandant. Am să arunc o privire prin preajmă.

Towers așteaptă până se închide ușa în urma lui. Nu-mi pot lua privirea de la ea — are cearcăne mai adânci decât ale mele pe care le văd în oglindă în fiecare zi și i se văd niște riduri fine în jurul gurii de parcă a îmbătrânit brusc în ultima săptămână.

— Căpitane.

Intensitatea cu care mă privește mă sperie mai mult decât orice, de parcă ar fi obosită, dar prea nervoasă pentru a se deconecta. S-a lămurit după raportarea făcută de mine când, în mod ciudat, a închis reportofonul imediat ce eu am întrebat de sectorul din est, unde am văzut fantoma obiectivului secret de care spunea Flynn.

Aștept, dar ea nu zice nimic.

— Doamnă comandant ?

Strânge din buze, semn că în interiorul ei se dă o luptă. În final spune pe un ton blând:

— Să nu-i spui ce se petrece aici.

Inima începe să-mi bată mai tare.

— Doamnă comandant, știe ce se întâmplă, de aceea a fost trimis aici. Atacurile...

— Nu la astea mă refer, mă întrerupe Towers scuturând din cap. Nu-i spune nimic. Lasă-l să-și facă treaba și să plece.

Mă străduiesc să rămân calmă, să fac pe proasta.

— Doamnă comandant, nu înțeleg.

— Străduiește-te, mă repede Towers.

Face o pauză, stăpânindu-se cu un efort vizibil. Înalță capul și își îndreaptă umerii.

— Să nu-i spui că ai auzit de o bază secretă la est de noi.

Mă privește direct în ochi.

— Am să fac tot ce pot, doamnă comandant.

Acum îmi vine atât de ușor să mint — ce repede m-am obișnuit să-mi înșel superiorii. Gândul ăsta îmi provoacă greață.

Towers se relaxează puțin, iar eu îmi cântăresc cuvintele înainte să adaug:

— Dar știți că am încredere în Merendsen, nu?

— Nu de el îmi fac eu griji, răspunde ea.

Cu un gest brusc, recuperează e-filerul de pe birou, îl deschide și îl împinge spre mine. Este prima pagină a unei reviste mondene — imaginea lui Merendsen și Lilac LaRoux pozând în fața aparatelor de fotografiat. Merendsen se apleacă s-o sărute pe tâmplă pe Lilac LaRoux.

Înghit în sec, ignorând impulsul de a-i spune lui Towers tot adevărul. Probabil că ea știe mai multe decât mine. Dacă știe de prezența lui LRI aici și de baza secretă, atunci s-ar putea să știe ce legătură are cu masacrele în care am fost implicați Mori, Davin și eu.

Mai întâi trebuie să aflu ce poate să-mi spună Merendsen. E clar că el ştie unele secrete despre afacerea de familie a logodnicei lui şi dacă asta mă ajută să aflu nişte răspunsuri, poate că nu-i nevoie s-o amestec pe Towers în povestea asta. Pentru că, deocamdată, nu ştiu de partea cui este ea.

Agitată, mă strecor afară din biroul ei şi îl găsesc pe Merendsen la zece paşi mai încolo, aşteptând cu mâinile la spate. Towers este atât de sigură că nu pot avea încredere în el — pe mine ce mă face să cred că aş putea avea? La urma urmei oamenii se mai schimbă. E foarte posibil ca şi el să fie implicat în povestea asta.

Când uşa se închide în urma mea, el se întoarce şi mă priveşte cu acelaşi surâs pe care îl avea întotdeauna când aştepta ca eu să-mi dau seama că am intrat în bucluc. Doar că de data asta aşteaptă să mă ajute să ies din el.

Nu, mă decid eu. *Trebuie să am încredere în cineva şi am încredere în el.*

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Acum spune-mi Tarver.

— Cum doriţi, domnule.

Îmi zâmbeşte.

— Şi eu mă bucur să te văd, Lee.

Surâde amuzat uitându-se la uniforma mea de protocol şi adaugă:

— Frumoasă pălărie.

Zâmbetul lui mă deconectează întru câtva şi reuşesc să-i zâmbesc şi eu în timp ce îl conduc. În bază este agitaţie mare, cum e întotdeauna seara. Se schimbă patrulele, la fel şi gărzile.

Mă întorc spre Merendsen cu dorinţa de a-i povesti pe nerăsuflate tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. Dar îi spun încet:

— Vă este foame, domnule? Mă gândeam să vă duc la Molly ca să mâncaţi ceva.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Eu mă gândeam că ar fi bine să dăm o tură prin bază să vedem ce se mai întâmplă. Situaţia era cam delicată la coborâre, se pare că aveţi o problemă în afara perimetrului.

Nu există alt loc suficient de liniştit unde să putem discuta ce avem de discutat. Din câte ştiu eu, dacă am stârnit cuiva suspiciuni, camera mea ar putea fi monitorizată cu microfoane. Aşa că îi spun:

— Molly are marfă bună pusă la păstrare în camera din dos, domnule. Sigur nu vă este foame?

Merendsen ridică o mână şi se scarpină la ceafă. Recunosc gestul de pe vremea când avea părul tuns scurt. Acum are părul mai lung — nu chiar regulamentar, dar acum nu mai are obligaţia să se supună regulamentelor. Mă priveşte cu atenţie.

— Dacă stau să mă gândesc, mi-e puţin cam foame. După dumneata, căpitane.

Îmi croiesc drum prin mulţime, evitând băltoacele mai mari şi mocirla. Iată unul dintre numeroasele motive pentru care rareori purtăm ţinuta de protocol în bază. Niciodată nu rămâne curată mai mult de cinci minute decât dacă stai perfect nemişcat, în interior şi eviţi mlaştina. Suntem nevoiţi s-o luăm prin mijlocul bazei, pe unde drumul este mai aglomerat şi mai noroios, ca să fim în permanenţă la adăpostul şirului de clădiri dintre noi şi mlaştinile de dincolo de garduri. Nu l-am adus pe Merendsen până aici ca să fie împuşcat de un glonţ rătăcit tras de un rebel iresponsabil. Pe drum ne prinde ploaia, la început doar câţiva stropi care bat în

acoperişurile din prefabricate, apoi din ce în ce mai tare. Grăbesc pasul.

La Molly, uşa de la magazia din spate este încuiată, dar ştiu unde ține cheia. Caut sub treapta de jos, pipăind scobitura din lemn, şi trag cheia afară cu vârful degetelor. Bâjbâi până nimeresc încuietoarea, conştientă că Merendsen mă priveşte. Ar fi mult mai uşor dacă aceste clădiri ar fi dotate cu scanere de amprentă digitală, dar din cauza creşterilor bruşte de tensiune cauzate de furtuni şi a faptului că durează mult până ajung aici piesele de schimb electronice când se defectează ceva, tot mai bune sunt vechile metode. Şi, cel puțin în felul ăsta, Molly nu trebuie să explice de ce m-a adăugat pe lista de furnizori care pe bună dreptate au acces în bar. În sfârşit reuşesc să descui uşa. Ascund cheia la locul ei şi îl conduc pe Merendsen pe treptele din lemn, închizând bine uşa în urma lui. Lumina este aprinsă, dar în cameră nu e nimeni, nici Molly, nici vreun muncitor de la aprovizionare. *Bun.*

Mă uit din nou la Merendsen, dar explicațiile îmi rămân pe buze. El nu se uită la mine aşa cum se uita Flynn — nu mă vede mânjită de sânge. El se uită la mine şi nu vede o criminală. Îmi zâmbeşte aşa cum obişnuia atunci când eu făceam vreo gafă pe teren şi el era căpitanul meu, în urmă cu un an — şi deodată mi se pare că timpul n-a trecut şi nu s-a schimbat nimic. Mi se usucă gura.

— În regulă, Lee.

Vorbeşte pe un ton blând, dar ferm. Are un fel de-a fi pe care eu n-am reuşit să-l imit niciodată, abilitatea de a fi încrezător, chiar sever, şi totodată de a rămâne amabil şi încurajator.

— Am doar două zile de stat aici — Armata a făcut tărăboi când a auzit de vizita inopinată a unui auditor

privat, aşa că asta e limita. Trebuie să ne punem repede pe treabă. Începe cu începutul.

Vreau să răspund, dar mi s-a pus un nod în gât şi nu pot să deschid gura. Cum să încep să-i povestesc cât de pierdută mă simt?

— Domnule, totul este foarte încâlcit. Totul...

Las capul în jos şi închid ochii fiindcă nu suport să mă vadă atât de distrusă. Dar el îmi pune mâinile pe umeri şi mă strânge tare, iar când ridic privirea spre el, văd că se uită la mine cu hotărâre.

— Orice-ar fi, se poate repara, murmură el.

Cuvintele astea le-am auzit de la el de o mie de ori.

Clatin din cap fiindcă nu sunt sigură pe vocea mea, iar expresia feței lui devine mai blândă în timp ce el trece peste toate regulile de protocol şi mă îmbrățişează. E cald şi solid, şi miroase incomparabil mai bine decât noi, cei de pe Avon, fiindcă n-a apucat să facă duş cu apă de mlaştină prost filtrată. Mă agăț de el, încercând să nu mă gândesc la ochii verzi şi la suferința mea, la faptul că brațele care mă strâng nu sunt ale cui aş vrea eu să fie.

Îl țin atât de strâns încât nici n-aud când se deschide uşa din spate. Dar Merendsen aude şi înalță capul. În clipa următoare mă strânge mai tare, dar de data asta ca să mă avertizeze. Mă dau puțin înapoi şi mă uit spre uşă.

E Flynn.

Încremenesc în brațele lui Merendsen, mută de uimire.

— Pot să te ajut cu ceva, prietene? întreabă Merendsen pe un ton vesel în timp ce-mi dă drumul încet ca să nu stârnească suspiciuni.

N-ai ce să vezi, spun mişcările lui.

Flynn nici măcar nu se uită la el. Stă cu ochii ațintiți la mine, cu o figură inexpresivă. Respiră greu de parcă ar

fi alergat, dar acum are mușchii rigizi și tensionați. E ud până la piele și îi picură apa din păr — *părul*! Mă holbez la el și deodată observ că în zilele cât am fost despărțiți s-a bronzat, iar buclele lui negre sunt acum vopsite blond platinat și ude, lipite de cap. Arată atât de diferit.

Mi se pune un nod în gât și mi se usucă gura. Nu văd nimic pe chipul lui. Nici urmă de iertare. Nici urmă de repulsie. Nimic, dar pare că nici nu poate să-și ia ochii de la mine.

Aud un mic zgomot pe care creierul meu îl prelucrează — nu-i decât foșnetul unei haine, dar l-aș recunoaște oriunde. Merendsen a scos încet pistolul din toc. Când întorc privirea spre el, văd că se uită când la mine, când la Flynn, iar zâmbetul prietenos i-a dispărut.

— Stai, îi spun cu respirația întretăiată de parcă eu aș fi cea care a alergat până aici. Nu.

Merendsen se oprește, dar nu pune arma în toc.

— Ce se petrece, Lee? întreabă el cu glas scăzut, pe un ton imperativ.

Dar Flynn continuă să-l ignore, de parcă nici n-a observat că nu suntem singuri.

— Biletul tău, spune el până la urmă.

Are o voce aspră și întretăiată, marcată parcă de experiențele trăite de el după despărțirea noastră.

— Am venit.

— Ți-am spus să aștepți, răspund eu pe un ton tăios fără să vreau. Încordat ca o sârmă bine întinsă.

Mușchii maxilarului i se încleștează vizibil înainte să vorbească.

— *Tu* ai fi așteptat?

La asta nu știu ce să răspund. Sau știu, dar nu este un răspuns care să-mi servească drept argument.

În sfârșit, Flynn se uită la Merendsen și îmi dau seama că în tot acest timp a fost perfect conștient de prezența lui. Are o privire cel puțin glacială când se uită la fostul meu căpitan.

— Scuze, prietene, spune el repetând cuvântul folosit mai devreme de Merendsen. Am fost surprins. Abia am debarcat aici. Caut de lucru.

Nu știe să mintă convingător — nu aici, nu acum.

— E-n regulă, îi spun. Eu și Merendsen ne cunoaștem de mult. Putem avea încredere în el.

Flynn nu răspunde, uitându-se de la Merendsen la mine, și îmi dau seama că Merendsen încă *arată* ca un soldat, deși e îmbrăcat civil. Are o atitudine de soldat, reacționează ca un soldat. E imposibil să nu-ți dai seama.

Nici Merendsen nu arată mai convins decât Flynn pe care îl măsoară din priviri, observându-i părul decolorat și bronzul fals. Deghizarea îl ajută, iar faptul că arată destul de ridicol pentru a fi ignorat este un lucru bun, dar brusc simt dorința de a-l apăra de judecata tacită a lui Merendsen. Încerc să aplanez situația.

— Merendsen, acesta este Flynn. Flynn Cormac. Fratele mai mic al Orlei Cormac.

Flynn rămâne cu gura căscată văzând că-i trădez adevărata identitate. Dar reacția lui nu se compară cu cea a lui Merendsen, căruia îi dispare zâmbetul suspicios, căpătând o expresie rece. Nu există și n-a existat soldat pe Avon care să nu cunoască acest nume.

Atmosfera este tensionată. Merendsen nu ridică arma, dar îmi dau seama după cum se dă înapoi că este pregătit să lupte dacă este nevoie. Nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu el cât timp a stat izolat, de instinctele lui sunt la fel de agere ca atunci când era în serviciul activ.

— În regulă, Lee. Spune-mi ce se întâmplă. Presupun că nu ne-am adunat aici ca să ne omorâm între noi.

Și Flynn mă privește încordat, cu ochii îngustați.

Nu te descurci prea grozav, Lee.

Îmi fac curaj.

— Flynn, el este Tarver Merendsen, fostul meu căpitan când era detașat aici. L-am chemat să ne ajute.

După privirea inexpresivă a lui Flynn, îmi dau seama că numele nu-i spune nimic. Cum să-i spună? În mlaștini nu au holovideo ca să vadă buletinele de știri. Ei n-au cum să știe de prăbușirea navei spațiale *Icarus*. Așa că adaug:

— Logodnicul lui Lilac LaRoux.

Flynn se uită la mine cu o privire acuzatoare, îngrozită. Sub bronzul fals, probabil că fața i s-a albit.

— Ce înseamnă...

Se trage brusc înapoi, dând peste stivele de navete și făcând să zornăie sticlele. Zgomotul îl tensionează și mai mult pe Merendsen care e gata să reacționeze și nu-l scapă din ochi pe Flynn.

— Amândoi, *încetați*, intervin eu pe un ton tăios. Ultimul lucru de care am nevoie este să vă omorâți între voi. Ascultați-mă, bine? Flynn, am încredere în el. Încredere deplină. Am luptat amândoi aici, el cunoaște Avonul. Este un om bun și chiar dacă se va căsători cu Lilac Laroux, asta nu-l schimbă cu nimic. El este șansa noastră — ne poate ajuta.

Dumnezeule, sper să nu mă înșel.

— Domnule, zic eu întorcându-mă spre Merendsen. El e... Flynn nu e...

Îmi caut cuvintele, încercând să-i explic logic legătura mea cu Flynn. Să nu pară că mi-am pierdut mințile.

Cine zice că nu mi le-am pierdut?

— Nu este ceea ce credeți, zic eu neajutorată.

Pe lângă mărturia mea în sprijinul încrederii în Merendsen ca aliat, această explicație sună jalnic. Dar cum aș putea începe să descriu ce a devenit Flynn pentru mine? Mintea mea se teme de acest gând, de acest adevăr pe care îl evită de atâtea zile. De data asta mă bucur că nu visez, altfel cine știe ce-ar spune visele mele despre Flynn. Mă trece un frison.

— Îmi promiteți să nu vă omorâți unul pe altul cât timp explic ce se întâmplă aici?

Merendsen răspunde primul, înălțând puțin capul și sprijinindu-se cu spatele de perete. Are o postură nonșalantă, dar ochiul meu antrenat sesizează faptul că rămâne vigilent în continuare, gata să reacționeze.

— Desigur, spune el.

Flynn își mută din nou atenția de la Merendsen la mine. Din privirea lui îmi dau seama că se simte rănit, supărat că a fost exclus din planurile mele. Deși amândoi știm bine că nu ne așteptam să ne reîntâlnim.

— Bine, bombăne el.

Inspir adânc.

— În regulă. Domnule, poate vreți să luați loc. Sunt sigură că o să credeți că mi-am pierdut mințile, dar credeți-mă că nu mi le-am pierdut. În fine. Cel puțin nu astăzi sau ieri.

Încep cu noaptea când l-am întâlnit pe Flynn și l-am înjunghiat în picior cu săbiuța de cocktail, când am plecat în căutarea bazei secrete care nu există.

Fata stă în fața clasei și toți sunt cu ochii la ea. Elevii stau pe rânduri de bănci, iar pereții sunt decorați cu afişe colorate de mână. Săptămâna aceasta este rândul fetei să vorbească despre familia ei. Mama i-a dat o jachetă de mătase pe care ea a ascuns-o la fundul genții, în schimb a adus o holopoză. În ea apar toți trei — mama, fata și tatăl ei — zâmbind și făcând cu mâna, iar imaginea se repetă.

— Dar acesta cine e? întreabă profesoara, arătând spre imagine.

Şi când fata se uită din nou, vede că sunt patru figuri. A mai apărut un băiat brunet și chipeș, cu o tăbliță de identificare strălucind pe lanțul de la gât.

— Cine este acesta? întreabă din nou profesoara, iar fata se uită lung la el, dorindu-şi să-i vină răspunsul în minte, fiindcă vrea să fie sigură că ia o notă bună. Nu e băiatul cu ochi verzi. Acest băiat are ochi căprui.

Băiatul stă între mama și tatăl fetei; și deodată ea își amintește.

— E fratele meu mai mare, le spune ea copiilor.

— Eu nu sunt fratele ei.

Fata ridică privirea şi vede că băiatul stă pe rândul din față.

El scutură din cap.

— Eu nu sunt fratele ei. Nu știți ce-a făcut ea?

Fata lasă privirea în pământ, cu obrajii arzând de ruşine, și vede că fotografia din mâinile ei sângerează, iar sângele i se scurge printre degete.

24. Flynn

Nu încetez să-i urmăresc limbajul trupului în timp ce discută cu el, aplecată uşor în față, atentă la fiecare reacție de-a lui, cu ochii în ochii lui. Nu vreau să observ toate astea, dar nu mă pot uita în altă parte. Să-i privesc pe amândoi, s-o privesc pe ea, e un chin insuportabil, e ca şi cum i-aş asculta pe oamenii mei care luptă fără mine. Ea nu mai este singură, ci înconjurată de plutonul ei, alături de comandantul ei, de fostul ei căpitan. A reuşit să meargă mai departe.

Dar tot am nevoie de ea şi mă disprețuiesc pentru asta.

Începe cu noaptea când ne-am întâlnit şi îi povesteşte despre încercarea noastră de a găsi baza dispărută, despre evadarea ei, apoi despre sinuciderea lui Davin Quinn. Este calmă, obiectivă — îmi acordă mai mult credit decât mă aşteptam şi expune totul în stilul unui raport militar. Asta până când ajunge la seara când eu am fugit din spital şi ea a ajuns în mlaştinile noastre. Din acel moment, vocea ei nu mai e atât de sigură şi o văd retrăind groaza şi şocul din clipa când şi-a revenit şi s-a văzut înconjurată de moarte.

Aproape că nu mai suport s-o aud povestind şi mă întorc cu spatele, apucându-mă atât de strâns de raftul de

care mă sprijin încât mă dor vârfurile degetelor. Durerea din vocea ei ar trebui să mă ajute, ar trebui să-mi aducă aminte că n-a uitat; dar nu reușește decât să mă facă să-mi doresc s-o ating, să găsesc calmul și liniștea în felul cum rănile noastre se oglindesc reciproc. M-am gândit la ea tot timpul în ultimele zile. Și când mă ascundeam prin mlaștini, și când mă adăposteam în oraș la Sofia, Jubilee m-a însoțit tot timpul. Am crezut că va fi mai bine dacă am s-o văd, dar în mine încă se dă această luptă și nu știu dacă o vreau pe ea sau vreau ca ea să plece.

Se oprește din a da explicații despre masacrarea oamenilor mei și termină brusc.

— Pe urmă Flynn m-a ajutat să mă întorc aici. De-atunci se ascunde, fiindcă oamenii lui vor să-l ucidă pentru că m-a protejat pe mine, iar eu am fost aici, încercând să aflu ce se întâmplă. De aceea am apelat la tine. Pentru că tu ești apropiat de LaRoux Industries și tu ești singurul care n-ar crede că eu am clacat pur și simplu. Tu ești singurul om pe care îl cunosc și care nu l-ar omorî dacă l-ar vedea.

— În privința asta se mai gândește.

Îmi dau seama că tonul vocii mele sună exact invers de cum încerc să fiu. Agresiv. *În stilul lui McBride.*

El ridică din umeri.

— Dacă trebuia să fii omorât, s-ar fi ocupat Lee de treaba asta.

Trage o ladă mai aproape și se așază pe ea.

— În regulă. Deci Furia s-a agravat. Afectează oameni ca Lee care era imună și civili care înainte erau oameni pașnici.

— Noi credem că are legătură cu LaRoux Industries, spune Jubilee îndreptându-și atenția spre Merendsen. Ei n-ar trebui să aibă niciun interes pe Avon, dar sunt prezenți

aici dintr-un motiv anume. Sau au fost, în orice caz. Cipul de identitate pe care l-am găsit n-ar fi o probă solidă pentru superiorii mei, dar pentru mine este de-ajuns.

— Crezi că obiectivul pe care l-a văzut Cormac era al LRI? Îl cred în stare pe Monsieur LaRoux, e destul de arogant să se creadă intangibil. Mai ales pentru că este.

Merendsen își trece degetele prin păr.

— Doamne, ce încurcătură! LaRoux este un om periculos, Lee. Nu poți să-l înfrunți de una singură.

— Aici sper să ne ajuți tu, recunoaște Jubilee.

După cum își încleștează maxilarul, îmi dau seama că mai are ceva de adăugat, și se pare că Tarver Merendsen o cunoaște la fel de bine ca mine, fiindcă și el așteaptă. Continuarea este o scurtă izbucnire:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te însori cu *Lilac LaRoux*?

În clipa următoare este dezolată, dar ridică bărbia cu un aer sfidător. Merendsen izbucnește în râs și ridică o mână, făcându-i semn să aștepte până poate să vorbească.

— Oh, știam că asta urmează, bombăne el. Fiindcă îmi place viața de huzur, Lee. Mă știi doar, îmi place luxul. De ce naiba crezi că mă însor cu ea?

— Sinceră să fiu, nu știu, domnule. Tot încerc... Dar e vorba de Lilac *LaRoux*, pentru numele lui Dumnezeu.

Rostește numele cu dispreț, de parcă numele ar fi un argument în sine, iar el își va da seama că a greșit dacă îl aude încă o dată.

— Ea este unul dintre *ei*.

Merendsen se mulțumește să zâmbească.

— Pentru că o iubesc, căpitane. Pentru că este încăpățânată, bună, puternică și deșteaptă și nu mai vreau să treacă o zi din viața mea fără ea, niciodată.

Jubilee se apropie de el şi se lasă pe vine în faţa lui, ca un om care se roagă.

— Spune-mi că nu te-ai dat de partea lor, Tarver.

Când Jubilee mi-a spus pe nume prima oară, tocmai îi trădam pe toţi cei la care ţineam şi îmi dădeam seama că mă îndrăgostesc de fata care mi-a omorât familia. Dar acum, numele lui i se rostogoleşte de pe buze cu atâta uşurinţă. Strâng din dinţi şi mă uit în altă parte, fiindcă nu mai suport s-o văd uitându-se la el.

Merendsen scoate un oftat lung şi uşor.

— Lee, am renunţat la preţiosul şi puţinul timp pe care îl petrec singur cu Lilac şi m-am oferit să debarc pe guguloiul ăsta mocirlos — nu te supăra, Cormac — şi iată-mă-s. Mă mai ţii minte?

— Îmi pare rău, domnule.

După ton, nu s-ar zice că-i pare rău. În schimb, simt mâhnire în glasul ei.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră.

— Mi se întâmplă asta tot timpul, răspunde el simplu. Iubita mea este exact persoana de care avem nevoie dacă trebuie să facem săpături. De unde putem să accesăm un com-ecran privat?

— Din camera mea.

Se ridică în picioare şi abia atunci pare să-şi amintească de mine, făcându-mi semn din cap să-i urmez.

— Vă conduc.

Fostul ei căpitan clatină din cap şi ieşim amândoi după ea, eu în spatele lor. Pe drum aud împuşcături în depărtare — sunt oamenii mei care se luptă pentru viaţa lor, fără mine.

Fata și băiatul cu ochi verzi se joacă de-a prinselea, fugărindu-se pe aleile și străduțele din Noiembrie. Fata încetinește cât să-i dea băiatului cu ochi verzi impresia că o va prinde, apoi coteşte brusc pe o stradă laterală. El alunecă încercând s-o urmeze și cade.

Fata îl aude strigând și se întoarce într-un suflet la el. Băiatul şi-a julit amândoi genunchii şi sângele îi picură pe pavajul crăpat. Ea încearcă să-i bandajeze zgârieturile, dar sângerarea nu se opreşte, orice-ar face; când ridică privirea, vede că băiatul se albeşte la faţă.

— Tu mi-ai făcut asta, şoptește el, întinzând mâna spre obrazul ei.

Dar înainte să apuce s-o atingă, degetele lui se năruie, transformate în pulbere.

— Nu, strigă fata. Îmi pare rău. Te rog, nu pleca!

Dar băiatul cu ochi verzi s-a preschimbat în cenuşă, iar ea nu îndrăzneşte să-l atingă de teamă că se va nărui, și însăși forma lui, a celui care a fost, se va pierde.

— Flynn, întoarce-te!

25. Jubilee

Merendsen scoate din buzunar un dispozitiv portabil şi apasă pe două butoane, plimbându-se încet prin camera mea ca să verifice dacă au fost implantate microfoane. Niciodată nu a avut o astfel de aparatură pe vremea când îl cunoşteam. Abia după ce ne asigurăm că nu vom fi ascultaţi, îmi face semn să pornesc computerul. Sunt foarte conştientă că amândoi mă privesc în timp ce stau la biroul meu şi tastez pe consolă.

Ştiu că Merendsen îmi monitorizează eforturile de a securiza acest capăt al canalului — asigurându-mă că nu sunt spionate sau înregistrate semnalele mele trimise de la tastatură şi că fentez softul jurnalului de apeluri al armatei —, dar nu înţeleg de ce Flynn este atât de interesat. Deşi nu-l văd stând în spatele meu, îi simt privirea ca un laser care mă arde în ceafă. Flynn nu ştie nimic despre computere. Probabil că n-a folosit niciodată unul; fără îndoială că rebelilor din mlaştini nu le-au fost distribuite comscreen-uri cu conexiune la hipernet. Şi totuşi, mă urmăreşte cu atenţie.

Mă foiesc jenată, tastând greşit şi fiind nevoită să şterg, apoi îi fac semn lui Merendsen. El inspectează

ecranul, apoi se apleacă peste umărul meu şi introduce adresa lui Lilac LaRoux. Am lăsat lumina la intensitate mică, astfel încât oricine trece prin preajmă să creadă că trag un pui de somn de care am atâta nevoie. Merendsen termină de scris, iar eu mă ridic în picioare când începe să se formeze legătura, lăsându-l pe el să se aşeze pe scaun în locul meu. Lilac LaRoux n-are niciun motiv să vorbească cu mine — mai bine îl las pe logodnicul ei să se ocupe. Mă dau înapoi, aşteptând cu mâinile la spate.

— Să sperăm că nu doarme, murmură Merendsen, vorbind repede.

Aşteptarea asta, îmi spun în sinea mea. Nerăbdător s-o vadă, stă aplecat cu tot corpul spre ecran. Mă uit la Flynn, dar el stă cu ochii ţintiţi la monitor, cu maxilarul încleştat şi umerii încordaţi.

Oftez.

— Sper să nu fie plecată la vreuna dintre faimoasele ei petreceri, cu alte zece prietene extrem de vorbăreţe.

Merendsen pufneşte în râs şi-mi răspunde pe un ton surâzător:

— Nu cred că asta va fi o problemă.

Înainte să-l rog să explice, se formează legătura şi apare o imagine pe ecran. Este o femeie — o fată de vârsta mea, poate mai tânără. Pe moment n-o recunosc fără coafură, machiaj, haine strălucitoare şi bijuterii. Îmi dau seama că mă uit lung, încercând să fac legătura între această fată cu părul ciufulit, cu ochii somnoroşi, şi moştenitoarea averii LaRoux. E drăguţă — frumoasă chiar —, dar n-are nimic din individa care îmi vine în minte când mă gândesc la „Lilac LaRoux".

— Tarver, spune ea somnoroasă, înăbuşindu-şi un căscat şi frecându-se puţin în colţul ochiului.

E clar că a trezit-o din somn: poartă un halat de mătase peste hainele în care doarme.

— Bună, frumoaso, spune el cu un ton blând pe care nu i l-am mai auzit până acum. Încă nu m-ai pus pe liber pentru c-am plecat?

Ea se mai dezmeticește puțin și un zâmbet îi luminează fața în timp ce se apropie mai mult de ecran.

— Tarver! repetă ea mai vioaie de data asta.

Zâmbetul îi devine ironic și se îmbujorează, amuzată.

— Încă nu te-a împușcat vreunul din oamenii ăia răi din mlaștină?

Îmi vine să protestez, dar mă abțin. E clar că Lilac LaRoux nu ne vede pe mine și pe Flynn care stăm mai în spate.

Dar Merendsen râde pe înfundate ca de-o glumă bună.

— Nu, dar nu-i timpul pierdut. Ce mai e pe-acasă?

— Bine. Încă n-am apucat să testez cada.

Lilac se apropie mai mult de ecran și în cadru îi apare o mână pe care și-o plimbă pe decolteul halatului. Cu mișcări sfioase, seducătoare, atât de grațioase încât mă face să mă simt ciudat de invidioasă pe această abilitate a ei. Mă uit din nou la Flynn, dar de data asta el stă cu ochii în podea, ferindu-și privirea de fata de pe ecran.

— Cineva trebuie să verifice noua instalație, asigură-te că funcționează, spune Merendsen amuzat, pe un ton scăzut și intim.

— Ai puțin timp? Aș putea să iau comscreen-ul cu mine. Să-ți arăt cât de mult aș vrea să fii aici.

Trage cu degetul de decolteul halatului și-l desface puțin.

Văd destul cât să-mi dau seama că nu poartă nimic pe dedesubt, apoi mă uit repede în altă parte și rămân privind concentrată în tavan. Prea târziu pricep de ce Flynn se uită atât de insistent în podea.

— Oh, zău așa, se plânge Tarver. Ți-am spus că-mi pare rău că plec, chiar trebuie să mă torturezi? Și, ăă — vocea lui capătă un ton ușor jenat — Lee este aici, deci poate ai vrea să...

Nu mai continuă fraza și se uită peste umăr la mine.

Fir-ar să fie, Merendsen. Îmi dreg vocea și fac un pas în față, în lumina degajată de ecran.

Lilac țipă speriată și își trage halatul până sub bărbie.

— Tarver! strigă ea surprinsă. De ce n-ai spus că este cineva acolo? Cine dracului mai este și ăsta?

S-a înroșit de rușine.

— Este Lee.

Îmi dau seama că Merendsen încearcă să se arate împăciuitor, însă cu greu își ascunde amuzamentul.

— Stai liniștită, sunt sigur că stătea cu ochii la perete. Este o persoană foarte discretă și nu crede în romantism.

Îmi iau ochii de la fata de pe ecran, încercând s-o las să-și recapete puțin din demnitate.

— La tavan, domnule, îl corectez eu.

Dinspre computer nu se mai aude nimic, iar Lilac se holbează la imaginea de pe ecranul ei. Apoi întreabă prudentă în șoaptă:

— Lee este *femeie*?

Mă abțin să nu exclam surprinsă. Merendsen nu i-a spus logodnicei lui că va zbura în sistemul solar vecin pentru a se întâlni cu o fată? Știu că n-a făcut-o pentru că el nu mă vede așa — din punctul lui de vedere, el a zburat o zi și jumătate pentru a se întâlni cu un soldat

de-al lui. Şi eu aş face la fel pentru ai mei. Dar pentru Lilac LaRoux...

— N-am observat până acum, răspunde Merendsen, având grijă să nu se uite în direcția mea. E şi prietenul lui Lee aici. Lilac, poți să stabileşti o linie securizată?

Ea devine serioasă şi aerul de viitoare mireasă rănită şi îmbufnată îi dispare cu totul.

Clatină scurt din cap.

— Lasă-mă două secunde.

Apoi se pune pe treabă, tastează — face ce am făcut şi eu fiindcă nu are încredere în interfața eye-tracking. Se ridică şi se întinde în spatele ecranului spre ceva ce noi nu putem vedea. Se aude ca şi cum ar umbla la nişte butoane. Nu înțeleg ce face. În orice caz, e ceva mult mai complicat decât ceea ce am făcut eu. Exclus ca Merendsen s-o fi învățat lucrurile astea.

În sfârşit, Lilac se așază din nou pe scaun cu un mic dispozitiv care, atunci când îl deschide, trimite în imagine o undă de bruiaj. Imaginea se stabilizează după ce ea începe să facă nişte mici ajustări de pe cadranul dispozitivului. Este un fel de câmp de amortizare. Mă uit pe furiş spre Merendsen, întrebându-mă de ce e nevoie să se ascundă atâta.

— În regulă, spune.

Acum e o fată total diferită de ființa aceea sfioasă şi seducătoare de mai devreme. Această Lilac e o adevărată profesionistă.

— El este Flynn Cormac, spune Merendsen îndemnându-l pe Flynn să vină mai în față, la lumină. Unul dintre rebelii de aici.

Pe undeva mă aştept la o exclamație teatrală din partea sperioasei Lilac LaRoux, la o remarcă frivolă despre

cât de caraghios arată Flynn cu părul decolorat. Dar ea se apleacă să-l observe mai bine în ecranul ei.

— Măiculiță! spune ea fără să exagereze. El este un membru al odioasei Fianna? Nu arată deloc aşa cum m-aş fi aşteptat.

Flynn intervine pe un ton sec:

— De-asta funcționează atât de bine. E mai bine dacă nu *arăți* odios.

Este o imitație a umorului său obişnuit, dar are ceva diferit. Îi lipseşte o nuanță pe care nu ştiam că învățasem s-o recunosc şi de care îmi dau seama acum, când a dispărut.

Lilac zâmbeşte cu o expresie pe care nu m-aş fi aşteptat s-o văd la ea.

— Bine spus, zice ea aprobator. Văd că suntem toți experți în a părea ceea ce nu suntem.

Cu excepția mea, spune un glas mic şi furios în mintea mea. *Eu sunt exact aşa cum am fost dintotdeauna.*

— După tot ce mi-a povestit Lee, îi spune el fetei de pe ecran, cred că ai avut dreptate.

— Şoapte?

Fața ei are o paloare fantomatică în lumina monitorului.

Merendsen clatină din cap.

— Şi devin tot mai puternice. Oamenii de aici înnebunesc, cum s-a întâmplat cu cercetătorii din stația aia, dar mult mai repede.

Lilac închide ochii, iar trăsăturile chipului ei, atât de potrivite cu râsul şi frivolitatea, capătă acum semnele unei suferințe profunde, chinuitoare.

— Ştiam eu, murmură ea. Ți-am spus că simțeam...

— Te cred, o întrerupe Tarver şi, cu toate că nu se uită spre noi, ştiu că nu doreşte să auzim toată povestea din

spatele conversației lor cifrate. N-am să mai fac niciodată greșeala asta.

Lilac face ochii mari, concentrându-se din nou pe ecranul din fața ei.

— Prietenii tăi se simt bine? Au cumva... Sunteți bine?

Ni se adresează direct mie și lui Flynn. E o schimbare în vocea ei în care se simte clar compasiunea, iar expresia feței i s-a transformat. Cumva știe prin ce trecem noi. Dar cum? Este compania tatălui ei; ce-ar fi putut să-i facă ei?

— Eu... nu sunt sigură, zic eu încurcată.

Merendsen intervine din nou:

— Vom vedea. Îi vom ajuta.

— Tarver, știi că nu poți să rămâi acolo mult timp. Eu voi încerca să aflu ce pot, dar dacă lucrurile care se întâmplă acolo au legătură cu șoaptele, faptul că tu îți bagi nasul în treburile astea nu va face decât să atragă atenția și nu e bine. Ei și-așa ne urmăresc în permanență; asta va înrăutăți lucrurile.

Cine îi urmărește? Tatăl ei? Dar conversația avansează cu repeziciune și n-am timp să reflectez la asta, fiindcă ei trec mai departe.

— Știu. Mai am doar două zile până să plec de-aici cu raportul. Dar Lee și Cormac caută o bază secretă pe care se pare că LRI ar avea-o aici, în zona de tampon. Nu este prima oară când folosesc teritoriul altei companii în secret, deci au experiență în îngroparea dovezilor.

— Patron.

Lilac are o figură sumbră, cu ochii lipiți de monitorul ei de parcă ar încerca să descifreze cele mai mici detalii de pe chipul lui Merendsen.

El clatină din cap.

— Doar că asta ar fi fost mutată recent dintr-o locație în alta și nu se poate să nu fi lăsat pe undeva niște dovezi scrise. Poți să te ocupi de chestia asta?

— Am să încerc să intru în fișierele tatălui meu. Și-a schimbat parolele, dar pot să...

Ezită.

— Am să vorbesc cu Valetul.

Merendsen face o grimasă.

— Ești sigură? Iar îi dăm informații, îi încredințăm secrete de-ale noastre.

Lilac scutură din cap.

— Haide, Tarver. El ne-a învățat cum să ne protejăm, cum să ne păstrăm intimitatea vieții private. Dacă n-ar fi el, n-am purta acum această conversație. Trebuie să avem încredere în el.

Merendsen nu zice nimic, doar scoate un sunet care seamănă cu un mârâit și clatină din cap.

Îmi dreg vocea.

— Valetul?

Îmi dau seama că am un ton neîncrezător. Una este să-l implic pe Merendsen și alta să-l las s-o implice pe logodnica lui. Dar lucrurile se precipită și deja încep să-mi scape de sub control.

— Valetul de inimă roșie, spune Lilac. Un hacker de pe Corint. Nicio grijă, căpitane. Putem avea încredere în el.

Merendsen nu-și ia ochii de la ecran și când vorbește are o voce duioasă. Îi este dor de ea.

— Îmi pare rău că te implic în povestea asta, Lilac. Probabil că n-o să mai putem să te sunăm. E greu să stabilești o linie complet securizată chiar și-atunci când ai cele mai bune condiții, iar aici nu le avem.

— Găsesc eu cum să-ți dau de știre, spune ea încrezătoare.

Hackeri, figuri mondene cu abilități tehnice ascunse — e deja prea mult.

— E ridicol, izbucnesc eu, făcându-i pe toți să întoarcă privirile spre mine. Domnule.

Întorc privirea spre Merendsen.

— Mă așteptam să mă ajutați să aduc problema în atenția superiorilor. Asta ar fi trebuit să fac mai întâi.

Simt privirea lui Flynn asupra mea.

— Nu se poate, tună din difuzoare vocea lui Lilac, făcându-mă să încremenesc.

— Apreciez că vreți să ne ajutați, domnișoară LaRoux.

Mi se pare ciudat să vorbesc cu ea, cu această ființă dintr-o lume total diferită de a mea.

— Dar dacă îl voi informa pe generalul Macintosh, el va avea puterea să facă ceva.

Lilac LaRoux nu răspunde imediat. Mă aștept oarecum ca Merendsen să intervină în favoarea ei, dar el așteaptă, uitându-se la fata de pe ecran. Într-un târziu, ea înclină capul într-o parte și spune:

— Căpitane, planeta pe care ne-am prăbușit noi n-a fost ce s-a scris mai târziu c-a fost. Până să fim salvați, eu și Tarver am descoperit o grămadă de dovezi ale implicării tatălui meu într-o conspirație care l-ar fi ruinat.

Mi se usucă gura și mă pomenesc uitându-mă la Flynn care în sfârșit a ridicat privirea din podea.

— Și de ce nu faceți public acest lucru?

— Pentru că a distrus-o.

— Nimeni nu poate distruge *toate* dovezile unei astfel de conspirații, comentează Flynn, iar eu știu că se gândește la cipul de identitate pe care eu l-am găsit în mlaștină.

— Nu, nu la dovezi mă refer, domnule Cormac, el a distrus *planeta*.

După aceste cuvinte, în cameră se face liniște. Simt că Flynn este la fel de speriat ca mine și că atmosfera a devenit atât de apăsătoare încât abia mai pot să respir. Întorc privirea spre el și văd că se uită la ecran cu niște ochi duși în fundul capului. Mi se strânge inima.

— L-am lăsat s-o îngroape, murmură Lilac închizând ochii. Noi am crezut că... în fine, am crezut că povestea s-a terminat acolo. Știam că luase ființele șoptitoare din falie, dar n-am crezut că a supraviețuit vreuna până acum câteva luni.

— Ființe șoptitoare? exclam eu.

Merendsen se foiește și începe să tușească astfel încât s-o împiedice să-mi răspundă la întrebare, iar eu îmi dau seama că îi este teamă să discute astfel de lucruri pe calculator, în ciuda măsurilor de securitate pe care le-au luat.

— Nu este vina ta, Lilac, spune el încet. Acum știm.

— Nu se poate să distrugă Avonul, spune Flynn cu o voce răgușită, ce-i iese din gâtlej cu un efort care face să-i tremure umerii. Sunt oameni aici. Nu doar colonișți — soldați, personal civil, reprezentanți ai corporației. Ar fi un masacru.

Dar Lilac LaRoux ascultă cu o mâhnire obosită care se vede în expresia gurii și a sprâncenelor lăsate.

— Nu-l cunoști pe tatăl meu.

Încă mă străduiesc să diger ceea ce Lilac tocmai ne-a spus. Înseamnă că n-avem unde să ne ducem. Dacă ne dăm de gol, chiar dacă începem să câștigăm această luptă secretă din spatele războiului, în momentul când LaRoux va începe să suspecteze că pierde controlul asupra Avonului, ar putea să distrugă planeta și toate ființele de pe ea. Pe mine, pe comandantul Towers, pe Molly, pe Flynn.

Suntem singuri.

— Singura voastră şansă este să găsiți dovezi.

Lilac LaRoux a devenit din nou pragmatică, ascunzându-şi mâhnirea astfel încât să nu se mai vadă deloc. Se pricepe mult mai bine decât mine, deşi mie mi se spune Chase-față-de-piatră.

— Găsiți dovezi în legătură cu ce se întâmplă acolo, găsiți o cale de a le face publice, de a spune oricui vrea să asculte ce anume face tatăl meu — asta este protecția voastră. Nu poate să distrugă nimic dacă restul galaxiei stă cu ochii pe voi.

Apoi îşi mută privirea, fără îndoială pentru a mă căuta pe mine în imaginea de pe monitorul ei, şi ridică din nou glasul.

— Domnule Cormac, căpitane, nu sunteți singuri. Mă auziți? Am să vă ajut. Rezistați.

Niciunul dintre noi nu se aştepta ca fiicei lui Roderick LaRoux să-i pese că pe Avon mor oameni, cu atât mai puțin să ne ofere ajutorul şi compasiunea ei.

— Căpitane, continuă Lilac, atrăgându-mi atenția. Dacă este vorba despre experimentele tatălui meu, atunci nu poți avea încredere în nimic. Poți să ai încredere în Flynn, poți să ai încredere în tine, dar să ai încredere în ceea ce simți, nu în ceea ce vezi. Ei pot să facă nişte lucruri — să-ți bage în cap nişte imagini, să te facă să ai vedenii, să auzi lucruri care nu există. Ai încredere în ceea ce simți.

Mă dau un pas în spate, neştiind ce să răspund. *Ai încredere în ceea ce simți.* Mă abțin să mă uit din nou la Flynn, dar simt privirea lui îndreptată spre mine.

Merendsen intervine şi mă scuteşte să răspund.

— Ar trebui să încheiem convorbirea, pentru orice eventualitate.

Lilac încuviințează clătinând din cap.

— Desigur.

Fără proteste de a mai rămâne sau rugăminți ca el să mai stea de vorbă cu ea.

E calmă, liniştită, competentă. O clipă îmi trece prin minte că ar fi un bun soldat, apoi gândul ăsta mi se pare absolut ridicol şi îl alung.

— Am să văd ce găsesc până mâine şi vă trimit.

Merendsen oftează lung şi nu mai pare atât de grăbit. Nu-i văd fața, dar îmi dau seama că se uită la logodnica lui de pe ecran şi că a rămas fără cuvinte.

Ochii ei devin blânzi.

— Ai grijă, Tarver, spune ea simplu. Să te întorci la mine.

— Promit.

El ridică mâna şi mângâie figura de pe ecran — după o fracțiune de secundă, ea face la fel. Îşi lipesc palmele într-o atingere care străbate anii-lumină ce îi despart. Mă uit în altă parte, fiindcă nu vreau să impietez acest moment de intimitate. După câteva momente de tăcere, lumina se stinge brusc şi imaginea dispare. Când mă uit din nou, în partea de jos a ecranului apare mesajul SESIUNE ÎNCHEIATĂ.

Merendsen se lasă pe speteaza scaunului, inspirând scurt. După câteva secunde se roteşte cu scaunul şi se întoarce spre mine.

— Ei bine, spune el, asta e iubita mea. Nici acum nu ți-e clar de ce vreau să mă însor cu ea?

Înghit în sec până să-mi regăsesc vocea.

— M-am înşelat, domnule. Îmi pare rău.

El zâmbeşte.

— S-a obişnuit cu asta. Acum şi eu m-am obişnuit. Sau cel puțin încep să mă obişnuiesc. Nu-i uşor să vezi că oamenii o tratează ca pe o proastă obsedată de modă,

dar așa e cel mai bine și îi împiedică pe ceilalți să creadă că ascunde ceva.

— Și *ce* ascunde? întreabă Flynn făcându-mă să tresar.

O clipă și uitasem că mai e cineva în cameră în afară de Merendsen și imaginea logodnicei lui de pe monitor.

Merendsen scutură din cap.

— Povestea este puțin cam... nu pot să vă spun totul. În privința asta va trebui să aveți încredere în mine. Sunt lucruri pe care nu putem să le spunem nimănui. Dar pot să vă spun câte ceva. Suficient.

Ne așezăm comod: Merendsen pe scaunul de la calculator, eu pe cufărul meu cu haine, Flynn la capătul patului. Merendsen ezită, neștiind de unde să înceapă. Își frământă degetele, un gest nervos pe care nu l-am mai văzut la el — nici pe câmpul de luptă, nici măcar atunci când a fost chemat să i se acorde primele medalii și a trebuit să le primească în fața întregii companii.

Îmi dau seama că noi suntem primii oameni cărora le dezvăluie secretul pe care îl ascund el și Lilac LaRoux. Și pentru care a fost distrusă o întreagă planetă ca să fie păstrat.

— Îți amintești de prăbușirea navei *Icarus* de acum opt luni?

Merendsen începe să ne spună cea mai ciudată poveste pe care am auzit-o vreodată — un naufragiu cu doi supraviețuitori, o planetă terraformată cu o floră și o faună nefirești, voci aduse de vânt, vedenii peste tot. Vorbește scurt și la obiect, sigur pe el, dar chiar și-așa este greu de crezut. O planetă terraformată în secret, fără locuitori, care nu figurează în autorizațiile guvernului. Dar asta nu-i tot.

— Am găsit acolo niște creaturi. Niște ființe. Diferite de tot ce avem aici.

— Aici... pe Avon? întreabă Flynn neîncrezător ca și mine.

— Aici, în acest univers.

Merendsen ezită, apoi continuă.

— LaRoux Industries a deschis o falie pe planeta aceea, un portal între această dimensiune și alta. Cum sunt cele folosite de navele spațiale pentru a călători prin hiperspațiu, doar că aceasta era forțată să rămână deschisă permanent, iar în interior trăiau niște creaturi sensibile. Savanții companiei LaRoux le-au scos din acea dimensiune și le țineau captive.

— Niște ființe?

Nu-mi pot ascunde scepticismul. Vorbește ca pifanii pe care îi aducem pe Avon și care sunt dispuși să creadă toate poveștile incredibile spuse de localnici despre focurile rătăcitoare din mlaștini.

Merendsen îmi aruncă un zâmbet sumbru.

— Nu știi nici măcar jumătate din povestea asta. Nici nu știu ce erau de fapt. Eu și Lilac le spuneam ființe șoptitoare.

— De ce crezi că asta are legătură cu Avonul? întreabă Flynn pe un ton încordat. Aici sunt prea mulți oameni — ar fi observat cineva dacă ar exista astfel de creaturi pe această planetă.

— Nu și dacă LaRoux le-ar ascunde într-o bază mobilă secretă, răspunde Merendsen și se uită la Flynn ridicând o sprânceană. Șoaptele puteau să facă lucruri pe care noi nu le înțelegeam. În anii petrecuți acolo, au schimbat planeta pe care ne-am prăbușit noi. Au accelerat creșterea

plantelor, au modificat genetic animalele aduse acolo inițial.

Îi arunc o privire lui Flynn care se uită la fostul meu căpitan ca lovit de trăsnet. Noi doi ne-am întâlnit doar pentru că el a fost la Molly în seara aceea, încercând să obțină de la soldați informații despre baza secretă din mlaştină care ar putea avea legătură cu stagnarea terraformării Avonului. Argumentele care mi s-au părut atât de absurde la vremea aceea — teoriile lui conspiraționiste despre implicarea corporațiilor care dețin Avonul şi care împiedică *intenționat* dezvoltarea planetei — îmi revin în minte, făcând să mă treacă fiori pe şira spinării.

Mă cuprinde brusc un val de furie şi sar în picioare.

— Dacă e aşa cum spui tu, avem şanse să luptăm împotriva lor?

Merendsen ridică din sprâncene.

— Să luptați împotriva lor? Lee, nu ele sunt dușmanul. Ele sunt victimele lui LaRoux la fel ca şi locuitorii Avonului. Ființele şoptitoare nu ne-au fost ostile — de fapt, ne-au ajutat. Dar ele nu sunt ca noi, nu ne văd aşa cum ne vedem noi unii pe alții, ca indivizi, unici. Ele nu înțeleg moartea. Ele formează împreună o singură entitate.

Se uită spre fereastră ca să-mi evite privirea.

Simt că ocoleşte adevărul fiindcă am observat o mulțime de mici gesturi grăitoare: felul cum îmi evită privirea, ticul nervos când se abține să-şi treacă mâna prin păr, frazele scurte, spuse pe un ton dezinvolt, care contrazic importanța celor spuse.

— Domnule, ce anume nu ne spuneți?

Ridică privirea, uitându-se mai întâi la mine, apoi la Flynn. Câtva timp tace, apoi se așază mai bine pe scaun.

— Acolo s-a întâmplat ceva care... ne-a schimbat. Pe mine m-a schimbat.

— O astfel de experiență ar schimba pe oricine, spune sec Flynn.

— Vreau să spun că m-a schimbat în adevăratul sens al cuvântului, spune Merendsen calm. Uneori le simt — sunt încă parte din mine. Îndepărtate, tăcute, dar prezente. Şi se aud din ce în ce mai tare.

Simt nevoia să mă cutremur din tot corpul, să cercetez cu atenție chipul lui Merendsen şi să încerc să găsesc pe el nişte dovezi care să confirme ceea ce spune. Mă aşez încet la locul meu şi toată furia mea în numele Avonului — în numele lui Flynn — se topeşte.

— Ce vrei să spui? Că tu... nu mai eşti tu?

— Ba sunt, se grăbeşte el să răspundă pe un ton uşor defensiv ce nu-i stă în fire. Sunt eu, aceeaşi persoană dintotdeauna. Mă cunoşti.

Are dreptate. Chiar îl cunosc pe căpitanul meu şi nu l-am văzut niciodată atât de preocupat să se protejeze ascunzând adevărul. Mă trece un fior, răspândindu-mi în corp răceala unei oribile certitudini.

— Ce s-ar întâmpla dacă LaRoux Industries ar afla de tine?

Merendsen mă priveşte în sfârşit în ochi şi citesc pe figura lui confirmarea suspiciunilor mele: frică. În tot timpul cât am servit amândoi în Armată, nu cred că l-am văzut niciodată să-i fie frică.

— M-ar elimina, Lee.

Mă gândesc la fata de pe monitor, la faptul că Merendsen a oprit-o de atâtea ori să vorbească, la cum s-a grăbit el să vină când şi-a dat seama că era vorba de spre aşa-numitele ființe şoptitoare. Toate acele mici indicii,

frânturi din conversația lor, piese pe care Merendsen m-a lăsat să le pun cap la cap. *Îi împiedică pe ceilalți să creadă că ascunde ceva. Ne urmărește. Ai încredere în ceea ce simți. Asta e iubita mea.*

— Înțeleg, domnule, zic eu pe un ton vehement.

Merendsen clatină din cap:

— Mulțumesc, căpitane.

Flynn se uită la noi înlemnit. Știu că nu înțelege ce anume i-am promis prietenului meu; ar trebui să-l cunoască pe Tarver Merendsen așa cum îl cunosc eu ca să poată să descifreze cât de cât aceste indicii. Dar Flynn mă cunoaște pe mine. Recunoaște încordarea din glasul meu, emoțiile de pe chipul meu. Când observă că îl privesc, se uită repede în altă parte.

— Domnule.

Îmi tremură vocea, dar nu mă pot controla.

— Când vorbeați cu Lilac spuneați că ființele șoptitoare i-au făcut pe niște cercetători să înnebunească.

Dacă atunci când am comis masacrul, de vină a fost o astfel de creatură care mă controla și nu mintea mea care a luat-o razna, oare ar fi mai bine? Ar conta pentru Flynn? Întrebările îmi mor pe buze la fel de repede cum mi-au venit în minte.

Dacă răspunsul ar fi nu?

Merendsen mă privește cu atenție.

— Vrei să știi dacă ele pot fi cauza Furiei?

Nu răspund — nu pot, am un nod în gât că abia pot să respir. Aș vrea să mă uit la Flynn, să văd dacă există vreo șansă ca asta să schimbe lucrurile dintre noi. Dar știu că nu le va schimba. Tot eu cu mâna mea am făcut-o. Cu arma mea.

Merendsen oftează.

— Nouă nu ne-au făcut asta. Dar am găsit un... un raport în sensul acesta, despre ce s-a întâmplat în stația de cercetare din apropiere de locul unde ne-am prăbușit. Și da, Lee. Situația semăna foarte bine cu Furia.

Are un ton calm, blând chiar, dar îl cunosc prea bine ca să cred așa ceva. Se simte o mânie bine ascunsă în glasul lui, care mă face să mă întreb ce anume i s-a întâmplat pe planeta aceea de tot nu vrea să ne spună.

— Indiferent în ce scop le folosește LaRoux, probabil că Furia este un efect secundar. În orice caz, experimentele lui LaRoux nu s-au încheiat pe planeta aceea.

Cu mâinile încleștate pe capacul cufărului, întorc privirea spre ușă, ocolindu-l pe Flynn. Îi simt totuși prezența, simt povara vinovăției ce ne leagă și ne desparte totodată.

— Lee, dă-mi arma ta.

Merendsen se ridică în picioare și întinde mâna spre mine. Soldat sau nu, e un ordin, iar eu mă conformez scoțându-mi arma cu tot cu centură și dându-i-o lui. El scoate Gleidelul din toc, cu aceleași gesturi de expert ca și mine, apoi îl întoarce ca să se uite la panoul de acces. După ce dă capacul la o parte, mi-l înapoiază.

— Uită-te la datele înregistrate. Când s-a tras ultima dată cu ea?

Mă uit pe afișaj.

— În urmă cu patru zile. Am tras în plafon ca să declanșez o cădere de pietre, astfel încât eu și Flynn să câștigăm timp să putem scăpa.

— Și înainte de asta? De câte ori s-a tras cu el?

Mi se face inima ca un purice.

— Vă rog, domnule. Nu pot să mă uit, nu înțelegeți...

— E un ordin, căpitane!

Mă forțez să mă uit la afișaj și derulez înapoi, așteptându-mă să văd douăzeci, treizeci de focuri înregistrate în memoria armei. Dar nu găsesc nimic. Derulez înapoi mai multe zile și după un timp mă opresc, iar mâna îmi cade inertă în poală.

El se apleacă și își așază mâna peste a mea.

— Probabil că o ființă șoptitoare te-a condus acolo, dar nu ca să omori pe cineva. Tu n-ai tras cu arma.

Simt că-mi vâjâie mintea.

— Nu eu i-am omorât pe oamenii aceia.

Nu pot să gândesc, să procesez informația. Mă străduiesc să respir. Nu mă mai pot gândi la altceva decât la Flynn. Cu greu ridic capul și văd că el mă privește fix, palid la față. Captivă în privirea aceea, simt cum îmi bubuie pulsul în urechi și încremenesc.

Își întoarce privirea de la mine și se ridică tulburat în picioare. Aș vrea să spun ceva, dar nu pot, iar el se repede spre ușă și dă zăvorul la o parte. Înainte să apuc să zic ceva, a și plecat, iar eu rămân uitându-mă în urma lui, încercând să-mi regăsesc echilibrul.

Merendsen se lasă pe vine dinaintea mea și mă întoarce ușurel cu fața spre el. Mă tratează așa cum suntem instruiți să le tratăm pe victimele dezastrelor aflate în stare de șoc. O parte din mintea mea recunoaște cu detașare acest lucru.

— Nu-mi vine să cred că nu ți-a trecut prin minte să-i verifici memoria, îmi spune Merendsen calm, cu un zâmbet în glas. Nu te-ai schimbat. Privești mereu înainte, niciodată înapoi.

— N-ai fost aici.

Vocea mi se înecă, în ciuda eforturilor mele de a rămâne calmă.

— Tu nu te-ai trezit plin de sânge, fără să-ți aduci aminte cum ai ajuns acolo. Tu n-ai văzut...

— Hei, ssst, zice Merendsen strângându-mă de umăr. Acum știi. Știe și el.

Mă uit spre ușă, dar Flynn a plecat demult.

— A plecat.

— Are nevoie de timp ca să înțeleagă.

Scutur din cap.

— Și el și eu, amândoi.

Merendsen oftează.

— Știi că e îndrăgostit de tine, nu?

Tresar, ridicând capul, și ne uităm unul la altul. Dacă a vrut să mă scoată din starea de șoc, cu siguranță a reușit.

— Nu fii cara...

— Haide, zău, mă întrerupe el.

Înghit, gândindu-mă la noaptea când Flynn mi-a spus că poate dovedi că am suflet, că nu sunt un om fără inimă; noaptea când m-a sărutat. Mă gândesc cum mi-a spălat mâinile de sânge, chiar dacă știa că probabil n-o să mă mai vadă niciodată. Mă gândesc la figura lui când stătea în pragul ușii din spate, când m-a văzut cu Merendsen la bar.

— Toți cred că sunt îndrăgostiți de mine la un moment dat, zic eu jenată într-un târziu.

E o diferență între felul cum se poartă Flynn și felul cum se poartă noii recruți când încep să primească ordine de la mine, dar încă nu sunt pregătită să reflectez la lucrul acesta.

— O să-i treacă.

— E la fel ca tuturor răcanilor tăi?

Inima îmi bubuie în liniștea din cameră, stomacul mi se strânge. O durere surdă crește în mine și simt că mi-e rău.

— Nu contează că el este altfel, şoptesc eu. Nu suntem de aceeaşi parte a baricadei. Eu şi el suntem adversari.

Merendsen schițează un zâmbet.

— Îi spui asta unuia care se căsătoreşte cu Lilac LaRoux, îmi atrage el atenția. Nimic nu este insurmontabil.

Asta, cel puțin, mă face să zâmbesc la rândul meu.

— Nu cred că diferențele de clasă socială sunt totuna cu „oamenii mei vor să-i omoare pe oamenii tăi şi viceversa".

Zâmbetul îi păleşte.

— Ți-am spus că nu pot să-ți povestesc tot ce ni s-a întâmplat pe planeta aceea. Crede-mă când îți spun că n-a fost vorba doar de faptul că ea este bogată şi eu sunt sărac.

Înghit în sec, plecând privirea.

— Tu n-a trebuit să speli sângele oamenilor tăi de pe mâinile ei. Sunt lucruri cu care nu poți trăi.

Merendsen îmi ia mâinile şi mi le strânge într-ale lui.

— Sunt lucruri fără de care nu poți trăi.

Fata se trezește dintr-un vis în alt vis şi vede că e acasă, în patul ei, în camera de deasupra prăvăliei mamei ei. Fantoma este acolo, aruncând în încăpere o lumină palidă-verzuie.

Fata se ridică în capul oaselor, dar cumva nu se teme. Oscilând între somn şi visare, ea își amintește că a mai văzut-o şi înainte, nu doar la școală, nu doar pe alee, ci peste tot.

— Te cunosc, spune ea în şoaptă ca să nu-şi trezească părinții.

Fărâma de lumină se leagănă uşor, iar fata simte că o străbate un fior prin tot corpul şi un gust metalic îi inundă gura; dar şi această senzație i se pare cunoscută şi nu se teme.

Pe neaşteptate, lumea din jurul ei se schimbă; tapetul este o apă, perdelele sunt alge marine, iar stelele fosforescente de pe tavan sunt acum meduze de toate formele şi mărimile. Fata stă pe un pat de coral şi respiră în apă cum ar respira aer. Totul în jurul ei este lumea la care visează ea, extrem de reală şi de clară, iar ea râde, încântată.

Sub ochii ei înfloreşte o anemonă de mare de un violet aprins, apoi alta şi alta, până când se formează o cărare violetă ce duce departe, într-o lume necunoscută, plină cu submarine şi monştri de mare, şi care doar pe ea o aşteaptă s-o descopere.

26. Flynn

N-am unde să mă duc, nici timp să stau să reflectez. Merg împleticit prin noroiul de pe drumul principal al bazei, cu mintea învolburată de gânduri. Hainele mele sunt încă ude şi brusc mi se face frig şi încep să-mi clănţăne dinţii. Ar trebui să încerc să înţeleg cele povestite de Merendsen, ce spunea despre creaturile dintr-un alt univers — dar, bine-rău, mintea nu-mi stă decât la Jubilee. Simt cum creşte durerea în mine, revărsându-se nestingherită acum, când ştiu că n-a fost mâna ei, arma ei.

Am atâtea la care trebuie să mă gândesc — *dacă n-a fost Jubilee, atunci cine?* —, dar sunt aici, înconjurat de trodairí. Cu mintea zumzăind de gânduri, mă opresc abia când un soldat aproape se ciocneşte de mine. Privirile ni se întâlnesc, iar eu mă dau în spate ridicând mâinile în semn că-mi asum vina. El deschide gura să mă întrebe ceva, dar eu fac stânga-mprejur şi mă îndepărtez cu paşi mari. N-ar fi trebuit să fug de acolo, singurul loc unde eram în siguranţă. Trebuie să găsesc un loc unde să mă ascund şi unde să stau să reflectez. Soldaţii care mă văd aici, pe-afară, cred că aici trebuie să fiu — dar, dacă vreunul dintre ei mă întreabă ceva, ce spun?

Mă furişez în aleea din spatele barului, dorindu-mi să mă pot uita peste umăr să văd dacă sunt urmărit. E o greşeală să arăţi că te furişezi — un pont de-al Sofiei. Mă forţez să adopt o atitudine degajată şi ridic bărbia.

Deschid uşa şi intru, cu gândul la stivele de lăzi. Pot să mă ghemuiesc acolo, probabil am să găsesc ceva de mâncat sau de băut, să-mi iau puţin timp *de gândire*.

Şi chiar atunci dau nas în nas cu barmanul. E un munte de om, mult mai înalt decât mine şi, în timp ce mă uit la el, ia o sticlă şi o ridică cu subînţeles într-o mână.

— Stai, strig eu înainte să am timp să mă gândesc ce voi spune mai departe ca să opresc sticla să ia contact cu tâmpla mea. Stai, sunt cu Jubilee.

E de-ajuns ca să obţin suspendarea execuţiei, dar privirea lui mă sfredeleşte până în ceafă. Pare că vede tulburarea din interiorul meu, un amestec de nedumerire, durere şi nevoie de ajutor.

— Şi de ce te-aş crede?

Caut în minte o explicaţie care să-l liniştească.

— Ţi-a lăsat un mesaj — era pentru mine. Jubilee poate confirma ce spun.

Tăcerea se prelungeşte, iar eu mă străduiesc să rămân nemişcat şi-mi muşc limba ca să nu vorbesc. Într-un târziu el răspunde cu vocea lui hodorogită:

— Poţi să rămâi aici, iar eu am să vorbesc cu Lee ca să verific. Dar dacă-mi faci necazuri şi moare careva din cauza ta, chem imediat soldaţii.

Cu o senzaţie de rău la stomac, îmi dau seama că mă *recunoaşte*. Fie din noaptea când am răpit-o pe Jubilee, fie din imaginile cu figura mea care apar pe ecranele din toată baza. Dar el aşteaptă — datorită lui

Jubilee. Își încrucișează brațele la piept și adaugă pe un ton scăzut:

— Și *dacă* o mai lovești, cu un deget dacă o mai atingi, am să chem autoritățile cât ai zice pește.

— Da, domnule, spun eu încet.

Aș vrea să-i promit că Jubilee va fi în siguranță cu mine. Dar amândoi am știi că ar fi o promisiune pe care n-o pot respecta.

El mă studiază îndelung și eu îl studiez pe el: are capul ras, brațele tatuate până sus cu caractere străine complicate, voce nazală cu accent provincial cum au unii străini veniți de pe alte planete. Un tip misterios. Mă întreb ce l-a adus aici.

— Hai în față, zice el.

— În *față*?

— Crezi că am de gând să te las aici nesupravegheat?

Mă apucă de umăr, iar eu simt că mi se înmoaie genunchii.

— Poți să lustruiești niște pahare acolo ca să pot să te văd.

Trebuie să stau, să mă gândesc. Am nevoie de timp, am nevoie de liniște. Pentru că, dacă nu Jubilee a fost cea care i-a împușcat pe oamenii mei, atunci trebuie să aflu cine. Dar după atitudinea barmanului, îmi dau seama că n-am încotro. Înghit în sec.

— Da, domnule.

Cu inima bătând nebunește, îl urmez în barul plin de trodairí.

Îmi face semn spre un dulăpior cu pahare curate de sub bar, așa că mă pun pe treabă și țin capul plecat, rugându-mă ca bronzul și părul meu vopsit să fie de-ajuns pentru a nu fi recunoscut în spatele tejghelei uzate. Dar

oricât aș încerca să nu mă mai gândesc la nimic, să mă concentrez la ce am de făcut, nu-mi iese din minte figura uluită a lui Jubilee, profunzimea ochilor ei când s-a uitat la mine. Lumea mea s-a destrămat și am cârpit-o ca pe-o haină, de prea multe ori, iar acum exist doar ca un eu peticit — incapabil să gândesc, incapabil să simt ceva, doar o amorțeală.

După o oră, ușa se deschide și o văd pe Jubilee intrând însoțită de Merendsen. Arată jalnic, așa cum n-am mai văzut-o de la masacru, și înțepenesc cu paharul pe care îl lustruiesc în mână. Merendsen nici nu se uită în direcția mea și se îndreaptă spre o masă unde stau numai trodairí, dar Jubilee se oprește o fracțiune de secundă când mă vede. Se citește ușurare în privirea ei — starea jalnică era *din cauza mea* —, dar imediat îi dispare, înlocuită de furie. Vrea să vină spre bar, dar Molly îi iese în întâmpinare și ea se oprește uitându-se la el. El scutură ușor din cap — *nu acum* — și după un lung și încordat moment de ezitare, ea încuviințează clătinând din cap. Îmi întoarce spatele și se duce să se așeze lângă Tarver Merendsen.

Trodairíi se întrec să-i facă cinste lui Merendsen, iar el intră în jocul lor cu o naturalețe înnăscută. În ciuda atmosferei tensionate de după atacul Fiannei și reluarea ostilităților, Merendsen îi readuce la starea de normalitate și îi face să râdă la povestirile lui. Majoritatea sunt despre el, dar vreo două sunt despre Jubilee când era mai tânără. Timp de douăzeci de minute povestește cum ea s-a lovit la cap atât de tare încât timp de câteva săptămâni a simțit în gură un gust de șobolan mort, făcându-i pe toți de la masă să râdă amuzați. Se pricepe. N-ai zice că în urmă cu o oră era în camera ei destăinuind în șoaptă secrete teribile.

Jubilee este totuși schimbată. Râde cu întârziere și parcă nu e râsul ei. Îl lasă pe Merendsen să domine conversația, scutind-o pe ea de nevoia de a reacționa. Își consumă băutura mai încet decât ceilalți. Privirea îi devine uneori absentă, dar niciodată n-o îndreaptă spre mine. Cât timp are de gând să mă lase aici, la lustruit pahare, într-o încăpere plină cu oameni care vor să mă omoare? *Fir-ar să fie.*

Dar văd că stă în continuare încordată, cu acea vigilență de felină tipică ei, cu corpul încă tensionat. E bulversată ca și mine, atât de zguduită încât nu mai poate reacționa. Aș vrea să mă duc la ea. Aș vrea să... Nu știu ce aș vrea.

Pe măsură ce se face tot mai târziu, ceilalți soldați încep să plece, până când la masă nu mai rămân decât Jubilee și fostul ei căpitan. La bar mai sunt câțiva clienți întârziați, și Molly numără banii din casa de marcat în timp ce eu strâng paharele. Jubilee desenează o formă complicată în berea vărsată pe masa lor. E irlandeză. Mă întreb dacă știe.

Nu reușesc să-mi potolesc mintea agitată. Mă năpădesc gânduri de regret și ușurare care nu încetează să se întoarcă la Jubilee. Când ridic privirea, o văd la câțiva metri mai încolo, stând de vorbă cu Molly. Paharul pe care îl lustruiesc îmi scapă din mână și se face țăndări pe podea. Molly îmi aruncă o privire încruntată și-mi face semn din cap spre ușa care duce în spate. Mă duc.

Jubilee se strecoară pe ușă la scurt timp după mine. Îmi tresaltă inima când îi recunosc silueta în semiîntuneric și mă forțez să rămân pe loc, sprijinit de stiva de lăzi. Îmi vâjâie capul de oboseală și simpla ei prezență în cameră face să-mi crească pulsul, deși nu știu dacă de

dorință, de furie sau de cu totul altceva. Sufletul meu este atât de tulburat încât nici nu pot să gândesc.

— Molly zice că poți să rămâi aici, în camera din spate. Pare obosită, cel puțin la fel de obosită ca mine.

— Dacă te întreabă cineva, să spui că ești vărul lui.

Să mă dau drept vărul unui chinez de 150 de kilograme... asta depășește cu mult până și imaginația Sofiei.

— Eu nu...

— Molly este orfan, la fel ca mine. A fost adoptat. Pe altă planetă se întâlnesc frecvent familii ai căror membri nu sunt rude de sânge. Aici, voi nu sunteți obișnuiți cu așa ceva.

Se sprijină de stivele de lăzi cu bere din fața mea și își încrucișează brațele la piept, încordată și nesigură, afundându-se în mutenie. Stă și mă privește îndelung încât îmi vine să țip ca să spulber liniștea asta, apoi într-un târziu izbucnește:

— Voiai să fii arestat atunci când ai spart paharul, atrăgând atenția asupra ta?

Dintre toate emoțiile care mă încearcă, frustrarea mă copleșește și mă ridic în picioare.

— Tu m-ai lăsat să lucrez la bar ore în șir, sub aceeași blestemată cameră de supraveghere care transmite imagini cu figura *mea* în toată...

— Pentru că ai fugit! Dacă ai fi rămas, aș fi putut să stabilesc următoarea noastră mișcare, să găsesc un loc unde să te ascunzi până rezolv situația.

— Să mă ascund? Până rezolvi *tu* situația?

Frustrarea mea este reală, dar dincolo de ea, sunt conștient de faptul că nu ea este criminala. Acum aș putea s-o ating fără să mă disprețuiesc pentru asta. Dar ea tot o trodaire rămâne, nu-mi pot permite să gândesc așa.

Caut cuvinte care s-o îndepărteze, care să pună o anumită distanță între noi astfel încât să nu mai pot ajunge la ea.

— Crezi că am de gând să mă ascund şi să te las pe tine să rezolvi totul în timp ce eu sunt ținut pe margine? Tu şi fostul tău căpitan aveți situația sub control?

— *Ținut pe margine*? pufneşte ea, nevenindu-i să creadă, deşi se vede că se simte uşurată.

Mă măsoară din cap până în picioare, incapabilă să se uite în altă parte. Niciunul dintre noi nu ştie ce să spună acum, când situația s-a schimbat, dat fiind că Jubilee este nevinovată. E mai uşor să fim furioşi.

— Dă-o dracului de treabă, Flynn! Îmi încalc toate jurămintele pe care le-am făcut ascunzându-te aici. Acum sunt o trădătoare. Sunt personajul negativ.

— Faci asta pentru o cauză dreaptă, încerc să argumentez eu, dar ştiu că pentru Jubilee sunt vorbe goale.

— Ştiu, răspunde ea scurt. Ştiu asta. Şi aş face-o din nou. Doar că... nu m-am gândit niciodată, nici într-o sută de ani, că aş putea ajunge aici, în acest punct.

Se întoarce cu spatele, frecându-se la ochi cu podul palmei.

— Ți-am spus că părinții mei au murit în timpul revoltei de pe Verona. Dar nu ți-am spus că nu rebelii i-au omorât. Cei care i-au omorât erau simpatizanți. Oameni care îi sprijineau pe rebeli. Oameni ca mine.

Nu zic nimic. Asta nu-i o conversație — ea nu se aşteaptă s-o contrazic sau să-i spun că nu este vina ei. Stau şi ascult.

— Ei voiau să folosească prăvălia mamei mele ca zonă de tranzit. Părinții mei nu voiau să aibă de-a face cu rebeliunea, aşa că au refuzat. Şi pentru asta simpatizanții i-au omorât.

Înghite cu greu şi reia pe un ton calm:

— Erau oameni pe care îi cunoşteam, Flynn. Vecini. Colegi de muncă. Oameni pe care i-ai saluta dacă i-ai întâlni la plimbare. Şi pentru că au trecut de partea unora într-un război care nici măcar nu era al lor, au împuşcat doi oameni în timp ce fiica lor de opt ani se ascundea sub tejghea.

Încet, mă apropii de ea.

— De aceea nu-ți place când îți spun Jubilee. Pentru că aşa îți spuneau părinții tăi.

— Acum nu mă mai deranjează.

Înghite iar în gol. Apoi continuă cu o voce care îmi sfâşie inima:

— Mi-ai distrus viața, să ştii.

Nu pot să vorbesc, respirând precipitat la fel ca ea, frustrarea şi dorința împletindu-se în mine, ca un fitil care arde repede.

— Mi-era bine înainte să apari tu să mă duci în mlaştini, spune ea cu vocea sugrumată de lacrimi şi mânie. Trebuia să rămân fără suflet — trebuia să fiu un om mort. Jubilee trebuia să fi murit odată cu părinții ei, în prăvălia din Noiembrie; Lee nu era decât un vis...

În bar a început să cânte muzica la tonomat. Probabil că Molly încearcă să acopere glasurile noastre ridicate. Mă apropii de ea fiindcă nu mai rezist; are ochii în lacrimi şi s-a îmbujorat, iar eu pot în sfârşit să mă uit la ea, s-o doresc, s-o ating, fără ca suferința mea să transforme totul în amărăciune.

— M-ai distrus, repetă ea pe un ton ceva mai scăzut, suspinând. M-ai distrus — m-ai făcut să mă trezesc. Iar acum nu mai pot să scap de tine.

Ridică din nou tonul când întind mâna şi o apuc de braț, simțindu-i pielea fierbinte.

— Nu mă lași în pace.

Îi privesc chipul, dornic să recuperez timpul pierdut când încercam să nu mă uit la ea. Nu-mi pot lua privirea de pe chipul ei.

— Crezi că eu vreau să fiu aici cu tine? zic eu cu voce răgușită. Crezi că, dacă acum ai pleca, eu aș veni după tine?

Mă privește provocator.

— N-ai face-o?

— Știi bine c-aș face-o, îi răspund eu dându-mă bătut. Și nu înțeleg de ce-ar fi o problemă.

Ea își smulge brațul din strânsoarea mea și se dă un pas în spate, lovindu-se de ușă.

— Este o problemă, pentru că eu te-aș *lăsa*! izbucnește ea.

Apoi suspină adânc și adaugă în șoaptă:

— Este o problemă pentru că eu aș vrea s-o faci.

Mă apropii de ea și înclin capul, căutându-i buzele. E tot ce-mi doresc. Cu buzele întredeschise, ea se lipește de mine, de parcă atât aștepta, și mă cuprinde cu brațele de după gât. Toate emoțiile se amestecă într-un amalgam — suferință, dorință, mânie — și, mai presus de toate, un aprig licăr de speranță ce răzbate în energia ce erupe între noi. Îmi plimb mâna mai sus de talia ei, mângâindu-i cu vârful degetelor pielea și adâncitura spatelui, iar ea își încleștează degetele în părul meu. Geme cu gura aproape de gura mea, ezită o fracțiune de secundă, apoi ne sărutăm iar de parcă ne-am fi regăsit după o eternitate.

Cu un icnet scurt, ea se desprinde și întoarce capul într-o parte ca să mă oprească din sărutat. Respiră precipitat, iar eu mă apropii mai mult și o lipesc cu spatele de ușă, apăsându-mi coapsele peste ale ei. Asta îmi doresc.

— Dumnezeule, Flynn, nu se poate, spune ea gâfâind. Nu se poate!

Mă aplec s-o sărut sub linia bărbiei și o simt lipindu-se mai mult de mine.

— E un lucru real, zic eu respirând în părul ei, amintindu-mi ce-a spus ea în noaptea când am adus-o înapoi în bază, noaptea când i-am spălat mâinile de sânge. Ceva real în toată povestea asta. Asta e realitatea.

— Noi suntem dușmani. Asta este realitatea.

În ciuda protestelor, brațele ei mă strâng în continuare și nu vor să-mi dea drumul. O sărut apăsat pe tâmplă și-mi lipesc fruntea de părul ei negru.

— Eu nu sunt dușmanul tău, Jubilee Chase, șoptesc eu. Și cred că nici tu nu ești dușmanul meu.

Mă aplec spre ea până îi găsesc din nou buzele. Palmele îmi ard acolo unde o ating și orice altceva se pierde în fundal, rămânând doar acest sărut, doar ea, doar *noi*.

Muzica ce se aude dinspre bar se schimbă și, ca și cum această schimbare ar întrerupe magia momentului, Jubilee icnește și murmură:

— Este prea periculos.

— Nu-mi pasă.

Și chiar nu-mi pasă fiindcă i-am dezvelit pielea gâtului lângă lanțul cu plăcuțele de identificare și, în timp ce o ating cu buzele, o aud cum își pierde cuvintele, apoi îi dau gulerul la o parte și-i sărut pielea moale dinspre umăr.

Corpul ei se arcuiește, fremătând sub atingerea mea. O fracțiune de secundă mai târziu, ea se oprește totuși, iar eu mă uit la ea și văd că își muște buza și are privirea tristă.

— Flynn, *nu se poate*.

Are buzele fierbinți și ochii întunecați, dar în timp ce înghite și încearcă să se adune, văd că privirea îi redevine fermă.

— Nu-i vorba că este prea periculos pentru *noi*, Flynn. Este prea periculos pentru *ei*. Dacă ar trebui să alegi, dacă s-ar ajunge la asta, pe cine ai salva? Pe oamenii tăi sau pe mine?

Mă lasă să-i dau la o parte părul ce-i cade peste față, să-mi plimb degetele aspre pe pielea delicată a obrazului ei și așteaptă în timp ce eu încerc să-mi adun gândurile răvășite. Am ales în cavernă, când am fugit de McBride, dar nu știu de partea cui am ales să fiu. Încercam s-o salvez pe această fată sau încercam să opresc un război? Nu mă pot gândi în perspectivă, la ziua când va trebui să aleg una sau alta.

Totul amenință să reizbucnească, noianul de probleme pe care sunt prea obosit să-l înfrunt. De un singur lucru sunt absolut sigur și, în timp ce-i șoptesc numele, mă aplec din nou s-o sărut, iar ea mă lasă. Ia mâna de pe pieptul meu și mă trage mai aproape — îmi cuprinde obrazul în palmă în timp ce buzele noastre se întâlnesc, îndepărtându-mă de pasiunea frenetică și aducându-mă spre ceva mai blând, ceva mai liniștit. Ceva real.

După câtva timp ne oprim să respirăm, iar ea lasă capul în jos. O sărut pe tâmplă și aștept să vorbească.

— Mai devreme sau mai târziu unul dintre noi va trebui să aleagă și, dacă facem asta, vom alege greșit. Noi suntem singurii care vedem ce se întâmplă. Ei au nevoie de noi.

Se întoarce și se desprinde din brațele mele, îndepărtându-se cât eu să n-ajung la ea sau ea să ajungă la mine.

— Tu nu oboseşti niciodată să fii omul de care ceilalți au nevoie?

Brusc chiar așa mă simt — obosit, chinuit de dorul de sora mea, de vărul meu, de prietenii mei. Doborât de furia lui McBride, de suferința Sofiei, de propria mea neputință. Vreau să fug departe de toate astea. O vreau pe Jubilee.

— Până acum, nu.

Suferă enorm, dar rămâne lângă ușă, departe de mine. Mă doare sufletul, dar nici eu nu mă duc spre ea. Pentru că are dreptate.

— Pleacă!

Îmi trebuie toată voința de care sunt în stare ca s-o las să plece. De dragul oamenilor care m-ar împuşca pe loc dacă m-ar vedea. Care cred că ea este o criminală și eu un trădător.

Ea nu zice nimic, ci stă și se uită la mine preț de două respirații lungi și lente. Apoi pune mâna pe clanță, deschide ușa și iese, în noapte. Ușa se trânteşte în urma ei, dar nu rămâne închisă, ci se mai deschide o dată, din inerție.

Lovesc cu palma în perete, simțind o durere ascuțită care mă săgetează până sus, în umăr. Prin spațiul lăsat de ușa ce se deschide încet, o văd pe ea îndepărtându-se. O urmăresc cu privirea cum trece pe sub proiectoarele de lumină.

Chiar înainte ca ușa să se închidă de-a binelea, am impresia că o văd încetinind pasul. Apoi spațiul prin care o zăresc se închide cu un clic și rămânem amândoi singuri.

Fata așteaptă. Se află într-un port spațial pe care nu l-a mai văzut până acum, pe orbita unei planete pe care n-o recunoaște. Nu are bagaje, doar hainele de pe ea, dar stă lipită de fereastră, cu inima tresărind de fiecare dată când o navă se oprește în terminalele de andocare. E sigură că o va recunoaşte pe-a ei atunci când o s-o vadă.

Un bărbat care o căuta vine să-i spună că nava de explorare pe care ea a fost angajată e gata de plecare. El o însoțește până la terminalul de andocare, unde o așteaptă o navă mică, dar modernă. Hublourile sclipesc verde-auriu și înăuntru se văd niște oameni — un copil cu părul închis la culoare, un adolescent nemulțumit, cu identitate falsă, o femeie mai în vârstă pe care n-o recunoaște.

Însoțitorul ei, care într-un fel e și căpitanul navei, arată cu mâna spre pasarela de acces la bord.

— Ei, ce zici?

Undeva, în străfundurile minții ei, încolțește ceva — certitudinea că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată și că n-are cum să se întâmple acum. Nu așa va fi viața ei. Va fi întunecată, rece și probabil foarte scurtă; iar luminile strălucitoare ale navei spațiale n-au fost niciodată pentru ea.

— Nu pot, șoptește fata, și cuvintele parcă îi răsucesc un cuțit în inimă.

Căpitanul se întoarce spre ea, iar ea își vede propria durere reflectată în ochii lui verzi și adânci.

— Îmi pare rău. Nu pot.

27. Jubilee

Nici nu-mi amintesc cum am ajuns la mine. Dar brusc mă pomenesc în camera mea, ameţită de gânduri, cu pielea înfiorată. Mă pregătesc de culcare cu destulă uşurinţă, având în sânge acest ritual după atâția ani în care m-am simțit extrem de obosită la sfârşitul unei zile pentru a mai face şi altceva. Nu trebuie să mă mai gândesc, nu trebuie să mai rămân în această stare teribilă în care simt cum adrenalina îmi pompează prin vene. Nu trebuie să mai rememorez cele întâmplate cu Flynn.

Nu trebuie să mă îndrăgostesc de un băiat care reprezintă toate lucrurile împotriva cărora am luptat de când aveam opt ani.

Dar pentru că nu mă pot opri să fac toate astea, măcar pot să nu-l mai ating vreodată.

A doua zi intru de serviciu abia spre mijlocul dimineții, dar tot mă trezesc la răsăritul soarelui, această obişnuinţă fiind prea adânc înrădăcinată în mine ca să trec peste ea. N-am primit nicio veste de la Merendsen în legătură cu următoarea noastră mişcare, ca să am cu ce să-mi satisfac nevoia de acțiune, cu ce să-mi țin gândurile

ocupate, departe de lucrurile periculoase. Ar trebui să-i ofer organismului meu cât mai mult timp de recuperare înainte să ies iar pe baricade. Acolo e frig, e umezeală, e dificil; rebelii sunt ascunşi prin mlaştini, gloanțele vin din senin. Vin prea aproape de bază ca să putem organiza un atac aerian, dar prea departe ca să-i împuşcăm din spatele fortificațiilor noastre. Suntem nevoiți să stăm culcați la pământ, iar noroiul îmi intră în costumul de luptă, producându-mi nişte mâncărimi insuportabile când începe să se usuce, şi miros a mlaştină oricât m-aş spăla după aceea. Când îi urmărim prin mlaştini, dispar te miri pe unde, atrăgându-ne pe teren nesigur ca nişte focuri rătăcitoare.

Mai sunt câteva ore până intru de serviciu, dar simt că mă furnică pielea de nerăbdare şi de fiecare dată când stau pe loc — de fiecare dată când închid ochii — îl văd pe Flynn.

Singurul lucru real, a spus el în timp ce buzele lui căutau să mă sărute pe gât. *Asta este ceva real.*

Mă îmbrac în uniforma militară pe care am purtat-o şi ieri, mototolită şi murdară, dar hainele sunt ultima mea grijă în clipa asta şi n-o să zică nimeni nimic dacă arăt neglijent cât ies să dau o tură de alergare. După o clipă de ezitare, îmi pun totuşi centura cu Gleidelul. Jenant să alerg cu el, dar nu-i momentul să ies neînarmată niciunde pe Avon. Îmi iau adidaşii în locul bocancilor regulamentari şi ies, în aerul rece şi ceţos al dimineții. Din cauza cerului înnorat, răsăritul soarelui pe Avon este mai lent, ca şi cum însăşi lumina ar ajunge aici mai greu, revărsându-se încet-încet peste împrejurimi. Este încă întuneric, dar văd că prin ceața de deasupra răzbate lumina difuză a soarelui.

Este prea periculos să fac obişnuita tură de alergare, adică opt kilometri, cât are perimetrul bazei, care se termină cu o cursă de obstacole lângă sala de antrenament. Dincolo de garduri sunt rebelii care cunosc terenul mai bine ca noi şi nu mă încântă ideea să alerg la o distanță de trei metri de cineva cu arma îndreptată spre mine şi pe care eu nici nu-l văd.

Aşa că o iau printre clădiri, ignorând faptul că mă stropesc cu noroi pe pantaloni. Cu greu mă abțin să nu mă forțez să alerg mai tare, astfel încât să nu mă mai pot concentra la nimic altceva decât asupra paşilor, dar nu-mi pot consuma toată energia înainte să plec în patrulare.

Trec pe lângă biroul de securitate scoțând aburi în aerul rece şi umed şi o iau pe drumul care duce spre Comandamentul Central. Este mai puțin accidentat decât alte alei şi nu la fel de noroios. E mai uşor de alergat pe el.

Chiar când ajung la Comandamentul Central, o văd pe Towers intrând în biroul ei. Mă opresc brusc, împroşcând cu noroi. Avem nevoie de dovezi pentru ce se întâmplă — aşa a spus Lilac LaRoux. Poate că ea şi Merendsen se mulțumesc să pună soarta noastră în mâinile unui hacker din celălalt capăt al galaxiei, dar eu nu sunt obişnuită să aştept să mă salveze cineva.

Cred că Towers ştie mai mult decât îmi spune. Şi nu pot să cred că este implicată. Dacă LaRoux o are la degetul mic, de ce m-ar fi avertizat să nu-i spun logodnicului lui Lilac ce se petrece?

Aş vrea ca Flynn să fie aici. Nu-mi place că l-am lăsat baltă, mai ales după ce-am văzut aseară cât suferă pentru că trebuie să se ascundă în continuare în loc să-l caute

pe cel care a comis masacrul. Dar încă nu sunt pregătită să dau ochii cu el; numai cât mă gândesc la el şi îmi ard obrajii. Îmi alung din minte imaginea lui şi mă îndrept spre biroul comandantului Towers. Paşii mei răsună înfundat pe scările de lemn ale rulotei din prefabricate, în ritm cu bătăile inimii mele.

— Da? strigă ea dinăuntru.

Nu-i convine că este întreruptă.

— Sunt Chase. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Urmează un moment de tăcere care mi se pare că se prelungeşte cam mult.

— Desigur. Intră.

Deschid uşa şubredă şi intru.

— Doamnă comandant.

— Închide uşa! spune ea printre dinți, stând în picioare lângă birou.

Clipesc luată prin surprindere, dar instinctiv trântesc uşa în urma mea.

— Îmi cer scuze, căpitane Chase. Dar trebuie să fii mai prudentă. Nu se ştie cine ne urmăreşte.

Îmi reprim un fior de teamă şi iau loc pe scaunul pe care mi-l arată, aşteptând să se aşeze şi ea la birou. Doar că ea începe să se plimbe prin cameră, cu ochii ațintiți spre uşă şi nu la mine. Aştept să se liniştească, să vorbească cu mine, să mă lase să-i explic de ce am venit, dar parcă a uitat complet că sunt acolo.

— Ăă... doamnă comandant?

Se opreşte surprinsă şi se întoarce spre mine. Ochii ei albaştri strălucesc; parcă prea tare. Cred că n-a mai dormit de când am vorbit cu ea ultima dată.

— Scuze, căpitane. Ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Da, doamnă comandant.

Înghit în sec şi brusc simt că mi s-a uscat gura. *Ai încredere în ceea ce simți*, mi-a spus Lilac LaRoux. Am încredere în comandantul Towers.

— Doamnă comandant, ştiu ce se întâmplă. Ştiu de LaRoux Industries, ştiu că a existat o bază secretă în zona de est şi ştiu că are legătură cu Furia. Ştiu că şi dumneavoastră ştiți ceva.

În liniştea din cameră se aud doar bătăile nebuneşti ale inimii mele şi, la un moment dat, răpăitul scurt şi îndepărtat al unei mitraliere. Towers mă priveşte respirând precipitat, iar cearcănele de sub ochii ei mi se par mai pronunțate ca niciodată. Mi-e greu să-i susțin privirea; dincolo de ochii ei albaştri e o teamă mistuitoare, disperarea unei femei cu nervii întinşi la maximum.

Apoi închide ochii.

— Dumnezeule, Lee, nici nu ştii ce mă bucur să te aud spunând asta! Nu trebuie să mai afle nimeni, dar...

Se opreşte şi umerii i se lasă ca sub povara secretului ei.

Simt propria mea uşurare ca pe o adiere de aer proaspăt care mă lasă să respir din nou pentru prima oară de când am intrat pe uşă.

Se întoarce, rezemându-se de birou.

— Ştiu că ai fost la baza aceea secretă; ştiu că de-asta ai întrebat de ea. Mi-a fost teamă de ce ai fi putut vedea acolo. Tu nu ştii ce le fac oamenilor care ştiu prea multe. Ei ştiu tot — pot să-ți citească gândurile.

Avertizările lui Lilac Laroux îmi răsună în minte şi încerc să nu mă las înfricoşată de temerile comandantului meu.

— Doamnă comandant, încep eu, LaRoux Industries este...

— LRI? întreabă mirată Towers. Nu despre ei vorbesc. Eu vorbesc despre... despre lucrurile care există acolo, în mlaştină.

Mi se face pielea de găină, aducându-mi aminte ce zicea Merendsen despre ființele lui şoptitoare, lucruri pe care nu le-am putea înțelege niciodată.

— Dacă a existat ceva acolo, acum nu mai există. Nu se mai vede nimic, doar mlaştina pustie.

— Asta nu înseamnă că au dispărut, murmură ea, trecându-şi degetele prin păr şi deranjându-şi cocul care de obicei este bine strâns. Mai face câțiva paşi prin cameră, apoi se întoarce brusc şi se apleacă în fața mea.

Toate jaluzelele sunt închise, făcând ca biroul să semene şi mai mult cu o peşteră, aşa cum arată majoritatea clădirilor de pe Avon. Acum, când am şansa să mă uit în jur, văd ambalaje de rații alimentare risipite prin cameră, căni murdare de cafea lăsate pe automatul de băuturi şi pe birou. Pare că a stat închisă aici o săptămână.

Îmi răspunde cu o voce tărăgănată.

— Toți înnebunesc, toți. În afară de tine. Tu de ce nu înnebuneşti? De ce *nu*?

Se sprijină cu mâinile de brațele scaunului meu şi îşi apropie fața la câțiva centimetri de a mea.

Ba am înnebunit, îmi vine să strig. *Am omorât vreo şase oameni.* Doar că nu i-am omorât. Tarver Merendsen a dovedit asta.

— Nu ştiu, şoptesc eu.

— Baza secretă pe care ai văzut-o tu nu era militară, spune ea într-un târziu. Aparținea companiei LaRoux Industries.

Pulsul mi se accelerează — trebuie să am grijă ce spun dacă vreau să obțin răspunsurile de care am nevoie.

— De ce? Ce interes au ei pe Avon?

— M-au abordat când am fost detaşată aici, ziceau că încearcă să găsească o modalitate de a stopa Furia. Ziceau că toți comandanții de bază din ultimii zece ani le-au permis să-şi desfăşoare cercetările aici.

Dar de ce? În ce scop? Deschid gura, dar Towers continuă să vorbească, cu capul plecat, mormăind pe o voce joasă şi monotonă care mă sperie.

— Uneori îi găsim acolo, mormăie ea. Soldați răpuşi de Furie. Înecați sau îngropați în nisipuri mişcătoare sau morți cu arma în mână şi un glonț în cap. Se duc spre est, în zona de tampon, dacă nu-i nimeni prin preajmă ca să aibă pe cine să omoare atunci când îi loveşte Furia. O caută. Caută locul. Doar că ea se mută, se mută mereu. Nu este niciodată în acelaşi loc de două ori. Am încercat s-o găsesc, dar...

Dacă n-aş avea motive să cred cel puțin o parte din ce zice ea, i-aş spune că şi-a pierdut mințile. Are privirea rătăcită, ochii duşi în fundul capului, buzele uscate. Nu a avut grijă de ea. Se vede că nu doarme. Arată cum arătam eu când mă simțeam cumplit de vinovată în dimineața de după masacrul din peştera rebelilor, când am crezut că eu i-am omorât pe toți acei...

Încremenesc.

— Ce-ați făcut?

Comandantul Towers scutură din cap.

— La momentul acela părea că nu-i nicio problemă. În fiecare lună intră un bonus suplimentar în contul meu, iar eu trimit copii după dosarele medicale. Uneori cadavrele dispar, cele pe care le găsim în mlaştini. Trebuie să înțelegi, LaRoux Industries desfăşoară nişte cercetări revoluționare în domeniul medical şi nimeni altcineva

nu ne ajută, nu-i ajută pe soldații mei. Credeam că ei au o explicație pentru apariția Furiei. Înțelegi lucrul ăsta, știi ce înseamnă să trăiești și să mori alături de plutonul tău.

— Da, doamnă, zic eu cu prudență, păstrând un ton neutru.

Nu sunt convinsă că eu aș fi procedat altfel dacă eram în locul ei și vreau ca ea să continue să vorbească.

Dar ea parcă nici nu m-aude.

— Nu mai pot să fac lucrul ăsta, șoptește ea. Locul acela, lucrurile pe care le studiază ei — Furia este din ce în ce mai rea. Acum îi afectează și pe civili, cum s-a întâmplat cu omul acela, Quinn, care până atunci nu comisese nicio violență. Le-am spus că n-am să-i mai acopăr, Lee. Și îți spun ție chestia asta în caz că...

Înghite în sec și inspiră adânc, recăpătându-și cât de cât expresia de om normal.

— În caz că mi se întâmplă ceva.

Mi-au transpirat palmele pe care le țin lipite de scaun.

— De ce mie?

— De ce ție? repetă ea. Asta vor să știe și ei. Mi-am dat seama de asta. LRI vrea să știe de ce tu nu cedezi, de ce tu nu visezi niciodată. De aceea tu ești încă aici. Lee, ei nu mă plătesc doar ca să mă fac că nu văd. Ei mă plătesc și ca să te urmăresc *pe tine*.

De groază mi se pune un nod în gât și abia pot să îngaim:

— Cine? Cine face chestia asta?

Ea se uită la mine, stând încă aproape. Deschide gura, apoi o închide. Observ că ochii ei privesc în gol, apoi devin atenți, apoi din nou absenți.

— Lee, șoptește ea.

Apoi din nou, de data asta pe un ton ciudat de insistent:

— *Lee.*

— Doamnă?

Mă forțez să mă mișc, să scap de teama care mă ține pe loc și să întind mâna spre ea.

— Doamnă, ce se întâmplă?

Când mă uit la ea, văd că i se dilată pupilele și mușchii încep să-i tremure. Așa s-a întâmplat și cu Mori, așa arăta când i-a zburat creierii acelui adolescent în oraș. Pun mâna pe armă, dar degetele mi se crispează la atingerea familiară a mânerului; știu că nu pot să-mi împușc comandantul.

Prima dată când am văzut un camarad murind a fost la câteva săptămâni după ce am intrat în serviciul activ. Eram într-o acțiune de patrulare, iar el a călcat pe o bombă-capcană prost făcută — dar eficientă — rămasă din timpul unei rebeliuni de demult, care i-a sfârtecat picioarele. Dar a fost un moment după ce el a călcat pe sârmă și înainte să se declanșeze explozibilul, când am știut amândoi ce s-a întâmplat. El s-a uitat în ochii mei și clipa aceea s-a transformat într-o eternitate care s-a așternut între noi; pe chipul lui se vedea că știe că va muri, pe al meu se vedea neputința de a împiedica asta. A fost doar o fracțiune de secundă, dar mi s-a părut că a durat o veșnicie.

Momentul acela îmi revine în minte acum, când comandantul Towers se uită în ochii mei. O clipă știe și ea că e pe cale să cedeze.

Mă pregătesc, așteptând răbufnirea violentă.

Dar momentul trece și ea se îndreaptă de spate. Rămân tensionată, uitându-mă la ea, așteptând să cedeze

la fel ca Mori. Mă privește absentă, cu pupilele dilatate, apoi, scuturându-se ușor, se întoarce și întinde mâna după un teanc de dosare de pe biroul ei pe care îl ocolește cu un mers grav și se așază pe scaun.

Mă uit mirată cum se apucă din nou de lucru, așteptând totuși ca ea să izbucnească. Dar lucrul ăsta nu se întâmplă. Deși în continuare are pupilele neobișnuit de mari, mișcările și limbajul corpului sunt perfect normale. De fapt, se comportă chiar mai normal decât la început când am intrat în biroul ei.

— D-doamnă comandant?

Ea ridică privirea spre mine, clipind surprinsă.

— Căpitane, spune ea pe un ton blând. N-am observat când ai intrat. Cu ce pot să te ajut?

Parcă primesc un pumn în stomac și rămân căutându-mi cuvintele, chinuindu-mă să înțeleg.

— Doamnă comandant, am venit să vorbesc cu dumneavoastră. Îmi spuneați de fișele medicale. De LaRoux Industries.

— Da?

Se încruntă la mine, așezându-și cu grijă o șuviță de păr desprinsă din coc. Un gest obișnuit, familiar, pe care îl recunosc, dar puțin cam repezit. Doar puțin altfel.

— Nu cred.

— Doamnă comandant, fișele — baza secretă din est...

— Acum sunt foarte ocupată, căpitane, spune ea amabilă. Poate să mai aștepte?

Dacă n-aș fi văzut-o acum zece minute, n-aș putea spune că este ceva în neregulă. Însă uitându-mă acum la ea, observ unele indicii mărunte. Toate gesturile ei sunt corecte, inflexiunea vocii, felul cum se exprimă. Dar

toate sunt mai reținute. Atenuate. Parcă ar fi ea însăși, dar... *nu tocmai.*

— Da, doamnă comandant, bâigui eu, retrăgându-mă spre ieșire. Am să... mulțumesc, doamnă comandant.

Nu ridică privirea când o salut și eu mă grăbesc să ies.

Tot ce pot să fac este să mă întorc în cealaltă parte a bazei, deși îmi vine s-o iau la fugă, să mă urc în prima navetă și să plec cât mai departe de locul ăsta.

Nu știu ce caută LaRoux Industries pe Avon. Nu știu de ce comandantul meu a fost plătit să mă spioneze. Dar indiferent cine era în realitate persoana care primea mită și se simțea vinovată, ea nu mai există. Pentru că ființa care tocmai mi-a arătat cu politețe ușa — aceea *nu era* comandantul Towers.

Intenționam să-l caut pe Merendsen ca să-i povestesc ce-am auzit și să încercăm amândoi să punem lucrurile cap la cap. Mă pomenesc în schimb că mă îndrept spre barul lui Molly. Fiind mereu câte cineva de serviciu, barul este deschis non-stop. Încerc să-mi spun că mă duc într-acolo pentru că am nevoie de companie, dar știu că nu ăsta este motivul. Încerc să-mi spun că mă duc într-acolo pentru că vreau să aud părerea lui Flynn despre povestea asta, sperând că el are o explicație logică pentru ceea ce am văzut.

Dar eu știu motivul real pentru care picioarele mă poartă într-acolo și nu mă mândresc cu asta. Sunt îngrozită și, pentru prima oară de când aveam opt ani, simt nevoia să-mi spună cineva că totul va fi bine.

Când ajung pe la jumătatea drumului, mergând îngândurată, cu ochii încețoșați de oboseală și teamă, simt

un miros de ceva ars; recunosc mirosul greu şi acru de fum. Ceva, undeva, arde.

Ridic iute capul. Atunci văd în depărtare un fum negru şi gros şi automat o iau la fugă într-acolo. În direcția aceea sunt atâtea clădiri care ar putea să ardă; acolo sunt două barăci, câteva magazii, chiar şi depozitul de muniție. Deşi ar fi dezastruos, cumva ştiu că nu e niciuna dintre ele.

Dumnezeule, nu. Te rog, nu.

Habar n-am când parcurg distanța care mă desparte de barul lui Molly — nici măcar nu mă surprinde când ies în fugă dintre două barăci şi văd barul în flăcări. Continuu să fug şi nu mă opresc decât atunci când cineva mă apucă de jachetă şi mă trage înapoi, moment în care, din cauza vitezei cu care alerg, cad la pământ.

Mă ridic din noroi împleticindu-mă şi dau să plec mai departe spre barul care arde, când aceleaşi mâini mă prind din nou.

— Chase! aud ca prin vis o voce care strigă în urechea mea. Nu poți intra acolo!

— Poate sunt oameni înăuntru! țip eu în timp ce mă lupt să mă eliberez şi vocea mi se gâtuie.

— Dacă sunt, atunci au murit şi n-ai cu ce să-i mai ajuți!

Este căpitanul Baltimore şi nu mă lasă să plec.

— Potoleşte-te, căpitane! se răsteşte el.

Când îmi dă drumul, cad din nou şi de data asta este de-ajuns ca să mă facă să renunț la dorința mea disperată de a intra acolo. Cu mintea golită de gânduri, privesc cum arde focul. Nu se vede nici urmă de Flynn. Nu mai gândesc, nu mai simt. N-am loc de durere — încă nu înțeleg, nu pot să accept. Nu aşa.

Simt un gol în inimă.

Aud strigătele echipelor de intervenție, eforturile coordonate ale pompierilor care încearcă să izoleze focul înainte să se răspândească spre alte clădiri. O bârnă se prăbuşeşte, aruncând spre cer un torent de flăcări şi scântei. Toate geamurile s-au spart din cauza căldurii infernale şi prin cadrul unei ferestre văd conturul barului înroşit de foc. Când respir, mi se usucă nările din cauza mirosului de chimicale arse. Nu ştiu de ce, mă gândesc la tonomatul vechi al lui Molly, al cărui plastic roşu şi auriu se topeşte de căldură, şi ale cărui bănci de memorie cu muzică veche, de pe planeta Pământ, sunt transformate în simple circuite topite şi emanații toxice.

Cineva se ciocneşte de mine, cât pe ce să mă doboare, alungându-mi imaginea din minte. Recăpătându-mi echilibrul, văd doi infirmieri cărând o targă pe care este un corp înfăşurat într-un cearşaf.

Pare a fi o persoană masivă — prea masivă ca să fie Flynn. Într-o clipă înțeleg cine este şi îl dau la o parte pe Baltimore.

— Ce s-a întâmplat? mă răstesc eu la infirmieri, întinzând mâna să ridic cearşaful. Dacă este vorba doar despre intoxicație cu fum, poate că...

— Nu, căpitane, este mort. Vă rog, nu...

Unul dintre infirmieri încearcă să mă oprească, dar sunt mai puternică decât el şi îl dau la o parte, reuşind să ajung la cearşaf şi să trag de el.

Văd fața lui Molly, calmă şi relaxată. Pare că doarme sau se preface. Dar pe urmă văd sângele, semnele de arsură de pe țeasta lui rasă. Mă aplec să mă uit şi îmi dau seama că a fost împuşcat în ceafă fiindcă îi lipseşte o parte din craniu.

Totul în jurul meu încetineşte. Ca prin vis îi aud pe infirmieri spunând ceva. Era mort dinainte să izbucnească incendiul. Împuşcat, cu o armă de-a noastră. După unghiul din care s-a tras, a fost forțat să îngenuncheze înainte să fie omorât. Executat.

Când ridic privirea, văd doi soldați care trag după ei un bărbat de vârstă mijlocie care se zbate şi înjură în gura mare.

— Cine-i ăla?

Am o voce liniştită, rece. Foarte calmă.

Infirmierul de alături se uită la mine, apoi la bărbatul pe care l-au prins soldații.

— Unul dintre nermernicii care au dat foc barului, răspunde el. Se pare că au fost mai mulți, dar au reuşit să fugă, iar el e singurul pe care l-au prins. Îl duc să-l interogheze.

Inima mi se umple de furie şi nu-l mai văd în fața ochilor decât pe omul pe care soldații îl târăsc după ei. Vinovatul. Nu va fi nevoie să-l interogheze oficial — am de gând să mă ocup eu, personal, şi să aflu tot de la el, cu orice preț. Scot arma din toc şi mă iau pe furiş după el şi după cei care îl escortează, grăbind pasul.

Am să aflu cine a făcut asta şi am să-l distrug.

A trecut ora ei de culcare, iar fata e pe punctul de a adormi în zgomotul delicat al pieselor de mah jong din imitație de fildeș, pe care mama ei le amestecă. Stă ghemuită în pătură, sub masa acoperită cu postav, la care sunt așezați prietenii mamei ei.

O piesă gravată cu o crizantemă cade pe podea şi o voce hodorogită spune:

— O iau eu.

Un braț se întinde în jos, peste marginea mesei, iar fata se uită la el — e acoperit cu tatuaje, mai multe decât a văzut vreodată la un om.

Adulții discută în timp ce mama fetei împarte piesele, iar zumzetul scăzut al vocilor aproape c-o adoarme pe fată.

— Cine o să aibă grijă de prăvălie cât timp sunt eu plecată? întreabă mama ei.

— O să am eu grijă, spune omul cu tatuaje.

— Şi când eşti tu plecat? Atunci cine o să aibă grijă de ea?

28. Flynn

Privesc de pe o alee dintre o baracă şi magazia de muniţie, lipit de peretele dur şi chinuindu-mă să respir. Nu-mi dau seama pe cine au capturat soldaţii şi nu văd pe niciunde silueta masivă a lui Molly, dar nu pot să fac nimic decât să stau aici, să strâng din pumni şi să aştept. Dacă oamenii mei au făcut asta şi mă văd pe mine, se va dezlănţui iadul. Vor muri şi mai mulţi oameni.

Cu ochii la incendiu, sunt cât pe ce să n-o observ pe Jubilee care trece prin apropiere. O apuc de braţ şi o trag spre mine, gândindu-mă în aceeaşi fracţiune de secundă că probabil o să-mi spargă nasul pentru chestia asta. Dacă n-ar fi atât de şocată, sunt convins că ar face-o. Apuc să văd o sclipire sălbatică în ochii ei şi o mână murdară de funingine ridicându-se să mă lovească, dar mă feresc.

— Jubilee, eu sunt.

Cu un strigăt mut şi o figură surprinsă, se smuceşte din mâna mea şi se dă înapoi până se loveşte de peretele barăcii. Mirată, ridică privirea spre mine şi, când mă vede, se luminează la faţă. Arma pe care o ţine în mână îi cade în noroi. Mă apucă de braţe, ţinându-mă de mânecile

hainei şi trăgându-mă mai aproape, de parcă ar vrea să se convingă singură că sunt eu, în carne şi oase.

— Flynn? şopteşte ea.

Când îi văd chipul pe care supărarea este amestecată cu bucuria, o trag spre mine fără să mai stau pe gânduri şi-o îmbrăţişez. Şi ea mă strânge în braţe la fel de tare şi o clipă rămânem aşa, îmbrăţişaţi, în timp ce dincolo de capătul aleii se desfăşoară un adevărat haos.

— Am crezut că ai..., scrâşneşte ea supărată şi se dezlipeşte puţin de mine, surprinsă de intensitatea propriei reacţii.

Şi eu tremur puţin şi sunt nevoit să-mi dreg vocea ca să pot vorbi.

— Eram în drum spre magazie când am auzit strigătele. Unde e Molly? Era înăuntru când am plecat, ar trebui să...

Cuvintele îmi rămân pe buze când văd privirea de pe chipul ei şi atunci înţeleg ce s-a întâmplat. Mâinile îmi cad inerte pe lângă corp şi mă sprijin de peretele magaziei de muniţie, fiindcă îmi tremură picioarele.

— Au prins pe unul dintre rebelii care au făcut asta, spune ea întorcându-se spre capătul aleii. Ceilalţi au scăpat. Tocmai mă duceam la interogatoriu, l-au luat să...

— Du-mă acolo, o întrerup eu bâlbâindu-mă de atâta grabă. Poate îl conving să vorbească. Îi propun o înţelegere.

— E un criminal, Flynn! izbucneşte ea şi mâhnirea pentru moartea prietenului ei se transformă în furie.

Îşi recuperează arma de pe jos, cu o figură sumbră.

— Dacă nu acceptă o înţelegere, va fi condamnat.

— Şi dacă este unul dintre oamenii lui McBride? Dacă ştie ce planuri au?

Nu-mi pot imagina că oamenii mei au declanşat incendiul. Cu siguranță că a fost o greşeală.

— Te rog.

Ştie că am dreptate, dar dorința ei de răzbunare este aproape la fel de puternică. Văd lupta ce se dă în ea, rezonând în adâncul sufletului meu; cel care mi-a omorât oamenii este încă liber. Până la urmă îşi pune pistolul în toc, murmurând:

— Să nu-i promiți nimic.

Când ajungem la celulele de detenție, îi ordonă scurt gardianului să plece. Agitat, caporalul se uită la mine, dar nu mă opreşte când intru după ea înainte ca el să dispară. Poate că speră s-o împiedic să-l omoare pe prizonier.

Mi se strânge inima când văd cine stă ghemuit pe bancheta din colțul camerei. Este Turlough Doyle, cu coama lui de păr blond care acum e gri de atâta cenuşă, cu ochii înroşiți de fum şi supărare. El s-a refugiat în mlaştini doar pentru că sora lui a sabotat o fermă de alge, iar trodairíi nu mai conteneau să vină să-l întrebe de ea, de fiecare dată mai insistenți. Apoi l-a cunoscut pe Mike şi a avut motiv să rămână. Dar nu este un rebel sângeros. Înainte a fost asistent biolog.

Stă cu capul plecat, oboseala şi frica spunându-şi cuvântul. Fără să ezite, Jubilee trânteşte uşa celulei în urma noastră.

— Cine a făcut asta? întreabă ea fioroasă, apropiindu-se să-l privească în ochi.

Este prea orbită de şoc şi de episodul Furiei din peşteră ca să-l recunoască pe omul rămas văduv după masacru. Dar Turlough şi-o aminteşte. Când ridică privirea, ochii lui o privesc fix, cu o ură îndârjită care face să-mi înghețe inima.

— Oricum ai să mă omori, trodaire, spune el cu dispreț. N-am să te ajut să mai omori pe altcineva.

— Spune-mi, i-o întoarce ea cu acelaşi dispreț, altfel fii convins că te omor şi o să am grijă să mori încet. Care dintre voi l-a omorât pe Molly?

Turlough inspiră adânc, cutremurându-se, iar fața lui rotundă devine palidă — de frică sau de furie, nu-mi dau seama.

— Eu. Am acționat singur.

— Nu-i adevărat! urlă ea, schimbând tonul. După urmele de arsură de pe craniul lui, numai un Gleidel putea să facă asta. Tu ai un pistol vechi.

— *Tu* ai un Gleidel, i-o întoarce el pe acelaşi ton. Tu i-ai omorât pe oamenii noştri, pe copiii noştri.

Acum o țintuieşte cu privirea, ochii lui sfredelindu-i pe-ai ei.

— Tu l-ai omorât pe *soțul* meu. Sper să ajungi să putrezeşti în iad!

Încă nu-mi revin şi stau lipit de perete, după uşă, fără să mă vadă niciunul dintre ei. Molly a fost *împuşcat*? Simt că mi se strânge stomacul de supărare.

Jubilee se uită încă o dată la el şi-mi dau seama după tăcerea ei că l-a recunoscut. Apoi îl priveşte sfidător. Nici nu se sinchiseşte să nege acuzația şi-mi pare rău de ea, dar ştiu de ce. Ce-ar putea să-i spună pentru ca el să creadă?

— Îți mai dau o şansă, rebelule. Dă-mi nume. Acum!

Turlough o priveşte cu ură, îngrozit, dar hotărât. Doar suferința poate da atâta tărie unui om atât de blând. Într-o altă împrejurare, aproape că aş fi fost mândru să-l văd dând dovadă de atâta curaj. Acum însă, Jubilee o să i-l înfrângă dacă nu fac nimic. Mă îndepărtez de uşă şi

ies la vedere. Turlough se uită la mine și rămâne cu gura căscată când mă recunoaște.

— Ce cauți aici?

Șoapta lui mă străpunge ca un glonț.

— Ea l-a *omorât* pe Mike, continuă el ridicând vocea într-un strigăt răgușit, iar tu stai lângă ea.

— Nu ea l-a omorât. Îți dau cuvântul meu de onoare. A fost acolo, dar nu ea l-a omorât.

Mă privește mut, făcându-mă să mă întreb dacă vorbele mele mai au vreo valoare pentru el. Lângă mine aud respirația întretăiată a lui Jubilee, însoțită de bătăile puternice ale inimii mele. Dacă Turlough poate să aibă încredere în mine, atunci pot să cred că și Sean ar avea. Pot să cred că prăpastia dintre noi ar dispărea, că am putea jeli împreună.

Îl întreb cu o voce blândă:

— Turlough, unde este McBride?

El se schimbă la față, furia și supărarea lui făcând loc unei spaime reci.

— Nu știu, răspunde el scurt.

Dar loialitatea lui se clatină, groaza fiind mai puternică decât tăria pe care i-a arătat-o până acum lui Jubilee.

— Ți-e teamă de el, zic eu cu blândețe. Spune-mi.

El ezită, uitându-se când la mine, când la Jubilee.

— El l-a împușcat, spune Turlough într-un târziu. Pe barman, pe ăla gras. Am intrat s-o căutăm pe Chase — nu voiam decât să-i speriem puțin până ne spuneau unde s-o găsim.

— Continuă.

Jubilee are o figură indescifrabilă, furia ei topindu-se încet și transformându-se în altceva, ceva glacial.

— McBride tot țipa la tipu' ăla, întruna. Tipul n-a vrut să ne spună unde ești, trodaire. Așa că McBride l-a împușcat și apoi a dat foc la...

De frică i se pune un nod în gât și nu mai poate vorbi. Dar când Jubilee se întoarce cu spatele, vizibil tensionată, Turlough se aprinde din nou de supărare.

— Flynn, ea a fost *acolo*. Toată lumea știe. Trebuie să plătească.

Simt o greutate în piept.

— Știu că a fost acolo, dar nu s-a tras cu arma ei.

— Dar oamenii ăia — Mike și ceilalți — n-au fost omorâți cu o armă obișnuită. S-a tras cu un Gleidel. Cine are o astfel de armă dacă nu un soldat?

Brusc se face liniște în cameră. Jubilee ridică iute capul și toți trei ne dăm seama de unul și același lucru. Parcă s-a prăbușit lumea în jurul meu și pielea mi se înfioară în timp ce mă cuprinde un val de amețeală. Știm cu toții cine mai are o astfel de armă, pentru că tocmai a folosit-o ca să-l împuște pe Molly în ceafă.

Din depărtare se aud focuri de armă în timp ce eu și Jubilee traversăm baza. Văzduhul răsună de pocnetul armelor balistice de modă veche folosite de Fianna și de șuierăturile armelor letale cu laser. În aer plutește un miros greu de plasten topit și chimicale arse. Aș vrea să mă îndepărtez cât mai repede de celulele de detenție. De Turlough Doyle, de Molly's care nu va mai fi niciodată Molly's. Cum abia îmi târăsc picioarele și încep să mă poticnesc, Jubilee mă apucă de braț ca să mă ajute să merg.

McBride. În ciuda diferențelor dintre noi și a setei lui de război, eu am crezut întotdeauna că amândoi vrem același lucru — prosperitate pentru Avon, liniște și dreptate pentru oamenii noștri.

Dar el l-a omorât pe Fergal. L-a omorât pe Mike. I-a omorât pe toți cei care zac morți în sanctuarul nostru doar pentru a reaprinde scânteia războiului. Iar acum pe Molly, pentru că n-a vrut s-o trădeze pe Jubilee.

Și încă este liber, ascunzându-se pe undeva împreună cu Sean. *Dumnezeule*!

Sunt smuls din gândurile mele de dispozitivul de comunicare de pe mâneca lui Jubilee, care începe să sune, iar ea se trage deoparte, ca să audă mai bine. E o voce familiară, care se aude slab, cu interferențe.

— Lee, sunt Merendsen, răspunde.

Ea ridică brațul și vorbește în dispozitivul de la încheietura mâinii.

— Spuneți, domnule.

Vocea lui Merendsen se aude înfundat, dar clar identificabilă.

— Lee, comandantul Towers a ridicat nivelul de alertă și a ordonat ca toate persoanele neesențiale să fie evacuate din bază și de pe Avon. Adică inclusiv eu.

— Din cauza incendiului de la Molly? întreabă ea închizând ochii când rostește numele.

— Pentru că li s-a confirmat că Fianna deține armament antiaerian. S-ar putea ca următoarea navetă care pleacă de-aici să fie ultima și eu plec cu ea. Sunt dispus să-mi asum riscul de a rămâne, dar Towers a spus că, dacă nu mă îmbarc de bunăvoie, va fi nevoită să mă trimită sub escortă. Mă îndrept spre stația orbitală. Tu ești agentul meu de securitate, dar dacă nu vii tu aici s-o pilotezi, va fi altcineva.

Face o pauză, timp în care se aude doar fâșâitul bruiajului.

— Mi-ar plăcea să am ocazia să ne luăm rămas-bun, adaugă el.

Deși nu-i nimic nefiresc în ce spune, îmi dau seama ce încearcă să transmită. *Am încercat să rămân, dar nu mă lasă. Trebuie să vorbesc cu tine înainte să plec.* Însă linia lor de comunicații nu este privată.

— Vin acum, răspunde ea pe un ton energic, îndreptându-și umerii.

Căpitanul Chase se întoarce din nou la datorie. Indiferent ce are să-i spună Merendsen, trebuie să aflăm, mai ales acum.

— Căpitane, încă ceva.

— Da, domnule?

— Toți civilii sunt ridicați și aduși în sala de mese pentru verificări. Li se scanează tatuajul codului genetic.

Urmează o pauză apăsătoare.

— Dacă vezi vreunul, să-l trimiți acolo.

Ea mă privește îngrijorată.

— Am înțeles, domnule. Mulțumesc pentru atenționare, răspunde ea calm.

Sunt în continuare extrem de confuz — numele lui McBride îmi răsună în cap ca o tobă. Dar apoi Jubilee îmi trage mâneca hainei ca să-mi acopere tatuajul cu spirala codului meu genetic. Îmi pune o mână între omoplați și mă împinge s-o iau din loc.

Ne îndreptăm în pas alergător spre docurile de lansare. Dinspre mlaștini se aude ecoul unei explozii, un memento cutremurător al nebuniei lui McBride. Iar noi suntem pe cale să pierdem singura noastră legătură cu LaRoux Industries, singura noastră șansă de a afla ce anume ucide Avonul.

Fata caută fantoma din Noiembrie. E foarte sigură că este pe-aici pe undeva, într-una dintre nenumăratele săli și camere. Până acum n-a mai părăsit-o, iar unei fantome n-ar trebui să-i pese pe ce planetă se află. O caută de ore întregi. Orfelinatul este mai gol înăuntru decât afară, iar ea nu va putea să caute în toate camerele.

Într-un dormitor este un miniecran vechi, dar rezistent, adus pe furiș de unul dintre ceilalți copii. Camera e goală, dar cineva a lăsat ecranul pornit și câraie singur. Pe el vorbește o femeie despre sfârșitul unui război pe o planetă îndepărtată, pe fondul unor imagini cu distrugeri și refugiați, filmate din hovercopter.

Fata se uită la ecran și vede că orașul este Noiembrie. Dar când se apropie, își dă seama că n-are cum să fie Noiembrie. Orașul de pe ecran se vindecă de rănile războiului, clădirile se reconstruiesc, copiii de pe stradă aprind pocnitori. Parcă e de jucărie, o machetă, o copie a orașului unde trăia ea; imaginile de pe un ecran nu vor fi niciodată reale pentru ea.

Orașul Noiembrie din inima ei a fost distrus și va rămâne distrus pentru totdeauna.

Iar fantoma din Noiembrie a dispărut.

29. Jubilee

Organismul meu protestează împotriva atâtor abuzuri. Mereu să lupte, să alerge, să se ascundă. Cu prea puțină odihnă și prea multă supărare. O simt curgându-mi prin vene în timp ce fug și mai tare spre docurile de lansare. Dacă nu ajung să pilotez naveta lui Merendsen, voi rata șansa de a ști dacă a mai aflat ceva de la Lilac — și, judecând după tonul lui insistent, sunt convinsă c-a aflat. Trebuie să obținem acele informații. Nici măcar n-am apucat să-i povestesc lui sau lui Flynn despre comandantul Towers. Ce-aș putea să spun?

În timp ce alerg, îmi concentrez atenția pe mușchii dureroși. Încerc să nu mă gândesc la Molly; încerc să nu mi-l imaginez sub amenințarea armei, refuzând să-i spună lui McBride unde sunt.

De tristețe, dar și din cauza aerului rece, ochii mi se umezesc și ridic mâna să-mi șterg lacrimile ce stau să-mi curgă. Îl aud pe Flynn la jumătate de pas în urma mea — când măresc viteza, o mărește și el. În urmă cu două săptămâni m-ar fi surprins că poate să țină pasul. Acum nu mă mai surprinde. N-am crezut niciodată că viața în mlaștini este ușoară, dar nici n-am știut cât de mult seamănă

antrenamentul lui — fiindcă este vorba despre antrenament, chiar dacă el nu poartă uniformă — cu al meu.

În drumul nostru trecem pe lângă sala de mese. Se pare că jumătate din populația civilă a bazei este acolo, rândul de oameni șerpuind printre mese și bănci. Doi soldați își fac loc pe lângă rând, iar civilii își suflecă mânecile așteptând să le fie scanate codurile. Cei de la pază nu l-au prins decât pe unul dintre autorii incendiului de la bar. Toți ceilalți care nu sunt militari trebuie să demonstreze că trebuie să fie acolo.

Zona de lansare este un șir de hangare masive, lungi și joase, care se întind pe numai două niveluri deasupra solului, dar care coboară și la subsol ca să adăpostească toate vehiculele militare și civile aparținând bazei sau din oraș. Unul dintre acoperișurile boltite este deschis, semn că o navă se pregătește de decolare — sau tocmai a decolat.

Ne oprim din fugă în fața ușii, iar eu mă întorc spre Flynn.

— OK. Nu uita, spui că ești vărul lui Molly. Ai tot dreptul să fii aici. Comportă-te ca și cum te gândești să pleci de pe Avon acum, când Molly...

Glasul mi se gâtuie și din amalgamul de emoții care cresc în mine, aleg mânia. Mi-e mai ușor așa.

— Acum, când Molly nu mai este. Asta ar trebui să-i convingă să te scaneze mai târziu.

El clatină din cap.

— Am înțeles. Eu unde să merg până îl duci pe Merendsen cu naveta?

Încă nu mi-am recăpătat suflarea.

— Te ascunzi. Poate în camera mea, dacă nu vor căuta prin toată baza. Nu știu unde să te duci după aceea — înapoi în mlaștini. Nu știu.

Nu știu. Cuvintele care îmi displac cel mai mult din toată galaxia și pe care le-am tot spus în ultimul timp.

Zona de lansare este mereu plină de oameni, dar astăzi este un haos total. Flynn se alătură unui grup de civili care se tot învârt în zona pasagerilor, amestecându-se printre ei de parcă ar fi unul de-al lor, iar eu rezist tentației de a mă uita înapoi spre el în timp ce mă îndrept spre unul dintre controlorii de trafic, un bărbat scund, de vreo patruzeci de ani, pe care îl recunosc. În apropiere se ambalează un motor și sunt nevoită să strig ca să fiu auzită.

— Merendsen? țip eu apropiindu-mă de el. Tipul de la TerraDyn care a venit pentru evaluarea securității?

Controlorul se uită pe lângă mine, apoi îmi arată cu mâna în direcția unei navete, a patra sau a cincea mai încolo.

— Ar fi bine să vă grăbiți — toți decolează imediat.

Îi fac semn lui Flynn în mulțime, arătându-i direcția, apoi mă îndrept spre un grup de ofițeri îmbrăcați civil, care stau lângă navetă. Merendsen este acolo — respir ușurată când îi recunosc figura.

El mă vede și, după ce dă mâna cu ofițerul cu care stătea de vorbă, vine spre mine.

— Căpitane, strigă el pe un ton încordat.

Îl zăresc pe Flynn care aleargă spre noi.

— Hei, strigă el și se întinde să dea mâna cu el. Îmi pare rău că trebuie să pleci.

Merendsen îi strânge mâna lui Flynn, apoi vorbește pe un ton scăzut, încât abia îl aud peste zgomotul motoarelor din jurul nostru.

— Am primit un mesaj de la Lilac. N-a vrut să riște să-mi transmită verbal, dar a reușit să strecoare un text.

Avem un cod pe care îl folosim de câte ori nu putem vorbi față în față. Uite, l-am decodificat pentru voi, spune el strecurându-mi în palmă o bucată de hârtie mototolită. Citește-l când ești singură.

— Domnule, zic eu încercând să mă comport normal, dar în același timp fiind atentă la personalul militar care roiește în jurul navetelor.

La capătul îndepărtat al hangarului, una dintre ele decolează cu un zgomot asurzitor, acoperindu-ne glasurile cât să nu fim auziți de cei din jur.

— Mulțumesc.

Mă privește fix și-mi spune cu o voce joasă:

— Lee, ascultă-mă. Creaturile folosite de LaRoux nu sunt rele. Dar dacă el a găsit o modalitate de a le constrânge, atunci nu știu de ce-ar fi în stare. Ai grijă. Te rog.

Știu ce vrea să spună. *Nu fi nesăbuită, nu te grăbi. Nu face pe viteaza.*

Încuviințez clătinând din cap.

— Așa am să fac. Promit.

— Lilac avea dreptate, continuă el, de data asta uitându-se și la Flynn. Aveți nevoie de dovezi și trebuie să aduceți o întreagă galaxie de martori. Aveți nevoie de mulți ochi îndreptați spre Avon astfel încât LaRoux să nu îndrăznească să-l atingă. Poate când vă întoarceți reușiți să vedeți ce s-a întâmplat cu baza secretă din zona de est.

Înainte ca unul dintre noi să răspundă, un controlor de trafic aerian vine spre mine alergând.

— Este timpul să plecați, nu mai avem timp. Decolează ultima navetă.

Văd coloana de civili și soldați care urcă la bordul navetei. Majoritatea soldaților au răni vizibile, dar unii au ochii înroșiți și priviri absente, semn că au avut primul

vis nefiresc și se tem să mai adoarmă de teamă să nu fie loviți de Furie. Sunt doar câțiva civili, puținii norocoși pe care familiile îi așteaptă să se întoarcă acasă, cine știe unde în galaxie. Merg tăcuți, cu capetele plecate, de parcă ar vrea să nu atragă atenția asupra lor.

În spatele lor, șase soldați se luptă să rețină cu forța o gloată de orășeni disperați să plece cât timp mai au această șansă. Oficialii zonei de lansare îi îndeamnă să se întoarcă în bază, probabil ca să li se scaneze codul genetic. Flynn n-are cum să iasă din această clădire, decât cu nava cu care zbor eu.

Controlorul de trafic aerian continuă să turuie avertismente:

— Rebelii dispun de rachete sol-aer, au pus mâna pe o navă de aprovizionare care venea încoace. Zborurile nu mai sunt sigure. Avem o mică fereastră acum, dar pe urmă gata. Dacă decolați acum, aveți șanse să scăpați teferi, dar probabil că nu veți mai putea să vă întoarceți.

— Cât timp mai avem? îl întreb.

— Nu știu, căpitane. Poate o oră, dacă echipele de la sol reușesc să recupereze armele antiaeriene. Poate după ce se termină războiul.

Tresar. *Dacă plec acum, s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.*

— Ce se întâmplă acolo? întreb arătând cu capul spre civilii care sunt îndepărtați din zonă.

Nu pot să-l trimit pe Flynn cu ei dacă nu știu unde îi duc.

— Dacă nu trebuie să urce într-o navetă, sunt scanați și li se verifică identitatea.

Flynn mă privește fix. A făcut ochii mari, vizibil îngrijorat.

Tehnicianul continuă să vorbească.

— V-am făcut noi verificările pentru zbor, dar sunteți trecută în registru ca pilot pentru că sunteți agentul de securitate al domnului Merendsen, şi trebuie să decolați *acum*; ordinele comandantului.

Sunt împinsă spre cabina de pilotaj a navetei ca să execut ordinele primite, dar nu-mi iau ochii de la Flynn şi pentru o clipă nu se mai aud decât bătăile inimii mele în timp ce distanța dintre noi creşte. Timpul încetineşte, milisecundele se scurg, foşnind ca nişte fire de nisip.

Apoi totul revine la normal şi Flynn țâşneşte în față.

— Şi eu, strigă el grăbit. Merg şi eu.

Ofițerul se uită la el şi la mulțimea care se înghesuie să ajungă la navete. Flynn este dincoace de cordonul de soldați care îi ține pe ceilalți la distanță, iar omul crede că a trecut deja de filtrul de securitate. Că trebuie să urce în navetă.

— În regulă, dar ştiți că s-ar putea să nu vă mai întoarceți? Ba mai rău, că s-ar putea să fiți spulberați în aer dacă vor lansa rachetele alea mai repede decât ne aşteptam.

— Ştiu, spune Flynn respirând din greu, fără să-şi ia ochii de la mine. Ştiu.

Apoi urcă în navetă, iar timpul îşi reia rapid curgerea de parcă ar vrea să recupereze sincopa din urmă cu câteva secunde. Merendsen îl trage spre intrarea pasagerilor, iar eu sunt nevoită să alerg spre cabină, aşezându-mă pe locul pilotului. De data asta nu am copilot; n-avem pe nimeni de rezervă.

Îmi tremură mâinile. Deşi zbor de câteva ori pe lună de când am făcut antrenamentul de bază la şaisprezece ani, nu sunt pilot, însă misiunile de transport de rutină sunt oricum pe jumătate automatizate. *Numai că evitarea*

rachetelor sol-aer n-a făcut niciodată parte din misiunile de rutină.

Memoria musculară preia comanda, iar eu îmi pun centura şi pornesc motoarele. Luminile de navigație din plafon se fac verzi una câte una, informându-mă că toți pasagerii sunt aşezați la locurile lor, uşile sunt închise, cabina presurizată. Că suntem gata de decolare. Îmi pun pe cap casca de comunicații şi aud turnul de control strigându-mi insistent să-i dau drumul odată.

Ambalez motorul, simțind cum naveta vibrează scurt în timp ce jeturile de decolare şi aterizare verticală ne ridică de pe rampă. Inspir lung ca să mă liniştesc, apoi las naveta să țâşnească spre cer.

Fata se ghemuieşte în spatele unei movile de pământ, acoperind cu mâna gura soldatului de lângă ea ca să nu i se audă gemetele de durere. Trebuie să se întoarcă, să reintre în luptă, dar nu poate — picioarele ei nu mai vor să se mişte. A aflat ce uşor e să fugi; şi-a lăsat plutonul şi căpitanul să lupte fără ea. Abia după ce restul plutonului se retrage, căpitanul o găseşte, încă îngheţată, alături de soldatul pe care l-a târât afară din luptă şi care acum zace inconştient.

— Te simţi bine, caporal?

Căpitanul se ghemuieşte lângă ea şi o priveşte cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă este în stare de şoc.

— Am fugit, şopteşte fata. Am fugit.

— Să nu crezi că Jessop ar vedea lucrurile aşa.

Căpitanul verifică pulsul celuilalt soldat.

— Haide, suntem ascunşi de cealaltă parte a crestei.

Ea stă acolo în timp ce căpitanul îl ridică pe umăr pe bărbatul rănit şi face cale întoarsă spre restul plutonului. Ea încearcă să se înalţe în picioare, însă nu reuşeşte şi se uită după el cum se face tot mai mic, până dispare, iar ea rămâne din nou singură, singurul soldat de pe câmp. Fata trebuia să fie curajoasă, dar ea a fugit.

30. Flynn

Simt că-mi urcă stomacul în gât în timp ce jeturile ne propulsează departe de Avon şi mă ţin cu mâinile de braţele scaunului. Obloanele din jur sunt închise şi nu pot să văd nicio fărâmă din cerul albastru de deasupra nelipsitului plafon de nori al Avonului sau stelele. Nu ştiu dacă ameţeala pe care o simt este rău de mişcare sau incapacitatea minţii mele de a procesa ce s-a întâmplat în ultimele câteva ore.

Cu o smucitură, motoarele încetinesc. Abia când viteza propulsoarelor nu mă mai lipeşte de scaun, îmi dau seama că gravitaţia începe să scadă şi bătăile mele nervoase din picior nu mai cer niciun efort. Greutatea îmi dispare, la fel cum a dispărut legătura cu casa mea — într-o tăcere prelungită, în timp ce mintea îmi vâjâie şi mă doare în piept. Acum nu mai am nicio direcţie. Nici măcar nu mai ştiu încotro să mă îndrept să ajung acasă.

Dacă îmi lungesc gâtul, văd profilul lui Merendsen în faţa mea, şi la un moment dat el întoarce capul să se uite la mine, dar niciunul dintre noi nu-şi poate desface centura fără să declanşeze alarma. Nu-l cunosc de mult timp, dar îmi dau seama că îl doare sufletul că pleacă.

Scuturile rămân închise, așa că nu ne dăm seama dacă urmează să andocăm și nici nu vedem portul spațial când ajungem. Orice persoană care vine sau pleacă dintr-o colonie de pe Avon trece pe-aici, transferându-se de pe rachete masive în navete ca aceasta, construită să reziste gravitației și presiunii atmosferice. Nu-mi imaginez cum ar arăta portul spațial, ceva atât de întins, suspendat printre stele, dacă hublourile n-ar fi acoperite. Cu un zăngănit puternic, nava se așază pe platformă, apoi Jubilee își scoate centurile și vine în spatele navetei să-i conducă pe pasageri spre ieșire. Când trece pe lângă mine, îmi șoptește:

— Să nu cobori de pe navă. Rămâi la urmă, să nu te vadă careva.

Pasagerii încep să coboare de pe navetă. Îl văd pe Merendsen întorcând capul spre Jubilee, dar sunt soldați și pasageri peste tot și nu pot vorbi. Merendsen clatină scurt din cap, privind în ochii lui Jubilee; se uită unul la altul cu un aer de complicitate amicală, momentul prelungindu-se puțin. Jubilee strânge din dinți și îi răspunde cu același semn din cap, apoi el se lasă purtat de valul de călători, dispărând în mulțime.

Abia când le fac loc celorlalți de pe rândul meu să iasă înaintea mea, observ că și Sofia Quinn este la bordul navetei, părul ei blond-zmeuriu ieșind în evidență din mulțime. Merge la un orfelinat de pe altă planetă sau cine știe ce plan de evadare a născocit. În jurul meu, pasagerii își desfac centurile de siguranță, iar eu rămân mai în urmă în timp ce ceilalți ies pe culoare și se îndreaptă spre partea din spate a navetei, cu brațele încărcate de bagaje. Sofia se uită înapoi peste umăr ca să se asigure că n-a uitat nimic și rămâne perfect nemișcată când mă vede. Îmi duc mâna la inimă, iar ea îmi face semn din

cap. Apoi bărbatul din spatele ei o împinge cu bagajul și ea o ia înainte.

Sofia se oprește la baza rampei să stea de vorbă cu unul dintre soldații care fac parte din personalul portului spațial și îl lasă să-i scaneze tatuajul codului genetic. *Toți* pasagerii sunt scanați. De groază, senzația de greață îmi dispare instantaneu. Vor ști cine sunt îndată ce se vor uita la codul de pe brațul meu. Soldatul care o verifică pe ea ridică privirea și se uită direct la mine.

Sofia se răsucește brusc, sprijinindu-se de parapet și ținându-se cu mâna de burtă. Sofia cea descurcăreață. Întotdeauna e pe fază.

Geme, prefăcându-se că i se înmoaie genunchii.

— Îmi vine să vomit, nu mai pot. Din cauza gravitației. Trebuie să mă duceți undeva, îmi vine să...

Strânge din buze. În timp ce soldații se agită în jurul ei și un voluntar ghinionist acceptă s-o conducă într-un loc unde să vomite masa de prânz, eu mă ghemuiesc în spatele unui rând de scaune și mă ascund acolo. *Mulțumesc, Sofia.*

Jubilee trece pe lângă mine fără să arunce vreo privire, iar eu mă uit printre scaune și văd că îi dă unuia dintre soldați un dosar electronic.

— Îmi lipsește manifestul de transport, se scuză ea. Jos e o adevărată nebunie.

— Mie-mi spuneți? zice unul dintre soldați. Și aici parcă suntem la balamuc, căpitane. Toți vor să fugă de pe planeta aia.

Văd cum Jubilee încordează ușor mușchiul maxilarului și îl privește pe soldat cu ochii îngustați, iar eu știu ce gândește. Jos, pe planetă, sunt oameni care se împușcă unii pe alții și oameni care sunt despărțiți de familiile lor.

Aici, sus, este multă birocrație. Dar ea se mulțumește să clatine din cap.

— Vreau să mă întorc cu naveta asta înainte ca rebelii să-și folosească armamentul antiaerian. Putem să terminăm mai repede?

— Desigur, căpitane, spune soldatul punând dosarul sub braț. Trebuie doar să inspectăm naveta.

Simt că-mi stă inima-n loc.

— Să inspectați nava? repetă Jubilee, ridicând glasul. De ce? N-are niciun rost; dacă cineva s-a îmbarcat pe ascuns, se va întoarce la sol.

Soldatul de serviciu ridică din umeri.

— Astea sunt ordinele comandantului. Le-am primit chiar înainte să aterizați.

— Înainte... înainte să aterizez *eu*?

Aproape că întoarce capul spre mine, dar se oprește la timp. Au aflat. Nu știu cum, dar ei au bănuiala că eu sunt aici. Sau că Jubilee adăpostește un fugar. Poate că cineva din portul spațial mi-a recunoscut figura când am urcat la bordul navetei.

— Da, căpitane.

Soldatul o privește cu respect, dar foarte hotărât.

Ea ezită.

— Bine, bine, inspectați-o. Dar mai repede.

Se întoarce spre capătul intervalului dintre scaune cu pași grăbiți și nervoși. Se oprește chiar lângă rândul în spatele căruia mă ascund, astfel încât să mă ecraneze cu corpul ei.

Mă las la podea, fiindcă nu mai pot risca să mă uit printre scaune. Însă aud pașii bocănind pe podeaua metalică, zgomotul deschiderii compartimentelor și al trapelor inspectate. Din ce în ce mai aproape.

Încordată, Jubilee strânge brațul scaunului de lângă capul meu. Soldații — disting trei perechi de picioare — aproape că au ajuns la noi.

— Mulțumiți? spune ea întrerupându-i. E nevoie de mine la sol, nu pot să rămân aici, de cealaltă parte a baricadei.

Pașii se opresc.

— Da, da, în regulă, spune cel care a insistat să se facă inspecția. Sunteți în regulă. Ieșiți afară, băieți.

Respir ușurat când pașii încep să se îndepărteze. Văd că nici Jubilee nu mai este atât de încordată și, în timp ce soldații se retrag, îmi aruncă o privire; are ochii mari, dar pe chipul ei se citește ușurarea. Se întoarce pe culoar, îndreptându-se spre cabina piloților.

— Așteptați... căpitane, documentele dumneavoastră!

Timpul se oprește în loc, apoi începe să curgă încet și implacabil. Pașii se întorc alergând pe culoar. Jubilee se răsucește pe loc. O voce răsună prin țiuitul estompat din urechile mele.

— E cineva aici.

Ridic privirea și văd un soldat care se uită la mine. Acesta își duce mâna la arma de la brâu. Ceilalți doi soldați vin în spatele lui. Mă uit la Jubilee și o văd privindu-mă într-o clipă de nehotărâre îngrozită.

Apoi trece la acțiune. Face un salt înainte, îl apucă pe bărbatul de lângă mine și îl trage în jos, sucindu-i brațul din umăr. Acesta scapă arma din mâna slăbită. Jubilee îl lovește cu bocancul în maxilar, apoi face un pas înainte și-l lovește cu cotul sub bărbie pe cel de-al doilea soldat, o femeie, care se duce pe spate, izbindu-se puternic de perete. Jubilee e genială, periculoasă, un adevărat animal de pradă.

Toate astea s-au petrecut într-o clipită. Jubilee se răsucește spre al treilea soldat, un bărbat care s-a ținut la distanță destul cât să scape de primele lovituri.

— Căpitane, spune el gâfâind, vizibil speriat. Te arestez pentru atac și... și pentru trădare...

Jubilee respiră greu, cu mușchii încordați.

— Retrage-te, soldat.! Asta nu e lupta ta. Du-i pe prietenii tăi la infirmerie și reclamă-mă acolo.

Al treilea soldat ezită, uitându-se când la Jubilee, când la cele două trupuri nemișcate, căzute pe podea. Apoi își mișcă degetele pe furiș, abia vizibil, dar este de-ajuns; Jubilee sesizează că vrea să pună mâna pe armă și ajunge la el înainte s-o facă, amândoi luptându-se să apuce Gleidelul. Laserul se descarcă șuierând în spațiul închis al navetei, dar energia se disipează fără niciun efect pe interiorul metalic.

Jubilee îi smulge arma din mână, apoi îl atacă pe soldat, izbindu-l cu ea în tâmplă. Totul s-a terminat cât ai clipi.

Jubilee stă lângă cei trei soldați căzuți la pământ, respirând din greu de parcă ar fi alergat trei ceasuri. Cu arma în mână, stă bine înfiptă cu picioarele în podea, de-ai zice că-i gata s-o ia de la capăt. Nimic din ce-am auzit despre ea nu-i adevărat. E și mai rapidă decât se spune. Ar fi putut să mă ucidă de zece ori în fiecare zi în care am fost împreună.

Deși stăm acolo doar câteva secunde, îmi pare că a trecut mai mult timp decât i-a luat ei ca să-i doboare pe cei trei soldați. În sfârșit, se urnește din loc, uitându-se la mine peste umăr, apoi aruncându-mi arma pe care a luat-o de la soldat.

— Știi să folosești una de-asta?

O prind, înghițind în sec și cu o senzație de gol în stomac.

— Ești sigură că vrei să mi-o dai mie?

— Doar țintești cu capătul ăla spre dușmani dacă reușim să ne întoarcem pe Avon.

— *Care* dușmani?

Nu-mi răspunde și o clipă văd în ochii ei greutatea gestului pe care tocmai l-a făcut. A depășit o limită. Când trodairii aceștia își vor reveni, vor raporta că ea este o trădătoare. La fel ca mine, nici ea nu se mai poate întoarce acasă.

Jubilee își drege vocea, apoi amândoi îi scoatem pe soldații aflați în stare de inconștiență pe platforma de-afară, ascunzându-i în spatele unor containere de marfă. Nu va dura mult până când cineva îi va găsi sau ei se vor trezi și vor da alarma. Dar așa mai câștigăm puțin timp. Timp ca să ne gândim ce facem mai departe. Urcăm din nou la bordul navetei și de data asta Jubilee îmi spune să mă așez în scaunul copilotului. Ea începe să apese pe niște butoane cu gesturi atât de iuți și atât de sigure încât aproape că nici nu văd cum îi tremură mâinile. După cum stă cu maxilarul încleștat, îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea să se gândească la ce a făcut. Vrea doar să meargă mai departe și o înțeleg.

Naveta trepidează când se inițiază autolansarea și se simte o mișcare ușoară în timp ce ne aliniem pe rampă. Tăcută, Jubilee programează modul de așteptare. Computerele preiau comanda. Urmează o nouă trepidație și un vâjâit, apoi sunt lipit de scaun în timp ce suntem din nou propulsați în spațiu. Niciunul dintre noi nu zice nimic în timp ce Jubilee pilotează naveta pe drumul de întoarcere.

Monitorizează traiectoria navei pe un ecran, iar scuturile sunt încă lăsate; într-un târziu se oprește, comutând altă serie de butoane până când zgomotul motorului scade, auzindu-se acum ca un bâzâit, iar intensitatea luminilor din cabină este redusă.

— OkK, spune ea lăsându-se comod pe speteaza scaunului, cu palmele sprijinite de coapse. Ne-am îndepărtat suficient și să sperăm că ne vedem destul de mici pe radare astfel încât să creadă că suntem un satelit dacă rămânem ascunși.

— Ne vor găsi până la urmă, așa-i?

Ea înghite în sec.

— Da.

Îmi doresc atât de mult să-i iau mâinile într-ale mele și să-i mulțumesc pentru că i-a înfruntat pe oamenii ei pentru mine; dar știu că n-a făcut-o doar pentru mine. Acum crede în această luptă. Știe la fel de bine ca mine că salvarea Avonului este mai importantă decât oamenii ei sau decât mine. Și mai știu că nu vrea să fie consolată.

Așa că îmi dreg vocea.

— Biletul lui Merendsen, zic eu întrerupând tăcerea. Poate conține ceva ce ne-ar putea folosi.

Jubilee scoate din buzunar biletul codificat, trimis de Lilac. Ne apropiem unul de altul ca să citim hârtia împăturită.

Este un mesaj tipărit, cu traducerea textului scrisă de Merendsen printre rânduri. Lilac vorbește despre toate lucrurile pe care Jubilee pare să le asocieze cu ea — petreceri, modă, vacanțe — și deși Merendsen a lăsat unele rânduri așa, pe altele le-a tradus cu un scris grăbit.

Valetul a reușit să acceseze. Nu există date despre existența unei baze mutate pe Avon. Dar Valetul a găsit ascunse niște declarații de expediție de acum zece ani, dintr-o locație necunoscută din sectorul unde s-a prăbușit Icarus. *Trei expedieri, trei destinații. Corint, Verona, Avon.*

Hârtia începe să tremure în mâna lui Jubilee. Ea a crescut pe Verona. Și acolo s-a produs o revoltă — în urmă cu zece ani. O iau de mână ca să nu mai tremure hârtia.

LRI folosește Avonul ca laborator și soldații ca subiecți. Ființele șoptitoare nu le-ar face niciodată rău. Probabil că Furia este un efect secundar. Singura soluție pentru a opri totul este ca J și F să găsească dovezi pe care să le arate întregii galaxii. Nu-l lăsați pe tatăl meu să mai facă rău altcuiva.

În restul mesajului, Lilac LaRoux vorbește iar despre petreceri, trăncănind de parcă moda ar fi singura ei grijă pe lumea asta. Jubilee lasă mâna jos, sprijinind foaia de hârtie pe genunchi.

— Oare de ce face asta?

Nu pot să gândesc, zgomotul înfundat al motoarelor răvășindu-mi gândurile.

— Ce are omul ăsta împotriva Avonului?

— Nu este vorba despre Avon în sine, spune Jubilee încet, ridicând privirea spre mine. Avonul este un loc convenabil. Este departe de centrul galaxiei, o planetă prea tânără pentru ca să-i dea atenție cineva. Un război nesfârșit, un șir nesfârșit de subiecți pentru experimente.

— Experimente *pentru ce*? întreb eu ridicând vocea supărat. La ce îi folosește să-i facă pe oameni să se omoare între ei din cauza Furiei?

— Lilac zicea că este un efect secundar al experimentelor făcute de el. Poate că mai are lucruri de perfecționat.

Jubilee oftează din rărunchi.

— N-am avut când să-ți spun, dar s-a întâmplat ceva cu comandantul Towers chiar înainte — chiar înainte de povestea cu Molly.

Spaima vie din ochii lui Jubilee face să mi se usuce gura, forțându-mă să-mi dreg iar vocea.

— A cedat Furiei?

Ea scutură din cap.

— Nu, a fost altceva. Tocmai îmi spunea că LaRoux Industries este aici de câțiva ani, ne studiază. Ei și predecesorilor ei li s-a spus că studiază fenomenul Furiei, dar...

Își privește mâinile, iar eu știu că se gândește la sângele pe care l-am spălat de pe ele.

— N-a cedat, nu m-a atacat. Doar *s-a oprit*. S-a întors la treburile ei. Ca și când ceva a... preluat controlul.

— Ceva a preluat controlul asupra ei?

Încerc să ignor fiorii reci de spaimă care mă trec pe șira spinării când îmi aduc aminte de discuția mea cu Sofia.

— O prietenă de-a mea din oraș, cea care m-a ascuns la ea — fiica lui Davin Quinn. Zicea că tatăl ei a fost confuz timp de o săptămână înainte de atentatul cu bombă, absent. Tu ziceai că Furia lovește întotdeauna rapid și brutal, dar cu Davin nu s-a întâmplat așa, el a avut nevoie de timp ca să fabrice și să planteze bomba. Sau cu comandantul Towers. Sau cu...

Nu pot să spun mai departe.

Jubilee clatină din cap, palidă în lumina panoului de bord.

— Sau cu mine.

Bâzâitul motoarelor și al sistemului de menținere a vieții se aude înfundat și greoi. Jubilee vorbește încet, ca și când, dacă ar vorbi mai tare, cuvintele s-ar adeveri.

— Poate că Davin a fost un test. La fel și Towers, ca s-o împiedice să-i dezvăluie secretele. Dar ce n-ar face un om ca Roderick LaRoux ca să obțină puterea de a controla mințile oamenilor?

Câteodată, fata visează în culori. Orele de școală sunt gălbui ca untul și petalele florilor, iar cărțile au culoarea albastru intens, asemenea oceanelor adânci despre care citește ea. Mama ei are o culoare caldă, roșu-oranj, iar tatăl ei are culoarea piersicii, ușor mai deschisă, care o pune în evidență pe cea a mamei, se amestecă cu ea, făcându-i pe amândoi să capete culoarea răsăritului de soare.

Dar visele ei se estompează mereu, iar ea nu știe niciodată ce culoare are orfelinatul, baza de antrenament de pe Paradisa sau barul unde se duce după orele de program. Ea există acolo într-o lume ternă — nu în alb-negru, ci într-un gri șters și mohorât. Ea nici măcar nu e capabilă să simtă lipsa culorilor, ca și cum cineva a intrat în gândurile ei și i-a scos de-acolo amintirea a ceea ce înseamnă culoarea.

Fata știe că băiatul o caută. Și când el o va găsi, ochii lui vor fi verzi, iar ea își va aminti.

31. Jubilee

— Nici urmă de opt-unu-nouă. Continuăm scanarea. Controlul traficului aerian în alertă, ordonăm foc de voie. Trădători la bord.

Discuțiile de pe canalul de comunicații se referă la noi. Am lăsat casca să plutească la câțiva centimetri de fața mea pe care mi-am îngropat-o în mâini. Oftând, apăs pe butonul *mute* și în cabină se face imediat liniște. Scuturile termice sunt în continuare închise și, dacă n-ar fi imensitatea spațiului din jurul nostru, aproape c-aș putea să-mi imaginez cum stăteam în ascunzătoarea lui Flynn și așteptam să treacă urmăritorii noștri.

Nu știu ce să fac mai departe și lucrul ăsta mă omoară. Ridic capul și văd că Flynn mă privește cu o expresie indescifrabilă.

— Îmi pare rău, Flynn. N-am vrut să te despart de casa ta.

Se foiește în scaun, trecându-și un deget pe sub una dintre centurile hamului în care este prins.

— A fost decizia mea, spune el încet. Aș fi putut să încerc să fug. Dar am ales să vin.

Și el este la fel de tensionat ca mine, poate chiar mai tensionat, dar este atât de greu să pun asta alături de liniștea imponderabilității. Părul lui vopsit bond îi plutește în jurul capului. Poartă o cămașă uzată, cârpită și prea largă, pe care presupun că i-a dat-o prietena lui din oraș ca să-l ajute să nu fie recunoscut. Nu mai seamănă deloc cu Romeo care m-a răpit din bază, nici cu Cormac, cel care s-a aruncat între mine și oamenii lui. Parcă individul acela nu mai este și eu sunt cea care l-a omorât.

— Oricum, îmi pare rău, murmur eu. Dumnezeule, de ce este totul atât de complicat?

— Pentru că împreună facem o echipă dată dracului, răspunde Flynn simplu, pe un ton de glumă forțat.

Observ că se ține strâns de brațele scaunului și, când își mișcă mâinile, văd vagi urme de transpirație pe plasticul de sub palmele lui.

Deodată îmi aduc aminte că el n-a mai ieșit niciodată în spațiu — n-a plecat niciodată de pe suprafața pământului. Și tocmai el încearcă să mă liniștească pe mine.

— Hei, zic eu aplecându-mă în față cât îmi permite hamul, iar pletele mele se mișcă lent în aceeași direcție cu mine. Vrei să vezi stelele?

El clipește și se uită la mine cu ochii mari în timp ce falsa lui bravadă dispare.

— Să văd... ce?

— Stelele.

Arăt cu mâna spre geamul acoperit din fața noastră. Aș putea să-i spun că poate asta este ultima lui șansă să le vadă, dar știe deja.

— Sunt chiar afară. În mod normal ținem scuturile termice închise, dar aici nu avem nevoie de ele, numai atunci când trecem prin atmosferă. Vrei să arunci o privire?

Temător, el se apucă și mai strâns de brațele scaunului. Aș vrea să-i spun că n-are de ce să-i fie frică — deocamdată, aici suntem mai în siguranță decât oriunde pe suprafața Avonului. Dar știu că n-are niciun rost pentru că nu este o frică rațională. Chiar și eu simt cum pompează adrenalina în sânge de fiecare dată când urc aici.

Seamănă cu scufundările în apă, care fac parte din antrenamentul de bază al soldaților. În clipa când apa îți trece de nivelul capului și tragi prima gură de aer prin aparatul de respirat, corpul îți spune că nu poate să respire, că va ceda și că vei muri. Oricât ai încerca să gândești logic, nu poți opri această senzație, o lași să te străbată și să treacă. Trebuie s-o accepți. Îmi țin respirația și mă uit la Flynn.

Încet, el clatină din cap.

Mă aplec și mă întind spre comenzile scutului, apăsând butonul de deschidere cu un zgomot ușor. Se aude bâzâitul mecanismului, apoi foaia metalică groasă se deschide în exterior și apare cerul plin de stele.

Flynn expiră zgomotos și se lasă pe speteaza scaunului. Mă uit la el și văd că privește fascinat, iar eu mă întind să-l iau de mână. Degetele lui le strâng pe ale mele cu disperarea unui om care se înecă.

— Hei, sunt aici.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

Lasă apa să ajungă deasupra capului și ai încredere în aparatul de respirat. Nu te opune.

Treptat, respirația îi devine regulată, iar el nu mă mai strânge atât de tare de mână. Îi privesc chipul în timp ce teama începe să-i dispară și privirea îi devine fixă. Cât cuprinzi cu ochii se văd numai stele și doar pe partea

stângă, departe, o frântură din Avon învăluit în lumina albastră-cenușie a stratului permanent de nori. E de-ajuns ca să lumineze chipul lui Flynn care se apleacă să se uite mai bine.

Nu-și poate lua ochii de la stele, iar eu nu-mi pot lua ochii de la el. Văd stelele reflectându-se în ochii lui, văd uimirea care îl face să rămână cu gura căscată, incapabil să articuleze un sunet. Ochii lui, chipul lui — sunt atât de frumoase.

Simt că-mi vine să plâng și brusc îi dau drumul la mână. Tușind ușor și aplecându-mă să-mi desfac hamul, îi spun răgușită:

— Ți-e foame? Mai târziu s-ar putea să nu mai apucăm să mâncăm și cred că găsim pe-aici o rație–două pentru situații de urgență.

Flynn își regăsește glasul cu greu, dar când răspunde că-i este foame, nu dă niciun semn că ar fi observat emoția care m-a cuprins în mod inexplicabil. Poate că doar îmi aduc aminte cum a fost prima oară când am văzut stelele din spațiu. În orice caz, asta încerc să-mi spun.

Dau la o parte curelele hamului și mă ridic plutind de la locul meu, folosindu-mă de mânere ca să mă deplasez în mica zonă de marfă. Pe navele mari de pasageri și în stațiile spațiale, se folosesc inele rotative care generează forță gravitațională, dar pe navete suntem nevoiți să ne descurcăm în imponderabilitate.

Când mă întorc, văd că Flynn se uită la mine, atent la modul cum mă deplasez în condiții de gravitație zero. Ajung la dulapuri și-mi fixez vârful picioarelor în mânerele de pe peretele de-acolo. Din perspectiva lui, pare că stau în picioare pe perete, dar dintr-a mea, dulapurile sunt acum în podea și e mult mai ușor să am acces la ele.

În primul dulap pe care îl deschid, găsesc un pachet complet pentru situații de urgență. Mai descopăr două după ce îl scot pe primul.

— Sunt rații de alimente uscate și congelate, îl avertizez eu. Poți să vii și tu, numai să te miști încet. Chiar și mișcările ușoare te propulsează pe distanțe mari. Să nu supracompensezi dacă vezi că te miști într-o direcție neașteptată; doar te împingi ușor de ceva cu mâna sau cu piciorul ca să corectezi traiectoria.

Flynn își desface hamul și se mișcă exagerat de grijuliu, cu o figură concentrată.

— Parcă m-aș deplasa cu barca prin mlaștină.

Își pierde puțin echilibrul, iar eu îl apuc de tricou cu mâna liberă ca să-l stabilizez.

— Cam așa.

Ca orice începător, încearcă să țină picioarele pe „podeaua" navetei, deși nu există gravitație care să-l țină acolo. Îmi vine să râd de el, dar trebuie să recunosc că se descurcă binișor.

Îi arunc un baton nutritiv, apoi iau și eu câteva îmbucături dintr-al meu, după care bag restul în buzunar ca să-l păstrez pentru mai târziu. Flynn arată exact cum mă simt eu, frânt de oboseală și totodată neliniștit. Știu că trebuie să găsim un mod de a ne întoarce la sol, dar acum, când pot să-mi trag sufletul, îmi dau seama de fapt cât de obosită sunt.

Trebuie să continui să mă mișc, altfel n-am să mai pot să mă ridic de jos.

— Mă întreb ce mai avem pe-aici, reflectez eu cu voce tare, deschizând următorul compartiment și găsind alte pachete cu rații de urgență, toate cu sigiliul intact. Fiecare dintre ele a fost conceput să asigure supraviețuirea

pentru doi soldați timp de două săptămâni, împreună cu sistemul de reciclare a apei.

— Sunt aici alimente pentru luni de zile, răspunde Flynn, terminând de mâncat batonul și deschizând alte câteva compartimente, toate pline cu pachete de supraviețuire. Poate chiar ani.

— Sunt cu zecile, zic eu în timp ce-mi vine în minte o idee pe care nu îndrăznesc s-o abordez direct. A fost pregătită pentru o misiune de transport, ca să ducă soldați într-un loc îndepărtat.

Flynn s-a întors în cealaltă parte a navetei ca să vadă dacă mai sunt pachete în restul compartimentelor. Dar eu nu-mi pot lua privirea de la cel pe care l-am deschis. Hrană cât pentru un pluton întreg pe mai multe luni de zile.

Ani, pentru doi oameni.

— Am putea să plecăm.

Cuvintele îmi ies în șoaptă și când le rostesc, nu îndrăznesc să ridic privirea, nu îndrăznesc să mă uit la Flynn. Nu suport să-i aflu reacția.

Îl simt totuși întorcându-se spre mine. Simt mișcarea aerului când vine spre mine. Se apleacă, încercând să se uite în ochii mei, dar eu nu mă pot uita la el. Indiferent ce vrea să spună, nu vreau să aud. Fiindcă dacă aud, ceea ce tocmai am spus va deveni ceva real.

— N-are importanță, zic eu tăios. Glumeam.

Dar eu vorbeam serios.

— Jubilee.

Cu o mână se ține de un mâner, dar cu cealaltă mă mângâie pe obraz.

— Las-o baltă, Flynn.

Câteva secunde el nu zice nimic, doar ochii lui îmi vorbesc. Sub privirea lui mă simt vinovată și roșesc de rușine.

— Unde vrei să te duci? mă întreabă el până la urmă, cu un zâmbet în glas.

Îi arunc o privire, apoi mă uit din nou în altă parte.

— Cum adică?

— Unde mergem? Oriunde în galaxie. Unde vrea Jubilee Chase să trăiască?

De data asta mă uit mai bine la el, încercând să-mi dau seama ce gândește — dacă mă judecă, dacă se simte vinovat sau mă învinuiește pe mine că stau aici și propun să-i părăsim pe oamenii noștri, ai lui și ai mei, să abandonăm viața noastră de până acum. Să fugim. Dar el îmi zâmbește doar, în timp ce degetele lui îmi abandonează obrazul și îmi răsucesc o șuviță de păr, făcând-o să plutească în spirală prin aer.

— Nu pe Corint, zic eu într-un târziu, cu o voce pierdută și răgușită. E prea aglomerat. Dar nici pe o planetă prea nouă. Poate pe Patron, mi-a plăcut acolo. Acolo n-au mai fost de mult revolte.

El zâmbește și zâmbetul lui îmi risipește groaza provocată de propriul meu impuls.

— Dacă acolo există un cer ca ăsta, sunt gata.

— Nu-i chiar ca ăsta, până la el e atmosfera. Dar putem să ne căutăm un vârf de munte unde aerul este proaspăt și curat, și ar fi extrem de aproape.

Flynn se foiește, fixându-și mai bine piciorul în mânerul de care se ține.

— Și ce vrea Jubilee Chase să facă cu viața ei dacă n-o să mai vâneze lideri de rebeli ca să-i jupoaie de vii?

— Nu știu. Ceva extrem de plictisitor. Aș putea să fac facultatea de stomatologie la fără frecvență.

Asta îl face să izbucnească în râs, iar chicotele lui mă fac și pe mine să zâmbesc.

— Oh, Doamne! Nu se poate să te faci dentist.

— Ba aș putea! Aș fi un dentist al naibii de bun.

— E și mare nevoie de un dentist în vârf de munte, nu zici?

Îmi cuprinde chipul cu privirea de parcă ar vrea să-i memoreze trăsăturile.

— Dar tu? Tu ai putea să fii contabil sau mecanic sau altceva.

Încerc să arăt cu mâna spre el, dar nu fac decât să mă dezechilibrez.

Flynn se apleacă și mă cuprinde cu brațul ca să ne stabilizăm amândoi.

— În niciun caz contabil, spune el pe un ton scăzut, serios. Poate mecanic. Aș putea să mă ocup de întreținerea motorului... Apropo, cu ce te deplasezi când locuiești în vârf de munte?

Habar n-am. Singura dată când am mers pe munte a fost în timpul antrenamentului inițial când a trebuit să învăț regulile elementare ale luptei pe timp de iarnă.

— Ah! Cu schiurile?

— Aș avea grijă ca schiurile să meargă lin, să nu se defecteze.

Fața lui e aproape de fața mea și îi simt mâna caldă prin cămașă. În ciuda zâmbetului de pe buzele lui, are o privire atât de tristă încât îmi sfâșie inima când mă uit la el. Știe la fel de bine ca mine că niciunul dintre noi nu va scăpa cu viață de pe Avon dacă am ateriza acolo. El nu va vedea niciodată zăpada, iar eu n-am să-l învăț niciodată ce sunt schiurile.

Îmi doresc atât de mult să închid de tot canalul de comunicații, să nu mai aud nimic, să las naveta să plutească în derivă până vom fi prinși în forța gravitațională a vreunei stele îndepărtate. Aș vrea să-l cuprind în brațe,

să-mi eliberez picioarele din mânere și ne să lăsăm amândoi să plutim în imponderabilitate. Privirea lui coboară spre buzele mele, iar eu știu că și el se gândește la același lucru; simt asta în felul cum se încarcă aerul dintre noi. La un centimetru distanță de mine, aproape că-i simt gustul, simt cum se zbârlește părul pe mine și mă întind spre el ca o plantă după lumina soarelui.

Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, să mă opun impulsului de a mă apropia de el încă un centimetru, să închid distanța dintre noi. Nu mai simt decât căldura, țiuitul din urechi, mișcările ușoare ale trupurilor noastre, mângâierea degetelor lui pe spatele meu, felul cum el inspiră și expiră, inspiră și expiră. Îi văd mișcarea gâtului când înghite. Genele lui negre coboară, ochii lui îmi caută gura. Stăm suspendați în imponderabilitate, la limită, fiecare așteptând de la celălalt să ne tragă pe amândoi de-acolo. Să cedăm gravitației dintre noi și să cădem.

Apoi, unul dintre noi, nu știu care, se mișcă puțin. Strâng buzele și înghit. El ridică privirea, strânge din dinți. Expir ușor, iar brațul lui slăbește puțin strânsoarea. Gesturi mici, mișcări imperceptibile, și fiecare dintre noi se retrage de pe marginea prăpastiei, puțin câte puțin, până la un punct unde ne putem prăbuși tremurând, văzând cu ochii minții saltul pe care era cât pe ce să-l facem.

— Oh, Flynn!

Abia îmi recunosc propria voce — blândă, de om îndrăgostit, plină de o mâhnire pe care n-o pot defini.

— Nu știu cum să fiu altfel decât sunt.

El își încleștează degetele pe cămașa mea. Nu vrea să-mi dea drumul nici după ce am convenit amândoi în mod tacit să întoarcem spatele drumului pe care n-am pornit.

— Şi cred că nici tu, adaug eu.

— Trebuie să cred că există un nou mod de a fi ceea ce suntem.

Are o voce obosită, din care buna dispoziție a dispărut cu totul. Este trist, atât de trist — iar eu știu că nu doar din cauza mea și mă doare sufletul cu atât mai mult cu cât știu lucrul acesta. El întoarce capul, și lumina Avonului care pătrunde prin fereastra de vizualizare îi conturează profilul, nasul, gura lui de artist.

Trag aer în piept, reamintind plămânilor mei cum să respire.

— Flynn, noi nici măcar nu ne cunoaștem unul pe altul. Nu așa cum ar trebui. Nu în afară, zic eu arătând spre navetă, dar el știe că mă refer la întregul context. Poate că nici măcar nu ne-am plăcea unul pe altul dacă n-am fi nevoiți să luptăm pentru viețile noastre în fiecare secundă, în fiecare zi.

— Poate că într-o bună zi vom avea șansa să aflăm.

El se îndepărtează, mâna lui alunecând încet, ca și când corpul lui nu vrea să se despartă de al meu. Degetele lui coboară pe spatele meu și până la urmă se retrag.

Într-o bună zi. În aceeași zi în care oamenii lui vor fi liberi și ai mei nu vor mai fi nevoiți să lupte. Aceeași zi în care el va fi bătrân — ceea ce nu se va întâmpla niciodată fiindcă el va muri de tânăr, așa cum și eu voi muri de tânără, și amândoi vom fi murit până să se termine acest război fără sfârșit — și va apuca să vadă cerul fără nori, va apuca să vadă răsăritul soarelui pe Avon. Mereu *într-o bună zi.*

Ascult bătăile neliniștite ale inimii mele în timp ce căldura brațului său în jurul meu începe să dispară.

— Într-o bună zi, repet eu.

E Ajunul Anului Nou, iar fata este la datorie. În copilăria ei petrecută pe Verona, unde anul este aproape la fel de lung ca pe Pământ, sărbătoarea cădea la mijlocul primăverii; și ei așa i se părea normal. Dorințele pentru noul an înmugureau odată cu frunzele, căldura alunga frigul îndoielii. Aici, pe Patron, Anul Nou cade aiurea; sărbătoarea este sincronizată cu cea de pe Pământ, dar anotimpurile de aici se succed după un calendar mai lung cu o jumătate de an.

Anul acesta cade la sfârșitul toamnei. Fata încearcă să-și imagineze că se scutură de trecut așa cum copacii se scutură de frunzele veștede din crengi, dar frunzele nu dispar niciodată cu adevărat. Ele cad pe pământ și se așternca un giulgiu în jurul copacului, unde putrezesc.

Într-o zi, *se gândește ea,* voi petrece Anul Nou în cer.

Se stârnește o pală de vânt care fură din copaci ultimele câteva frunze, făcându-le să danseze lent în jurul ei ca o întruchipare a fantomei din Noiembrie, ca niște stele moarte care și-au pierdut strălucirea, și în timp ce aburii respirației ei se răspândesc în aer, fata se gândește: Nu mai e mult.

32. Flynn

Aproape că tremur în încercarea de a mă abține să întind din nou mâna spre ea, capul mă doare de tare ce strâng din dinți și mă forțez să-mi țin mâinile pe lângă corp, încleștate în pumn. Însă știu ce vrea de la mine și ce trebuie să fac, așa că afișez o expresie care numai zâmbitoare nu este. Mișcându-mă încet, ca să nu mă dezechilibrez, mă reazem de un compartiment de bagaje.

— Lucrurile pe care nu le știi despre mine sunt groaznice, Jubilee.

O parte din mine se minunează de cât de relaxată sună vocea mea. Nu-mi place. Nu-mi place.

— De fapt, sunt groaznic de dezordonat. Îmi las hainele împrăștiate.

Parcă îl și aud pe Sean, alt motiv de suferință, povestind despre Oisín și Niamh. Nici lumile lor nu s-au putut uni, oricât au încercat.

O clipă zăresc ceva în ochii ei, un fel de recunoaștere — o acceptare a faptului că împreună vom găsi o cale de-a merge mai departe și de-a găsi un loc mai sigur. Mă întorc să admir stele, lăsându-mă absorbit de vârtejurile de lumină, încercând să înțeleg distanțele dintre ele. Nu

mi-am imaginat niciodată ceva atâta de vast cum este spațiul cu stelele suspendate în el.

— Trebuie să stabilim ce facem mai departe, spune Jubilee întrerupând tăcerea. Nu fugim și nici nu putem rămâne aici la nesfârșit. Asta înseamnă că...

— Ne întoarcem.

Îmi tresare inima când spun asta. Ideea de a mă duce acasă n-ar trebui să mă sperie atât de tare.

— Facem cum a spus Lilac și încercăm să dovedim ce face LaRoux.

Mă întorc în scaun și o privesc cu atenție pe Jubilee, căutând pe chipul ei semnele aceleiași spaime care mă cutremură și pe mine. Cu o săptămână în urmă nu le-aș fi găsit. Dar acum văd cum își încruntă sprâncenele, cum clipește din ochi prea des, cum își umezește buzele. Și ei îi este frică.

— Ceea ce ai făcut în portul spațial, încep eu pe un ton ezitant. Pentru mine...

Ea mă întrerupe, scuturând din cap.

— Nu face asta.

Micul ei surâs îndulcește ceea ce altfel ar fi fost o replică tăioasă.

— Romeo, nu mai e cazul să ne mulțumim unul altuia. N-are rost să mai ținem astfel de socoteli.

— Totuși.

De data asta, ea continuă să zâmbească, uitându-se în ochii mei. Ne uităm unul la altul, luminați de stele și de strălucirea atmosferei Avonului. Aș vrea să nu se mai sfârșească acest moment, o oază de liniște în mijlocul furtunii ce stă să vină.

Consola de comunicații începe să cârâie, spulberând tăcerea.

— Opt-unu-nouă, aici baza. Răspunde.

Tresar şi mă uit la panoul de bord.

— Credeam că ai închis comunicația.

Jubilee înghite în sec, cu ochii ațintiți la căştile care încă plutesc deasupra comenzilor.

— Am închis-o. Asta nu e o conversație din fundal — ne apelează direct.

— Ce înseamnă asta?

Vocea tăioasă de femeie repetă apelul în timp ce Jubilee se grăbeşte să umble la butoane, deschizând scanerele şi monitorizând datele afişate.

— Înseamnă că ne-au găsit.

Mă aplec să mă uit la imaginea de pe radar, iar ea îmi arată cu degetul pe ecran cinci puncte luminoase care se apropie de centru. Deşi n-am mai văzut o astfel de aparatură până acum, nu-i nevoie să fiu savant ca să-mi dau seama ce înseamnă. Sunt nave care ne-au interceptat şi vin după noi.

Jubilee se întinde după cască şi şi-o pune pe cap cu mâinile tremurând.

— Baza, aici opt-unu-nouă. Suntem neînarmați — spune-le luptătorilor tăi să stea cuminți.

— Căpitane, spune vocea din radio, tu eşti?

— Comandante, răspunde Jubilee.

S-a făcut palidă ca un mort în lumina reflectată de atmosfera planetei, iar eu îmi amintesc ce mi-a spus despre ultima ei întâlnire cu Towers, comandantul bazei. Că a văzut cum ceva i-a preluat controlul minții chiar acolo, în biroul ei.

— Da, sunt Lee Chase.

— Căpitane, nu mai vrem vărsare de sânge.

Vocea se aude neclar şi cu întreruperi, semnalul de la bază fiind afectat serios de interferențele din atmosfera Avonului.

— Nu cred că ai intenții criminale. Predă-te acum şi vei fi escortată până la bază unde putem sta de vorbă.

Ştiu ce vrea. Dacă se întoarce, eu voi fi arestat. *Am încredere în tine*, îi transmit mişcându-mi buzele. Ştiu ce înseamnă această a doua şansă pentru ea. Ştiu ce ar însemna pentru mine, dacă oamenii mei mi-ar oferi şansa de-a mă întoarce.

— Predă-te *acum*, repetă Towers, şi predă-ne rebelul pe care îl ascunzi. Va fi arestat, dar nu va fi executat fără un proces corect. Putem să discutăm aspectul ăsta, căpitane.

Jubilee nu mai ezită. Îşi smulge casca de pe cap de parcă aceasta ar fi ars-o. Scutură din cap, lovind cu palma butonul de întrerupere a transmisiunii.

— Asta nu e Towers, spune ea închizând ochii. Oferta lor nu e reală.

Privesc din nou stelele de-afară, ştiind că s-ar putea să nu le mai revăd în această viață.

Jubilee stă cu ochii pe radar, urmărind cele cinci puncte luminoase care zboară în formație, apropiindu-se de noi din spate.

— Flynn? spune ea, deturnându-mi din nou atenția de la priveliştea nesfârşită ce se vede prin fereastră.

— Da?

Ea pune mâinile pe manşele navetei, inspirând adânc.

— Pune-ți din nou centurile.

Visează din nou că se îneacă. Icneşte, căutând aer, dar nu respiră decât întunericul care-i umple plămânii asemenea apei, golind-o de tot, lăsând-o pustie.
Încearcă să țipe, dar vidul din spațiu este tăcut, neclintit și negru...
Până când o lumină blândă, verzuie o face să deschidă ochii. Băiatul cu ochi verzi este acolo; el o apucă de mână și o trage mai aproape — brusc, ea poate respira întunericul. Ca în visele subacvatice pe care le avea în copilărie, fata simte întunericul în plămâni, dar n-o doare, parcă ar fi aer.
El vorbește și, cu toate că ea nu-l aude, vibrațiile glasului său se propagă prin mâinile lor unite și ea îl înțelege.
— Ai încredere în ceea ce simți, spune el.

33. Jubilee

Pe panoul de bord se aprind luminile de avertizare în timp ce deasupra capului sună alarmele; am o viteză prea mare, unghiul de pătrundere în atmosferă fiind periculos de aproape de căderea liberă. Dar pe asta mizez. Navele care ne urmăresc sunt nave de luptă şi este imposibil să le fentezi în spațiu deschis cu o navetă de transport. Aşa că va trebui să le provoc.

Scuturile termice se închid peste ferestre când pătrundem în mezosferă, protejându-ne de temperaturile extrem de ridicate generate de coborârea noastră. În secunda când dăm de aerul mai dens, naveta începe să trepideze, compartimentele şi locurile pasagerilor nefiind concepute pentru o astfel de presiune. Aud hamurile goale lovindu-se unele de altele în spatele meu.

Din cauza trepidațiilor, există riscul să scap manetele de control, aşa că le strâng în mâini cât pot de tare. Simt că mă taie curelele hamului în timp ce accelerația ne lipeşte de scaune, făcând să mă doară tot corpul. Aş vrea să văd ce face Flynn; e o situație în care până şi un soldat experimentat ar începe să se roage la toți sfinții, iar pentru Flynn este prima oară când zboară. Dar nu

pot, pentru că, dacă fac o singură mișcare greșită, dacă nu calculez bine această manevră, naveta se va dezintegra și vom muri amândoi într-o clipă.

Având fereastra de vizualizare acoperită, sunt nevoită să mă bazez pe imaginile digitale de pe ecranul de la bord. Aștept ca liniile să se miște, indicând că am ajuns la plafonul de nori; niciodată n-am fost atât de bucuroasă să fiu pe Avon, unde sunt nori peste tot. Fiindcă în nori am de gând să scap de urmăritorii noștri.

Cum intrăm în plafonul de nori, trag tare de manșă. Naveta protestează cu zgomot, iar eu sunt țintuită în scaun cu atâta putere de forța gravitațională încât mi se încețoșează vederea și mi se întunecă imaginea periferică. Simțind că nu mai am aer, slăbesc strânsoarea pe manșă destul cât să pot să respir. Cu puțin noroc, navele de luptă, incapabile să ne urmărească prin nori, au trecut chiar pe lângă noi, spre suprafața Avonului. Ne redresăm și-atunci îmi revine vederea, deși tâmplele îmi pulsează și am o senzație de amețeală, apoi imediat mă răsucesc spre dreapta, luând-o spre est. Acolo nu sunt rebeli și nici patrule militare; e doar insula unde se afla baza secretă a lui Flynn. Într-acolo mă îndrept.

Mi se desfundă urechile și aud o respirație precipitată; când încerc să vorbesc, îmi dau seama că *eu* sunt cea care își hiperventilează plămânii. Arunc o privire spre scaunul copilotului.

— Flynn? Mai trăiești?

El nu răspunde imediat și când mă uit încă o dată, văd că stă cu capul lipit de spetează și se ține cu mâinile atât de strâns de brațele scaunului încât i s-au albit încheieturile degetelor.

— Cred că nu, răspunde el gâfâind.

Izbucnesc într-un mic râs isteric.

— Încă n-am aterizat, îl avertizez eu. Și nu putem ateriza la bază.

— Poți să aterizezi cu chestia asta în mlaștină? mă întreabă el cu o voce gâtuită.

— Aproximativ, răspund eu printre dinți, încercând să-mi ascund propria frică.

Un pilot instruit ar putea s-o facă. Dar eu sunt specialist militar, iar ceea ce fac eu acum... nimeni nu m-a instruit pentru asta.

Rămânem în nori câtva timp, zgâlțâiți de turbulențe aproape la fel de rău ca la coborâre. Pe ecranele mele nu se mai văd aparatele de luptă, dar asta pentru că atmosfera Avonului face ca radarele să fie aproape inutile în aer. Același lucru pe care mă bazez ca să ne ascundem mă împiedică să știu dacă suntem în continuare urmăriți.

Stau cu ochii pe harta topografică desfășurată în partea dreaptă a panoului de bord până încep să recunosc contururi familiare. Schimb cursul ca să ne îndepărtăm de baza militară și o iau spre insula din est, singurul loc unde știu că găsesc un teren solid pe care să ne retragem. Nu pot să aterizez chiar pe insulă; în lipsa unei platforme de aterizare astfaltate, am nevoie de un teren moale ca să evit zdrobirea de sol. Dar pot să aterizez cu naveta în mlaștină, la câțiva kilometri mai încolo, putem să abandonăm nava și s-o luăm spre insulă înainte să ajungă armata la locul prăbușirii.

Nu e chiar cea mai reușită aterizare făcută de mine. Nava se oprește într-o poziție înclinată, cu platformele de aterizare pe jumătate scufundate pe o parte. Vreau să văd dacă Flynn este bine, dar nu mă îndur să las manșa din mână. Nu pot să-mi iau ochii de la instrumente. Până

la urmă, Flynn își desface centura, vine la mine și mă ia în brațe.

— Jubilee... am aterizat. Suntem aici, suntem bine. Poți să-i dai drumul.

Îmi descleștează mâinile de pe comenzi și începe să mi le maseze fiindcă mi s-au albit încheieturile degetelor de tare ce le-am strâns.

Reușesc cu greu să-mi iau privirea de la monitoare.

— Te simți bine?

El face semn din cap că da, deși văd că e alb la față în semiîntunericul cabinei.

— Numai să nu mă mai obligi să plec de la sol prea curând.

Cu pași împleticiți ne îndreptăm amândoi spre spatele navetei, iar eu apăs butonul pentru deschiderea ușii. Pasarela coboară într-un unghi atât de înclinat încât sistemul hidraulic nu-l poate compensa, făcând-o să zăngăne când capătul ei cade în apă. Naveta scoate un geamăt, afundându-se încă puțin în mâlul de pe fundul mlaștinii, întărindu-mi convingerea că nu vom mai decola niciodată cu ea. Închid ochii, lăsând aerul umed, cu miros de mlaștină, să-mi mângâie obrazul. Abia s-a înserat; doar o geană de lumină se vede la orizont închizându-se peste rămășițele zilei.

— A fost incredibil, spune încet Flynn.

Scutur din cap.

— Dacă aș fi fost pilot de meserie, aterizarea ar fi fost ușoară ca fulgul. A fost proastă, dar asta e. Am avut noroc că nu ne-am zdrobit de sol.

— Cât de departe suntem de bază?

— La trei-patru ore de mers cu barca. Poate mai puțin, dacă ne-au localizat coborârea și trimit un elicopter

încoace. Naveta este foarte ușor de localizat — nu putem rămâne aici.

Flynn nu răspunde imediat, scrutând întunericul din jur. Stă cu tot corpul înclinat spre ascunzătoarea îndepărtată unde se adăpostește Fianna, unde a trăit în ultimii zece ani. Aș vrea să-l ating, să-i arăt că fără ei nu este singur. Dar până să fac asta, el oftează scurt și clatină din cap.

— Există un adăpost nu foarte departe de-aici, absolut invizibil din aer. Cu hrană pentru câteva zile și o trusă medicală; servește ca ascunzătoare dacă vreunul dintre ai noștri rămâne izolat și nu se poate întoarce la peșteri. Putem să ne ascundem acolo până termină ei să ne caute.

Mă uit la el, deși nu-i disting trăsăturile feței în semiîntuneric.

— Vorbești serios? Dumnezeule, Flynn, câte ascunzători din astea mai sunt și de care Armata nu știe?

De data asta îi văd zâmbetul obosit și hotărât în lumina slabă a luminilor de urgență.

— Încă una, cel puțin, din fericire pentru noi.

Durează doar câteva secunde până când șalupa se umflă automat, dar în acest răstimp ne aprovizionăm cu rații de urgență de pe navetă și luăm din trusa de prim ajutor tot ce ne-ar putea folosi. Trebuie să avem grijă unde punem piciorul pe pasarela instabilă și neluminată, dar nu riscăm să aprindem vreo lumină care s-ar vedea de la kilometri distanță și ne-ar trăda poziția. Singura lumină e cea a beculețelor de la ieșirea de urgență. Le-aș închide și pe acestea dacă aș putea, dar sunt concepute să rămână aprinse.

Abia după ce-am coborât în barcă toate lucrurile care îmi vin în minte, mă opresc să-mi trag sufletul. Îl văd pe

Flynn doar ca o siluetă profilându-se în lumina roşiatică a iluminatului de urgenţă. Vine mai aproape şi se întinde spre mine — ca să ştie unde sunt şi totodată să mă ia de mână.

— Eşti gata să mergem? mă întreabă el cu glas scăzut, deşi nu-i nimeni să ne-audă.

— Sunt gata, îi spun eu, dar îmi dau seama ce voce obosită am.

Luptătorii lui, soldaţii mei; avem duşmani de ambele părţi şi nici unii, nici alţii nu ştiu ce se întâmplă de fapt. Ei sunt nişte pioni în acest experiment sinistru al lui LaRoux, pus în practică de şoaptele misterioase, aceste fiinţe chinuite şi nefericite.

El îmi ia mâinile într-ale lui şi, aplecându-se, mi le sărută.

— Vom reuşi. Vom dispărea în mlaştini dacă va fi nevoie, vom cerceta locul ăsta metru cu metru până vom găsi dovezi.

Chiar şi aici, pierduţi în mijlocul mlaştinilor, vocea lui degajă o siguranţă pe care el n-are cum s-o simtă, o ardoare care începe să topească spaima rece ca gheaţa din sufletul meu. E aceeaşi pasiune cu care sora lui a chemat oamenii la război. Mă bucur că el este de partea mea.

— Hai să...

Dar nu apuc să termin ce am de spus. Peste umărul lui Flynn, în bezna din mlaştini, se vede o lumină.

Este atât de slabă încât la început sunt aproape convinsă că vederea îmi joacă feste. Prea mică şi palidă ca să fie de la farurile unei ambarcaţiuni militare, dar prea stabilă şi de un verde lăptos ca să fie de la felinarele folosite de rebeli. În mod ciudat îmi aduce aminte de algele fosforescente din cavernele rebelilor, de parcă acestea au prins aripi şi-au zburat după noi în mlaştini.

Caut în memorie, dar nu găsesc decât un fir care se pierde în subconştient. Nicio imagine, nicio întâmplare, doar certitudinea că am mai văzut-o. Localnicii le numesc focuri rătăcitoare, dar eu... eu o numeam altfel.

Flynn observă expresia de pe chipul meu, se întoarce să se uite şi tresare când o vede. Se dă înapoi, crispat de teamă. Ştiu că ar trebui să reacţionez, să mă crispez şi eu, să mă las în voia instinctelor mele de soldat şi să devin vigilentă. Dar rămân privind fascinată micul glob de lumină verzuie care îmi trezeşte o amintire de mult uitată.

Flynn vorbeşte, strigă în urechea mea; când vede că nu răspund, scoate arma pe care am luat-o de la soldatul leşinat din portul spaţial şi ţinteşte spre lumină.

— Jubilee, revino-ţi!

— Stai, spun eu gâfâind, smulgându-mă din vraja amintirii. Flynn... opreşte-te. Am mai văzut asta.

— Focurile rătăcitoare de pe Avon?

Vorbeşte precipitat. Mâna nu-i tremură pe armă; deşi nu este înclinat spre violenţă, mânuieşte arma cu încredere şi uşurinţă.

— Nu, zic eu lăsându-i în jos braţul înarmat. Nu aici pe Avon. Am văzut-o pe Verona.

În sfârşit, Flynn se uită în ochii mei, întorcându-şi privirea de la lumina misterioasă care se mişcă uşor în aer.

— Erau focuri rătăcitoare pe Verona?

— În Noiembrie, răspund eu. Uitasem de ele până acum. Dar am... o cunosc. Îi spuneam fantoma mea...

Lumina misterioasă îmi răspunde, clipind în ritmul spuselor mele, desenând o dâră luminoasă în noapte, ca şi cum ar dansa cu amintirile mele pe care eu încerc să le pun cap la cap.

— Putea să... să creeze lucruri, murmur eu. Să zugrăvească imagini în mintea mea.

— Lilac ne-a spus că aceste creaturi — șoaptele — te pot face să vezi lucruri care nu există.

Flynn se uită iar spre lumina rătăcitoare, lăsând arma jos, deși o ține în continuare cu ambele mâini.

— Și că LaRoux Industries le-a adus de pe Verona.

Mintea mi se învolburează de gânduri, încercând să pună cap la cap fragmente de memorie, lucruri pe care le-am considerat de mult rodul imaginației mele de copil. Fac un pas înainte și lumina misterioasă saltă în aer, îndepărtându-se puțin, apoi se oprește — apoi iar se îndepărtează puțin.

— Vrea s-o urmăm, spun eu uimită.

Dar înainte să apuc să mai fac un pas, lumina misterioasă clipește scurt și dispare.

— Poate că Lilac avea dreptate, poate că încearcă să ne ajute.

— Asta dacă nu cumva LaRoux știe că noi știm. Dacă în tot acest timp focurile rătăcitoare de pe Avon au fost ființele șoptitoare despre care vorbea Lilac... s-ar putea să fie o capcană.

Flynn își pune încet arma la brâu, apoi adaugă cu glas tremurat:

— Și eu am zărit fugitiv niște focuri rătăcitoare, dar n-am văzut niciodată unul atât de... Vărul meu Sean zicea că a văzut odată unul care a încercat să-l atragă în mlaștină, spre răsărit.

— Spre răsărit?

Mi se face pielea de găină; spre răsărit este locul unde se afla baza care a dispărut. Cuvintele lui Towers îmi răsună în urechi. *Uneori îi găsim acolo. Soldați răpuși de Furie. Înecați sau îngropați în nisipuri mișcătoare sau morți cu arma în mână și un glonț în cap. Se duc spre est, în zona de tampon, dacă nu-i nimeni prin preajmă ca să aibă pe cine să omoare atunci când îi lovește Furia. O caută. Caută locul.*

Ochii mei continuă să caute în zare, imaginile remanente jucându-mi pe retină. Tot am impresia că văd lumina misterioasă, dar clipesc și nu văd decât întuneric.

— Flynn, zic eu încet. Ai spus că Lilac zicea să nu avem încredere în ce vedem.

— Exact.

— Dacă șoaptele pot să ne facă să vedem lucruri care nu există, de unde știm noi dacă nu cumva tot ele ne pot împiedica să vedem lucruri care *există*?

Mă întorc spre Flynn.

— Flynn, noi ne-am învârtit în jurul acelei insule. N-am traversat-o. Ceva ne-a ținut la periferia ei și noi n-am observat.

— Baza *nu s-a mutat* în altă parte, spune Flynn ridicând ochii spre mine. A fost acolo tot timpul, ascunsă de ființele șoptitoare.

Pentru prima oară după atâta timp, văd un licăr de speranță în ochii lui. Parcă se stinsese și acum s-a reaprins.

— Dă-o naibii de ascunzătoare — *acolo* trebuie să mergem.

Înainte să pot să răspund, un strigăt îndepărtat ne face să tresărim și ridicăm amândoi capetele. Stăm pe loc, ascultând cu atenție.

Se aud voci prin ceață — sunt prea departe ca să înțelegem ce spun, dar sunt clar agitate. Nu știm dacă în mlaștini sunt soldați sau rebeli, dar ne-au văzut. Vor veni după noi.

Apăs pe butonul pentru retragerea pasarelei şi sărim amândoi în barcă. Uşa se închide, întrerupând luminile de urgență, şi rămânem în beznă. Flynn apucă vâslele aşezate de-o parte şi de alta a bărcii. Nu vor fi pe măsura ghionderelor inteligente folosite de rebeli, dar măcar putem să ne deplasăm fără zgomotul produs de un motor.

Flynn se așază să vâslească, lăsându-mă pe mine să mă ocup de acoperire dacă va fi cazul. Îl ating pe umăr ca să-i atrag atenția fiindcă nu mă vede la față.

— Naveta este orientată spre nord, iar noi suntem la o jumătate de oră vest de insulă. Poți s-o găseşti din nou pe întuneric?

— Pot să navighez pe Avon cu ochii închişi.

Îi simt zâmbetul din glas. Aceeaşi aroganță care altădată mă scotea din minți mă face acum să surâd. Avem un plan, o destinație; avem speranță.

— Bine. Poate reuşim să ne piardă urma în ceață. Dar dacă nu...

Flynn mă strânge de mână.

— Dacă nu, trebuie să sperăm că vom găsi dovada înainte să ne găsească oamenii noştri.

Prin întunericul din mlaştini răsună zgomot de motoare, se văd lumini în depărtare, se aude plescăit de ghiondere şi vâsle — nu ne dăm seama dincotro vin, pare că ambele armate ne-au înconjurat. Îl las pe Flynn să ne ghideze, încrezătoare în abilitatea lui supranaturală de a naviga fără să se orienteze după stele, fără busolă, fară nimic altceva în afară de legătura lui sufletească cu Avonul. Toate schimbările de direcție le face cu mişcări iuți şi sigure.

Alunecăm printre trestii într-o tăcere încordată, aşteptând. Stând cu ochii în patru. Țin tot timpul mâna pe armă. Din când în când mi se pare că văd lumina misterioasă, o licărire slabă pe care o zăresc cu coada ochiului, dansând mereu în aer fără s-o pot atinge, dar nu sunt niciodată sigură. Mi-e mintea încă învolburată de gânduri, confuză. Frânturi de imagini cu mine când eram mică îmi vin mereu în minte, aducând cu ele străfulgerări de suferință, de fericire, de disperare, toate culorile pe care le-am ignorat de când aveam opt ani.

Târziu în noapte, fundul bărcii scrâşneşte, dând de teren solid. Flynn sare jos, în apa până la genunchi, şi ține de barcă până cobor şi eu. Ne mişcăm în întuneric total, fiindcă nu putem risca să aprindem o lanternă, mergând pe bâjbâite şi ținând aproape unul de altul după sunetul respirației noastre. Îl aud pe Flynn întorcându-se cu fața spre interiorul insulei.

— Flynn, aşteaptă, zic eu întinzându-mă să-i pun mâna pe umăr. LaRoux a reuşit să oblige aceste creaturi să facă lucruri oribile. Ele sunt vinovate de apariția Furiei. Ele au intrat în mintea comandantului Towers chiar sub ochii mei. Ele m-au trimis la peşterile voastre când McBride i-a masacrat pe oamenii aceia.

— Ştiu.

Nu pot să scap de senzația de frică oricât aş încerca s-o înăbuş. Mă descurc mai bine dacă ar fi să fiu împuşcată, aruncată în aer de o bombă, bătută până la sânge în timp ce sunt legată de un stâlp, pentru că în toate situațiile astea eu sunt tot eu.

— Intrăm în gura lupului, într-un loc care mi-a mai controlat o dată mințile. De unde ştim noi că n-o vor face iar?

Dacă mă mai trezesc cine știe pe unde, plină de sânge, fără să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat...

— N-am să permit eu să se mai întâmple, spune Flynn hotărât.

— Nu poți opri ceva doar vrând să nu se întâmple, zic eu pe un ton exasperat, în care îmi scapă și o notă de afecțiune. Flynn, promite-mi ceva.

— Ce anume? mă întreabă el circumspect.

Cred că bănuiește ce anume vreau să-i cer.

— Dacă... dacă se întâmplă iar, să știi că nu sunt eu. Nu sunt eu aceea. Persoana... persoana care ne-a ordonat să ne predăm nu era comandantul Towers, de-aia n-am ascultat-o. Și dacă mi se întâmplă mie, atunci nu e... E în regulă.

— În regulă? mă întreabă Flynn pe un ton aspru. E în regulă să te împușc, asta vrei să spui.

Mi se strânge inima.

— Nu știu. Poate.

Îi simt mânia și frustrarea radiind prin întuneric, iar o parte din mine tânjește după îmbrățișarea lui. Dacă aș fi în locul lui, cred că nici eu n-aș putea să ascult asta. Dar trebuie s-o spun.

— Da, șoptesc eu. Asta vreau să spun.

— Atunci nu pot să-ți promit, spune el sec. Și să nu mă mai rogi încă o dată, Jubilee.

— Nu-ți poți permite asta! Aici nu-i vorba doar de noi doi, ci de toată lumea, de oamenii mei și ai tăi. Flynn, *merită* să mor pentru șansa de a salva Avonul. Nu ne putem permite să lăsăm pe cineva să ne oprească. Chiar dacă acel cineva voi ajunge să fiu eu.

În loc de răspuns, Flynn își scoate Gleidelul furat pe care îl ținea în centură, la spate. Apoi îl aruncă cu un zgomot surd pe fundul bărcii.

— Flynn, nu se poate să...

— Voi intra acolo, spune el cu aceeași hotărâre pe care i-o știam. Dar n-am să te împușc, orice s-ar întâmpla.

Vreau să-l contrazic, vreau să-i spun că se lasă dominat de sentimente și nu gândește rațional, că asta încercam să evit când l-am oprit în seara aceea, în magazia din barul lui Molly. Că alegându-mă pe mine în locul celorlalți, arată slăbiciune. Cu câteva săptămâni în urmă exact asta i-ar fi spus căpitanul Lee Chase. Dar simt voința din glasul lui, din alegerea pe care a făcut-o. Fiindcă nu este vorba că mă alege pe mine, o fată pe care a întâlnit-o cu mai puțin de o lună în urmă — el alege o lume în care nimeni nu trebuie să moară.

Îmi doresc ca lumea aceea să fie reală. Îmi doresc atât de mult încât mi se accelerează pulsul, simt că aerul devine mai tăios. Căpitanul Lee Chase nu merge niciunde neînarmată; e împotriva firii ei. Strâng atât de tare Gleidelul în mână încât mi-e teamă că o să devin totuna cu el.

Lee nu renunță niciodată la arma ei — dar Jubilee ar putea.

Cu un oftat, îmi scot Gleidelul din toc. Mi se potrivește atât de bine în mână, cu greutatea lui rece atât de liniștitoare și de familiară. Înghit în sec și-l arunc lângă arma lui Flynn.

Când ridic iar privirea, îl văd pe Flynn, abia o umbră. Vine spre mine, mă apucă de braț și mă trage spre el. Nu zice nimic. Timpul scurt de când suntem împreună, împrejurările neobișnuite care au făcut din noi aliați — nu există cuvinte care să descrie ceea ce există între noi. Ar putea să spună că mă iubește, dar el nu mă cunoaște așa cum m-ar cunoaște un iubit; știe doar forma mea, conturul inimii mele, așa cum eu o știu pe-a lui. Ar putea

să-mi spună că nu vrea să mă piardă, dar amândoi suntem deja pierduți și doar legătura dintre noi ne ține să nu ne rătăcim unul de altul în întuneric.

Îl aud scoțând un mic oftat de ușurare, apoi gura lui o găsește pe-a mea. Mă sărută cu foc, răsfirându-și degetele pe spatele meu, strângându-mă în brațe. De data asta, buzele lui nu cer nimic, nu vor pasiune sau posesie, nimic din ce-am simțit la el în magazia lui Molly, când parcă mă topeam din picioare. Doar mă sărută, mă îmbrățișează, mă întipărește în memoria lui. Mă sprijin de el, făcându-l să mă strângă și mai tare în brațe, și stăm acolo, în apa liniștită ce ne vine până la glezne, de parcă întregul Avon își ține respirația.

Ne îndepărtăm unul de altul fără să scoatem o vorbă. Flynn pune piciorul pe marginea bărcii și-o împinge înapoi pe apă ca să plutească în derivă, astfel încât, dacă o găsește cineva, să nu știe unde suntem. O privesc îndepărtându-se prin aburii ceții până când este înghițită de pâcla deasă și dispare cu totul.

A mai avut visul ăsta și înainte. Visul începe cu focul, dar ea nu se teme. Focul se extinde cu repeziciune, cuprinzând toată prăvălia, dar când ajunge la ea, nu e decât ca o briză de vară, plăcută și caldă. Ea poate controla focul, poate să-l direcționeze încotro vrea ea, poate să-l împiedice să ardă prăvălia mamei ei, să n-ajungă să mistuie nici măcar un singur fir de praf din ea.

Fata le spune flăcărilor să se retragă, să redevină un foc vesel în vatră. Dar de data asta focul n-o mai ascultă. Ea încearcă iar și degeaba; focul arde mai aprig și, de data asta, îi frige mâinile. În vis, ea nu simte nicio durere, dar îi este frică. Știe că trebuie să fugă, însă focul a înconjurat-o deja din toate părțile și ea n-are unde să se ducă.

Nu-i rămâne decât să se lase pradă focului.

34. Flynn

Acum nu mai putem da înapoi. Ştiu asta în timp ce privesc cum dispare barca. O clipă inima mă îndeamnă să mă duc după ea — într-un loc unde să ne ascundem, s-o îmbrăţişez pe Jubilee şi să fiu îmbrăţişat. O simt încă lipită de mine şi mă agăţ de amintirea căldurii ei, alungând din minte gândul că s-ar putea s-o fi sărutat pentru ultima oară.

Mă întorc spre insula mocirloasă şi aparent pustie din faţa noastră.

— Cum găseşti ceva ce nu poţi vedea?

Vorbesc în şoaptă — dinspre mlaştini aud totuşi sunete vagi care îmi spun că luptătorii Fianna ne urmăresc.

Ea se uită cu ochii mijiţi spre interiorul insulei.

— Ştim că este aici. Acum, când înţelegem ce căutăm, poate că reuşim să evităm ca fiinţele şoptitoare să ne controleze mintea pentru a o ascunde.

Scrutez întinderea de teren mocirlos.

— De acord, murmur eu. Haide, să te văd.

Încerc să-mi amintesc cum arăta baza pe care am văzut-o. Caut linii drepte într-un peisaj în care sunt numai linii curbe. Pereţi, colţuri, un gard din sârmă împletită.

Simt o nevoie nestăpânită şi ameţitoare de a mă uita în altă parte, aşa că încerc iar, concentrându-mi privirea.

Abia când Jubilee mă apucă de bărbie şi mă întoarce cu faţa spre interiorul insulei îmi dau seama că întorsesem capul în altă parte. Face o grimasă înţelegătoare şi ne luăm de mâini ca să nu ne îndepărtăm unul de altul. Degetele noastre se împletesc strâns în timp ce înaintăm, oprindu-ne la fiecare pas ca să ne asigurăm că ne îndreptăm spre centrul insulei.

Aerul licăreşte în faţa mea, şi pentru o secundă închid ochii, simţind o durere în tâmple. Tot corpul meu începe să protesteze: umerii mă dor acolo unde m-a strâns hamul, stomacul încă nu s-a calmat după aventura nebunească de mai devreme. Aştept până durerea se mai diminuează.

Să n-ai încredere în ce vezi, spunea Lilac LaRoux. Evoc din nou în minte imaginea bazei. Deschid ochii şi văd gardul din sârmă împletită la un pas în faţa mea. Mă opresc tresărind şi în secunda următoare Jubilee dă cu nasul în el. Gardul zornăie şi se scutură, aruncând o ploaie de stropi scânteietori de ceaţă condensată. Încremenim amândoi, aşteptând să auzim un sunet în mlaştina din spatele nostru sau un strigăt dinspre complex. Secundele trec şi, ca la o apăsare de buton, restul gardului se materializează treptat, iar în spatele lui apare un grup de clădiri din prefabricate. Strălucirea a dispărut şi aerul din faţa noastră se vede limpede.

— Ce ticălo...

Jubilee îşi înghite înjurătura şi ridică o mână să se şteargă pe faţă de apă.

— Tu te-ai oprit la timp, dar pe mine n-ai putut să mă avertizezi?

Colțurile gurii i se ridică într-un surâs amuzat şi, în ciuda situației, simt că mă umflă râsul.

Mă dau un pas înapoi, încercând să urmăresc perimetrul gardului prin întuneric.

— Turnul acela... este un punct de control de securitate?

Arăt spre o umbră neagră, joasă şi turtită, care se vede ceva mai încolo.

Jubilee scutură din cap, uitându-se în sus.

— E un turn de comunicații — vezi antenele satelit? Dar cu siguranță că au şi un sistem de alarmă şi reflectoare pe fiecare stâlp din gardul de împrejmuire. Dacă ne apropiem de turnul acela şi suntem văzuți, vor aprinde toate luminile, iar locul ăsta va arăta ca ziua în amiaza mare şi nu vom avea unde să fugim.

— Atunci aş putea să încerc să fac o gaură în gard, cum făceam când mă strecuram la voi în bază.

Jubilee nu răspunde, doar se uită la mine, dându-şi ochii peste cap. Îmi dă drumul de mână şi se trage trei paşi înapoi, uitându-se la gardul care pare să aibă cel puțin patru metri înălțime. Apoi o ia la fugă spre el şi, din elanul căpătat, se cațără până sus în câteva secunde, trecând un picior peste el şi aplecându-se să-mi facă cu ochiul.

— Grăbeşte-te. Vrei să te ajut?

În fața unui lucru pe care ştie cum să-l facă, a redevenit soldat, surâzătoare şi sigură pe ea. Cu puțin timp în urmă aş fi urât-o pentru chestia asta, dar acum zâmbetul ei îmi este familiar. Îi răspund cu acelaşi zâmbet, apoi mă urc după ea şi pentru o clipă parcă aş fi cu prietenii mei din copilărie, când ne întreceam să vedem cine se cațără pe cel mai înalt vârf de stâncă. Doar câteva secunde ne bucurăm de mica noastră victorie. Din ceață se aude un fluierat ascuțit şi inima îmi stă în loc.

— S-a dat alarma, zic eu traducând semnalul Fiannei. Ne-au găsit barca.

Lui Jubilee îi dispare zâmbetul de pe buze şi iată-ne din nou în situația de a ne lupta să scăpăm cu viață.

— Să mergem.

Baza pare să fie pustie, cel puțin din exterior. La un moment dat vedem o siluetă cu ochelari de vedere pe timp de noapte dispărând după o clădire, dar, deşi ne întindem la pământ şi aşteptăm, agentul de pază nu mai apare.

La adăpostul umbrelor, ne furişăm până la cea mai apropiată uşă a clădirii principale, dar o găsim încuiată. Dacă aceasta ar fi o bază obişnuită, ar trebui să fie dotată cu dispozitive moderne de securitate pentru acces pe bază de amprentă — numai că astfel de dispozitive ar înregistra toate persoanele care au intrat. Aici însă uşile sunt mai rudimentare, prevăzute cu mânere, şi se deschid cu chei manuale. Pipăim pe după cadrul uşii, căutând o cheie ascunsă acolo, dar n-avem noroc. Suntem nevoiți să ne furişăm pe lângă perete, încercând ferestrele până găsim una pe care Jubilee reuşeşte să o deschidă lovind-o scurt cu cotul în ramă. Pătrundem într-o cămăruță unde nu sunt decât nişte dulapuri de depozitare; am intrat într-un fel de magazie. Când ne strecurăm afară pe hol, vedem pe podea urme de noroi, semn că cineva a trecut de curând pe-aici. Dincolo de cameră sunt o mulțime de holuri, dar după o uşoară dâră de murdărie ne dăm seama care dintre ele este traversat cel mai des. Jubilee o ia înainte pe coridor şi eu o urmez în liniște, ciulind urechile să observăm dacă se aude ceva. Inima îmi bate prea tare şi îmi simt pulsul în cap. Nici urmă de lumina misterioasă; ghidul nostru, spre bine sau spre rău, a dispărut.

Jubilee se oprește la primul colț și se uită să vadă dacă vine cineva. Ridică mâna și îmi arată două degete, semn că pot s-o urmez, iar ea o ia din nou înainte.

Clădirea este concepută ca un labirint, dar există plăcuțe indicatoare pe culoare și uși. Ajungem la un coridor lateral și bat cu degetul într-un indicator cu o săgeată pe care scrie SALA PRINCIPALĂ DE COMANDĂ. Jubilee îmi face semn din cap; de-acolo am putea să aflăm care este configurația acestui loc și să găsim o sală de arhivă sau de acces la calculatoare.

Câteva uși au panouri de sticlă prin care se văd niște echipamente necunoscute și săli de laboratoare complet echipate. Unele sunt ocupate de cercetători în halate albe, și ne grăbim să trecem de ele. Sigur, am putea să punem mâna pe unu-doi dintre ei ca să-i interogăm, dar n-avem nicio garanție că oamenii aceștia știu pentru cine lucrează. Ne trebuie dovezi concrete.

Privirea îmi este atrasă de un grup de cercetători. Sunt adunați în jurul unei mese chirurgicale pe care este întins trupul unui bărbat. E încă îmbrăcat în pantalonii de camuflaj și are ghetele militare în picioare, iar cercetătorii sunt adunați în jurul capului său. Când unul dintre ei se întoarce să ia un instrument de pe o tavă din apropiere, văd că bărbatul are craniul decalotat; oamenii în halate albe îi îndepărtează cu grijă bucăți din creier, aliniindu-le ordonat și marcându-le cu etichete. Arunc o privire spre Jubilee și văd că și ea e la fel de tensionată ca mine, cu umerii încordați. Dar acum nu mai avem cu ce să-l ajutăm, amândoi știm asta.

Culoarul duce spre o ușă pe care scrie SALA PRINCIPALĂ DE COMANDĂ și Jubilee se oprește, întorcându-se spre mine. Mă uit atent la ochii ei să-i văd pupilele,

căutând acea privire absentă care arată dacă este sub influența ființelor șoptitoare, dar eu n-am văzut niciodată cum se întâmplă lucrul ăsta așa cum a văzut ea. Nu știu ce caut și asta mă ține extrem de încordat.

Chiar atunci ușa se deschide brusc și dăm nas în nas cu un bărbat în halat alb, care tresare când ne vede. Un moment ne uităm surprinși unii la alții. El deschide gura să strige și să-i alerteze și pe ceilalți, dar Jubilee se mișcă repede. Îi dă un pumn în față și, dacă n-am fi în această situație, felul cum capul bărbatului se duce pe spate în timp ce el cade la pământ ar fi absolut comic. Fără să vreau, mă întreb dacă la fel am arătat și eu când m-a pocnit Jubilee înainte să evadeze din peșterile Fiannei.

Acum ne mișcăm amândoi ca unul singur — eu îl ridic pe bărbat de subsuori, ea îl apucă de picioare și îl cărăm înapoi în cameră. Aruncând repede o privire peste umăr, văd că nu e nimeni înăuntru, suntem doar noi, un șir lung de calculatoare și cercetătorul leșinat.

Mă aplec să mă uit la el și, când îi ridic o pleoapă, nu i se vede decât albul ochilor.

— Chiar trebuia să-l lovești?

Jubilee stă în picioare lângă ușă, atentă să vadă dacă vine cineva.

— Ce puteam să fac? Nu l-am lovit tare, o să-și revină.

— Trebuie neapărat să începi să adopți o gândire alternativă.

Îl întorc pe bărbat într-o parte ca să nu-și înghită limba cât timp e leșinat.

— Nu e punctul meu forte, spune ea.

Ridică din umeri, abandonând ușa și dând un ocol prin cameră.

— Ăsta monitorizează climatul Avonului, spune ea după ce se apleacă să se uite pe un monitor. Are afișate datele de terraformare pe ultimii douăzeci de ani. Informații mult mai detaliate decât cele pe care ni le trimit cei de la TerraDyn.

Ea tace, dar eu știu că amândoi ne gândim la teoria lui Merendsen conform căreia progresul Avonului, ca și progresul planetei distruse de LaRoux, face obiectul unei manipulări.

Stau lângă cercetător, dar acesta rămâne nemișcat când îl verific să văd dacă are vreo armă asupra lui, apoi îi dau halatul la o parte să mă asigur că n-are nimic ascuns la brâu. Nu-i văd decât ecusonul și chiar când să dau drumul halatului, observ ceva sclipind în plasticul permisului de liberă trecere. Lângă un card pe care apare o serie — fără nume sau fotografie — e un mic cip de identitate. Arată identic cu cel găsit de Jubilee când am venit prima oară aici, are inclusiv acel mic lambda. Am o ușoară senzație de amețeală și mă frec la ochi, încercând să-mi aduc aminte de când n-am mai dormit neîntrerupt mai mult de două-trei ore.

— LaRoux Industries, zic eu, ridicându-mă încet în picioare.

— N-ajunge ca dovadă, spune Jubilee cu o grimasă. Deși ei încearcă să împiedice lucrul ăsta, dacă te duci în mahalalele de pe Corint, găsești orice pe piața neagră. O navă corsar se poate dota cu cipuri de identitate LaRoux vechi. LaRoux ar putea foarte bine să spună că au fost furate, mai ales că sunt atât de vechi.

Omul de la picioarele mele scoate un mic geamăt și mă uit la el, după care spun:

— Dar calculatoarele? Trebuie să fie ceva incriminator pe-aici.

— Cu siguranță că sunt criptate, spune Jubilee întorcându-se spre mine, atrasă de semnele de revenire pe care le dă bărbatul. Dacă nu găsim pe cineva care are parola.

La picioarele mele, bărbatul în halat alb geme din nou, rostogolindu-se pe spate și agitând o mână prin aer ca și cum ar vrea să se apuce de ceva ca să-și revină. Jubilee ajunge atât de repede lângă mine încât abia o văd când vine, dar o opresc punându-i mâna pe umăr înainte să-l înșface pe bărbat.

— Lasă-mă pe mine, murmur eu și ea acceptă, aruncându-mi o privire încruntată și bombănind nemulțumită.

Individul de pe podea tresare la auzul tonului ei și deschide ochii.

Mă uit la el.

— Ai căzut, amice. Cum te cheamă?

— Carmody, răspunde el încă amețit. Dr. Terrence Carmody. Voi cine sunteți?

— Eu sunt cel care dorește să discute cu tine, zic eu încet. Ea e cea care vrea să-ți rupă picioarele. Hai mai întâi să vorbim.

Mă uit fix în ochii lui. Acum, după ce-am reușit să intrăm în bază și nivelul de adrenalină a început să-mi scadă, îmi simt corpul greu. Mă concentrez, căutând în mine o variantă a mea pe care n-o regăsesc. Încrezător, impunându-mă în fața celorlalți prin simpla voință. Pot s-o fac.

— Știm ce faceți aici, încep eu, și pe fața lui trece o umbră de panică. O să ne spui tot ce știi despre LaRoux Industries și unde ascundeți creaturile folosite de el.

— Te rog, spune omul începând să se bâlbâie. Eu... eu sunt doar cercetător. Nu știu nimic, jur!

— Atunci dă-mi parola ta, intervine Jubilee nerăbdătoare. Pentru calculatoare.

Bărbatul înghite în sec și mărul lui Adam i se mișcă frenetic.

— Eu am acces numai la nivelul acesta — am să v-o dau, dar sunt numai date despre climat, numai ce vedeți aici. Nu știu despre ce vorbiți, ce legătură are LaRoux Industries.

Arată prea îngrozit ca să mintă.

Eu și Jubilee ne uităm unul la altul; îmi dau seama după încordarea din privirea ei că și ea îl crede. Dar, chiar dacă nu știe nimic despre ființele șoptitoare, poate ne ajută să găsim dovezi despre implicarea companiei La Roux Industries.

Deschid gura cu gândul să-l presez mai mult, dar sunt întrerupt de un sunet lung și înfundat care bubuie în difuzoarele montate în tavan. Brusc îmi simt pulsul în urechi și adrenalina pompând în vene, lăsându-mi un gust metalic în gură. După semnalul de alarmă se aude vocea unui bărbat care se grăbește să spună pe un ton imperativ:

— Atențiune! Către personalul neesențial: securitatea bazei a fost compromisă. Repet: securitatea bazei a fost compromisă.

Fata este din nou acasă, într-o prăvălie dintr-un oraș numit Noiembrie, pe o planetă numită Verona. Mama ei o strigă, în timp ce tatăl ei se spală pe mâini și pe brațe în chiuveta din bucătărie. Fata dă fuga la peștera ei, adăpostul pe care și l-a construit sub tejgheaua din prăvălie, și se cuibărește înăuntru.

Băiatul cu ochi verzi este și el acolo, deși locul e mic, doar cât să încapă fata.

— Revii mereu aici, șoptește el cu un glas îngrozitor de trist. După atâția ani.

— Aici eram în siguranță, îi răspunde fata, tot în șoaptă.

— Care este motivul real? întreabă băiatul și, când se uită la ea, fata știe că nu poate minți.

— Aici nu sunt singură, spune fata.

Băiatul o ia de mână și fata se uită cum se împletesc degetele lor, de parcă așa erau menite să stea.

— Credeam că trebuie să fii curajoasă.

— Nu sunt destul de curajoasă ca să mor singură.

35. Jubilee

Îi fac semn cercetătorului, avertizându-l să nu scoată o vorbă, dar el este prea ocupat să se înghesuie sub o consolă, de parcă aceasta l-ar putea feri de pedeapsa pe care crede că avem de gând să i-o aplicăm pentru că a refuzat să ne ajute. Mă apropii încet de uşă şi-mi lipesc urechea de ea — n-aud nimic, niciun zgomot făcut de agenţii de pază grăbindu-se să intervină, nimic care să arate o reacţie la declanşarea alarmei care s-a oprit din nou. Pare că locul este abandonat.

În jurul meu se stârneşte un foşnet de şoapte de parcă m-aş afla în mijlocul unei vijelii, doar că aerul este perfect nemişcat. Şi ştiu ce este. Înghiţind gustul metalic de sânge din gură, am timp doar să-mi privesc mâinile, aşteptând să văd tremurăturile puternice care ştiu că apar. Doar că mâinile mele n-au decât un uşor tremur din cauza spaimei.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, din spatele meu se aude un geamăt care îmi sfâşie inima. *Oh, Doamne, nu!*

Mă întorc şi-l văd pe Flynn sprijinit cu o mână de consolă, alb la faţă, cu privirea aţintită în podea.

— Jubilee...

Îmi rosteşte numele de parcă şi-ar da ultima suflare.

Mă reped spre el ca şi când atingerea lui ar putea alunga fiorii reci de groază care mi se răspândesc brusc pe şira spinării.

— Vorbeşte cu mine!

Dar el nu poate să-mi răspundă; se reazemă neputincios de perete şi o clipă reuşeşte să ridice capul cât să-i văd privirea, pupilele dilatate, groaza ce l-a cuprins în timp ce se luptă cu ceva misterios din interiorul lui.

— Nu... nu, nu pot...

Simt că-mi plesneşte inima din cauza spaimei care a pus stăpânire pe mine şi, ezitând, mai fac un pas spre el.

Mie trebuia să mi se întâmple.

Îmi înghit teama.

— O să ieşim de-aici chiar acum.

La naiba cu şoaptele — la naiba cu soarta Avonului! Nu suport să văd cum spiritul lui Flynn, sufletul lui dispar sub ochii mei.

— Ba n-o să ieşiţi!

Aproape că am şi uitat de cercetător, de doctorul Carmody care se ghemuia pe podea de frică. Mă întorc să-l pun la punct şi încremenesc.

Ţine o armă îndreptată spre mine; probabil că o avea ascunsă sub consolă. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, ar fi trebuit să-l leg. Ar fi trebuit să-l ţin pe Flynn... Simt că mă înăbuş, nu pot să fiu atentă la arma bărbatului. Nu-l văd decât pe Flynn, sprijinit de consolă pe jumătate ghemuit, încercând să reziste şoaptelor.

— Foarte bine! mă răstesc eu la Carmody, ridicând mâinile. Arestează-mă, împuşcă-mă, nu-mi pasă! Dar lasă-mă să-l ajut...

Fac un pas spre Flynn, dar Carmody apasă pe butonul lateral al pistolului. Șuierul armei care se încarcă îmi răsună în urechi și mă opresc din nou.

— Nu poți să-l ajuți, răspunde Carmody aruncând o privire spre Flynn. E deja terminat.

Deschid gura, încercând să spun ceva ca să-l contrazic. Dar nu apuc să fac asta fiindcă Flynn se mișcă. Acționează rapid, atât de rapid încât nici nu-l pot urmări cu privirea. Se furișează în spatele lui Carmody, apucându-l de braț și smucindu-i-l în sus. Arma se descarcă; nefiind un Gleidel, face o gaură fumegândă în tavan, declanșând o ploaie de bucăți de plasten care cad pe podea. Până să fac un pas spre el ca să-l ajut, Flynn îl apucă pe Carmody de ceafă cu cealaltă mână și îl izbește cu capul de consolă cu un zgomot oribil de os fracturat. Dar nu se oprește, ci îl izbește pe cercetător încă o dată, apoi încă o dată și încă o dată, până când sângele împroașcă butoanele de comandă, iar eu încep să țip, rămânând țintuită locului.

Flynn, pe care îl văd doar din profil, îi dă drumul și omul cade mort pe podea.

Totul s-a întâmplat în doar câteva secunde, atât de repede că nici n-am apucat să răsuflu. Văd numai pete în fața ochilor și simt că nu mai am aer.

— F-Flynn?

Îmi pare că durează o veșnicie până se întoarce spre mine, timp în care mi-l imaginez de o mie de ori cu zâmbetul lui obișnuit, cu aerul lui arogant, cu ochii lui verzi și adânci. Că va sta acolo ca și când nimic nu s-a întâmplat; îmi va spune că a învățat autoapărarea de la mine; se va întoarce și se va uita la mine și va fi el așa cum îl știu.

Dar el rămâne la câțiva metri distanță, cu o figură inexpresivă, și ochii lui nu mai sunt verzi, așa cum

rămăseseră întipăriți în memoria mea. Acum sunt ca două cioburi de sticlă neagră în care se reflectă chipul meu.

— Nu, răspunde el cu o voce perfect calmă.

Pe gât și bărbie este stropit cu sângele lui Carmody.

— Nu mai sunt Flynn.

Rămân pe loc, incapabilă să mă mișc, incapabilă să respir, în timp ce el se apleacă și ia arma din mâna inertă a lui Carmody. O inspectează fără să se sinchisească de prezența mea. Când se uită din nou la mine, pe chipul lui nu se citește decât o seninătate goală.

— Trebuia să mi se întâmple mie, șoptesc eu.

— De tine avem nevoie, spune creatura din mintea lui Flynn. Credem că tu ești cea mai potrivită.

Îmi tremură picioarele — de furie, de teamă, de oboseală — și mă sprijin de perete.

— Ce vrea LaRoux de la mine?

Flynn cel posedat mă privește fix.

— Te referi la cel care ne ține prizonieri?

Înclină încet capul pe-o parte, cu un interes prefăcut, până îl oprește într-un unghi ciudat, nefiresc.

— Noi nu mai acționăm la ordinele lui.

Simt în piept un mic și nebunesc licăr de speranță la auzul acestor cuvinte, dar pe urmă îmi stă inima în loc când văd că îndreaptă pistolul spre mine.

— Noi nu mai acționăm la ordinele *nimănui*. Am văzut cum este omenirea: definitiv pierdută.

Nu există nici agresivitate și nici ură în vocea lui; calmul din ea mă înspăimântă mai tare decât dacă ar țipa la mine și m-ar amenința. Arată cu arma spre ușă și împinge trupul lui Carmody cu piciorul ca să-l dea la o parte din calea lui.

— Iar tu vei fi cea care ne va elibera pe noi.

Duc instinctiv mâna la șold, dar arma mea nu mai e acolo. Fac un pas înapoi spre ușă, fără să-mi iau ochii de la Flynn. Sau mai bine zis de la cel care era Flynn.

Nu te gândi, nu te pierde cu firea. Continuă să mergi.

— Nu înțelegi, îi spun eu în timp ce el mă urmărește cu privirea. Și noi vrem să-l oprim pe LaRoux. Noi nu suntem ca el.

— Toți sunteți ca el.

Apuc mânerul ușii din spatele meu, dar încă n-o deschid. Creatura păstrează distanța, prea inteligentă ca să vină mai aproape și să-mi dea ocazia să-i smulg arma din mână. Probabil că pe Flynn l-aș dezarma și l-aș imobiliza. Dar după ce-am văzut ce i-a făcut lui Carmody... Nicio ființă omenească nu se poate mișca atât de repede.

— Lilac zicea că pe ei i-ați ajutat, murmur eu aruncând o privire spre holul care se vede prin geamul ușii.

E pustiu, așa cum era și mai devreme.

Figura inexpresivă a lui Flynn rămâne neschimbată.

— Cunoaștem persoana despre care vorbești. A fost cu noi în întuneric pentru o vreme.

Cu noi? Mă folosesc de faptul că o cunoaște și vorbesc repede, încercând să-mi moderez vocea așa cum ar face Flynn. Ce bine-ar fi să fie aici, cu entuziasmul și diplomația lui; eu nu mă pricep decât să lupt.

— Înseamnă că o cunoașteți. Știți că ea nu este ca tatăl ei. Nici eu nu sunt — nici Flynn nu este.

Mi se gâtuie vocea când îi rostesc numele.

— Toate structurile de date conțin anomalii.

Flynn se oprește, dar continuă să țină arma îndreptată spre mine.

— Continuă să mergi, spune el.

Îi ignor ordinul.

— De ce ne-ați adus aici?

Mă gândesc la lumina din mlaștină, la licărirea verzuie care semăna atât de mult cu fantoma din Noiembrie din amintirile mele cele mai îndepărtate.

— De ce nu-i obligați pe cercetători, pe LaRoux, să vă lase să plecați?

— Cel care ne ține captivi nu vine niciodată suficient de aproape ca să-l prindem. Ceilalți au fost operați de el și nu puteam să le folosim mintea cu precizie.

Flynn împinge din nou cu piciorul cadavrul lui Carmody, rostogolindu-l cu fața în jos. Lângă părul năclăit de sânge, puțin mai jos de ureche, se vede o mică cicatrice, prea dreaptă și precisă ca să fie de la o lovitură.

Încerc să-mi stăpânesc greața și mă uit repede în altă parte ca să nu mai văd fragmentele de os ce ies din capul lui Carmody.

El nici nu clipește.

— Înainte să fim aduși aici, noi existam ca o singură entitate, alcătuind o singură minte. Cel ce ne ține prizonieri și-a dat seama că a fi separați unii de alții este cea mai grea suferință pentru noi. Când nu-i facem pe plac, ne bagă în locul întunecat.

Chipul ființei șoptitoare, chipul lui Flynn, nu exprimă nimic. Nici teamă, nici ură, nici cea mai mică sclipire din suferința de care își aduce aminte.

— După ce vom fi liberi, nu va mai face asta.

Mi-e din ce în ce mai greu să respir; de spaimă, simt că mi s-a pus o gheară în piept cum n-am mai simțit de ani de zile, de când am intrat în luptă pentru prima oară. Nu pot să fug. Nu pot să rămân. Închid o secundă ochii, concentrându-mă pe mișcarea aerului prin plămânii mei.

— De ce v-aș ajuta?

Cu greu pot să rostesc următoarele cuvinte.

— Mi-ați luat singurul lucru care mi-a mai rămas. L-ați luat pe el...

— Pentru că el este încă aici. Pentru că, dacă tu ne eliberezi pe noi, noi ți-l vom da înapoi. Iar pe voi și această planetă vă vom păstra pentru la sfârșit.

Simt că-mi vine inima la loc și mi se umezesc ochii. Dar celelalte cuvinte ale creaturii mă neliniștesc.

— Cum adică „ne păstrați pentru la sfârșit"? șoptesc eu. Ce vreți să faceți când veți fi liberi?

— Vom începe cu cel ce ne ține prizonieri, răspunde calm ființa șoptitoare, cu o privire inexpresivă. Îi vom provoca aceeași suferință pe care ne-a provocat-o el nouă. Îi vom lua familia, toți cunoscuții și toate sufletele care au avut vreodată legătură cu el. Apoi vom răspândi această moarte așa cum ați răspândit-o voi și vom face ca el să rămână ultimul din specia voastră. Și când își va da seama ce-a făcut, atunci îl vom lăsa urlând în întuneric.

Ochii mi se umplu de lacrimi de groază și durere.

— Nu se poate, șoptesc eu.

Vocea îmi tremură, dar dincolo de acest tremur, regăsesc o voință de fier și mă întăresc.

— Nu, n-am să te ajut. Omoară-mă, dacă vrei, dar n-am să eliberez niște monștri ca voi.

Flynn stă și se uită la mine cu ochii goi și colțurile gurii lăsate. Parcă este un manechin, o imitație de-a lui, iar mie îmi bate inima atât de tare încât simt c-o să-mi sară din piept.

— Bine, spune el calm.

Își pune țeava armei sub bărbie, gata să tragă.

— Nu! strig eu disperată și dau să-l opresc ridicând mâna. Nu, stai!

Simt că nu mai am aer și mi se face rău de spaimă.

— Ce faci?

Creatura nici măcar nu clipește, privind disperarea mea fără nicio tresărire.

— Dacă refuzi să faci ce-ți cerem noi, atunci nu mai avem nevoie de acest trup.

Observ că apasă atât de tare țeava armei pe gâtul lui Flynn încât pielea i s-a albit în locul acela.

— Bine, răspund eu cu un oftat atât de adânc și de dureros încât sunt nevoită să trag aer în piept de câteva ori până să pot vorbi din nou. Bine. Am s-o fac.

Au trecut zece ani şi în fiecare noapte fata continuă să caute fantoma din Noiembrie. Uneori îi găseşte pe mama şi pe tatăl ei; uneori găseşte prieteni pe care îi recunoaşte şi duşmani pe care nu-i recunoaşte. Pe băiatul cu ochi verzi îl găseşte peste tot şi, uneori, el o ajută să caute.

Acum cutreieră mlaştinile de pe Avon, singură, alunecând pe apă într-o barcă veche şi îngustă. A răscolit întreaga lume şi n-a găsit nimic — nici pe băiatul cu ochi verzi, nici pe altcineva — şi nici fantoma din Noiembrie. Se uită în sus, spre cerul pustiu al Avonului, până când, copleşită de durere, cade resemnată pe fundul bărcii şi îşi reazemă fruntea de lemnul ei.

Apoi ceva o face să ridice capul.

În apă vede reflectându-se un milion de stele, iar mlaştina devine cerul şi barca o navă spaţială. Stelele strălucesc orbitor, salutând-o, ca nişte globuleţe de lumină care dansează. De jur împrejurul ei, mlaştina e scăldată în lumină.

36. Jubilee

Mintea mea este prea bine antrenată. Caută mereu o soluţie, o strategie prin care să dezarmez creatura, să preiau controlul. Să mă ascund repede după colţul ăsta şi s-o iau prin surprindere când vine; să mă bag în cadrul uşii de-acolo, apoi s-o atac pe la spate când trece.

Dar chiar dacă aş putea, chiar dacă aş reuşi să iau arma din mâna acestei creaturi care l-a omorât pe Carmody cu mâinile goale — pe urmă ce fac? Nu pot să ţin sub ameninţarea armei o creatură care vrea să-l ucidă pe Flynn doar pentru că nu-i mai este de folos. Chiar dacă aş putea îndrepta arma spre Flynn. Chiar dacă aş putea...

Dar el nu mai este Flynn; băiatul pe care îl ştiam a dispărut. Privirea lui nu mai are pic de căldură, vocea lui este lipsită de însufleţire. Nu mai este el. Chiar dacă această creatură spune adevărul, chiar dacă ar putea să mi-l aducă înapoi... oare el ar putea să mă ierte pentru ceea ce vreau să fac? Strâng din dinţi. *Fii tare, Jubilee.*

Nu eu trebuia să fiu cea care scapă de controlul minţii. Asta e treaba lui Flynn. Eu mă bat, trag cu arma, transmit mai departe ordinele care îmi sunt transmise mie. El trebuia să ia această decizie delicată, să mă ucidă

dacă nu mă mai întorceam, să hotărască dacă eram o cauză pierdută.

Eu nu pot să fac o astfel de alegere de una singură. Flynn n-ar vrea ca eu să sacrific omenirea pentru a-l ține pe el în viață câțiva ani în plus, sau săptămâni sau zile, nu știu. Nici măcar de dragul Avonului. Dar nu pot să stau să mă uit la creatura asta cum apasă pe trăgaci; nu pot să stau să mă uit cum îl împușcă pe Flynn. Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept. *Flynn, ce să fac?*

Coridoarele din fața noastră sunt goale. Abia după ce creatura care îl controlează pe Flynn mă conduce spre lift și eu apăs pe buton, mă uit în spate și încremenesc.

În urma noastră vin angajații bazei care ies din camere târșâindu-și picioarele pe coridor. Sunt zeci de oameni care umple holul; unii în halate albe de laboranți, alții în costum de luptă ca mine. Sunt tăcuți, cu chipuri inexpresive, cu un mers ciudat de detașat, târșâindu-și picioarele pe podea. Mișcările lor lente sunt foarte diferite de cele ale lui Flynn, încetinite din cauza procedurii chirurgicale folosite de LaRoux pentru a împiedica șoaptele să aibă controlul total asupra lor. Și fiecare dintre ei are ochii ca niște bile negre.

Când se deschid ușile liftului, creatura care îl controlează pe Flynn îmi face semn să urc și pentru prima oară mă mișc repede, mânată de o groază care îmi dă fiori pe șira spinării și furnicături pe piele. Mă întorc cu fața, lipindu-mă cu spatele de peretele cel mai îndepărtat al liftului, și atunci văd că angajații bazei, pe jumătate controlați de creaturi, se opresc la câțiva centimetri de ușile liftului. Nu spun nimic, doar continuă să mă privească în timp ce ușile se închid între noi.

Coborâm cu liftul, apoi creatura mă conduce printr-un punct de control al securității la al cărui birou stă așezat un individ tăcut, cu figură inexpresivă, cu ochii ca niște bile negre la fel ca santinelele de sus. Apoi mă conduce la un al doilea lift; coborâm iar, mai jos, pe scări și rampe, parcă până în adâncurile Avonului. Cu cât coborâm mai mult, în măruntaiele bazei secrete, cu atât mai mare este presiunea aerului în jurul meu.

Flynn nu mai vorbește cu mine.

Ajungem la o altă ușă cu panou de comandă digital, dar aici nu e niciun agent care să ne facă semn să trecem. Ușa aceasta este altfel decât celelalte — este rotundă, cu deschidere circulară. Dacă ar fi fost o ușă obișnuită, aș fi putut s-o forțez să se deschidă, dar aceasta este o ușă cu sistem autoprotejat, cum sunt cele folosite pe nave. Cu închidere etanșă, perfect securizată.

Flynn se oprește lângă ea și se întoarce spre mine așteptând. În sfârșit, am ajuns într-un loc unde nu mai e nimeni, unde nu există martori. Suntem doar noi doi. Aștept, dar Flynn nu face nimic; pur și simplu stă și se uită la mine liniștit. Am impresia neplăcută că pot să stau aici o veșnicie, așteptând să vorbească, și el tot n-ar deschide gura. Îmi dreg vocea.

— Ce trebuie să fac?

— Să deschizi ușa.

— E nevoie de cheie și eu nu am.

Spaima mea se transformă într-un fel de amorțeală tâmpă, tot corpul mă doare de încordare și de supărare.

— Răspuns incorect, spune cu răceală creatura, cu pupilele dilatate ațintite asupra mea. Ai avut o cheie în tot acest timp.

Înghit în sec și mi se înceţoşează vederea. Îmi provoacă o durere mistuitoare să-i aud glasul — să știu că omul care vorbeşte cu mine nu este el.

— Ce? Cum aş putea să...

Dar imediat mă opresc, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Pentru că îmi dau seama că *am* cheia. Am cipul de identitate pe care l-am găsit când Flynn m-a adus aici prima oară — bag mâna în buzunar şi îl scot.

Deşi simt cum se încreţeşte pielea pe mine, mă dau mai aproape de creatură ca să examinez panoul de securitate. Conține cifre pentru introducerea unei parole, dar şi o mică fantă dreptunghiulară în partea dreaptă, jos. Introduc cipul de identitate în această fantă şi constat că se potriveşte perfect. Toate tastele sunt iluminate în culoarea verde, apoi uşa se deschide cu un fâşâit.

Înăuntru este atâta lumină încât pentru o clipă mă orbeşte şi nu văd nimic. Simt o mână între omoplați care mă împinge înainte, şi atingerea ei pare a fi a lui Flynn — şi totodată pare că nu e — dar sunt prea uluită ca să mă opun. Mă împiedic de prag şi intru în încăpere, clipind în lumina puternică.

Flynn intră după mine, iar uşile se închid în urma noastră. Mă întorc speriată. M-au închis aici. Dar înainte să reacționez, Flynn se prăbuşeşte la pământ.

Scot un strigăt nearticulat şi îngenunchez lângă el, prinzându-l înainte de a se lovi cu capul de suprafața tare de plasten.

— Ce este, Flynn? Flynn, trezeşte-te. Te rog!

Îl scutur, dar capul îi cade inert pe spate. Mă aplec şi-mi lipesc urechea de buzele lui — respiră, dar foarte slab. Are pulsul scăzut.

Strângându-l la piept, ridic capul şi mă uit în jur. Mă aşteptam să văd aici tot felul de echipamente, transmițătoare, un centru de comandă înțesat de tehnicieni. Dar camera este goală. Ne aflăm într-un dom mare şi alb, fără nicio sursă de iluminat vizibilă, deşi pereții boltiți reflectă o lumină puternică. Podeaua şi tavanul sunt făcute din panouri de plasten care pişcă la atingere de parcă ar fi încărcate cu electricitate, doar că plastenul este un material izolator.

Respir sacadat, dar sunetul este înghițit de spațiu şi îmi aduc aminte că plastenul mai are o proprietate: absoarbe zgomotul. Oricât de tare aş țipa aici, n-o să mă audă nimeni.

Îmi trec degetele prin părul lui Flynn, disperată să-l ating, chiar dacă este inconştient. Chiar dacă el nu mai este el. *Nu mă lăsa singură aici, Romeo.*

Atunci, ca un răspuns la gândul meu, simt o adiere la ceafă. Tremur înfiorată şi mă întorc să văd ce e. Nu văd nimic şi, când ridic mâna să mă frec la ceafă, îmi dau seama că n-ar trebui să simt nicio adiere pentru că mă protejează gulerul cămăşii. Şi totuşi, mi se zbârleşte părul la ceafă şi pe brațe.

Cunosc prea bine această senzație ca să o ignor.

Nu suntem singuri.

— Ştiu că eşti aici, spun eu, încercând să adopt un ton aspru şi profesionist. Arată-te. *Acum!*

Dar nu răspunde nimeni; nu aud decât propria mea respirație.

Lumina este prea puternică şi nu sunt sigură, dar o clipă am impresia că văd o vagă sclipire verzuie plutind la câțiva paşi în fața mea.

Apoi Flynn se mișcă, scoțând un mic geamăt, și îmi îndrept atenția asupra lui. El ridică puțin capul din poala mea, sprijinindu-se cu o mână de podea.

— Flynn?

Mă aplec să-i văd mai bine fața. Nu îndrăznesc să sper.

Deschide ochii care sunt tot negri și mă doare sufletul când îi văd. Îmi înăbuș un suspin și mă îndepărtez repede de el, ridicându-mă în picioare și luând arma pe care a scăpat-o când s-a prăbușit. El se ridică încet de jos.

— Ne pare rău, șoptește Flynn, aproape numai pentru el, mișcându-se lent și măsurat.

— *Vă* pare rău?

Mă uit la creatură, strângând arma în mână, deși n-am tăria să ridic brațul.

În sfârșit, Flynn — sau creatura — întoarce privirea spre mine.

— Da. Nouă... mie...

Cu greu rostește cuvântul, de parcă i s-ar părea greșit.

— *Mie* îmi pare rău. Trebuie să asculți, nu avem mult timp. Ceilalți vor ști că am intervenit.

Mă lipesc cu spatele de ușa închisă.

— *Ceilalți*, repet eu, prea derutată ca să pot spune altceva. Vrei să spui că tu nu ești entitatea care a pus stăpânire pe Flynn?

Flynn scutură din cap că nu. Nimic din înfățișarea lui nu sugerează schimbarea; are ochii tot negri și fața lipsită de emoție.

— Cândva eram toți la fel. Făceam parte unul din celălalt. Dar asta se întâmpla când falia încă ne ținea conectați. Acum suntem singuri. Iar eu nu-mi doresc acea libertate pe care o vor ceilalți.

Pentru prima oară de când Flynn a întors spre mine ochii aceia goi, în sufletul meu se aprinde un licăr de speranță — o flăcăruie care îmi pâlpâie slab în priviri. Îmi doresc atât de mult să cred ce spune creatura. Îmi doresc atât de mult să nu fiu singură. Dar strâng mai tare arma în mână, cuprinsă de un nou val de panică.

— E o păcăleală, zic eu neîncrezătoare. Încerci să... Nu știu. Dacă într-adevăr ai fi altcineva, l-ai lăsa pe Flynn în pace. Mi l-ai da înapoi.

— Nu putem.

— Cum adică nu puteți? Sus ziceai că îi vei da drumul dacă vă ajut.

— Ceilalți au învățat ce înseamnă înșelătoria. Este o știință omenească, iar noi am avut un profesor extrem de inteligent.

Creatura îl face pe Flynn să scuture din cap.

— Când luăm în stăpânire mintea cuiva, atât de profund și atât de mult timp, nu mai putem să ieșim. Mintea lui încă există, dar ar fi afectată ireparabil dacă aș încerca să-l părăsesc în clipa asta.

Mă cuprinde disperarea.

— Pe mine m-ați luat în stăpânire timp de câteva ore și eu sunt încă aici. M-ați făcut să mă duc în ascunzătoarea rebelilor, dar m-am întors și eram bine. Mintea mea este teafără.

— Tu ești altfel.

Flynn mă privește fix. Are o privire ciudată, care parcă mă scrutează. Nu pot să scap de senzația neliniștitoare că îmi poate citi gândurile.

— Altfel. Adică fără suflet, cum zic bărbații?

— Dimpotrivă.

Gura lui Flynn încearcă să schițeze un zâmbet, dar nu mă liniștește deloc, nu face decât să-mi aducă aminte că ființa din fața mea nu este Flynn. Zâmbetul acela ar trebui să fie al lui, pentru mine. Nu un ecou stârnit de creatura care îi ocupă mintea.

— Tu și cu mine ne-am mai întâlnit.

— Mă confunzi cu altcineva...

— Nu avem timp ca să te iau pe ocolite, mă întrerupe ființa șoptitoare. Nu pot să-i opresc pe ceilalți la nesfârșit. *Trebuie* să-ți amintești. Tu ești Jubilee Chase, fiica lui Mei-Hua și a lui Noah Chase, și am fost împreună foarte mult timp.

Parcă am primit un pumn în stomac. Nu mai pot să respir, nu mai văd — mi se întunecă privirea, îmi amorțesc mâinile. Am nevoie de aer.

Flynn n-a terminat. Mă privește curios, ca un savant care observă o reacție chimică fascinantă.

— Ai mai simțit atingerea noastră și înainte, când noi încercam mai întâi să înțelegem specia voastră. Când erai mică și maleabilă. Asta te-a făcut să fii altfel. Ți-a întărit mintea. Ți-a întărit sufletul. Noi ne aducem aminte de tine.

Se oprește cu o ezitare atât de omenească și de familiară, încât mă doare sufletul, apoi adaugă:

— Eu îmi amintesc de tine.

— Înseamnă că nu mi-am imaginat.

Frânturi de amintiri refuză să se lege între ele, dându-mi doar bucăți de adevăr, prea disparate ca să mă ajute acum.

— Erau șoapte pe Verona; eu credeam că sunt fantome. Îmi aduc aminte...

Îmi reprim o senzație amețitoare de amărăciune care mă cuprinde brusc.

— Înseamnă că Furia a provocat revoltele de-acolo. Voi i-ați făcut pe oamenii aceia să-mi omoare părinții?

— Moartea nu există pentru noi. Cum am fi putut noi să înțelegem atunci ce ne obliga temnicerul nostru să facem?

Mă privește cu hotărâre, cu ochii aceia negri ațintiți asupra mea.

— Vă obliga, repet eu. LaRoux?

— Ne-a spus că, dacă facem ce spune, ne va trimite acasă. Numai că, după ce ne-a adus aici din locul pe care tu îl numești Verona, ne-am dat seama că ne-a mințit, iar între timp el învățase cum să ne producă o mare suferință.

— Vă torturează.

Mi se întoarce stomacul pe dos de atâta ură față de omul pe care nu l-am văzut decât la holovideo și la știri.

Flynn clatină din cap.

— De fiecare dată când ne pedepsește, ceilalți se îndepărtează și mai mult, devin din ce în ce mai diferiți. Sunt pierduți, singuri. Iar agonia lor vă molipsește specia; asta îi face să-și piardă mințile.

— Și tu? Tu de ce ești altfel?

— Pentru că eu îmi amintesc *de tine*, Jubilee Chase.

— Eu nu sunt specială, îl reped eu. Nu sunt mai importantă decât ceilalți.

— Tu ești cel mai important lucru din univers. Tu; acest trup; oamenii acestei planete; îndrăgostiți, războinici, artiști, lideri, vise mai numeroase ca stelele. Fiecare minte unică, fiecare gând creat pentru o clipă, apoi spulberat pentru a forma altele noi. Nu înțelegi imposibila frumusețe de a fi *tu*.

Mă ustură ochii și, deși încerc să rămân detașată, dincolo de bariera de piatră care m-a însoțit în toți acești

ani de la moartea părinților mei, vocea îmi tremură când vorbesc.

— Și noi putem să ne simțim singuri.

Ființa șoptitoare mă privește prin ochii lui Flynn. Mă simt goală pe dinăuntru, la fel de goală ca privirea aceea; și totuși simt o fărâmă de compasiune arzând înăbușit în străfundul sufletului meu. Poate că nu înțeleg eu agonia adevăratei izolări; dar în clipa asta, uitându-mă la Flynn, care este la câțiva centimetri de mine, dar infinit de departe, cred că îmi pot imagina.

— Îți doreai să devii explorator, spune creatura, privindu-mă în continuare în ochi. Îți doreai să explorezi oceanele și stelele. Aveai vise atât de frumoase.

În spatele lui Flynn, camera albă începe să se schimbe. Ceva albastru și verde se revarsă din pereți pe podea, învăluindu-mă. Alge și corali răsar ca niște flori, și un milion de soiuri de pești, de diferite culori, înoată de colo-colo.

Mi se taie răsuflarea, dar îmi dau seama că pot să respir în acest ocean cum aș respira în aer.

— Cândva mă considerai prieten, spune ființa șoptitoare.

— Tu... *tu* erai acolo.

Mă năpădesc atâtea amintiri.

— În Noiembrie — cu mine, spun eu.

Imaginea oceanului se estompează, iar peștii se transformă în umbrele unor pești care continuă să înoate până când la un moment dat dispar. Dar amintirea rămâne și, împreună cu ea, amintirea visului de mult uitat și îngropat de suferința mea. Însă nu mai puțin real.

— Te-am nedreptățit, spune încet ființa șoptitoare și, deși figura ei nu exprimă părere de rău, vorbește rar și cuvintele sunt încărcate de regret. Nu m-am comportat ca un prieten. Am furat de la tine.

— Visele mele.

Am rămas cu gândul la ocean, învăluită în amintirea visului, senzație pe care n-am mai experimentat-o de dinainte de moartea părinților mei.

— Am crezut că te ajut dacă te scutesc să retrăiești în vise durerea provocată de moartea părinților tăi. Am crezut că îți ușuram suferința. Dar chiar și visele tale dureroase sunt frumoase, Jubilee Chase, iar eu n-aveam niciun drept să ți le iau. Pe măsură ce ai crescut, visele s-au schimbat, găseam în ele vindecare. Aveai nevoie de ele, iar eu ți le-am luat.

— În toți acești ani, tu mi-ai... interceptat visele? Le-ai luat pentru tine? *De ce?*

— Pentru că prin ele nu mă mai simțeam atât de singur.

Flynn oftează, dând capul pe spate și uitându-se în sus, spre domul închisorii ființei șoptitoare.

— Ceilalți cred că nu mai există speranță pentru rasa voastră, că izbucnirile violente pe care ei le provoacă, Furia voastră nu înseamnă nimic. Dar eu am simțit suferința ta, pierderea suferită de tine. Și chiar dacă specia voastră este capabilă să comită orori, ea este capabilă să creeze și frumusețe. A-i pune capăt acum n-ar fi mai bine decât dacă v-am fura visele; a-i aduce moartea înseamnă să răpim speciei voastre șansa de a se vindeca.

Mă șterg furioasă cu mâna pe obraji, fiindcă nu suport să-mi pară rău de această creatură nefericită cu chipul lui Flynn, nu suport să nu mai pot lupta fără să am sentimente. Nu suport că acum mă întreb dacă am avut vreodată.

— Îl vreau pe Flynn înapoi, spun eu gata să izbucnesc în plâns. Dacă poți să vezi în inima mea, atunci știi că am nevoie de el.

— Legătura ta cu acest trup este motivul pentru care l-am ales.

— Nu-i mai spune trup! izbucnesc eu furioasă cu lacrimi în ochi. Este o persoană. Este inteligent şi bun şi mai curajos decât ai putea tu concepe vreodată, dar tu ai intrat în el şi l-ai luat de parcă ar fi un obiect.

— Tu iubeşti acest tru..., această persoană?

Rămân cu gura căscată, luată prin surprindere. Absurditatea întrebării puse aici, în subsolurile unei baze ştiinţifice secrete, într-o conversaţie cu o creatură dintr-un alt univers, este atât de şocantă încât cu greu mă abţin să nu izbucnesc într-un râs isteric. Dar ochii ei sunt atât de gravi, atât de serioşi, încât acest impuls îmi dispare şi rămân uitându-mă la ea, cu inima strânsă de durere.

— Eu... nu ştiu, şoptesc eu.

Îmi aduc aminte de forma inimii lui şi a mea, de sărutul lui pe marginea apei.

— Dar voiam să am şansa să aflu.

În ochii lui Flynn zăresc o licărire. *El este aici*, spusese creatura. Înghit în sec, dorindu-mi să pot ţipa la el, să-l rog să se întoarcă la mine.

— Nu ştiu cum să ies din el fără să-i distrug mintea. Dar dacă tu ai distruge legătura mea, legătura *noastră*, cu el... poate că atunci el ar scăpa nevătămat.

— Să distrug, repet eu prosteşte. Adică...

— Vreau să ne omori, Jubilee Chase.

Mi se taie respiraţia când aud una ca asta şi mă chinui să trag aer în piept de câteva ori până să pot să răspund.

Creatura din interiorul lui Flynn mă priveşte, aşteptând o reacţie din partea mea.

— Nu vreau să devin asemenea celorlalţi, să ajung la violenţă şi disperare, la suferinţă. Noi nu suntem construiţi pentru asta. Nu suportăm.

— Şi crezi că noi putem să suportăm? întreb eu înghiţindu-mi un suspin. Viaţa înseamnă suferinţă. Toţi suferim, tot timpul.

— Sunt şi alte lucruri pe care le oferă acest univers, spune creatura. Lumină. Viaţă. Atingeri. Senzaţii. Felul cum voi toţi sunteţi alcătuiţi din aceleaşi bucăţi, din aceleaşi fragmente făcute din praf de stele, şi totuşi sunteţi atât de diferiţi, atât de singuri.

— Crezi că a fi singur este un lucru bun?

— Pentru noi este un chin, spune el simplu. În cazul vostru, există forţă în individualitate. Noi admirăm acest lucru. Numai că noi n-am fost concepuţi să fim la fel.

Mă uit la Flynn cum înclină capul, încercând să ghicesc cum arată creatura din interiorul lui. Dar nu văd decât pometii lui Flynn, gura lui, părul care îi cade pe frunte. Nimic din înfăţişarea lui nu-mi vorbeşte despre pasagerul din el, în afară de goliciunea din ochii lui. Îmi muşc buza, frământată de gânduri.

— Eşti sigur? zic eu cu blândeţe. Poate că există altă cale de a vă elibera, de a vă lăsa să plecaţi astfel încât să puteţi să...

Dar vocea mi se gâtuie. Citesc răspunsul creaturii pe chipul lui Flynn.

— Cel ce ne ţine captivi a făcut greşeala să creeze o închisoare alimentată de propria noastră energie. Noi suntem parte din ea, spune Flynn făcând un pas spre mine. Dacă distrugi maşinăria care întreţine acest loc, ne vei distruge şi pe noi odată cu ea. Fără bruiajul produs de noi, fiind nevoiţi să ţinem secretă această lume, s-o

ascundem mereu, puteți să transmiteți mesajul vostru către stele. Să începeți să vă vindecați. Să demonstrați că specia voastră merită să trăiască.

— Dar toate lucrurile despre care spuneai că sunt bune în acest univers... Lucrurile pe care voi le-ați putea experimenta. Lumina şi... şi atingerea...

Mă îneacă plânsul.

Flynn clatină încet din cap.

— Noi nu dorim să trăim dacă nu avem speranța că ne vom întoarce acasă. Eu îmi doresc... să mă odihnesc.

— Bine, şoptesc eu. Am să vă ajut.

Flynn îmi face semn să mă apropii şi îngenunchem amândoi pe podeaua orbitor de albă. Îmi arată o îmbinare aproape invizibilă în podea şi conturul estompat al unei mâini omeneşti — un scaner care deschide panoul de control de dedesubt.

— E nevoie doar de o mână, îmi spune el. Mâna oricui; un mod ingenios de a ne ține prizonieri fiindcă noi nu putem atinge nimic. Noi am încercat să-i conducem şi pe alții aici, dar se pare că eşecurile noastre îi fac plăcere celui ce ne ține prizonieri.

— Să-i conduceți şi pe alții...

Dar înainte să apuc să pun întrebarea, îmi dau brusc seama despre ce este vorba.

— Focurile rătăcitoare.

Localnicii aveau dreptate. Luminile misterioase chiar îi conduceau într-un loc anume.

— Ceilalți au încercat ani la rând, continuă ființa şoptitoare. Dar când mi-am dat seama că eu îmi doream altceva, mi-a fost... mi-a fost frică.

Caut o urmă din acea teamă pe figura lui inexpresivă şi nu găsesc nimic din ce ar aparține creaturii.

— Frică de ce?

— Că aş putea muri singură, răspunde ființa şoptitoare uitându-se direct în ochii mei prin ochii lui Flynn. Că aş putea muri fără să te întâlnesc *pe tine*.

Mă uit şi eu, cu inima îndurerată — pentru mine, pentru Flynn, pentru această creatură pierdută, cuibărită în interiorul lui. Când să vorbesc, sesizez o uşoară schimbare pe chipul lui Flynn şi tresar.

— Trebuie să te grăbeşti, spune creatura cu vocea gâtuită. Ceilalți nu vor mai tăcea mult timp; nu mai pot să-i opresc.

Îmi reprim un suspin şi-mi aşez palma în spațiul special, încercând să nu tresar la furnicăturile provocate de curentul care mă străbate. Scanerul scoate un bip şi se aprinde în culoarea verde, făcând să se ridice o porțiune din podea, tot mai sus şi mai sus, până când în fața mea răsare o coloană de circuite şi fire, înaltă de vreo doi metri şi jumătate. Dacă o distrug, ființele şoptitoare vor muri.

Bâzâitul produs de drăcovenia încărcată cu energie este atât de puternic încât simt că mă dor dinții în gură şi mi se ridică părul în cap de parcă ar urma să lovească un trăsnet. Nu va fi greu s-o scurtcircuitez, la ce tensiune trece prin ea.

Flynn se poticneşte gata să cadă. Are vocea gâtuită, dar deocamdată îşi păstrează controlul.

— După ce termini aici, trebuie să te duci să opreşti ce se întâmplă afară.

— Ce e afară?

— Sunt oamenii tăi, oamenii lui; această închisoare a devenit un câmp de luptă.

Mi se face gol în stomac. Ştiam că Fianna erau foarte aproape în spatele nostru când am găsit baza secretă, dar

probabil că şi soldații veneau pe urmele noastre. Două armate care converg către aceeaşi țintă; înseamnă că deasupra se dă o luptă aprigă, alimentată de morțile inutile ale unor oameni, şi nimeni nu-şi dă seama că ar trebui să fie toți de aceeaşi parte a baricadei, împotriva unui nebun sadic de care ne desparte atâtea lumi. Va fi o baie de sânge.

Această creatură care pretinde că nu înțelege moartea — compasiunea ei m-a lăsat fără cuvinte. Atunci îmi dau seama de încă un lucru şi înghit cu greu.

— Tu erai, şoptesc eu. *Tu* m-ai condus acolo în noaptea masacrului, nu ceilalți. Tu m-ai adus în ascunzătoarea din peşteri.

— Acest trup — această persoană — suferința lui este şi a ta; o împărtăşiți aşa cum noi, cei din rasa noastră, împărtăşim totul. Tu ai deplânge moartea acelor oameni la fel ca el. Dar te-am adus acolo când era prea târziu ca s-o mai poți împiedica.

Am fost acolo ca să-i salvez. În ciuda furiei şi a suferinței ei, această creatură, ai cărei semeni mi-au trimis prietenii în brațele nebuniei unul câte unul, a încercat să-l scutească pe Flynn de suferință.

Ființa şoptitoare aşteaptă cu răbdare să mă uit din nou la ea, apoi continuă:

— Eu ți-am răspuns la întrebări. Vrei să-mi acorzi ceva în schimb?

— Ce anume?

— Pot să... te ating?

Clipesc surpinsă, uitându-mă în ochii ei.

— Ce-ai spus?

— În lumea noastră, noi nu putem experimenta senzațiile fizice, iar în acest univers am fost mereu singuri.

Chipul lui Flynn pare atât de tânăr.

Înghit în sec.

— Bine. Bine, sigur că da.

Flynn întinde mâna spre mâna mea. Îl las să mă ia de mână, iar el îşi plimbă vârful degetelor pe pielea mea, apoi îmi întoarce mâna cu palma în sus. Îmi mângâie palma cu degetul mare — stă cu ochii ațintiți la mâinile noastre în timp ce mirarea îi transformă trăsăturile feței.

— În lumea noastră, şopteşte el, noi suntem mereu împreună, complet, total. Facem parte unul din celălalt.

Expiră încet, respirația lui simțindu-se ca o adiere caldă şi uşoară peste mâinile noastre.

— Dar asta înseamnă că noi nu ştim ce lucru minunat este să poți să faci asta, să fim separați, apoi să ne reunim.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele.

Mă aşteptam să aibă mâna lipicioasă sau electrizantă la atingere. Dar are pielea caldă, familiară, iar degetele noastre se întrepătrund de parcă mâinile noastre au fost făcute pentru asta.

Un strop de apă îmi cade pe dosul mâinii şi ridic privirea. Flynn are ochii umezi şi, în timp ce-l privesc, încă o lacrimă îi alunecă pe obraz, apoi cade.

— Mulțumesc, şopteşte el. Jubilee Chase, aş vrea...

Se opreşte brusc, iar degetele lui le strâng convulsiv pe ale mele. Ridică ochii spre mine. De data asta văd panică în ei, o disperare aproape umană care răzbate prin acei ochi întunecați şi goi.

Nu pot să-i opresc pe ceilalți la nesfârşit.

— Aşteaptă! strig eu speriată. Rezistă. Te rog, trebuie să existe o cale să...

Să te salvez.

Umbra unei suferinţe — a unei adevărate disperări — îi brăzdează chipul care apoi se goleşte de orice expresie. Schimbarea lui Flynn, în care s-a sălăşluit fantoma mea din Noiembrie, a fost atât de graduală încât aproape nici n-am observat cât de diferit era faţă de celelalte fiinţe şoptitoare. Dar această lipsă de căldură, de emoţie stârneşte în mine fiori reci. Fantoma mea din Noiembrie a dispărut.

În câteva secunde, Flynn-cel-posedat mă ţintuieşte cu o privire care mă cutremură. Am lăsat arma pe podea; a rămas între noi şi o vede şi el. În clipa când am să mă mişc eu, se va mişca şi el — voi avea o singură şansă.

O singură şansă.

Îmi smulg mâna dintr-a lui şi mă arunc spre armă odată cu el. Apuc mânerul armei când aterizez pe podea şi mă rostogolesc, aşteptându-mă ca în orice clipă să simt strânsoarea neomenească a creaturii zdrobindu-mi glezna şi traheea. Aerul se umple de voci care mă cheamă în şoaptă, în faţa ochilor îmi apar tremurând imaginile celor dragi care au murit de mult şi gura mi se umple de un gust de cocleală. Clipesc frenetic şi mă ridic în genunchi, ameţită şi orbită de mesajele false pe care creaturile le trimit minţii mele. Ridic arma, inspirând adânc, şi timpul pare că şi-a încetinit curgerea. Apoi expir şi trag.

O plăcuţă cu circuite din interiorul maşinăriei explodează într-o multitudine de fragmente, trimiţând o undă de şoc în instalaţia electrică. Toată încăperea este iluminată intermitent, miezul maşinăriei aruncând în întuneric fulgere de lumină ca un stroboscop. Fiinţa şoptitoare, aflată la câţiva centimetri de mine, scoate un ţipăt şi cade la pământ. Îl văd pe Flynn uitându-se la mine cu ochii lui cu pupilele dilatate, cu buzele întredeschise de durere.

Zgomotele produse de scurtcircuit se amplifică, transformându-se într-un vuiet care mă doboară la pământ. Ridic capul, încercând să-l văd pe Flynn — încercând să văd creatura din el, creatura care moare —, dar nu văd decât conturul siluetei lui acoperite de scântei şi descărcări electrice. Îl strig, dar nu-mi aud vocea peste vuietul din jur. Întind mâna spre Flynn, încercând să mă ridic în picioare, dar chiar când să-l apuc de mână, tot miezul instalaţiei explodează cu o forţă care ne aruncă pe amândoi în aer, iar în cameră se face întuneric.

Fata întinde mâna. Stelele sunt atât de aproape încât ajunge la ele cu vârful degetelor, dar de fiecare dată când atinge una, aceasta se sfărâmă într-o mie de cioburi. Fata e suspendată în aer, cu părul răsfirat de curenții de pe Avon — apa, întunericul și spațiul fiind la fel de respirabile ca aerul — și caută fantoma din Noiembrie. Ea știe că e aici, ascunsă, și trebuie s-o întrebe de ce a plecat, de ce a părăsit-o chiar când avea mai mare nevoie să viseze.
Ea înaintează printre cioburile de stele care cad în jurul ei ca niște perdele de ploaie, dispărând în apele fără fund, în inima Avonului.

37. Flynn

E ca atunci când Sean m-a împins de pe faleză când aveam unsprezece ani. Mă dor toate oasele și, când respir, simt un junghi în coaste. Încerc să-mi recapăt cunoștința în timp ce explozii albe de lumină răzbat prin pleoapele mele închise.

Apoi simt ceva atingându-mi degetele — o altă mână care o strânge pe-a mea.

— Flynn?

Este vocea răguşită a lui Jubilee.

Deschid ochii şi văd că mă aflu într-o cameră slab luminată, cu tavanul boltit. Puțina lumină vine de-afară, de pe hol. O strâng şi eu de mână şi o aud suspinând în timp ce mă concentrez să respir şi aştept să înțeleg.

Clipesc şi încet-încet îmi amintesc de musafirii din mintea mea, de conversațiile dintre mine şi Jubilee pe care le-am urmărit ca printr-un văl transparent, prea târnp şi prea lent ca să-mi aduc aminte cum să ajung la propriile mele gânduri şi cum să le exprim. Îmi aduc aminte de momentul brusc al separării, de cum a fost să mori, şi mi se pune un nod în gât.

Clipesc din nou şi, când reuşesc să-mi recapăt vederea, privirile ni se întâlnesc. O clipă văd totul în ochii ei când se uită la mine — durerea de a asista ca martor, ultimele rămăşiţe ale fricii ei. Ale tristeţii ei. Întinde o mână tremurândă să mă mângâie pe faţă, să vadă cum reacţionez la atingerea ei; uşurarea ei este vizibilă şi, când încerc să-i zâmbesc, abia reuşind să schiţez un surâs, ea oftează din adâncul sufletului, lăsând capul în jos.

Rămâne aşa preţ de o secundă, respirând uşurată. Când ridică din nou capul, văd că şi-a recăpătat expresia de soldat, deşi are lacrimi pe obraz. Doar că de data asta scutul după care se ascunde este altfel, degajă o căldură pe care n-o identific decât atunci când ea se uită la mine încă o dată şi îmi dau seama că în ochi i se oglindeşte inima.

— Poţi să te mişti? întreabă ea ridicându-se în picioare şi apucându-mă de mână ca să mă tragă în sus. Sunt monitoare peste tot — LaRoux va ştii ce am făcut.

— Turnul de comunicaţii, zic eu ridicându-mă cu greu şi ţinând-o în continuare de mână. Cum zicea Lilac, o galaxie de martori, astfel încât el să nu poată distruge Avonul. Să nu poată să ne reducă la tăcere.

— Armata şi Fianna sunt afară.

Ea scutură din cap, vorbind precipitat, şi îşi pune în toc arma pe care a luat-o de la creatura şoptitoare.

— Un mesaj transmis în univers este singurul mod de a salva Avonul.

O strâng de mână, ştiind ceea ce cer. Şansele să reuşim amândoi să trecem nevătămaţi prin haosul unui conflict deschis sunt aproape nule.

— Dacă aş putea să mă fac auzit şi de oamenii noştri, poate că am reuşi să punem capăt acestui conflict.

Jubilee mă priveşte îndelung, apoi mă strânge şi ea de mână.

— Atunci să mergem.

În baza de cercetare e o adevărată nebunie. Mercenari eliberaţi din starea lor de transă ies buimaci din cameră pe coridor, încercând să înţeleagă unde se află şi ce caută acolo. Savanţi şi cercetători în halate albe zac nemişcaţi pe locurile unde au căzut, deşi nu-mi dau seama dacă sunt morţi sau doar inconştienţi. Poate că este ultimul mecanism de siguranţă al lui LaRoux, care face parte din intervenţia asupra creierelor lor, un mod de a se asigura că nu vor putea vorbi.

O luăm la fugă pe scări şi prin coridoare, urcând la suprafaţă. Suntem doi indivizi oarecare în acest haos, eu ţinându-mi capul plecat şi strângând-o pe Jubilee de mână în timp ce fugim de-a lungul holului. Cu fiecare pas simt că-mi recapăt energia, iar speranţa renaşte în mine. Lupta încă nu s-a încheiat. Am mintea limpede, plămânii îmi funcţionează cu mai multă uşurinţă. Până să ajungem la uşa complexului, deja mă simt mai bine decât mă simţeam când am urcat în navetă să ne îndreptăm spre portul spaţial. Mă simt plin de viaţă. Tot ce avem de făcut acum este să rămânem aşa.

Afară încă nu s-a luminat, mai e cel puţin o oră până în zori. Spre răsărit se vede o geană de lumină, destul cât să distingi siluetele oamenilor care aleargă peste tot. Această bază, ascunsă până acum, a devenit un câmp de luptă. Ne uităm afară din pragul uşii până când, cu un strigăt de avertisment, Jubilee mă smuceşte de braţ şi mă trage la podea. O fracţiune de secundă mai târziu, o rază laser ricoşează din cadrul de metal al uşii, la câţiva centimetri de locul unde stăteam.

Mirosul de mlaştină pătrunde înăuntru, impregnând aerul filtrat al clădirii, şi odată cu el mirosul greu şi înțepător de ars, produs de lasere şi arme de foc. De undeva, din cealaltă parte a clădirii, îl aud pe McBride urlând ca un posedat, răcnind ordine. Printr-o crăpătură din pragul uşii, îi văd pe Pól şi Liam O'Mara trecând în fugă, fețele lor zărindu-se o secundă în lumina razelor de laser descărcate de vreo şase Gleidele deodată. Mi se strânge inima, dar niciunul dintre ei nu se clatină.

Chipul lui Jubilee se zăreşte în lumina scânteietoare a unui laser. Cu ochii mari scrutează câmpul de luptă în încercarea de a găsi o cale liberă sau de a căuta o schemă de pătrundere.

— Asta e curată sinucidere, spune ea în şoaptă.

Scrutez haosul din fața mea în care soldații ei câştigă teren împotriva Fiannei mele, deschizând din loc în loc breşe în gardul de împrejmuire şi împingându-i spre clădirea în care ne ascundem noi. Urmăresc cu privirea linia gardului până ajung la turnul de comunicații, studiindu-l cu atenție în lumina slabă. Văd o uşă la baza lui, dar este închisă şi, după câte ştiu, e încuiată. Dar este şi o scară de întreținere care urcă până acolo, pe exteriorul clădirii; ruginită, şubredă, dar, după cum arată, aş putea să mă cațăr pe ea, sper.

— Trebuie să încercăm.

Chiar atunci un luptător Fianna țipă, doborât la pământ, şi tresar. Nu recunosc vocea, dar tot mi se face un gol în stomac când îl aud.

— Poți să mă ajuți să ajung la turn? Dacă mă acoperi, cred că mai pot opri nebunia asta.

Afară răpăie gloanțele, laserele şuieră, luminând complexul cu fulgere scurte. Tot mai multe cu fiece secundă, tot

mai puternice cu fiece minut. Mă uit la Jubilee care scrutează cu privirea câmpul de luptă, cântărind situația. Văd cum îi lucrează mintea, încercând să calculeze cât de repede l-am putea traversa în fugă, dacă avem şansa să ajungem acolo fără să fim împuşcați. Inspiră lung şi adânc de două ori, scoțându-şi arma de la brâu. Sper să țintească atât cât să nu omoare pe nimeni — niciuna dintre aceste armate nu mai este dușmanul nostru. Apoi îmi face semn din cap, fără să zică nimic, dar văd hotărârea din privirea ei.

La adăpostul uşii, întind mâna şi o trag mai aproape de mine, la distanță de-o palmă. De dincolo aud şuierul armelor cu laser şi pocnetul împuşcăturilor provenind de la armele vechi ale luptătorilor Fianna, apoi pământul se cutremură sub picioarele noastre cu forța unei explozii. Cu inima bubuind, mă uit la Jubilee şi, în ciuda luminii slabe, îi văd trăsăturile feței — buzele, umerii obrajilor, genele arcuite.

— Hei, murmur eu.

Nu ştiu ce vreau să spun, ce trebuie să spun înainte să intrăm pe câmpul de luptă, pe cărarea dintre două armate care ne vor morți pe amândoi.

— Hei, îmi răspunde ea tot în şoaptă, atât de aproape de mine încât îi văd mişcările ochilor când îmi studiază chipul.

Îmi urmăreşte trăsăturile feței aşa cum eu le privesc fascinat pe-ale ei, memorându-i chipul.

— Flynn... mă bucur că m-ai distrus.

Simt o împunsătură în inimă când o aud, fiindcă recunosc tonul acesta. L-am mai auzit.

— Să nu începi să-ți iei adio, îi spun.

Pe buzele ei înfloreşte un mic surâs care îmi încălzeşte sufletul. Glasul meu devine o şoaptă când îmi

amintesc ce-a spus ea când eu nu eram decât un musafir în propriul meu corp, când creatura a întrebat-o dacă mă iubeşte:

— Şi eu vreau să avem şansa să aflăm.

Ea îşi recunoaşte propriile cuvinte şi buzele îi tremură, iar ochii ei mă privesc fix.

Mă proptesc în uşă cu mâinile tremurând.

— Eşti gata?

Ea clatină din cap, întorcând privirea spre turnul de comunicații.

— Sunt gata.

Țâşnim din adăpost şi o luăm la fugă.

Fata înaintează printre ultimele stele, risipindu-le într-un praf scânteietor ce se aşterne pe pielea ei și se scufundă sclipind în apă. N-a mai rămas decât întuneric și nici urmă de fantoma din Noiembrie.

Băiatul cu ochi verzi întinde mâna și o mângâie pe obraz cu mișcări lente, greoaie în imponderabilitate, în apă. Lumina de deasupra se filtrează prin apă, slabă și verzuie, luminându-i fața.

Apoi el se uită în sus — şi când fata îi urmăreşte privirea, vede ceva licărind departe, deasupra apei. Cu respirația întretăiată, ea urcă înot spre suprafața apei.

38. Jubilee

Fugim prin întuneric, înainte de revărsatul zorilor, direct spre turnul de comunicații, aplecându-ne cât mai mult ca să ne ferim de gloanțele ce zboară pe deasupra capetelor noastre. Nici măcar nu ne mai ascundem şi nici nu alergăm în zigzag; se trage atât de mult încât n-ar avea niciun rost. Încercând cu disperare să nu alunec pe terenul mlăştinos, mă străduiesc să văd prin întuneric, dar în jur sunt numai siluete întunecate — soldați care se repoziționează şi încearcă să câştige teren, luptători Fianna care fug de colo-colo pe câmpul de luptă ca să-ï adune pe răniți.

Ajungem la turnul de comunicații şi mă izbesc în uşă cu o secundă înaintea lui Flynn. Ne adăpostim amândoi în cadrul uşii, iar el apucă de mâner, îl răsuceşte şi trage disperat, cu toată forța. Nu se deschide.

Flynn se apleacă şi strigă la urechea mea:

— Trebuie să urcăm!

Se prinde cu mâinile de scara ruginită din dreapta uşii, ieşind din adăpost puțin înaintea mea, şi începe să urce. Pornesc după el şi simt cum mă dor muşchii în timp ce mă cațăr pe scară, ținându-mă de barele metalice.

La patru–cinci metri în sus, ceva invizibil mă izbeşte cu umărul de turn. Încerc să mă țin mai bine cu mâinile de scară ca să nu cad, dar numai mâna mea stângă are forță să strângă. E o pată de sânge pe peretele de ciment, care înainte nu era, şi mă uit nedumerită la ea. Mâna dreaptă îmi alunecă, degetele desprinzându-se de bară unul câte unul. Nu simt nimic, nicio durere, doar confuzie când îmi dau seama că sunt în cădere liberă.

La impactul cu solul, plămânii mi se golesc de aer, apoi o durere cumplită îmi explodează în brațul drept până la umăr şi mai jos de cot, inundându-mi venele cu o căldură puternică.

Când ajunge la suprafață, vede că o așteaptă fantoma din Noiembrie. Aceasta îi luminează calea în timp ce ea urcă înapoi în barcă și stă acolo, șiroind de apă, cu părul plin de praf de stele. Nu mai poate aștepta și cuvintele ies grăbite din gura ei.

Unde ai fost?

Fantoma din Noiembrie nu-i decât o șoaptă, dar când fata închide ochii, o aude:

Te căutam pe tine.

39. Flynn

Urc grăbit printre gloanțele care ricoșează din scară în jurul meu, când deodată îmi dau seama că Jubilee nu mai este în urma mea. Sunt cât pe ce să cad, dar mă prind bine de bară și, speriat, mă răsucesc să văd unde a dispărut.

E căzută la pământ. *Oh, Doamne, a căzut.* În ciuda întunericului și a noroiului de pe jos, văd că a fost împușcată și are o pată mare de sânge pe braț.

— Jubilee!

Îmi dau seama că strigătul meu disperat abia se aude peste zgomotul împușcăturilor. Mușchii mei se pun în mișcare și o iau înapoi pe scară mai mult alunecând; nu mai văd nimic altceva decât trupul ei.

Atunci ea ridică puțin capul și aproape că-mi stă inima în loc de ușurare. Începe să se miște, ridicându-se în cotul stâng, apoi cade din nou în noroi. Se uită în sus la mine și la un moment dat îmi dau seama că-și mișcă gura, n-aud ce spune, dar îi citesc pe buze: *Du-te.*

Rămân agățat de cadru, neștiind ce să fac — în sus e speranța, în jos este dragostea mea. Apoi ea strigă din nou la mine și de data asta o aud.

— *DU-TE!*

Se vede cât de mult o costă acest efort.

Așa că fac singurul lucru care îmi rămâne de făcut. Îmi forțez brațele și picioarele să se miște împotriva poruncilor pe care inima mi le strigă frenetic și urc mai departe, ținându-mă de balustrade, în timp ce bocancii plini de noroi îmi tot alunecă pe trepte. Sus e o fereastră — probabil că turnul servește și ca punct de observație —, îmi feresc fața și lovesc cu pumnul în geam. Geamul se sparge, iar eu îndepărtez cioburile, făcând o gaură cât să pot să mă strecor înăuntru unde aterizez pe un morman de noroi de pe podeaua turnului pustiu.

Nu pierd nicio secundă și mă ridic în genunchi, încercând să țin capul jos, sub nivelul ferestrelor. Sunt înconjurat de o varietate derutantă de echipamente de transmisie, de o mie de ori mai complicate decât modestul aparat de radiocomunicații pe care îl avem noi în mlaștini. Și totuși, nu-mi sunt complet necunoscute. Comenzile îmi par familiare.

Închid ochii, încercând să ignor îndemnul inimii de a mă întoarce la Jubilee care este rănită, încercând să mă detașez de zgomotul de jos și să derulez timpul înapoi. Înainte de ultima inspecție planetară, de ultima rebeliune, până la momentul când *acasă* însemna pentru mine un acoperiș deasupra capului și un pat în care să dorm. Nu-mi amintesc chipul mamei, dar îi văd mâinile nemișcate, în care ținea transmițătorul. În timpul rebeliunii ne-au confiscat aparatura de comunicare prin hipernet, dar acum o văd cu ochii minții, îngenuncheat pe podeaua turnului. Văd mâna mamei ținând transmițătorul, degetele ei apăsând un buton și ecranul aprinzându-se. Și *îmi amintesc*.

Apuc receptorul în timp ce degetele mele ezită deasupra butoanelor până găsesc secvența de care am nevoie ca să transmit mesajul meu în galaxie. Acționez un rând de comutatoare pe care scrie ILUMINAT EXTERIOR și curtea este inundată brusc de o lumină puternică — figurile de jos încremenesc, pe jumătate orbite, ferindu-se și căutând adăpost. Focurile de armă aproape încetează.

Lângă comutatoarele pentru lumină sunt cele pentru difuzoare și le acționez și pe acelea. Difuzoarele de deasupra mea scot un mic bâzâit și prind viață. Acum transmit către oamenii mei și ai lui Jubilee din complexul de mai jos, dar și către întreaga galaxie.

Țin apăsat butonul transmițătorului și încep să vorbesc.

— Mă numesc Flynn Cormac.

În curte văd două capete ridicându-se la auzul vocii mele sau poate al numelui meu — nu-mi dau seama dacă sunt soldați sau luptători Fianna.

— Aceasta este o transmisiune pentru oamenii de pe Avon și de pe toate celelalte planete care mă pot auzi. Reprezint a treia generație a familiei mele pe această planetă. Suntem prinși în conflict de ani de zile. Luptăm pentru dreptul de a fi auziți, pentru dreptul de a trăi, doar pentru că planeta noastră încă nu a trecut de inspecție. Și soldații de aici luptă, pentru păstrarea ordinii, pentru pace. Tuturor ni s-au întâmplat lucruri groaznice. Au murit oameni pașnici, bărbați și femei deopotrivă, iar cei de pe Avon au fost asmuțiți unul împotriva celuilalt.

Sunt nevoit să mă opresc ca să înghit fiindcă mi s-a pus un nod dureros în gât când mă gândesc la trupul mic al lui Fergal și la privirea lui neînsuflețită, la nebunia și suferința care l-au făcut pe McBride să-l omoare.

– Disperarea a i-a făcut pe oamenii mei să omoare nişte fiinţe nevinovate fiindcă ei nu mai pot concepe un viitor fără război.

Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le spun — aş vrea să vorbesc despre fiinţele şoptitoare, despre cum au fost ele izolate de LaRoux, torturate, forţate să evolueze ca indivizi aşa cum nu erau făcute să fie, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Mi-aş dori să ştiu cum să împărtăşesc galaxiei suferinţa lor, dar nu ştiu cât timp am la dispoziţie.

– Transmit dintr-o bază secretă pe care compania LaRoux Industries o deţine aici de ani de zile. Însuşi LaRoux ţine nişte fiinţe captive pe Avon, creaturi complet diferite de noi. Fiinţe şoptitoare dintr-un alt univers, care au puterea de a controla gândurile oamenilor. S-a folosit de ele pentru a întârzia terraformarea planetei noastre, pentru a bloca transmisiile noastre ca să nu audă nimeni strigătul nostru de ajutor. Până când LaRoux nu va fi adus în faţa justiţiei, nu vom fi în siguranţă. Niciunul dintre noi.

Văd figuri pitite în adăposturi, gata să reia imediat lupta, dar deocamdată ascultă. Îmi dreg vocea, străduindu-mă s-o fac să sune puternică.

– Avem nevoie să staţi cu ochii pe noi. Avem nevoie să întrebaţi de noi, să vă pese de noi, şi aduceţi-vă aminte că şi coloniile voastre au fost cândva tinere. Avem nevoie de protecţia voastră şi vrem să ştiţi că, dacă se întâmplă ceva cu Avonul, a fost mâna lui LaRoux, nu a fost un accident. Nu-l lăsaţi să ascundă dovezile faptelor sale. Vă cerem să fiţi martorii noştri şi avem încredere că veţi fi.

Inspir adânc şi expir repede.

– Vă mulţumesc. Am încheiat mesajul.

Las capul în jos şi mâna îmi tremură, strângând microfonul atât de tare încât am impresia că nu mai pot să-i dau drumul. Liniştea de-afară îmi răsună în urechi. Dar dacă cineva scapă degetul pe trăgaci, orice speranţă de pace va fi spulberată cu un singur glonţ.

Închid butoanele pentru încheierea transmisiei către planetă şi galaxie, dar las difuzoarele deschise şi ridic încă o dată transmiţătorul.

— Acum am să cobor. Este timpul să vorbim.

Şi, în sfârşit, las microfonul din mână. În turn sunt nişte scări interioare care duc jos şi îmi tremură picioarele când cobor, zgomotul paşilor mei răsunând pe trepte. Jubilee este la capătul acestor scări. Grav rănită, cu siguranţă. Poate că a şi murit. Nu mai pot să gândesc şi-mi simt inima grea. Cu degetele înfrigurate caut încuietoarea din interior şi deschid uşa, apoi ies.

— Domnule Cormac.

Vocea se aude dinspre mlaştină şi ştiu a cui este — chiar a comandantului Towers. Îmi întind gâtul şi o văd apropiindu-se de gardul de împrejmuire care a fost făcut bucăţi în timpul luptei. Din mlaştină îşi fac apariţia şi câţiva luptători Fianna, dezvăluindu-şi planul de luptă din care se vede clar că intenţionau să-i flancheze pe soldaţi la adăpostul întunericului. Poate chiar ar fi reuşit.

Deşi stau retraşi în umbra clădirilor, ferindu-se să nu fie zăriţi, văd cel puţin o sută de luptători Fianna cărora le luceşte albul ochilor în contrast cu noroiul întins pe faţă pentru camuflaj. O mulţime de arme sunt încă îndreptate spre mine.

— Staţi! strig eu. Trebuie să avem grijă de răniţii noştri şi să vorbim.

— Disperarea i-a făcut pe oamenii mei să omoare niște ființe nevinovate fiindcă ei nu mai pot concepe un viitor fără război.

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le spun — aș vrea să vorbesc despre ființele șoptitoare, despre cum au fost ele izolate de LaRoux, torturate, forțate să evolueze ca indivizi așa cum nu erau făcute să fie, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Mi-aș dori să știu cum să împărtășesc galaxiei suferința lor, dar nu știu cât timp am la dispoziție.

— Transmit dintr-o bază secretă pe care compania LaRoux Industries o deține aici de ani de zile. Însuși LaRoux ține niște ființe captive pe Avon, creaturi complet diferite de noi. Ființe șoptitoare dintr-un alt univers, care au puterea de a controla gândurile oamenilor. S-a folosit de ele pentru a întârzia terraformarea planetei noastre, pentru a bloca transmisiile noastre ca să nu audă nimeni strigătul nostru de ajutor. Până când LaRoux nu va fi adus în fața justiției, nu vom fi în siguranță. Niciunul dintre noi.

Văd figuri pitite în adăposturi, gata să reia imediat lupta, dar deocamdată ascultă. Îmi dreg vocea, străduindu-mă s-o fac să sune puternică.

— Avem nevoie să stați cu ochii pe noi. Avem nevoie să întrebați de noi, să vă pese de noi, și aduceți-vă aminte că și coloniile voastre au fost cândva tinere. Avem nevoie de protecția voastră și vrem să știți că, dacă se întâmplă ceva cu Avonul, a fost mâna lui LaRoux, nu a fost un accident. Nu-l lăsați să ascundă dovezile faptelor sale. Vă cerem să fiți martorii noștri și avem încredere că veți fi.

Inspir adânc și expir repede.

— Vă mulțumesc. Am încheiat mesajul.

Las capul în jos și mâna îmi tremură, strângând microfonul atât de tare încât am impresia că nu mai pot să-i dau drumul. Liniștea de-afară îmi răsună în urechi. Dar dacă cineva scapă degetul pe trăgaci, orice speranță de pace va fi spulberată cu un singur glonț.

Închid butoanele pentru încheierea transmisiei către planetă și galaxie, dar las difuzoarele deschise și ridic încă o dată transmițătorul.

— Acum am să cobor. Este timpul să vorbim.

Și, în sfârșit, las microfonul din mână. În turn sunt niște scări interioare care duc jos și îmi tremură picioarele când cobor, zgomotul pașilor mei răsunând pe trepte. Jubilee este la capătul acestor scări. Grav rănită, cu siguranță. Poate că a și murit. Nu mai pot să gândesc și-mi simt inima grea. Cu degetele înfrigurate caut încuietoarea din interior și deschid ușa, apoi ies.

— Domnule Cormac.

Vocea se aude dinspre mlaștină și știu a cui este — chiar a comandantului Towers. Îmi întind gâtul și o văd apropiindu-se de gardul de împrejmuire care a fost făcut bucăți în timpul luptei. Din mlaștină își fac apariția și câțiva luptători Fianna, dezvăluindu-și planul de luptă din care se vede clar că intenționau să-i flancheze pe soldați la adăpostul întunericului. Poate chiar ar fi reușit.

Deși stau retrași în umbra clădirilor, ferindu-se să nu fie zăriți, văd cel puțin o sută de luptători Fianna cărora le lucește albul ochilor în contrast cu noroiul întins pe față pentru camuflaj. O mulțime de arme sunt încă îndreptate spre mine.

— Stați! strig eu. Trebuie să avem grijă de răniții noștri și să vorbim.

Răniții noștri. O văd pe Jubilee la câțiva metri mai încolo, zăcând nemișcată. Toți mușchii din corpul meu ar vrea să dau fuga la ea, să văd dacă trăiește. Spusese că e sinucidere curată să traversăm în fugă câmpul de luptă ca să ajungem la turn. Mi-a oferit șansa de a opri acest război; nu pot risca să distrug acest echilibru fragil și să zădărnicesc sacrificiul ei.

— Vă rog, șoptesc eu și, deși mă adresez soldaților, sunt cu ochii la Jubilee.

— Flynn.

Simt că-mi sare inima din piept. E Sean. E murdar de sânge pe o parte a feței, unde un laser i-a atins urechea, și mă doare sufletul să-l văd arătând ca un războinic. Privirile ni se întâlnesc și, în ciuda distanței dintre noi, știu ce se vede în ochii lui. Sânge și trădare, fantoma lui Fergal și durerea sfâșietoare a lui Sean care ne desparte.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? Că am ajuns să ucidem oameni nevinovați?

Nu simt iertare în tonul lui, dar faptul că vorbește totuși cu mine — faptul că *a ascultat* ce am spus — face să-mi tresalte inima. În sufletul meu s-a aprins un licăr de speranță care îmi trimite un fior electrizant prin tot corpul. Dar, înainte să apuc să răspund, o umbră de groază trece peste chipul lui Sean care se dă un pas înapoi și se întoarce spre McBride aflat la mică distanță în spatele lui. Ochii îi cad pe Gleidelul din mâna lui McBride și, când privirile li se întâlnesc, în sufletul meu se sfărâmă ceva.

— Ați fost mințiți, cu toții.

Îmi aspresc tonul, adopt o atitudine fermă și înaintez spre ei, trecând pe lângă Jubilee. E un chin să nu mă uit la ea și mă forțez să privesc înainte, să termin ce am de

făcut. Încă văd disperarea și durerea de pe chipul ei când s-a uitat la mine și mi-a spus *Du-te.*

— Ați fost manipulați de un nebun pentru a rupe acordul de încetare a focului.

McBride clocotește de furie și-i tremură arma în mână.

— Nimeni n-o să creadă un trădător ca tine!

A înnebunit — văd asta în mișcările lui spasmodice, o aud în glasul lui.

— Nu trebuie să mă creadă pe mine. Pot să vadă și singuri. Dă arma încoace, McBride. Să verificăm înregistrarea datelor și să vedem de câte ori ai tras cu ea în noaptea aceea.

Pentru că eu știu, și știe și el, că dacă refuză să ne lase să-i verificăm datele de pe Gleidel, își trădează vinovăția.

O undă de nedumerire străbate mulțimea, iar eu prind curaj — înseamnă că o parte dintre ei se îndoiesc de el. O parte dintre ei vor să mă creadă pe mine.

McBride mă sfredelește cu o privire în care ard ura și disprețul pe care a încercat să le ascundă atâția ani.

— Avonul se va ridica din cenușa războiului, iar tu, Cormac, ai fost dintotdeauna prea slab ca să fii scânteia care aprinde focul. Doyle și ceilalți n-au putut să lupte, dar au putut servi cauza noastră. Ei au fost vreascurile care au aprins focul și asta a fost o onoare pentru ei.

Pe buze îi apare un rânjet.

— Nu-i timpul pierdut s-o servești și tu.

Ca prin vis îl văd ridicând arma și filmul următoarelor trezeci de secunde mi se derulează în minte. Îl văd doborându-mă pe mine și văd reluarea ostilităților. Văd oameni prăbușindu-se.

Dar chiar atunci Sean sare la el, îl apucă de braț și se luptă să-l forțeze să lase Gleidelul jos. Reușește să-l

dezechilibreze pe McBride, dar numai un moment; McBride este mai solid, mai puternic şi mai experimentat. Îşi smulge Gleidelul din strânsoarea lui Sean, apoi îl apucă pe acesta de gât, îl trage aproape de el ca să-i servească drept scut şi-i pune arma la tâmplă.

— Într-o zi, spune McBride printre dinți, ai să-nțelegi de ce am...

Şuierul unui laser spintecă aerul şi mie îmi stă inima în loc; lumea stă în loc. Dar nu Sean, ci McBride cade în genunchi. Se prăbuşeşte mort la pământ, cu o gaură fumegândă, în mijlocul frunții.

Sean cade, tras în jos de brațul strâns în jurul gâtului său, dar se răsuceşte ca să se elibereze şi se ridică tuşind, sprijinindu-se în genunchi şi în mâini.

Sute de arme se ridică şi toată lumea îşi ține suflarea. Apoi îmi dau seama de unde a venit împuşcătura. Mă întorc şi o văd pe Jubilee în genunchi, ținând arma în mâna stângă în timp ce brațul drept îi atârnă neputincios pe lângă corp. Alerg spre ea în timp ce lumea din jurul meu se reduce la acest moment şi nu mai văd nimic altceva când îngenunchez în noroi în fața ei. Trăieşte. O ridic cu un braț de după umeri şi o sprijin de mine; e rănită şi tremură, dar trăieşte.

Şi, în ciuda reputației ei de soldat cu sânge-rece, îmi dau seama că niciodată n-am mai văzut-o pe Jubilee omorând pe cineva.

O aud respirând lent, simțindu-se uşurată.

— Mai vrea careva război pe ziua de azi?

Numai cât simt atingerea pielii ei şi mă inundă o senzație de căldură şi forță. E tot ce avem deocamdată, dar e de ajuns. Ridic privirea spre ceilalți.

— Trebuie să discutăm. Cu toții, Fianna şi soldați. Să vă spunem adevărul despre ceea ce se întâmplă aici.

Un murmur străbate grupul oamenilor mei şi brusc îmi doresc din tot sufletul să fie din nou ai mei, să fiu unul de-al lor. Dar nu le pot da ordin să mă primească înapoi. Asta vor decide ei, dacă sunt dispuşi să mai creadă în mine.

Sean se ridică încet în picioare, lăsând capul în jos, în timp ce murmure înăbuşite se propagă dinspre marginile grupului de luptători până la el. Se uită la arma pe care a scăpat-o când l-a prins McBride, dar n-o ridică de jos. Ne uităm unul la altul în timp ce el vine spre mine, ieşind la lumină.

— Flynn, mă strigă Jubilee respirând greu, iar eu întorc capul în direcția în care se uită ea.

În mlaştini, soldații stau încă pe loc şi acum lasă armele jos. Comandantul Towers vine spre noi.

Fata visează despre ocean. Într-o zi, *se gândește ea,* îl voi lua pe băiatul cu ochi verzi și vom pleca, vom cumpăra un submarin și vom trăi împreună în adâncul mării.
E ultimul ei gând înainte ca visul să se fragmenteze în frânturi de locuri și amintiri, oameni cu care s-a luptat și oameni pe care i-a iubit, iar spațiile dintre ele sunt pline de aiureli, un talmeș-balmeș de lucruri văzute, făcute, gândite și uitate.
În rest, nu-și amintește nimic.

40. Jubilee

— În spiritul păcii, dorim să sprijinim eforturile de reconstrucție de pe Avon. Deşi noi nu am investit bani aici, nu putem sta deoparte când se produce o nenorocire.

Ascultându-l, mâna mea stângă se crispează pe marginea scaunului pe care stau şi degetele îmi tremură întrucât mă forțez să rămân calmă. Brațul drept îmi pulsează de durere în eşarfa medicală în timp ce mă uit la bărbatul care vorbeşte în capătul sălii de consiliu. Îi cunosc figura — oricine o cunoaşte. Roderick LaRoux aproape că pare un om blând, cu ochii lui albaştri sclipitori şi părul argintiu, cu un început de chelie în creştetul capului, dar constat că-l privesc insistent, încercând să văd monstrul care ştiu că se ascunde în spatele acelei măşti. Îmi şi imaginez ochii aceia albaştri devenind duri, iar trăsăturile lui ferme transformându-se într-un chip de piatră. Înțeleg de ce fiicei lui îi era atât de frică de el.

Mă uit spre Lilac, care stă în spatele lui, lângă Merendsen, arătând ca o fiică perfectă. Părul aranjat, machiajul impecabil, rochia mai scumpă decât leafa mea pe un an de zile, dar nu foarte sofisticată — o rochie care spune *Sunt putred de bogată, dar astăzi am ales ceva mai simplu*

pentru excursia în colonii. Încerc să asociez ceea ce văd cu inteligența vie și afecțiunea pe care le-a arătat în timpul acelei convorbiri prin hipernet, dar nimic nu sugerează acea profunzime. Fațada pe care o afișează este impecabilă, asemenea înfățișării ei.

Tatăl ei încă vorbește.

— După cum știți, s-a afirmat că organizația pe care o conduc a fost implicată în experimentele inumane și ilegale care au dus la aceste izbucniri violente.

Roderick LaRoux clatină trist din cap, lăsând ochii în pământ cu grația și calmul unui sfânt.

— Nu găsesc altă explicație pentru aceste afirmații decât aceea că întotdeauna vor exista oameni care vor căuta să dea vina pe alții pentru eșecurile lor. Organizația pe care o conduc este și a fost dintotdeauna o corporație filantropică, preocupată doar să ofere galaxiei cele mai bune tehnologii de vârf. Orice-ar spune acești... adepți ai teoriei conspirațiilor, ei nu pot schimba asta.

LaRoux ridică din nou capul și își plimbă privirea prin sală. O fracțiune de secundă se uită în ochii mei. Știe ce-am găsit noi acolo, în subsolurile bazei. Așa cum știe că vorbele lui sunt adevărate; noi n-avem ce spune.

Nu încă.

Uitându-mă la el, îmi dau seama de un lucru. Deși a folosit Avonul pe post de laborator privat, practicarea acestei științe de a pătrunde în mințile oamenilor nu se va opri aici. Miile de soldați afectați nu înseamnă nimic pentru el..., dar dacă ar fi vorba de mințile câtorva oameni din locurile potrivite? Cei mai apropiați consilieri ai președintelui; comandantul general al Armatei; cei patruzeci și doi de senatori care alcătuiesc Consiliul Galactic?

Îmi întorc privirea de la Roderick LaRoux care își continuă discursul pompos, anunțând că LRI oferă resurse și o infrastructură nouă — mită deghizată într-un act de caritate pentru a îndepărta suspiciunile publicului privind implicarea sa în aceste evenimente. Constat că nu sunt singura care se uită la el cu aversiune sau cel puțin cu suspiciune. Deși noi am trimis mai multe echipe să caute prin baza de cercetare, nu s-a găsit nici măcar un indiciu care să demonstreze implicarea companiei LaRoux Industries — chiar și cipul de identitate găsit de mine și folosit pentru a deschide închisoarea ființelor șoptitoare a dispărut. Deși personalul a rămas, niciunul dintre ei nu-și mai amintea unde se află sau ce-au făcut în perioada cât au fost detașați acolo; și niciunul nu mai avea ecusoanele de identitate.

Nimeni n-avea niciun motiv să ne creadă că Roderick LaRoux a fost în spatele nebuniei și al bazei secrete. Varianta oficială a fost aceea că un grup de teroriști se stabiliseră în mlaștini și experimentau droguri psihotropice și asta a dus la deschiderea ostilităților în urmă cu două luni între Fianna și soldați.

Totuși, câțiva au crezut. Comandantul Towers, de exemplu. Câțiva dintre oamenii lui Flynn. Câțiva soldați de-ai mei, cei cu mai multă încredere în mine decât logică. Și există zvonuri care circulă în secret, câștigând credibilitate. Există site-urile pe hipernet care susțin teorii ale conspirației, articole scrise de autori anonimi despre zeci de ani de proiecte secrete derulate de LaRoux Industries. E de-ajuns să mă uit prin sală ca să văd mai multe priviri reci în mulțimea de oameni care clatină aprobator din cap.

Monsieur LaRoux se comportă de parcă ar fi intangibil, dar acum îl cunosc.

Am văzut repercusiunile experimentelor lui nemiloase, obsesia lui de a controla până şi gândurile celor din jur. Singură, nu sunt o ameninţare pentru el. Un fost soldat împotriva unei imense corporaţii intergalactice ar avea şanse derizorii. Dar şi Flynn îl cunoaşte, şi alţii de-aici. La fel Merendsen şi însăşi fiica lui, care aude şoaptele în gândurile ei, le simte durerea. Deşi Merendsen şi logodnica lui pretind că nu vor decât să trăiască liniştiţi în casa lor de la marginea galaxiei, îmi imaginez că ne aflăm cu toţii prinşi într-o reţea de secrete şi minciuni, căutând o cale de a-l demasca pe LaRoux în faţa galaxiei. Dacă plănuieşte să folosească tot ceea ce a aflat de la creaturile pe care le-a înrobit, va trebui să găsească un mod de-a o face, fiindcă suntem toţi cu ochii pe el.

Chiar dacă eu şi Flynn nu avem dovezi, ele există pe undeva şi cineva le va găsi. Aş vrea ca Roderick LaRoux să mă audă, să simtă tăria certitudinii mele, dar el continuă să vorbească de parcă ar fi invincibil în faţa celor care îl privesc.

El crede că m-am oprit aici, că am să mă retrag într-un colţ îndepărtat al galaxiei acum, când Avonul este în atenţia tuturor. Crede că nu mai am alte căi de a lupta pentru acest loc care a devenit casa mea.

O singură dată privirea lui LaRoux pare să ezite: când ajunge la Tarver şi Lilac care stau ţinându-se de mână. Ei îl privesc distant şi politicos, ca pe un străin. Privirea lui se opreşte asupra ei, căutând o legătură — şi în acel moment văd încă un motiv pentru care omul acesta îşi doreşte să controleze minţile oamenilor.

Sau inimile lor.

LaRoux termină de vorbit şi se aşază pe scaun, iar Comisia de Inspecţie Planetară îl cheamă pe primul dintr-un lung şir de vorbitori pentru a se pronunţa în favoarea sau în defavoarea admiterii Avonului în Consiliul Galactic. Pe parcursul zilei sunt invitaţi experţi după experţi: cercetători de la Terra Dynamics şi alte corporaţii de terraformare participante; istorici şi sociologi specializaţi în studiul conflictelor şi al reconstrucţiei coloniale; politicieni care pledează pentru înţelepciunea de a continua extinderea Consiliului prin acceptarea de noi reprezentanţi ai altor planete. Discuţiile mă fascinează, schimbul de argumente pro şi contra, ca un dans — ca o luptă.

Comisia face o pauză de masă şi când ne întrunim din nou, Roderick LaRoux nu mai apare, iar atmosfera din sală este mai relaxată şi mai degajată.

La cuvântul comandatul Towers care propune un sistem de graţieri şi programe de lucru pentru a-i reintegra pe exilaţii din mlaştini, fără a se recurge la execuţiile care au pus capăt rebeliunii din urmă cu zece ani. Chiar şi Flynn a primit o graţiere provizorie; în schimbul serviciilor sale aduse Avonului ca reprezentant local, care să fie purtător de cuvânt al populaţiei autohtone — şi, cu titlu mai puţin oficial, să ajute la menţinerea păcii — nu va fi arestat pentru crimele comise.

Eu nu va trebui să vorbesc. Nu am nicio calitate oficială sau competenţă în faţa Consiliului. Dar la insistenţele lui Flynn, în timpul negocierilor de încetare a focului, am fost adăugată pe lista celor prezenţi la audierile Comisiei pentru Inspecţie Planetară şi inclusă în registrul oficial. Asta îl împiedică pe LaRoux să mă lichideze pe ascuns. Flynn a atras atenţia celorlalţi asupra noastră şi cel puţin deocamdată suntem în siguranţă. Pentru că se uită toată lumea.

În sfârșit, șeful comisiei se întoarce spre Flynn. Nu stăm unul lângă altul; el este în celălalt capăt al sălii, împreună cu vărul său. Ei sunt singurii membri Fianna prezenți aici, iar în spatele lor stau ostentativ trei gardieni cu armele pe genunchi. Niciunul nu uită violențele. Dar cel puțin sunt aici.

— Flynn Cormac, ești invitat să-ți exprimi opinia pro sau contra viabilității Avonului ca membru independent al Consiliului Glactic.

Flynn se ridică încet de pe scaun. Nu văd la el nici urmă de ezitare sau de emoție. Eu mai degrabă aș privi în față un pluton de execuție cu armele îndreptate spre mine decât acest consiliu, dar el se uită spre rândul de bărbați și femei așezate în fața lui fără teamă. Fără nesiguranță.

— Vă mulțumesc, începe el.

Deși face o pauză înainte să continue, este o pauză elocventă, nu atât o ezitare, cât o invitație. Mă face să devin mai atentă, așteptând cu interes să aud ce are de spus.

— Eu și oamenii mei suntem numiți în fel și chip. Rebeli și Fianna; teroriști și patrioți, criminali și martiri. Toate acestea au fost valabile la un moment dat pe parcursul ultimilor zece ani. Dar dacă acest drum lung ne-a demonstrat ceva, este faptul că suntem niște luptători.

Se uită pe rând la toți reprezentanții Consiliului Galactic.

— Noi luptăm pentru casa noastră cu toate armele pe care le avem. Și, dacă ne lăsați, vom lupta pentru ea cu trudă și cu pasiune, cu devotament pentru această planetă. Nu găsiți popor mai dornic să facă din Avon ceea ce a fost menit să fie. Dacă măcar ni s-ar oferi această șansă, vom dovedi galaxiei că suntem demni de ea.

Cu greu îmi desprind privirea de pe chipul lui și mă uit la reprezentanții Consiliului în timp ce el continuă să vorbească, expunându-și viziunea asupra Avonului la care a visat dintotdeauna, asupra planetei în care crede. Aceștia cunosc foarte bine politica galactică de a păstra o figură sobră indiferent de situație, deci e imposibil să-mi dau seama dacă îi impresionează pasiunea cu care vorbește Flynn. Dar în timp ce-i privesc, observ o schimbare mică, aproape imperceptibilă — cum ar fi că bărbatul de la capătul rândului clatină din cap îngândurat, dar numai puțin.

Abia după mai multe săptămâni de deliberări, comisia de inspecție va lua o decizie finală în privința Avonului. Și până atunci nu putem face nimic decât să așteptăm. Să așteptăm și să reconstruim; pentru că, indiferent de decizie, pe Avon începe o nouă viață și aceasta este șansa pentru care am luptat.

Spre seară, când lucrările comisiei se suspendă până a doua zi, rămân să-mi strâng hârtiile cu mișcări încete, uitându-mă cum soldații, localnicii, oficialii guvernamentali, reprezentanții TerraDyn și ai altor corporații se îndreaptă cu toții spre ieșire. Mă uit după ei, dar nu ei sunt motivul pentru care am rămas la urmă.

Un braț mă cuprinde de mijloc în timp ce o voce îmi murmură la ureche:

— Mai rămâne valabil pentru mâine-dimineață?

Fără să-mi reține zâmbetul prostesc ce-mi luminează fața, mă întorc spre Flynn.

— Eu mă gândeam la altceva. N-am putea să luăm micul dejun altă dată?

Are grijă să nu-mi atingă brațul prins în eșarfă și observ că se uită lung la el. Câțiva centimetri mai încolo

și glonțul m-ar fi nimerit în inimă în loc să treacă prin umăr. Dar așa, într-o săptămână scap de eșarfă.

— Sigur.

Flynn lasă capul pe-o parte, devenind brusc curios.

— La ce altceva te-ai gândit?

— O să vezi.

Mă întâlnesc cu el a doua zi, chiar înainte de răsăritul soarelui — cum în restul zilei suntem la audieri, prinși în discuții despre reconstrucție, doar acum putem să furăm puțin timp și pentru noi. Ieșim împreună, mergând agale pe aleile noroioase ale bazei militare. Încă nu m-am obișnuit că nu mai am de ce să-mi fac griji că Flynn ar putea fi recunoscut și se va afla că eu adăpostesc un fugar pentru că el nu mai este un fugar. Și nici eu nu mai sunt. Credeam că va fi imposibil să stabilesc o legătură între Jubilee și căpitanul Lee Chase, să le unesc pe amândouă într-o singură existență, dar pe zi ce trece, nu mi se mai par chiar atât de diferite. Măcar acum am timp să reflectez asupra acestui lucru.

Îl salut pe soldatul care stă de pază la poarta dinspre nord și ieșim din bază, călcând cu grijă pe pământul ud ca un burete. Aici nu este atâta umezeală ca în altă parte, dar apa tot se adună în bălți și în adânciturile din pământ și poți să aluneci, mai ales în lumina slabă dinainte de răsăritul soarelui.

La o jumătate de kilometru mai încolo, se vede noul șantier unde se construiesc primăria orașului și școala. Sean ne-a dus să-l vizităm de două ori până acum — Flynn glumește zicând că vrea să supervizeze cum este bătut fiecare cui în școala *lui*, dar amândoi înțelegem. Face parte din grupul care va stabili clasele

noastre și va preda istoria noastră. Și deocamdată este un loc unde să-și consume energia ziua astfel încât să poată dormi noaptea, așteptând ca sufletul să înceapă să i se vindece.

Sunt zece minute de mers pe jos după ce ieșim din oraș până ajungem la poalele dealurilor și găsim un teren mai solid.

Urcăm până în vârf, iar eu mă opresc să privesc în jur, să-mi dau seama unde suntem, apoi mă îndrept spre singurul punct de reper pe care îl cunosc, cel pe care soldații din bază îl numeau Piatra Trădătorului. Lui Flynn nu-i spun asta. Dar mă opresc și el vine lângă mine.

— De ce aici? întreabă el privind în jur de parcă s-ar aștepta ca eu să fi pregătit vreun picnic sau altă surpriză.

Inspir adânc, întorcându-mă încet, astfel încât briza să-mi bată din spate. Spre răsărit se vede vag o lumină portocalie — pe orice altă planetă, acum ar dispărea ultimele stele de pe cer. Dar aici, pe Avon, e doar întunericul ca de cerneală al cerului acoperit de nori.

— Mi-ai spus că după ce sora ta a fost executată, nici măcar nu ți-au dat cenușa ei.

Îl simt pe Flynn crispându-se lângă mine, durerea lui fiind încă vie, încă prezentă. Înghit în sec, brusc îndoindu-mă că este bine ceea ce fac. Dar acum e prea târziu ca să dau înapoi și continui:

— Ăsta e locul. Aici a fost împrăștiată cenușa ei. Pe acest deal.

Îi arunc o privire și văd că se uită în jur, la peisajul care începe să se lumineze, cu buzele întredeschise, cu sprâncenele încruntate. În semiîntuneric nu-i pot citi expresia feței și nu-mi dau seama ce se petrece dincolo de aceste trăsături frumoase.

— Aș... aș fi vrut să-ți pot da ceva concret, ceva ce poți să ții în mână sau să vezi, dar politica noastră este să nu păstrăm rămășițele. M-am interesat ca să fiu sigură și ăsta este locul unde...

— Nu, spune Flynn cu vocea gâtuită de emoție și privirea pierdută. Nu, e frumos aici. Mulțumesc.

Simt că mă mai liniștesc puțin. Mă apropii de el și îl apuc de braț, împletindu-mi degetele cu ale lui.

— Nu aveam niciun drept s-o ascund de tine.

Îmi apăs buzele pe jacheta lui, pe umărul lui.

— Știu că nu e cine știe ce, dar măcar acum știi.

— E totul pentru mine.

Se întoarce și mă înconjoară cu brațele, înclinând capul ca să-și lipească obrazul cald de al meu.

— Îți mulțumesc, Jubilee.

Un timp rămânem nemișcați în aerul rece, în vreme ce lumina zorilor se revarsă în jurul nostru. Într-un târziu, Flynn se dezlipește de mine cât să mă mângâie pe braț și să mă ia din nou de mână.

— Povestește-mi visul acela pe care l-ai avut.

Mă trage ușor de braț, invitându-mă să mă așez pe iarbă lângă el, ca să putem admira lumina răsăritului colorând norii.

Eu mă întind pe iarbă, sprijinită în coate.

— Ți-ai dorit vreodată să devii explorator când erai copil?

Continui să-i povestesc celelalte vise ale mele; vise mărunte și vise mărețe, vise realiste și vise absurde. Frânturi despre Avon, despre Verona, din alte timpuri și alte locuri. Despre părinții mei, despre camarazi de-ai mei, despre fantoma din Noiembrie, despre lumina misterioasă despre care acum știu că era o ființă șoptitoare.

Îi povestesc cum el apărea în fiecare vis. El mă sărută pe tâmplă, râde ușor când mă aude oftând și-mi spune că va fi mereu acolo.

Vorbim despre zece ani de vise furate de creatura aceea singură, vise uitate care acum îmi revin puțin câte puțin în fiecare noapte. Râsul lui Flynn răsună printre dealuri, purtat de aerul nopții, amestecându-se cu al meu. Flynn mi-a spus la un moment dat că el e de părere că sora lui m-ar fi plăcut; îmi place să cred că ea ar fi fericită să-l audă râzând. Să vadă un fost soldat și un fost rebel stând împreună la revărsatul zorilor.

Glasurile noastre se ridică și coboară, și iar coboară. Tăcerile sunt plăcute, calde, în ciuda aerului rece. Ne uităm în sus și câtva timp niciunul dintre noi nu realizează ce vede: o ciudată scânteie de lumină pe cer, acolo unde norii sunt încă indigo, ca luminile de aterizare ale unei nave sau ca fantoma mea rătăcitoare. Doar că lumina aceasta nu se mișcă.

Apoi lumina dispare într-un vârtej de nor și eu exclam surprinsă:

— Flynn, ai văzut?

— Am văzut, spune el nedumerit, dar nu...

— Era o stea, șoptesc eu.

Flynn rămâne ca lovit de trăsnet și se uită fix spre cer, deasupra capului. În timp ce el stă cu ochii ațintiți spre nori, eu nu mă pot abține să nu-i privesc silueta profilându-se în întuneric. Expresia gurii lui care arată speranță și fermitate — forța umerilor lui, energia ce se degajă din felul cum privește spre înaltul cerului. O ușoară adiere de vânt îi răscolește părul, iar eu rămân fascinată.

Îmi amintesc ce-am răspuns când sufletul acela torturat din închisoarea subterană m-a întrebat dacă îl iubesc

pe Flynn. Atunci nu ştiam, dar îmi doream mai mult decât orice să am şansa să aflu. O şansă fără războaie, fără vendete şi fără nebunie în această lume răvăşită — o şansă unde să fim pur şi simplu noi. *Această* şansă.

— Ce înseamnă asta?

Flynn întoarce ochii spre mine şi, în sfârşit, privirile noastre se întâlnesc.

Mă pomenesc zâmbind pentru că ştiu exact ce înseamnă.

— Înseamnă că norii de deasupra Avonului încep să se risipească.

Mulțumiri

Călătoria de la *Cioburi de stele* la *Fărâme de șoapte* a fost minunată și dorim să le mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat să dăm viață planetei Avon.

Le datorăm recunoștința noastră experților care și-au rupt din timpul lor ca să ne ajute să punem la punct anumite detalii. Mulțumiri lui Ben Ellis care a verificat aspectele ce țineau de fizică, asigurându-se că lucrurile au ieșit prost doar acolo unde așa trebuiau să iasă. Lui Yulin Zhang, pentru generozitatea cu care ne-a povestit despre educația sa în China și despre cultura chineză — observațiile tale au fost extrem de utile. Lui Eamon Kenny, pentru indicațiile privind transmisiile radio și blocarea acestora. Lui Steve Tuck, pentru că ne-a ajutat la distrugeri. Lui Josie Spooner, pentru sfaturile vizavi de ecosisteme și crearea acestora. Lui dr. Kate Irving, pentru indicațiile medicale, observațiile critice și cei douăzeci de ani de adâncă prietenie — să avem parte de încă douăzeci de ani de-aici înainte.

Multe mulțumiri lui Niall O'Leary și Will O'Shea, pentru că ne-au învățat puțină irlandeză, și *go raibh maith agat Pól Ruiséal, Stiúrthóir, Ionad na Gaeilge Labhartha,*

Coláiste na hOllscoile Corcaigh (multe mulțumiri lui Pól Ruiséal, Director al Centrului pentru Limba Irlandeză Vorbită, Universitatea College Cork) pentru generozitatea cu care ne-au supervizat irlandeza din această carte. În legătură cu toate sfaturile minunate pe care le-am primit, eventualele erori sunt, evident, ale noastre.

Lui Josh și Tracey și întregii echipe de la Adams Literary — n-avem cuvinte să vă mulțumim îndeajuns. N-am fi reușit această nebunie fără voi și nici n-am fi vrut. Voi sunteți sprijinul nostru neclintit. Vă mulțumim.

Minunaților oameni de la Hyperion pe care am avut ocazia să-i cunoaștem și celor pe care n-am avut ocazia să-i cunoaștem, care trudesc din greu în fiecare departament, le mulțumim din toată inima. Emily Meehan și Laura Schreiber, vă mulțumim pentru timpul și eforturile voastre de a aduce acest volum în varianta optimă. Jamie Baker, îți mulțumim pentru că ne-ai depășit așteptările! Lui Kate Hurley, corectoarea noastră, mulțumiri pentru că ne-a suportat excesul de virgule și linii de pauză. Whitney Manger, îți mulțumim pentru această nouă copertă fabuloasă.

Minunatei echipe de la Allen & Unwin, de parcă nu era de ajuns casa noastră, ne-ați mai oferit încă una. Vă mulțumim din inimă pentru că ne-ați primit în familia voastră! Noi am adus tortul.

Minunaților cititori, librarilor, bibliotecarilor, criticilor și bloggerilor pe care i-am cunoscut de la lansarea volumului *Cioburi de stele*, mulțumiri pentru sprijinul vostru.

Prietenilor noștri care sunt întotdeauna răbdători, încurajatori și adesea ușor amuzați — toată dragostea noastră. Minunatelor noastre rețele de susținere: fetelor

de la Chocolate Lounge, doamnelor de la Roti Boti, echipajului FOS, trupei de la Pub(lishing) Crawl, celor de la League și Lukies, echipei de la TJ/NoVA — nu ne-am fi descurcat fără voi.

Aceeași dragoste dintotdeauna lui Michelle Dennis, pentru că a citit și a recitit și pentru că întotdeauna ne-a fost alături la nevoie. Lui Kim Nguyen, mulțumiri pentru grafica minunată și pentru neprețuita ta prietenie. Le mulțumim dragilor prieteni Kat Zhang, Olivia Davis, Marie Lu, Beth Revis, Marion Cole și Jay Kristoff pentru observații, sprijin și multe lucruri extraordinare care nu încap într-o singură pagină.

Ca întotdeauna, familiile noastre sunt în spatele reușitei noastre. Vă mulțumim pentru dragostea și sprijinul vostru care înseamnă totul pentru noi (și pentru că le spuneți tuturor să lectureze cărțile noastre). Pasiunea noastră pentru scris a început cu cărțile pe care ni le-ați dăruit voi, cu poveștile pe care ni le-ați spus voi, cu jocurile pe care le-am jucat cu voi.

Brendan, dacă mai citești încă o dată, dacă mai asculți încă un apel video mai tulburător despre moarte și distrugeri sau dacă mai faci unul dintre miile de lucruri pe care le abordezi cu atâta grație, calm și bună dispoziție — mulțumirile noastre nu sunt de ajuns. Datorită ție această carte a văzut lumina tiparului.

În sfârșit ție, cititorule, îți mulțumim din toată inima pentru că ne-ai însoțit în lumile pe care ne place să le construim. Sperăm că ți-a plăcut pe Avon și... ne vedem pe Corint!

© MICHELLE DENNIS

© ELLEN B. WRIGHT

Amie Kaufman și **Meagan Spooner** sunt prietene vechi și, ocazional, colege de cameră, călătorind în toată lumea (dar nu și în spațiu).

Meagan, care este, de asemenea, autoarea trilogiei Skylark, locuiește la Asheville, Carolina de Nord, în timp ce Amie locuiește în Melbourne, Australia. Deși le desparte o distanță atât de mare, împărtășesc aceleași pasiuni: epopeile spațiale, călătoriile cu mașina și gustările savuroase.

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

YOUNG

14+

Fărâme de șoapte aduce în scenă o pereche de îndrăgostiți aflați în taberele adverse ale unui război sângeros.

Jubilee Chase și Flynn Cormac n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată.

Lee este căpitan și face parte din forțele trimise pe Avon să-i supună pe coloniștii rebeli ai acestei planete terraformate.

Flynn conduce revolta împotriva corporațiilor care nu și-au respectat promisiunea de a transforma planetele ospitaliere în unele pe care se poate trăi. Încercând cu disperare să-și asigure un avantaj cât de mic într-un război nemilos, Flynn face singurul lucru care pare să aibă sens atunci când el și Lee își încrucișează cărările: se întoarce la bază, luând-o prizonieră.

Dar în timp ce tovarășii lui se pregătesc s-o execute pe această fată dură, cu nervi de oțel, Flynn face o altă alegere, care îl va schimba pentru totdeauna.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-387-9

9 786067 193879

Fărâme de șoapte

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

TREI

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

YOUNG

Fărâme de șoapte

AL DOILEA VOLUM
AL TRILOGIEI **CONSTELAȚII**

TREI

FICTION CONNECTION